PVBLI
VERGILI MARONIS
CARMINA
AD PRISTINAM ORTHOGRAPHIAM
QVOAD EIVS FIERI POTVIT

REVOCATA

EDIDIT

PHILIPPVS WAGNER

ACCEDIT

ORTHOGRAPHIA VERGILIANA

INDEX IN HEYNII NOTAS ATQVE COMMENTARIOS

ET

CONSPECTVS EORVM, QVAE HAC EDITIONE CONTINENTVR

LIPSIAE

SVMTIBVS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXXXI.

LONDINI

APVD BLACK & ARMSTRONG.

PVBLIVS
VIRGILIVS MARO

VARIETATE LECTIONIS

ET

PERPETVA ADNOTATIONE

ILLVSTRATVS

A

CHRIST. GOTTL. HEYNE

EDITIO QVARTA

CVRAVIT

GE. PHIL. EBERARD. WAGNER

VOLVMEN QVINTVM

LIPSIAE
SVMTIBVS LIBRARIAE HAHNIANAE
MDCCCXXXXI.

LONDINI
APVD BLACK & ARMSTRONG.

VIRIS

OMNI LAVDE FLORENTISSIMIS

FRIDERICO SALOMONI LVCIO

REGI SAXONIAE A CONSILIIS

QVAESTIONIBVS DRESDAE EXERCENDIS PRAEFECTO

CHR. ERN. AVGVSTO GROEBELIO

EQVITI ORDINIS REGII SAXONICI BENE MERITORVM

SCHOLAE CRVCIANAE RECTORI AC RESTITVTORI

ET

IVLIO SILLIGIO

PHILOSOPHIAE DOCTORI

IN EADEM SCHOLÀ LITTERAS ANTIQVAS DOCENTI

AMICITIAE SVAE OBSERVANTIAEQVE

TESTEM PERPETVVM

HVNC LIBRVM ESSE

VOLVIT

EDITOR.

PRAEFATIO.

Cum haec sit propria laus nostrae aetatis, quod omnes vetustatis partes nunc accuratius, quam umquam antea factum est, pervestigantur, cumque nihil ex eo genere tam sit minutum, quod labore suo atque opera indignum homines docti iudicent, sperare iam licet fore, ut etiam Orthographia Latina, cuius studium diu neglectum nuper ab Angelo Maio resuscitatum, tum a Germanicis Grammaticis maiore cum fructu susceptum est, ad antiquam revocetur integritatem. Et quis non iure miretur, cum reliquae grammatices Latinae partes certatim a viris doctis illustrentur, in ipsis elementis, i. e. litteris, usurpandis scribendisque vocabulis plurimum adhuc inveniri vel erroris vel inconstantiae? aut quis nescit, quantam vim habeat accuratior veteris orthographiae notitia ad rem criticam felicius tractandam aut ad multorum verborum origines scite explicandas? Quae cum ita sint, non est dubitandum, quin dudum a viris doctis omni ex parte enucleatam haberemus orthographiae Latinae rationem,

nisi tanta inesset in ea re difficultas, quae facile possit etiam strenui hominis ac laboriosi conatum reprimere. Primum enim nec eadem fuit apud ipsos Romanos omni tempore vocabulorum scribendorum ratio, multaque aliter Ciceronis aetate vel pronuntiabantur vel scribebantur, quam aut superiore aut posteriore; et inter ipsos aequales alius aliud sequebatur. Tum ipsorum, unde praecepta recte scribendi petuntur, fontium mira est quaedam varietas et discrepantia. Atque antiquiores quidem scriptores, quorum quidem exstant opera, raro attingunt hanc quaestionem, ii autem ex veteribus, quibus est propositum operam suam in illustranda orthographia collocare, et longe sunt illis aetate inferiores et multis locis ita inter se pugnant, ut nos saepe incertiores, quam fuimus antea, dimittant. At plus spei fortasse in ceteris praesidiis. Ecce offerunt se primum Nummi et Inscriptiones. Quid illis certius esse potest fideque dignius? Nimirum in his certe ipsam, ut ita dicam, manum vetustatis deprehendimus. Neque vero ego is sum, qui nummis, quibus iure multum dant in eo genere viri intelligentiores, detraham honorem suum; at nimis isti paucas habent litteras nec satis late patet eorum usus. Plus, immo multo plurimum, promittunt Inscriptiones. Quam illae multae, quam variae, quanta vocabulorum omnis generis copia refertae! Atque ipse fateor, nisi Inscriptionum ope fieri non posse, ut veteris orthographiae condatur certa nullisque dubitationibus obnoxia doctrina. Sed huic tamquam fundamento ut firmiter inniti possis, in classes quasdam describes omnem multitudinem Inscriptionum. Primum autem aetates singularum accurate distingues, qua in re observandae erunt etiam formae litterarum diversis

temporibus diversae; tum quae sint ex iis publicae, ut loquuntur, videndum, quae privatae; in his rursus quem quaeque habeat auctorem, litteratum an illitteratum hominem; porro quae fuerit patria cuiusque Inscriptionis; qui quamque descripserunt et in chartas retulerunt, eorum quae fuerit diligentia atque fides; deinde veras et germanas discernes a falsis et suppositiciis; denique in singulis vocabulis quid probum sit ac rectum scrutabere, quid contra operarum oscitantiae aut stupori tribuendum. His rebus exploratis fieri poterit, ut et omnino quid retinendum videatur, quid reiiciendum, appareat, et quae fuerit cuiusque aetatis orthographia, intelligatur. Sed, ut taceam esse hanc rem immensi laboris, tam lubrica sunt in hoc genere pleraque, ut, qui de ea re expositurus non suis potiorem Inscriptionum partem lustrarit oculis, pronam ad labendum viam ingrediatur. Itaque ipse de Vergiliana orthographia scripturus summa cum cautione usus sum Inscriptionibus iisque paucissimis publicis, quae et supparis essent aetatis, et fide ceteris digniores viderentur.

At nec Grammatici, nec Nummi, nec Lapides probare possunt, quae fuerit singulorum scriptorum orthographia. Ut enim nostra aetate non omnia vocabula ab omnibus eodem modo scribuntur, ita ne Romani quidem eiusdem aetatis scriptores in ea re plane consentiunt inter se. Quid autem horum quisque sit secutus, aut non poterit ulla via cognosci, aut poterit ex libris calamo exaratis, ut verba eorum et sententias, ita fortasse manum quoque quodammodo repraesentantibus. At haec quoque res multis est maximisque impedita difficultatibus. Quotus enim quisque est liber, cuius quae exstant exemplaria non mille mini-

mum annis distent ab ipso auctore? aut quis ignorat nihil fere magis depravatum esse a librariis, quam germanam veterum scriptorum orthographiam? Praeclare se res haberet, si unus saltem exstaret liber vel ab ipso auctore scriptus, vel certe ab aliquo, qui non ita longo intervallo ab illo seiunctus esset, exaratus. Frustravit spem in Herculanensibus voluminibus positam fortuna, quamquam ne illam quidem quasi offam desiderio nostro obiectam aspernabimur, reliquias dico carminis de pugna Actiaca, quibus quidem ita utemur, ut, quamvis sint exiguae, tamen fructum inde capiamus minime contemnendum.

Mihi vero non illud est propositum, ut omnem orthographiam Latinam complectar; satis multum me effecisse existimabo, si, quae Vergilii fuisse videatur, probavero. Meliore fortuna usus est Vergilius, quam plerique scriptores Romani. Servati sunt, etsi non integri, quidam antiquissimi carminum eius codices, ex quibus unus saltem, Mediceus, ante eversum imperium Romanum scriptus esse creditur. Hunc aureum codicem typis describendum curavit Fogginius Florent. 1741. 4., qui quanta diligentia eam rem administraverit, cum multis ex signis intellexi, tum compertum est opera Viri Egregii, Fr. Th. Freytagii, de qua exposui in Praefatione primi Voluminis p. IX. Huic codici aetate proximum videtur Fragmentum Sangallense, paucis constans paginis, ex quo variantes lectiones Casp. Orellius in Epistolam crit. ad Madvigium datam pagg. LXIIII—LXVI. transcripsit. Sequuntur longe ampliora fragmenta codicis Vaticani, antiquis, sed satis rudibus, picturis ornati. Hic quoque codex, qui iure quantivis pretii habetur, typis expressus est auctore Bottario Romae 1741. fol. Et

grata est haec quoque opera; sed non fuit Bottarii eadem accuratio, quae Fogginii *); accedit, quod ipse queritur parum morigero se usum esse typotheta. Quae res ut propter ipsam codicis praestantiam non potuit non molestissima mihi esse, ita multo etiam molestior facta est, postquam ea legi, quae nuper Vir Doctissimus Fr. Ritschl in Diariis Darmstadiensibus scripsit: esse hunc librum, quem ipse Romae inspexerat, Mediceo antiquiorem, nec posse carmina Vergiliana videri satis emendata, nisi ad illius fidem exacta essent. Itaque occasionem nactus ex ipso Viro Humanissimo scitatus sum, quas causas haberet eius iudicii. Ille vero negabat diligentius a se exploratum esse eum codicem, sed comparata inter se codicis Medicei et Vaticani litterarum forma videri apparere recentiorem esse eam, quae in Mediceo offerretur, vetustiorem, quae in Vaticano. Equidem etsi multum abest ut refellere audeam Virum Praestantissimum, feci tamen id, quod mihi unum licuit, ut specimina scripturae, quae vocantur, a Bottario pag. 3. et a Fogginio pag. XV. ex his codicibus prolata compararem cum nobili illo fragmento Herculanensi. His inter se collatis apparere mihi videbatur formam litterae U in codice Vaticano propius accedere ad eam, quae in fragmento Herculanensi visitur; contra formam litterae N, qualis conspicitur in Mediceo, similiorem esse ei, quae in eodem Fragmento cernitur; nec illud praeterierim, quod magnitudine litterarum propius accedit cod. Mediceus ad reliquias illas Herculanenses, quam Vaticanus, qui litteris utitur grandioribus. Prae-

*) Insigne negligentiae exemplum propositum videbis in ipsa Orthographia Vergiliana sub litt. P. §. 2.

terea vero etiam eam figuram litterae U in Vaticano in uno vocabulo deprehendi, quae convenit cum nostro V, qualis in Mediceo quidem non videtur exstare *). Ceterum mihi litterae utriusque codicis non ita inter se discrepare visae sunt, ut ex ea re de varia utriusque aetate certi aliquid coniici posse videatur. Itaque hanc causam aliis dirimendam relinquo **). In ipsis his codicibus pauca quaedam signa inveni, unde fortasse aliquid de tempore concludi possit, quo scripti sint. Christianos fuisse homines, qui eos exaraverint, indicat, nisi fallor, quod in Mediceo Ge. II, 486. scriptum est *Amen* pro *Amem*, item *Amen* pro *Agmen*, Aen. V, 602., quamquam haec quidem indicia

---

*) Vide, quae scripsi in Orthographia Vergiliana sub litt. U. §. 1.

**) Placet huc transcribere, quae leguntur apud Niebuhr. ad Ciceronis Orationum Fragmenta p. 19.: „Scilicet id quidem nullo negotio demonstrari potest, scripturae genus, quod hic (in Fragm. Liviano) conspicitur, si a levi discrimine discesseris, quod mox indicabo, primo post Christum natum saeculo iam usitatum fuisse. Ita enim pictae sunt quae Pompeiis in parietibus leguntur tot inscriptiones: Romae quoque ludicra illa comminatio quae in Thermis Titi Imperatoris visitur: una denique inter inscriptiones sepulchri Arruntiorum, quas qui ad primorum Caesarum aevum referendas esse censent iis facile accedo, licet marmori incisa, eandem prorsus litterarum formam exhibet. Iam vero Laurentianus Virgilii codex, quem tamen sub Odoacre rege scriptum esse constat, idem scripturae genus exhibet; neque aliter scripta sunt fragmenta Virgilii Vaticanensia: quae omnia non nisi eo ab inscriptionibus Pompeianis differunt, quod A littera in his transversam lineolam habet, qua in ceteris caret. Porro autem alia est huius scripturae familia quae ab illa priore eo discrepat, quod litterae B et F dimidia parte super ceteras eminent, H autem configuratione ad K proxime accedit: hoc igitur genere scripta sunt fragmenta Livii Sallustiique Romana, Ciceronis Mediolanensia: quum tamen praeter hanc unam diversitatem Virgiliani codicis Romani et fragmenti Sallustiani mira prorsus sit et quasi fraterna quaedam similitudo." Adde, quae sunt apud eundem pag. 12.: „Loquor autem de iis, quae ipse vidi, neque quicquam pertinaciter affirmo; quippe qui probe sciam quam lubrica sit fallaxque haec tota de antiquitate antiquissimorum codicum ratio."

cuipiam videbuntur nimis tenuia, tum Aen. II, 787. *Iovae* pro *Divae*, et *Simonis* pro *Simois* XI, 257.; similiterque in Vaticano Aen. V, 803. *Simon* a m. pr. pro *Simoenta*. In eodem Vaticano bis terve legitur *fretu* pro *fremitu*; nec saepius in eo codice exstare hoc vocabulum videtur; unde probaverit fortasse aliquis hunc codicem scriptum esse fere Sidonii aetate, aut ex aliquo exemplari transcriptum, quod ea aetate exaratum sit; praeterea, quod est in eodem a m. pr. *Canosia* Aen. III, 115., argumento esse potest scriptum esse hunc librum eo tempore, quo nomen Canusii iam in recentiorem formam conversum fuerit.

Sed mittamus haec, idque, quod potius est, agamus. Cum Bottarium non eum esse intellexissem, cui satis fidere liceret, dudum optabam, ut invenirem, qui diligentius codicem Vaticanum excuteret. Incensum est etiam magis hoc desiderium, cum ea legi, quae supra scripsi Ritschelium iudicasse. Aperui igitur, quid vellem, Fr. Guil. Schulzio, homini et propter veteris consuetudinis memoriam mihi carissimo, (parvulum enim in disciplinam meam adduxerat pater, vir omnibus, qui eum norant, iucundissimus) et propter morum, ingenii, doctrinae elegantiam commendatissimo, et ad omnia officia cum aliis, iis maxime, quibus iter per Italiam facientibus opera eius uti contigit, tum mihi, quem adhuc eo, quo probi discipuli bonos magistros, amore diligit, praestanda paratissimo. Is cum vix accepisset, quas ad eum dederam, litteras, statim ipse codicem confert cum exemplo Bottariano tanta diligentia, ut facile credam ipsi asseveranti ne unam quidem litterulam aut virgulam a se esse praetermissam. Susceptam a Schulzio et ad Aen. IV, 309. perductam operam, cum ipse Romam ad

aliquod tempus relinqueret, excepit Schweersius, doctus homo Hannoveranae gentis, atque ita absolvit, ut Bottarium in extrema parte negotium suum melius gessisse intelligerem, quam in priore; quamquam hoc non ita accipi velim, ut meritis optimi viri, Schweersii, quidquam detractum velle videar. Iam autem conscripseram, quidquid de Orthographia Vergiliana dicendum mihi videretur, unius prope Medicei codicis auctoritate confisus. Quo maiorem laetandi mihique et fortasse ipsi Vergilio gratulandi causam habere me existimavi, cum vidi Vaticano ita cum Mediceo convenire, ut, etsi fieri non potuit, quin interdum in diversas partes discederent, ille, quae inveneram, prope omnia suo testimonio confirmaret. Quid mirum igitur, si etiam eius codicis, qui ab iis, qui in emendando Vergilio elaborarunt, Romanus appellatus est, similem collationem nancisci concupiscebam? Nam is iure quartum, si Fragmento Sangallensi secundum tertiumve assignare volueris, inter antiquissimos Vergilii codices tuetur locum. Oculis eum usurpaverunt Pierius et Bottarius; hic quidem farraginem variantium lectionum ex eo collectam adiecit supra laudato codicis Vaticani apographo, in quibus etsi sunt multae a Pierio praetermissae, haud tamen coniectura te fefellerit, si etiam plures proferri potuisse existimaveris; id quod iam a Schulzio meo comprobatum videbis. Qui cum accepisset gratissimum mihi futurum, si, quidquid esset in eo codice diversitatis, in meum usum excerperetur, non multo post indicem mihi misit omnis discrepantiae, quae in Bucolicis deprehenditur, diligentissime ab ipso confectum, promisitque, si reliquam eius codicis partem similiter pervestigari vellem, se id negotium, cum ipse administrare non posset,

idoneo homini commissurum. Sed qui Romae veteres libros in usum extraneorum conferunt cum exemplaribus typis expressis, tanti aestimant operam suam, ut philologi Germanici, qua fere sunt in rei familiaris tenuitate constituti, Tantalica sorte*) contenti esse cogantur. Omnis autem Varietas Lectionis a Schulzio Schweersioque enotata extremae Praefationi a me subiicietur, ita quidem, ut etiam, quae a Bottario quippe iam prolata ab his silentio praetermissa sunt, uncis inclusa interserantur, contra ea fere omittantur, quae vel in ipsam Orthographiam Vergilianam illata sunt, vel dudum a me aut ab Heynio in Varr. Lectt. commemorata.

Ad Romani codicis aetatem qui proximus accedere videtur Palatinus, cuius quasdam lectiones adspersit suae carminum Vergilianorum et editioni et interpretationi Ambrogius, levissime ille quidem in ea re versatus, is et propterea, quod aperte ad recentiorem orthographiam inclinat, et quod a nullo diligenter collatus est, non habet in hac causa testimonii dictionem.

Ex his igitur potissimum fontibus, qui mihi ceteris in hac quidem causa limpidiores videbantur, petii doctrinam orthographiae Vergilianae. Sed ne forte plus promisisse, quam effecisse, videar, non is sum, qui me illud praestitisse vel existimem vel profitear, ut res omnis a me expedita sit, nec quidquam restet, quod videatur incertum. Quid, quod vanissimum appellare haud dubito, qui eam se condidisse iactet doctrinam orthographiae Romanae, quae omni ex parte perfecta sit omnesque, ut Stoici loquuntur, habeat numeros. Fieri hoc posse concederem fortasse, si

---

*) Liceat hoc uti homini Attalicis condicionibus non invidenti.

omnium scriptorum Romanorum eadem fuisset in eo genere ratio et consuetudo. Nunc ne is quidem, cuius librorum emendatissime scripta longeque antiquissima exemplaria habemus, ipsum dico Vergilium, qua usus fuerit, ita exploratum est, nihil ut relinquatur, quod in dubitationem et controversiam vocari possit. Multa sunt pro certis habenda, alia ita probabilia, ut, nisi ea secutus fueris, periculum sit, ne mendosa amplectare, quaedam ita dubia, ut consultius videatur morem sequi semel receptum. Quamquam quo signo quamque rem cognoscas, difficile est interdum dicere. Quo in genere, ut hoc unum hoc loco afferam, insigniter nuper lapsus est Vir Doctissimus, Guilielmus Freundius, qui cum in Prolegomenis Milonianae praemissis doctorum hominum decreta refutare studet, omnia exigit ad numerum exemplorum. Qui si rem diligentius quaesisset, quo est acumine ingenii, facile vidisset in restituenda veterum scriptorum orthographia saepe non ea sequenda esse, quae crebrius legantur, sed ea, quae obiiciantur rarius. Multis enim in rebus factum est, ut librarii, dum pleraque ad suam accommodant consuetudinem, pauca reliquerint veteris manus vestigia *). Cui plus fidei habendum censes, Quintiliano, testi oculato, an librariis? Tamen in nullo codice, quantum quidem constat, vocabulum *caussa* geminata altera consona exaratum invenitur,

*) Meminerint velim lectores collectae nuper in Diariis Darmstadiensibus (*Zeitschrift f. d. Alterthumswissensch.*) ex codice Sallustii longe recentissimo variae, quae dicitur, lectionis; quo in codice uno loco, in ipso quidem primo vocabulo belli Catilinarii, retenta est antiqua accusativi pl. III. Decl. forma, praeterea ubique a librario oblitterata; ut ex ea ipsa re de cuiusque libri ms. aetate recte coniici posse videatur. Vid. etiam Kritz. ad Sallust. Cat. I, 1.

quamquam ita Vergilium scripsisse, ut auctor est Quintilianus, ipsa eius manus docebat.

Sed si quis iam quaeret ex me, num antiquam orthographiam in usum communem revocandam existimem, plurima a nobis mendose scribi fateor, addo etiam, qui accuratam linguae Latinae notitiam parare sibi velit, eum debere veteris orthographiae rationem perdiscere, idem tamen nolim cuiquam auctor existere, ut illam ipse in scribendo sequatur. Mutanda erunt fortasse quaedam consuetudinis vitio pervulgata, si vera ac genuina verborum facies neminem possit offendere. Alia autem sic abhorrent a nostro usu, ut plerique vetera vitia retinere malint, quam uti inventis melioribus; quique ex recentioribus philologis ad veriorem orthographiam se applicaverunt, ne inter suos quidem, ipsos dico philologos, multos invenerunt, qui hoc consilium probarent, pauciores etiam, qui sequerentur. In eiusmodi autem re ne illorum quidem iudicium negligendum iudico, qui, cum non sint philologi, multum tamen Latinis litteris utuntur; quorum numerum si compares cum numero illorum, inter centenos vix singulos reperies philologos. Dandum est igitur aliquid illi multitudini, eoque libentius, quod nec, si philologi omnes pro reducenda vetere illa orthographia coniurent, aequum ineant cum adversariis suis certamen, non rationes in ea causa et argumenta, sed usum et consuetudinem audientibus, nec commovendus est eorum risus, qui eam putant philologorum nationem, quae pugnans de lana caprina salutem generis humani ex eventu eius pugnae pendere opinetur. Sed erit fortasse, qui miretur me, quod dissuadeam, id ipsum tamen fecisse in nova hac Vergilii editione. Ferimus scilicet atque etiam, veluti nobilem illam in vetustis

nummis ferruginem, probamus antiquas verborum formas apud Ennium, Plautum, alios. Vergilius autem, qui multa a barbatis illis ad suum usum transtulit, amator erat vetustatis in eaque re haud exiguam partem gravitatis, qua excellunt eius carmina, positam arbitrabatur; quamquam prudenter ista sic temperabat, ut fastidiosis aequalium suorum auribus non essent molesta. Multa praeterea, nobis quae videntur antiquiora et paene obsoleta, eo, quo Vergilius fuit, tempore trita erant et communia. Haec quoque si absterseris, ne umbram quidem relinques illius vetustatis, quae, ut in bonis vinis magni aestimatur, sic commendare Vergilium iure creditur; exstinctoque illo, qui est huius poetae proprius, colore ab antiquitate ducto rem eo adduces, ut, qui harum rerum sensum quendam habeat acrem et quasi subactum, Vergilium sibi videatur in Vergilio quaerere. Iam cum is sit scriptor Vergilius, cuius veram manum multo facilius restituere liceat, quam ceterorum, operae pretium facturus mihi videbar, si, quantum in ea re proficere possem, experiendum mihi statuerem. Quod quomodo mihi cesserit, alii viderint; mihi satis erit, si nec labori pepercisse, qui fuit in eo negotio paene infinitus, et plura rectius, quam secus disputasse iudicabor. Ceterum si non omnia, de quibus aliquid dici possit, vocabula me persecutum videris, cognosces antiquam eorum formam ex ipsorum, qualis in hac editione exhibetur, conformatione.

Constitueram autem omni hac de orthographia Vergiliana quaestione iam tum, cum Vergilii carmina primum a me recensita ederem, ita uti, ut verba poetae ad ipsius consuetudinem revocarem. Mutati deinde consilii causas exposui in Praefatione Volumini primo

praemissa pag. XIX. Sed cum plurima ad rem orthographicam spectantia Notis, quibus eam editionem aucturus eram, iam intulissem, factum est, ut multa oculos meos effugerent et in sua sede remanerent; accedebat, quod multis locis in re critica recte versari non licebat, si hanc quaestionem omnem intactam relinquere voluissem. Itaque cum hanc novam adornarem Vergilii editionem, admiratus sum saepenumero, quantum Notarum ad eam rem pertinentium complecteretur illa superior. Primo stomachabar, quod, ne quid deesset novae editioni, tantum crambes bis coctae esset apponendum. Sed per mihi opportune accidit, ut Redemptor operis, Vir Honestissimus, hanc editionem cum superiore coniunctam eiusque quintum Volumen esse vellet. Haec res etiam id habuit commodi, ut amplissimus Index rerum ab Heynio tractatarum, quem ante Lexico Vergiliano adiicere statueram, quoque aegre emptores quartae editionis carere intelligebam, huic Volumini adiungi posset, itemque Recensus Parergorum, quae Heynius appellat, quem iam nimis diu desiderant, qui editionem illam splendidiorem, ingenti elegantissimarum figurarum numero condecoratam, sibi compararunt. Hoc autem ut ita fieri vellet Redemptor, duas potissimum habebat causas, ut et omnia, quae ego ad Vergilium expoliendum contulissem, una editione comprehenderentur, et, cum quarta editio Vergilii Heyniani, quamvis impudenter ab homine, cuius nomen tacere praestat, nimis illo quidem suarum rerum inopi, expilata, plurima tamen retineret bona propria, etiam hic tamquam cumulus illis accederet.

Sed ad Lexicon Vergilianum, de quo supra mentionem feci, ut redeam, ita iam mutata est rerum con-

dicio, ut, abiecto vetere consilio, id Lexicon non huic Vergilii editioni subiungere, sed separatum edere placeat; quamquam susceptum in hac causa nomen num ullo tempore mihi liceat ipsi exsolvere, adeo incertum est, ut hoc negotium si quis inventus fuerit qui sibi imponi patiatur, in eum libenter transferam. Quare qui erunt ad eam rem idonei, eos non solum, ut id mihi significent, rogatos volo, sed etiam promitto re consilioque me, quantum potero, operam eorum adiuturum.

Sequitur iam index Variantium Lectionum ex Fragmento Vaticano, ex codice Romano et ex particula codicis Medicei adhuc desiderata collectarum.

CODEX VATICANUS.

Ge. III, 9. HUMO scrius supra scriptum. — 20.
A
CESTU. — (147. QUOI. —) 153. .... UNO. —
C
154. ARIOR; supra scripta C videtur ab ipso, qui hunc codicem exaravit, librario profecta. — (163. STUDIA. —
L
167. CIRCOS. —) 175. ULVASQUE, sed S puncto notata et M a manu antiquissima supra scripta. — (176.
R C
CAPES. — 177. MULTRARIA. —) 183. BELLA TAN-
A SS C
TUM. — (190. OCCEPERIT. — 193. TUM. —) 211. BOVOM, sed altera O a manu antiquissima transfossa. — 292. IUVAT EIRE. — 297. In Vat. sic scriptum est:

m
··
IN
DURA ·· STIPULA, atque IN quidem ipsi librario debetur, quattuor puncta autem cum litera m multo posteriori

V
aetati. — 300. IBEO. — (309. QUAM etiam Vatic. —
A
312. CINYPHII — HIRQUI. — 316. IPSE MEM. —)
324. LUCIFERO, sed antiqua manus literam O cum I
commutavit. — (329. AT PUT. — AD STAGNA. —
S
337. ROCIDA. —) 339. LIBYAE; falsus est ibi Bottar. —
N
344. ARMENTARIUS, sed et N et duo puncta posterius
sunt adiecta. — 345. AMYCLEUM ap. Bottar. in Emendandis p. 169., sed ap. Schulz. AMYCLAEUM, qui diserte scribit errasse Bottarium.

IV, 110. CUSTUS, altera U posterius in O mutata. —
M M
(117. PRORA . — 119. PESTI. — 122. COMANTI . —)
E
155. AT, A transfixa. — Versus 169., evanida exstinctaque vetere scriptura, supra scriptus est. Ex veteribus litteris solae primae primorum verborum apparent. Quare incertum est, num FRAGLANTIA ab eo ipso, qui hunc
:BI
codicem exaravit, scriptum fuerit. — 479. INAMALIS
E
UNDA , et litterae et puncta adiecta posterioris sunt manus. — 480. NOVIENS, sed paenultima littera ab anti-
o
qua manu transfossa. — (481. LAETI, o est recentis manus. —) 483. Hunc versum in ipso exemplari omissum alia manus recentior inseruit. Ceterum TENUITQUE, quod etiam Bottarius habet, scriptum est. — (484. IXIONEI. —) 486. EURYDICE, non, ut est apud Bottar.,
H
EURYDICES. — 491. EU, adspiratio non ab ipso, qui

hunc codicem exaravit, sed tamen ab antiqua manu est
D
adiecta. — 495. CRUELIA, D non a prima, sed tamen antiqua manu adscripta. — 525. sq. „VOLVERET EURYDICEN ANIMA FUGI ....“. Deest altera pars vs. 525.: *vox ipsa et frigida lingua*, et prior vs. 526.: *A miseram Eurydicen.* Quae enim apud Bottar. supra scripta visuntur, „VOX IPSA ET FRIGIDA LIN...“, recens manus saeculo, ut Schulzio videtur, XV. appinxit. — 546. LEVISES, prima littera in R mutata, fortasse saeculo demum XV.

Aen. I, (192. ABSTITIT. —) 193. NAVES, non, ut est apud Bottar., NAVIBUS. — (200. SCYLLEAM. —)
A
201. CYCLOPE , A supra scripta ab antiquissima manu. — (203. ET deest. —) 212. FRUSTRA, R et transfossa et puncto notata ab antiquissima, ut videtur, manu. — (VETERIBUS, sed altera syllaba punctis notata. —) 224. IACENTIS. — (225. LYBIAE. —) 235. Praepositio A supra scripta ab eadem, quae hunc codicem exa-
OR
ravit, manu. — (236. DICIONE. —) 246. PRERUPTUM, litterae OR saeculo fortasse XV., ut videtur Schulzio,
S
supra scriptae sunt. — 252. DIIUNGIMUR, S supra scripta prope eiusdem aetatis, cuius est ipse codex, Schulzio vi-
IN
detur; item IN proximo versu, ubi est NOS SCEPTRA. — 267. QUO NUNC NOMEN, in primo voc. litteris Q et O transfossis supra scriptae sunt C et I, ut fiat CUI; initio tertii voc. haec supra adiecta sunt: COG. Correxit haec omnia satis antiqua manus. — 268. ILIUS,
S
altera I posterius transfixa. — RESTITIT, S est manus

posterioris, quae etiam STITIT in STETIT mutavit. —
AD
420. SPECTAT, praepositio ab antiqua manu adiecta.— 422. ASTRA, in margine STRATA, et puncta et voc. STRATA multo post ipsum codicem exaratum apposita sunt. — 428. LOCANT, quod in margine, saeculi est XV.; in ipso versu IMMANISQUE, non IMMANESQUE.— 432. FETUS. — (436. FLAGRANTIA. — 441. UMBRA. —) 448. Non NIXAE est in codice, ut Bottario videtur, sed NEXAE; vidit Schulzius vestigia lineolae transversae, qua E ab I distinguitur. — 450. IN supra scriptum antiquum est quidem, sed, ut videtur, non ab eo, qui ipsum codicem exaravit, adiectum. — (458. ACHIL-
N
LEM. — 459. LACRIMAS. — 463. METUS etiam Va-
S
tic. — 468. FRYGES. —) 469. RHESI, S supra scripta ipsi codici aetate par videtur. — 476. ANANI, saec. XV.
U
mutatum in INANI. — 477. HIC, U ab ipso librario
A
supra scripta. — (479. AEQUE. — 501. DEAS S. —) 503. FERAT; lineola, quae apud Bottar. visitur, non est in cod. — 508. HAUT, T posterior manus in D mutavit. — 513. OPSTIPUIT, sic, non OPSTICUIT. —
S
518. CUNCTI , S ab ipso librario adiecta; et punctum est post VENIANT apud Bottar.; in Mediceo punctum est et post VENIANT et post CUNCTI. — 590. Punctum, quod est post CAESARIEM, ab alia manu adiectum. —
L
598. RELIQUIAS, L supra scripta a manu posteriore. —
H O
599. EXAUSTIS, litterae H et O, ut etiam lineola, qua

I transfigitur, posterioris sunt manus. — 601. EST EST NOSTRAE, alterum EST posterior manus tribus punctis ut delendum notavit, eademque EST extremo versui adiecit. — (664. Punctum est ante SOLUS. — 665. PATRES et TEMNES, utrumque a m. pr. —) 668. IACTE-
Q
TUR , Q serius est additum. — IUN. ACERBAE, posterior manus delevit ACERBAE et in margine scripsit INIQUAE. — 670. NUNC, posterior manus delevit prius N et H in margine posuit.

II, 171. DEDIET, E multis saeculis post, ut Schulzio videtur, transfossa et puncto notata. — (182. OMINA
L
etiam Vatic.; item POSSIT 187. —) 188. RELIGIONE, supra posita L antiqua est quidem, sed alio atramento scripta. — (195. IINSIDIIS, quod vidit etiam Schulzius, et PERIURIIQ. —) 197. CLARISSAEUS, C transfixa a
R
manu posteriore. — (ACHILLIS ibid. —) 261. DIVUS, R littera et lineola, qua V transfigitur, posterioris sunt manus. — ULIXES codex, non ULYXES, ut est apud Bottar. — 262. Vocabuli FUNEM extat altera syllaba NEM. — 275. ACHILLEI, posterior manus transfodit
A
litteram E. — 290. ALTO CULMINE, praepositio A non est a manu ipsius librarii. — 291. PRIATRIAE, transfossa ab ipso, ut videtur, librario altera tertiaque littera. — 296. VESTRAMQUE, R ab antiqua manu transfixa. — 441. ATRA quattuor punctis notatum; sed et haec et supra scriptum ACTA manus sunt multo posterioris. — 443. Verba AC TELA posterior manus su-
HIS
pra scripsit. — 446. SE, HIS posterius supra scriptum, item vs. 448. ALTA. — 459. IRRITA, quod falso supra

INERTIA a Bottario positum, multo post codicem exaratum in margine scriptum est. — 460. TURREM. — 679. REPLERAT, altera R posterius in B conversa.

III, 6. FONTIBUS videtur primo scripsisse librarius. — (19. DIONEAE. —) 26. DICTUM, M singulis punctis infra supraque positis antiquissimo iam, ut videtur Schulzio, tempore notata. — (28. LINQUUNTUR, sed
R
N duobus punctis notata. — 31. RUSUS, R manus est posterioris; omisissem hoc, nisi viderem infra vs. 143. eodem modo scriptum. — (79. ACCEPIT. — 80. ASINIUS, syllaba SI punctis notata. — 82. ADGNOVIT,
L
ut semper, non AGN. —) 87. RELIQUIAS, altera L posterius addita. — 90. ERAT, posterior manus puncto notavit litteram T, adiecitque lineolam transversam, qua significaretur M. — 93. ET ab alia manu supra scripta. — AURIS, non AURES, ut est ap. Bottar. — 99. MIXTO, non MISTO, ut ap. eund. Bottar. — 101. ERRANTIS. — 115. Antiqua scriptura fuit CANOSIA, hamus, quo G ex C factum, et puncta, quibus notatur proxima littera, A,
S
manum aperte produnt posteriorem. — 117. CRAETEI, sic, S videtur ab ipso librario adiecta. — 118. MACTA-
V
BIT, B puncto notata, V supra scripta ab admodum vetusto correctore; ex illa lectione ortum videtur, quod est apud Nonium et Macrobium MACTABAT. — 122. IDOMEA, syllaba NE supra scripta manus est posterioris. —
A
123. VACERE, A est a posteriore manu profecta; atque haud scio, an VACERE antiquum fuerit verbum, quod Lucretianum illud VACEFIERI probare videatur. —

(126. OLLARUM. —) 133. TAETAM ipse librarius videtur in LAETAM mutasse. — 137. DABAMT S., sic. — 142. AREBANT, falsus ibi Bottar. — NEGABAT posterior manus. — 146. TEMPTARET, altera T puncto notata et transfossa ab ipso, ut videtur, librario. — (151. MANUFESTI. — 154. ORTHYGIAM. —) 157.
D
TUMETUM, littera T transfixa; et vetus est emendatio. —
S CUM
(CLASIBUS. — 165. OENOTRI. —) 177. VOCE, CUM
N
non videtur ab ipso librario adiectum. — 180. PARETIS. —
AD
186. QUIS HESPERIAE, AD a librario additum. — 198. UMIDA. — 206. Verba MONTIS AC ab antiqua manu sunt supra scripta. — 210. Hic versus non multo post exaratum codicem adiectus videtur. — 212. HARPYIAE; falsus est Bottar. — 215. Non post PESTIS, sed post DEUM est punctum. — 303. ANDROMACHEN,
N
extrema littera est punctis notata. — 319. PYRRI et 320.
ET
VULTUM DEỤMISSA, quae supra scripta sunt N atque ET, forma litterarum nihil discrepant a reliquis; sed haec ipsa prope evanuerunt, illa contra atramenti vigo-
AE
rem servarunt. — 322. HOSTILE. — 325. VECTI , litterae AE manus sunt posterioris. — 329. HABENDĀ. —
E
341. PUEROST, E supra scripta antiqua quidem, sed non ipsius librarii manu. — 661. Verba *de collo fistula pendet* eius sunt formae, qua saec. XI. et XII. Itali utebantur; quibus typis ea exprimenda curavit Bottar., ii
V
plane abhorrent a veritate. — 663. FLUIDUM, V supra

scripta antiqua quidem est, sed ipso codice recentior. — 665. **FLUCTURLATERA**, **R** transfixa et puncto notata fortasse ab ipso librario. — 667. **SUPPLICI.** — 669. **VO-**
S
CI, **S** posterius addita. — 670. **ADEXTRAM**, prima littera transfossa a manu posteriore; videri igitur librarius potest hoc ipsum in eo codice invenisse, quem describebat. Ex antiquissimo hoc vitio, quod ex eo natum probabile est, quod vetus librarius praepositione **AD** ex proximo verbo **ADFECTARE** repetita scripserat **AD DEXTRAM**, ortam credas multorum codicum lectionem **DEXTRAM.** —
I
671. **POTES**, **I** a posteriore manu supra scripta. — 672. **TOLLIT** multo post supra scriptum. — 681. **CON-**
A **O**
STITERUNT, **A** ab alia manu supra scripta. — 685. **LETI**, **O** multo post supra scripta. — (687. **AB** etiam Vatic. — 689. **TAPSUM.**)

IV, 2. **IGNE** manifesto legitur in codice; sed non utitur ea forma Ablativi huius nominis Vergilius, nisi ubi
R
metrum cogit. — 6. **POSTEA**, **R** posterior manus addi-
M
dit. — 7. **DEMOVERAT.** — 9. **INSONIA**, **M** posterius adiectum. — 10. **DE SEDIBUS**, **DE** litterae ab antiquissima manu transfossae sunt et punctis notatae. —
A
11. **QUEM**, **E** transfixa, **A** eiusdem fere aetatis est, cuius ipse codex. — 17. **DECEPTRA**, **R** ab antiqua
N
manu transfossa et puncto notata. — 18. **FUISSET**, sic cod. — 19. **FORSITAN**, litterae **IT** punctis a manu, ut videtur, antiquissima notatae. — **SUBCUMBERE.** —

20. SYCHAI. — (24. OPTEM DIMITTERE, puto ex Aen. V, 29.; ipsum autem DIMITTERE linea transversa deletum. —) 25. ABIGAT. — 29. SEPULCHRO, H paulo post exaratum codicem transfixa. — 32. S. PEPER-
A V
TUM MERENS C. IUENTA, R et M litterae in PEPERTUM transfossae, M etiam punctis notata; omnia au-
A
tem satis antiquo tempore correcta. — 34. AMNIS, A supra scripta et linea, qua prima littera transfoditur, et lineola, qua I in E mutatur, posterioris sunt manus. —
CON
(39. IM MENTEM, vidit idem Schulzius. — SEDE-
A
RIS. —) 40. GETULAE, A supra scripta posterius. —
M
(43. BARCHAEI. —) 54. IMPENSO et O in U conver-
LE
R
titur; satis antiqua utraque emendatio. — 58. FUGIFERAE, R litteram antiqua manu supra scriptam, sed admodum evanidam, non vidit Bottarius; syllaba LE multo est recentior. — 59. OMNIS. — 61. CANDENTES. —
E
(65. MENTIS. — 74. AENEAN. —) 82. AMARET, primam A antiqua manus expunxit. — Versus 93—120. alia adscripsit manus litteris minutis Longobardicis, qualibus saec. XI. et XII. utebantur Itali:

(94. *num̄*, i. e. *numen*. — 98. *certamine tanto*, ut ceteri codd. — 103. *Frigio*. — 112. *federe*. — 116. *Quo fieri*. — 120. *Is*.)

244. sq. Versus 244. in ordine legitur; falsus igitur Bottarius. Contra versum 245., qui, cum ceteri eiusdem pagellae versus manci sint in fine, integer est, posterior manus in calce adscripsit litteris quidem maiusculis, quas

vocant, sed non tam grandibus, quibus usus est is, qui ipsum codicem exaravit. — 286. Hic versus ab eadem
SRE
manu scriptus est, qua vs. 245. — 294. QUIBUS, litterae SRE multo post supra scriptae sunt. — (297. EXCIPIT. —) 298. FAMA, quod omisit librarius, eadem manus, cuius ad vs. 245. mentionem fecimus, in marginem coniecit. — 302. THYAS, difficile est dictu, quae littera exciderit; ipsa quidem forma S prodere videtur. —
NT
STIMULA , litterae NT antiquae sunt, sed novum atramentum iis inductum. — (TRIETHERICA. —) 309. MOLIRISIDERE. — (443. IRUERE. —) 447. Verba ATQUE HINC omissa a librario posterior manus supra scripsit. — 458. MISERO, litteris SE a posteriore manu deletis. — 469. Vocem DEMENS a librario omissam supra scripsit manus posterior. — OSTENDERE; errat Bottar. p. 177. — 471. AGAMEMNONEIUS, altera E puncto
O
notata. — 479. EME, i. e. EO ME, O posterius addita. —
MIHI
483. HINC MASSYLEAE, prior E in tertio voc. transfossa et puncto notata a manu posteriore. — 490. MOVIT SAMNIS; quae emendatrix manus supra scripsit CIET MANES, fortasse XV. demum saeculo adiecta sunt. — 496. EXSUVIAS. — 497. INPONANT. —
V
(498. MONUMENTA. —) IUAT, V paulo post exaratum codicem videtur supra scripta; cf. vs. 660. — (502. CONCEPIT. —) 506. CORONANT, littera paenultima
A
et transfixa et puncto notata. — 513. MESSE, A ab
U
ipso librario adiecta. — QUAERANTUR AENEIS, U

fortasse XV. demum saeculo supra scripta. — 562. SPE-
H C
RARE. — 565. IN PRAECEPS, emendatio a manu facta longe antiquissima. — 566. TURBARE. — 573. CONSEDITE, vidit etiam Bottar. — 576. INSTIMULATI, sic. — 577. PAREAMUS, altera A transfossa. — 578. ADSIS O., non ADSIS. O PL. — 652. EXSOLVITE; dubitare tamen licet, an ENSOLVITE scripserit
V
librarius. — 653. F. PERECTI, sic. — 660. IUAT, V ab ipso librario adiecta videtur. — 663. ILLA̅, linea, quae est super A, admodum recentis est aetatis. — 665. ET CLAMOR, nihil est in his mutatum, ut videtur Bot-
IS
tario. — 669. IMMISSA, A transfixa; omnis haec emen-
ARAE
datio recentioris est temporis. — 676. IGNESQUE P., omissum ARAE multo post additum. — 678. SPRAEVISTI, sic. — 681. Post POSITA non cernitur punctum, quod est apud Bottar.

V, (112. TALENTA. —) 115. QUATTUOR, altera T puncto notata. — (126. CHORI. —) 127. IAMMOTA, A in IAM transfixa et puncto notata. — 132. LONGA SORTE, posterior manus G in C mutavit. — 134. IUENTUS, supra scripta V, quod et propter litterarum diversam formam, et propter IUENTA, quod bis supra similiter correctum deprehenditur, non putavi silentio
CTA
transeundum. — 137. EXSPENT, litteras CTA posterior
MI
manus addidit. — (141. ABDUCTIS. —) 148. FRETU, syllaba MI multo est recentior. — 152. FRETUMQUE. — 154. ALEQUO, L transfossa. — 156. NUNC PRAE-

TENENT, hinc posterior manus additis, quae addenda erant, et correctis, quae corrigenda, fecit NUNC VICTAM
ISS
PRAETERIT INGENS. — 786. TRAXERE, puncta, quibus syllaba RE notatur, antiqua sunt, at litterae supra scriptae ISS saeculi sunt XV., aut etiam posterioris. —
L
787. RELIQUIAS, L Schweersio videtur ab ipso librario
TA
supra scripta. — 803. SIMON , syllabam TA adiecit
inpingeret
manus antiquissima. — 805. INMITTERET, verbum supra scriptum est saeculi XV., aut etiam posterioris. —
E
806. MILIA. — 809. AENEAN. — 810. RIPUI, E a manu antiquissima addita. — 812. TIMORI. — (814. QUAERES.)

VI, (37. POSCIT etiam Vatic. — 44. VOCIS in
N
cod. repperit Bottar. —) 48. ADHELUM, D transfossa punctoque notata, et N supra scripta ab ipso librario. —
A
(219. UNGUNT. — 228. CORYNEUS. —) 235. SECULA, A manus posterior supra scripsit. — 239. VO-
A
LINTES, recenti aetate emendatum. — 240. PINNIS. —
I
253. SOLIDAMPONIT, i admodum recenti tempore supra scripta. — (254. SUPERQUE. —) 255. LIMINA, falsus est Bottar. — 259. CONCLAMANT, altera N transfixa et puncto notata. — ADSISTITE, sed litterae D altera D ita est imposita, ut geminata efficiat formam litterae B. — (263. AEQUATIS, vidit etiam Schweers. — item 266. NEFAS, deleta priore syllaba. —) 270. IN-

A
CERTUM, A ipse librarius videtur supra scripsisse. —
A
393. LOCU, A posterior manus supra scripsit. — (398. Deest QUAE. — FATASEST, priore S transfossa et puncto notata; videtur librarius scribere voluisse FATAST, ut solebant antiqui. — 399. HINC a m. pr. —) MOVEREI, altera E transfixa et puncto notata. — (410. PUPPIM. —) 418. INMANIS. — 495. VIDET LACE-
A —
RUM. — 500. ALTO SANGUINE TEUCRU . —
A
501. OPTAVIT, A posterius supra scripta. — 513. SUPPREMAM, sic crebro antiquissimi codices. — (514. NECESSEST; vidit hoc etiam Schweers. — 519. SUMMAM a m. pr. —) 524. EMOVET, sed mutatum in AMOVET. — (538. EST habet Vatic. —) 542. HAIC scripsisse libra-
T
rius videtur. — AD, T a recentissima manu addita. — (547. TORSIT. —) 557. EXAUDIRE, sed ultima littera
U
in I videtur mutata. — 559. HAESIT, E transfixa et puncto notata; videtur omnis haec emendatio ab ipso librario profecta. — 591. Quae altera manus in hoc vs. appinxit, recentia sunt et saeculo XV. deberi videntur. — 595.
AR
OMNIPOTENTIS, litterae AR sunt aliquanto recentio-
S
res. — (602. QUOD. — CADENTIQUE. —) 614. INCLUSI, mendosum est, quod apud Bottar. legitur. —
O
(618. FLEGYASQ. —) 620. DIBUS, B transfossa et puncto notata; correctio a manu posteriore profecta. — 626. COMPRAEHENDERE, A transfossa et puncto no-

tata; sed Bottarius CONPR., non COMPR., in codice exstare testatur. — (627. POSSIM etiam Vatic. —)
O
638. LUCOS, O paulo recentioris manus. — VIRECTA,
O
C lineola perfoditur. — 640. CAMPUS, O posterioris est manus. — AET LUM., A transfossa et puncto notata. —
U
(645. THRAEICIUS. —) 653. CURRUM, U supra picta Bottario recentis esse manus, Schweersio ab ipso librario
NA
ACA
addita videtur. — 657. PAENENTIS, litterae supra scriptae ACA sunt antiquae, contra NA recentissimae. —
ON
667. MAEDIUM, A deleta. — 679. CUM. VALLE., sic; litterae ON sunt admodum recentes. — Ceterum quod plurima huius paginae verba punctis inter se distincta scribit Bottarius p. 183., non vidit vir optimus eas esse maculas ex opposita imagine conceptas. — (699. RIGAEBANT, E et N punctis notatae. — PARS, littera S puncto notata. —) 721. CUPIDO EST, litterae O EST
E ST
punctis notatae. — (725. LUNA . —) 730. EOLLIS, emendatio ipsius librarii. — (733. NEQUE. — 735. SUP-
O
PREMO. —) 741. VENTUS, emendatio, ut videtur, ipsius librarii. — (742. SCELUS ADQUE. —) 746. CON-
M A
CRETA , M est posterioris manus. — 747. AURE, A ipse librarius videtur adiecisse. — 862. FORMAM, ultima
ON
littera puncto notata. — 863. FRAUS, litteris AU transfixis; emendatio, ut videtur, ipsius librarii. — 866. QUIS

TREPIDUS, multo recentior manus inde fecit QUIS STRE-
E
PITUS. — (869. NATE. — 870. NEQ. —) 883. HU,
QUAM
emendatum ab ipso librario. — 889. POST , QUAM
N
a manu posteriore additum. — 891. EXIM, N admodum
T
recens. — 893. E , T ab ipso librario adiecta.
P
VII, 8. ADSIRANT, P videtur saec. XV. superaddita. — 9. SPLENDENT, littera paenultima transfixa et puncto notata. — (16. CRUDENTUM, C transfossa. — 39. ADPULIT. — 41. MONE O DICAM, O littera, quae
N
est ante DICAM, transfossa. —) 46. IM PACE, N recentior manus supra scripsit. — (182. QUI. —) 188. Hic versus, in ipso ordine omissus, in margine inferiore est adiectus, additis signis, quae suum ei attribuant locum. — 191. ISPARSIT, I transfixa et puncto notata. — (208. SAMUM. — 240. Interpunctio est in Mediceo, nulla in
IT
Vatic. —) 242. THYBRIM. — 254. VOLVENS, litterae IT admodum recentis sunt manus. — 255. HUNC, non
A
HINC. — 258. QUI . — 259. INCEPTA, non IN-
EGI
COEPTA. — (262. DERIT. —) 267. RIVI, litterae supra scriptae sunt manus recentissimae. — 298. EXSATURATA, quod propter Bottar. monendum. — (302.
NA
SYRTIS. — 307. LAPITHIS. —) CALYDO MERENTE͞ , et linea et litterae NA ipsius librarii calamo debentur. — (308. NIHIL. —) 311. Q·OD USQU͞ EST, haec

omnia posterioris sunt manus. — (320. PRAEGNĀS, vi-
I
dit etiam Schweers. —) 450. ANGUS, correctio ipsius librarii. — (451. RAPIDO. —) 452. EFFECTA, C transfossa et puncto notata. — (458. SOMNŪS INGENS, vidit etiam Schweers. — 492. NOCTE R..., R puncto notata. — 493. HANC. —) 495. VIRIDANTE L..., illita huic paginae alba chartula obductae sunt extremae syllabae singulorum versuum. — 497. DEREXIT, posterior manus primam vocalem in I mutavit. — 507. Non interpungitur in ipso codice post REPERTUM. — (508. TYRRHUS. — 595—97.: „Hi tres versus antiqua quidem manu, sed minore charactere appositi erant in margine superiore huius paginae.“ Bottar. —) 599. FELICIS, S transfixa et puncto notata. — 605. HYRCANIISQUE, sic, priore I transfossa et puncto notata. — 614. CETERA, non CAETERA, ut est apud Bottar.; item 615. ADSENSU, non ASS. — 633. CRATEIS, E perfossa et puncto notata. — 634. UT LEVIS, UT in AUT mutavit multo recentior manus. — 636. ENSIS, non ENSES. — (638. TREMENTIS. —) 639. AEQUOS, A
N
transfixa et puncto notata. — 641. MOVETE, N est admodum recens.

E
VIII, 71. UNDE SIT, I puncto notata; videtur ipsius esse librarii emendatio. — 74. MISERANTĒ, adiecta linea videtur manus esse recentissimae. — (84. post AENEAS punctum. —) 87. IN UNDA, IN transfossum punctisque notatum. — (90. RUMORE Vatic. —) 96. VIRIDIS, non VIRIDES. — (98. AC etiam Vatic.).

S
IX, 37. ET CANDITE, ipsius librarii emendatio. —

MI
38. **OMNIS**, non **OMNES**. — 54. **FRETUQUE**, recen-
SE
tior emendatio. — 56. **SE DARE** , haec ita correxit
U
manus posterior. — 65. **MOROS**, recentissima emendatio.—
L
67. **TEMPTET**, non **TEMTET**. — 67. **QUA VIA CAU-**
OR
SOS, **L** adiecta ab ipso librario. — 68. **AEQUM**, **Oh**
est posterioris manus. — 120. **IMA**, non **IAM**. — 122.
SED, **D** transfixa et puncto notata. — 123. **OBSTI-**
E
PUERE; bis lapsus h. l. Bottar. — 128. **IPSO**, **O** trans-
fixa; emendatio posterioris manus. — (133. **NIHIL**. —)
I
140. **PERISSEI**, extrema **I** transfossa et puncto notata. —
U
141. **PEROSOS**, **U** est manus recentissimae. — 143.
A A
DISCRIMINE PARVO, ipse librarius videtur ita emen-
dasse. — 144. **VIDERUNT**; erravit Bottar. — (146.
I
QUI. —) 151. **PALLADI** , emendatio librarii. —
summe I
(**LATE**. —) 155. **DECUMUM**, **I** ab ipso librario profecta
Schweersio videtur. — 158. **ES ET P.**, **ES** transfossum
B
et punctis notatum. — (161. **VIS**. —) 209. **IUPPITER**. —
U
216. **NE** , **U** a posteriore manu addita. — (222. Interpun-
gitur apud Bottar. post **RELICTA**, non post **VICES**. —)
224. **TcETERA**, prior **T** puncto notata, littera minuta c
I
posterius addita. — 225. **OBLATA**, prior **A** est trans-

fossa. — (517. LATE MURORUMQ. — 518. CURRANT. —) 521. VISUM, M transfixa et puncto notata. — ETRUSCA¯.

A
XI, 863. SONANTIS, et vs. 864. RRUNS; falsus utroque loco Bottar. — (873. VALET. TELIS AUT. —)
EM
875. QUADRIPEDOQUE, litteras EM ipse librarius
E
Schweersio videtur adiecisse. — 877. SPECULIS, praepositio ab ipso librario videtur adiecta. — PECTORE
M
primo scriptum fuerat. — 881. MISERA , M addidit manus posterior. — (886. DEFENTUM. —) 890. Litterae ARIE verbi ARIETAT ita evanuerunt, legi ut non possint. — 892. UT addidit manus posterior.

Ceterum errorem Bottarii, qui est pag. 185., sic emenda :

Pag. 166. v. 8. DEFENTUM. Error antiqui librarii.

Pag. 167. Haec, et pagina 168. pertinet *etc.*

Pag. 168. v. 5.

Iam haec ipsa pagina, quae numeris 167. et 168. signatur, ex M e d i c e o c o d i c e in hunc Vaticanum translata est. Itaque, quae Aen. VIII, 585—642. in Variis Lectionibus a me Vaticano codici tribuuntur, ea omnia sunt Medicei. Mutandum igitur illius nomen in huius vs. 597. 603. 610. 633. 640. 642. Praeterea haec addenda: vs. 594. OLLI, sic, ut editur. — 596. QUADRIPEDANTE. —
T
599. CINGUNT etiam Medic. — 608. AD, et atramenti color et forma ipsius litterae T prodit manum ipsius li-
T
brarii. — 610. EGELIDO. — (611. OPTULIT. —)

I
612. MET, emendatio librarii. — (628. OMNIPOTENS pro IGNIPOTENS. — 629. non interpungitur post BEL-
IO
LA. —) 638. TAT. Q., sic, litterae IO posterioris sunt
T
manus. — (640. ARAM etiam Medic. —) 642. MED-
T
TUM, D transfixa; sic, non MEDIUM, ut est apud Bottar., scriptum in Mediceo; et METTUM cum etiam in optimo Gudiano legatur, hoc sequendum mihi nunc visum; et vocalem E natura brevem fuisse in hoc nomine facile persuadeat Graeca eius nominis forma *Μέτιος*.

Sequuntur iam supplementa indicis discrepantium lectionum codicis Romani *).

Ecl. I, 36. NUNQUAM, prima littera a manu, ut videtur, antiquissima et puncto notata et transfixa. —
PO
38. MMA, prima littera transfossa; facta est omnis haec emendatio ab antiqua quidem, sed non ipsius librarii manu. — 41. NEQ. ME SERVITIO EXIRE. — 58. INTER·EA. — 63. ARARIM. — 69. TUGURII. — 76. POST·HAC. — 79. CYTI·SUM.

Ecl. II. Huic carmini inscriptum est: POETA·CORYDON. — 7. NIHIL, litteras HI transfixit manus posterior. — 11. ALIAS SERPULLUMQ. — 17. NE·CCREDE, sic. — 27. FALLAT. — 41. PELL. AMBO. — 59. PERDITOS..... INMISI; falsus ibi Bottar.

Ecl. III, 10. MYCONIS. — 47. NEC·DUM. — 51. POST·HAC. — 56. ARBOS. — 59. CAMENAE. —

---

*) Contulit Schulzius hunc codicem cum editione Iahnii. Omisimus, quae iam a Bottario inventa et in medium prolata sunt.

74. Deest ME. — 76. 79. IOLLA. — 87. Deest ET. — QUIS·PARGAT HAR. — 97. FRONTE.

Ecl. IV, 4. CUMEI. — 11. TE·QUE·A·DEO. — 17. PATRIıS, interiecta minoris formae ɪ ab ipso, ut videtur, librario. — 34. TITHYS, alteram T posterior manus in P mutavit. — 48. MAGNUS. Ibidem omissum IAM posterior manus supra scripsit. — 63. NEC DEUS Schulzius, NON DEUS Bottar.

Ecl. V, 30. BACCHI, falsus ibi Bottar. — 42. FACIT·ET. — 48. AEQUIPARASSET·VOCE·MAGISTRI. — 55. STIMICHON. — 59. DRYADESQ. —
D
61. MOLUM, D est posterioris manus. — 63. IPSA·ETIAM.

Ecl. VI. Huic carmini inscriptum est: FAUNORUM·SATYRORUM·ET·SILENORUM·DELECTATIO. — 2. NEC. — 10. AMOR·RELEGET. — 28. REGI·DAS. — 51. LEVI. — 54. PALLENTIS RUM. HERBIS. — 60. CORTYNIA. — 62. CIRCUMDATA·MA-
H
RO. — 76. DULICIAS, littera H posterioris est manus. — 78. TERE·IN·ARRA·VERA·TACTUS. — 83. AUDIT.

Ecl. X, 14. PINNIFER. — 28. ET QUIS. — 50. CALCIDICO. — 52. SPELEA. — 59. CYDONEA. — 60. SIT, quod dudum revocavimus. — 62. NEC AMADRYADES RURSUS; et RURSUS etiam proximo vs. apud Bottar.

Ac ne quis ignoret, quae partes Vergilianorum operum contineantur in his tribus codicibus, cum eius rei ignoratio quosdam induxerit in errorem, placuit indicem subiungere, ex quo hoc quoque disci possit.

CODEX VATICANUS.

Georg.	III,	1— 21.	
		146—214.	Sed versibus 146—162. desunt priores syllabae, versui 147. et 154. etiam ultima littera.
		285—348.	
	IV,	97—124.	
		153—174.	
		471—497.	
		522—548.	Versibus 522 — 527. partes desunt extremae, reliquis priores.
Aen.	I,	185—268.	(Incipimus numerare ab hoc versu: *Arma virumque cano.*)
		419—521.	
		586—611.	
		654—680.	
	II,	170—198.	
		254—258.	
		260—309.	Versus 260. tantum ultima superest syllaba, versus 261. et 262. extremi pedes.
		437—468.	
		673—699.	
	III,	1— 54.	
		79—216.	
		300—341.	
		660—689.	
	IV,	1— 92.	
		234—257.	Verss. 234—251. extremae et vss. 252—257. priores syllabae deficiunt.
		286—310.	
		443—521.	

Aen. IV,	555—583.	
	651—688.	
V,	109—158.	
	784—814.	
VI,	26— 50.	
	219—272.	
	393—423.	
	491—559.	Versuum 496—498. litterae extremae, 514—519. priores, inferiore parte eius paginae abscissa, perierunt, ita quidem, ut deinceps crescat numerus deficientium litterarum ac pedum.
	589—755.	
	859—872.	
	880—902.	
VII,	5— 58.	
	179—329.	
	428—469.	
	486—509.	Desunt extremae syllabae vss. 486—502., priores vss. 503—509.
	595—646.	Versuum 595—597. prope dimidia pars extrema deest, versuum 598—606. plus dimidia parte; versuum 607—613. extremi pedes, fere quintus sextusque, servati sunt.
VIII,	71— 98.	
IX,	32— 68.	
	118—164.	
	207—233.	
	509—535.	
XI,	858—895.	

CODEX ROMANUS.

Eclogae I—VI. integrae.
X, vs. 10. usque ad finem.
Georg. l. I. integer.
l. II, vs. 216. usque ad finem.
l. III. integer.
l. IV, vs. 1—36. vs. 181. sqq. usque ad finem.
Aen. l. I. integer.
l. II, vs. 1—72.
l. III, vs. 685. usque ad finem.
l. IV, vs. 1—216.
l. V, vs. 37. usque ad finem.
l. VI. integer.
l. VII. integer, nisi quod a vs. 37. tres sequentes paginae, ut ait Bottarius, foede sunt discerptae, ut parum possit ex iis utilitatis capi.
l. VIII. integer, nisi quod, ut idem refert, post vs. 480. et post vs. 495. quini versus paene amissi sunt discissa pagella.
l. IX. } integri.
l. X. }
l. XI, vs. 1—756. vs. 793. (794.?) sqq. usque ad finem.
l. XII, vs. 1—650. vs. 687. (688.?) usque ad vs. 758. vs. 831—938.

CODEX MEDICEUS

in prima parte mancus cetera Vergilii carmina habet integra ab Ecl. VI, vs. 48.

Sed iam finis est praefationi statuendus; nec vacat nunc exspectationi eorum satisfacere, qui quaedam in superioribus Voluminibus a me scripta vel tollenda vel retractanda iudicaverunt. Ego vero iustae reprehensioni aures praebeo libenter, recteque monitis quibusdam iam nunc obtemperavi; retineo autem, quae falsa esse, etsi speciosis impugnata fuerint argumentis, nondum mihi persuaderi potuit. Sed his de rebus, ut etiam de mutata in hoc Volumine interpunctione, alio fortasse tempore locoque dicetur; in praesenti satis habeo errores quosdam typothetae emendare et nonnulla male omissa addere. Igitur Praefat. Vol. I. p. XIII. lin. 26. post *scripsi* insere haec: adde Ge. III, 439. — Non opus est, ad Vitam Vergilii a Pseudo-Donato compositam ea commemorare, quae multis locis subtiliter disputavit A. Weichertus, cum scripta Viri Praestantissimi iam omnium manibus terantur. — p. 49. l. 19. post *loco* adde: Scripta est verno tempore anni 717., vid. V. L. ad vs. 19. Not. ad vs. 23.; adde vs. 25. et quae Vossius disputat ad vs. 44. — ibid. l. 27. post *poetis*: (vid. Heyn. Not. ad Ecl. II, 24.) etiam ab iis, qui soluta oratione usi, ut Cic. de Fin. I, 2., ubi vid. Otto. Id qui tenuerit, facile intelliget male intellectum Ovidium Trist. II, 261.: „Sumserit, AENEADUM GENETRIX ubi prima", *cet.* i. e. carmen Lucretii. — pag. 50. lin. 3. post *legeretur*: Ita Horatius eam et Odam et Satiram, quibus Maecenati gratum animum testificari cuperet, etsi non essent tempore primae, primo loco posuit; vid. Weichert. de Vario Commentat. II. §. 2. et pag. 10. sq. — p. 72. ita disputatum est, ac si scripsisset Vergilius *Nec minus interea*, non *Nec tamen interea*. — p. 87. Not. col. 2. l. 1. pro IV. lege III. — p. 89. Not. col. 2. l. 27. pro 100. lege 110. — p. 95. V. L. l. 5. pro *Varo* lege *Vario*; vid. Weichert. de

Vario Commentat. III. pag. 20. — Ecl. III, vs. 3. lege *ovis* pro *oves*. — p. 114. Not. col. 2. lin. paenult. pro *s*. lege *a* sine puncto, et linea extrema pro *va*— lege *vs*. — p. 130. Not. col. 1. lin. 12. pro VII lege XV. — p. 132. Not. col. 1. l. 15. pro 414. lege 474. — p. 134. Not. col. 1. l. 27. lege: *ὡς δὲ θεοὶ ζώεσκον*. — ibid. l. 33. pro 251. lege 247. sq. — p. 151. V. L. l. 3. pro *alias* lege *alibi*. — p. 154. V. L. l. 6. post 875.; adde: *quadripedante* idem Aen. VIII, 596. — p. 155. Not. col. 1. l. 25. post *fuerunt* adde *quidem*. — p. 159. Not. col. 1. l. 12. pro *Cenotaph.* lege *Cepotaph.* — p. 160. V. L. l. 12. post *Not.* adde: *alacres* Roman. — p. 162. Not. col. 1. l. 11. pro *thus* lege *tus*. — ibid. col. 2. l. 4. post 8. adde: Abram. ad Cic. Philipp. II. c. 13. — Ecl. VI. vs. 45. lege *fortunatam* et *numquam*. — p. 191. Not. col. 1. l. 2. pro *his* lege *bis*. — Ecl. VII. vs. 69. lege *Thyrsim*. — p. 212. V. L. l. 3. pro *alias* lege *alibi*. — p. 214. Not. col. 2. l. 13. pro 2, 32. lege 8, 21. — p. 231. Not. col. 1. extr. et 2. summa dele haec: „Soph. Aiace — maria". — Ecl. X. V. L. ad vs. 62. post *restitui* adde haec: *rursus* utroque loco etiam Romanus. *nec Amadr.* idem, *neque* editio Heinsii 1676., et sic Medic. apud Foggin.; nulla in ea re discrepantia librorum ab Heinsio notatur. — p. 253. lin. 3. post *misceant* adde: Consule nunc Weichertum has res diligentissime pertractantem in Commentationibus de Vario, s. De L. Varii et Cassii Parmensis vita et carmm. — Georg. I. V. L. ad vs. 19. *alibi* lege pro *alias*; item V. L. ad Ge. III, 444. ad Aen. I, 195. 235. — p. 285. Not. col. 2. l. extr. pro *Brundel.* lege *Brandeb.* — p. 286. Not. col. 1. l. 1. pro 158. lege 258. — p. 313. V. L. lin. extr. post *extr.* adde: et ad Aen. IX, 89. — Ge. II. V. L. ad vs. 226. dele verba: atque aurium —

avenis. — Ge. II. V. L. ad vs. 240. pro *Feriae* lege *Feriis.* — p. 333. V. L. lin. extr. pro VII. lege VI. — p. 342. Not. col. 2. l. 6. pro *refectis* lege *resectis.* — p. 364. V. L. l. 10. pro *etiam* lege *enim.* — p. 366. Not. col. 2. l. 11. post *placet* adde: cf. V. L. ad Aen. V, 24. — p. 395. V. L. l. 4. post *loco* adde: Aen. XI, 625. — p. 463. V. L. l. 8. post 47. adde: *saliere* cod. Rom. — p. 474. Not. col. 2. l. 11. dele notulam a me adspersam. — p. 488. V. L. l. 5. pro *partes* lege *testimonium.* — p. 525. V. L. l. 26. pro *admittunt* lege *amittunt.* — p. 541. Not. col. 1. l. 7. pro *dilectu* lege *delectu.* — Ge. III. vs. 244. pro *Amor* lege *amor.* — p. 545. V. L. l. 27. pro 1. lege 2. — Ge. III, 385. comma post *tribulique* ponendum. — p. 632. V. L. l. 2. post *Pleias*, adde: sic cod. Rom. — Ge. IV, 278. pro *Mellea* lege *Mellae.*

Vol. II. p. 65. V. L. lin. paenultima post *enim* insere *tam.* — Aen. I. vs. 127. post *unda* adiice punctum. — Quae in V. L. ad Aen. I, 156. leguntur, ex parte delenda sunt, utpote iam ad vs. 104. adnotata. — p. 97. V. L. lin. 7. post *autem* excidit *cum.* — ibid. Not. col. 2. l. 13. pro *Hosten.* lege *Holsten.* — Aen. I. vs. 182. pro *ven o* lege *vento.* — p. 104. V. L. l. 5. pro *iactum* lege *factum.* — p. 105. V. L. l. 7. post *Medic.* adde *Rom. Vatic.* — p. 108. Not. col. 2. l. 7. pro *Ertrema* lege *Extrema.* — Aen. I. vs. 232. post *passis* adiice comma. — p. 112. V. L. l. 12. post *expressum* adde: a recentiore manu in *omnes* mutatum. — p. 119. V. L. l. 6. pro *superscripto* lege *superscripta est.* — p. 133. Not. col. 2. l. 12. pro 75. lege 65. — p. 135. Not. col. 1. l. 3. pro *quando* lege *quanto.* — p. 136. V. L. l. 12. tolle comma post *adtollens.* — p. 155.

V. L. l. 3. post *legi* adde: quod non ita esse vidit Schulzius; *nexae* etiam Medic. — p. 177. Not. col. 2. l. 13. pro *urbemq.* lege *urbem q.* — p. 179. V. L. l. 9. pro semicolo post *circumfusa* pone comma. — p. 195. Not. col. 2. l. 1. pro *ne* lege *nec.* — p. 297. V. L. l. 6. pro *aram* lege *ara*¯. — V. L. ad Aen. II. vs. 262.: *Acamas* Fragm. Vatic.; vidit suum errorem ipse Bottarius et correxit pag. 171. — p. 348. lin. 6. pro NOTOS lege NATOS. — ibid. V. L. l. 17. pro *sit* lege *fit.* — p. 381. l. 35. pro *cum* lege *cuius.* — p. 466. V. L. l. 3. lege *ὤφθησαν.* — p. 533. Not. col. 2. l. 3. pro *assolent* lege *solent.* — V. L. ad Aen. III, 647. *ab* etiam Metrorius pag. 505. — Quod V. L. ad Aen. IV, 18. de Fragm. Vatic. relatum legis, falsum est. — p. 636. V. L. l. 14. post *sed* adde *ad.* — p. 732. V. L. l. 3. post 198. adde: (hic tamen *nisi* habent Medic. et Rottendorp. III.) — p. 740. V. L. l. 8. post *Burmann.* adde: quod sequitur Iahn. — p. 750. V. L. l. 7. pro *n* exhibenda fuerat lineola¯. — p. 818. V. L. l. 14. post 11.; adde: *accessere* Rom. Ge. IV, 224. et Aen. VI, 119. — Aen. VI. vs. 160. pro *ferebant* lege *serebant*; et in V. L. ad hunc vs. post *Heins.* adde: idem est in Medic. et apud Serv. — p. 918. V. L. l. 4. post *indocte* adde: alii, ut Iahnius, sic haec interpungunt: *extremum*, *fato quod.* — Aen. VI. vs. 517. pro *evantis* lege *euantis.*

Vol. III. p. 40. V. L. l. 3. post *fragm.* adde: a m. pr. — p. 47. V. L. l. 3. post *Erf.* adde: vide nunc Orthograph. Vergil. s. h. v. — p. 77. V. L. l. 25. post *Bothius* adde: et ante hunc Luenemann. — p. 206. l. 15. pro 133. lege 233. — p. 273. Not. col. 2. l. 7. lege *propellebant.* — p. 319. V. L. l. 19. post *imminent*

t

adde: *Exspectans*, sic Mediceus, ultima *s* transfossa;

praeclarum *Exspectans*, nisi altera lectio, quae omnium praeterea librorum esse videtur, commode explicari posset.— p. 323. V. L. l. 9. post *recentiore* adde: immo longe recentissima. — p. 393. post lineam extremam adde: Sed vide, quae nunc scripsi in Orthographia Vergiliana sub voc. GENITIVUS §. 3. — p. 534. V. L. l. 16. pro *perdere* et *perdentis* lege *pendēre* et *pendentis*. — p. 592. V. L. l. 26. post 112. adde: ubi *pinos* etiam Vatic. — p. 753. V. L. l. 20. post 339. adde: ubi *dissice* Rom. — Aen. XII. vs. 320. pro *turbide* lege *turbine*. — Aen. XII. vs. 904. post *moventem* adde semicolon. — p. 882. col. 2. lin. 13. post 464. adde: *morte*, i. q. *in morte* A. IV, 502. — p. 891. col. 2. lin. 15. adde: *qui* cum emphasi A. III, 10. — ibid. inter *Quiesco* et *Quintus* insere: *Quine* A. X, 673. — p. 894. col. 2. lin. 8. pro *ἐν* lege *εἰ*.

Vol. IV. p. 348. Not. col. 1. lin. 3. post *homine* adde: „Tum demum ingemuit corvi deceptus *stupor*", Phaedr. I, 13, 12. — Catalect. VII. vs. 3. tolle comma post *Sile*; est C. Albutius Silus, de quo Sueton. de claris Rhetoribus c. 6. — Excurs. ad Catal. II.: „*van Eldik* Suspicionum Spec. cap. VII. pro *Corinthiorum* legit *Homericorum*; tum vs. 3. *Thucydidis tyrannus*, *Atticae vepris.*" — p. 455. l. 17. pro *Is* lege *Id*. — p. 551. l. 22. pro *tantasse* lege *tentasse*. — p. 555. l. 7. pro *Hippomenes* lege *Hippomanes*. — p. 587. l. 14. post *omnibus* adde: et cod. Rom. — p. 603. l. 15. dele punctum post *vetustate*.

Quae praeterea vel addere vel emendare meliusque tractare possim, cum habeam tam multa, ut, si velim hic adiungere, verendum sit, ne ipsa Praefatio iustum Volumen expleat, ea sunt alii tempori locoque reservanda.

Atque in ipso hoc quinto Volumine iam invenio, quae vel addam, vel corrigam. Neque vero umquam deerit eiusmodi materiam tractanti, quod vel possit, vel debeat adiicere; itaque inter ipsas plagulas typis exscribendas multa se obtulerunt inserenda, quae omissa aegre desideres. Erunt etiam fortasse, qui quaedam querantur neglecta, quae aut consulto praeterii, aut quae praeterisse me non paenitet. — Quod nunc in hac editione carminum Vergilii exaratum vides *cumba*, id nuper Horatio restituit Orellius. — *Sescenti* est etiam in antiquissimis libris mss. Terentii, ut testatur Faernus ad Phorm. IV, 3, 63. — Paene irascor mihi, quod nescio quid aliud agens vocabula *Caestus* et *Cestus* permutavi s. v. SCAENA pag. 470. — Ubi de LITTERIS SIBI INSIDENTIBUS agitur, non erat illud §. 8. omittendum, quod, cum *τὸ πρόσθιον* significamus, servata vera ratione *anticum*, cum *τὸ ἀρχαῖον*, male *antiquum* scribimus, cum uno vocabulo utramque rem appellaverint Latini. — Ibidem §. 10. illud etiam addi poterat, non esse consentaneum, qui scripserit *cum*, quod est neutrum declinationis secundae pronominis relativi, eundem scripsisse *quoi*, non *cui*, quod natum est ex *quui*, unde etiam illud intelligitur, quomodo factum sit, ut, cum ceteri casus eius pronominis a *q* littera incipiant, alter ac tertius hanc litteram cum littera *c* commutaverint. — Praeterea verius fuerat VOCALES (non *LITTERAE*) SIBI INSIDENTES. — Ubi diximus de nomine VERGILII, quaeri etiam poterat, ita, *Vergilius*, an *Virgilius* appellatus esset ipse poeta ab antiquis scriptoribus. Nihil autem miraberis, si in editis libris fere deteriorem rationem regnare videris; parum enim curabant olim eiusmodi scilicet nugas critici. Video tamen, ut hoc saltem commemorem, Orellium, qua est diligentia, apud Horat. Epist. II, 1, 247. ex cod. *b*, qui est saeculo decimo

exaratus, protulisse *Vergilius*; apud Quintilianum autem in longe praestantissimo Ambros. I. libr. VIII, 6, 26. haec leguntur: „*carminu Vergilii Vergilium*“, eamque formam in optimis codd. Quintiliani frequenter inveniri ait Zumptius Vol. V. p. 477. — De ADSIMILATIONE PRAEPOSITIONUM ubi disputavimus, addi poterat, quod refert Terent. Scaurus p. 2260. Vergilium Aen. VI, 34. scripsisse *Pelleycerent*. Sed nec hoc loco, nec ullo praeterea in iis codicibus, quos vel ipse adhibui vel Heinsius consuluit, huius adsimilationis exemplum reperitur; quare etiam quod Pierius Aen. I, 147. in codicibus aliquot antiquis se invenisse testatur *pellabitur*, fortasse ex Vel. Longo in aliquos libros veteres impressos illatum, non multum me movet; quamquam antiquis etiam scriptoribus hanc rationem non displicuisse manifesto indicat Lucilius apud Vel. Longum p. 2227. cfr. Lud. Ferd. Schmidtii disputat. Berol. 1840. ed., cui inscribitur: *C. Lucilii Satirarum quae de libro nono supersunt, disposita et illustrata*. p. 19. sqq. Adde, quae ab eodem congesta sunt de geminata *c* in verbis *accipere* et *accurrere* p. 14., de geminatione productarum vocalium p. 6., de *mile* et *milia* p. 26. — Quod invenisse sibi visus est M. A. Dietterich (*Neue Iahrbücher f. Philologie u. Paedagogik* Vol. XXXI. fasc. I. p. 87. sqq.) discrimen inter *nequiquam* et *nequicquam*, id non comprobatur a Vergilio. Fallitur idem Vir Doctus (p. 93.), si me omnia, quae ab Heynio scripta a me non sunt refutata, vera esse iudicare existimat. Quod vero idem Aen. IX, 545. *Licus* a Vergilio scriptum esse eumque LICUM Licymniae filium fuisse putat, diversum ab eo LYCO, qui commemoretur vs. 556., atque ita etiam Heynium, a me scilicet neglectum, statuisse significat, re accuratius inspecta videbit, quibus erroribus se implicaverit.

Superest, ut lectorem moneam, quae uncis [ ] in ipsis poetae carminibus seclusa sint, insiticia esse, singulis binisve stellulis vel leviorem vel graviorem significari fraudis alicuius suspicionem.

Denique Tibi, Vir doctissime mihique carissime, Christiane Bomnitzi, gratias ago maximas pro singulari, quam in erroribus typothetae corrigendis posuisti, cura atque diligentia. Quam laudem, quae in summis etiam viris magna et praeclara semper habita est, ut cumules edendo, quem a Te emendatum cupide exspectamus, Polybio, etiam Te atque etiam exhortor.

Scrib. Dresdae d. XXI. m. Februar.
MDCCCXXXXI.

P. VERGILI MARONIS

BUCOLICA.

P. VERGILI MARONIS

BUCOLICON

LIBER.

ECLOGA I.

TITYRUS.

MELIBOEUS. TITYRUS.

M. Tityre, tu patulae recubans sub tegmine fagi
Silvestrem tenui Musam meditaris avena:
Nos patriae finis et dulcia linquimus arva;
Nos patriam fugimus: tu, Tityre, lentus in umbra
Formosam resonare doces Amaryllida silvas.
T. O Meliboee, deus nobis haec otia fecit.
Namque erit ille mihi semper deus; illius aram
Saepe tener nostris ab ovilibus imbuet agnus.
Ille meas errare boves, ut cernis, et ipsum
Ludere, quae vellem, calamo permisit agresti.
M. Non equidem invideo; miror magis: undique totis
Usque adeo turbatur agris. En, ipse capellas

Protinus aeger ago; hanc etiam vix, Tityre, duco.
Hic inter densas corylos modo namque gemellos,
Spem gregis, a! silice in nuda conixa reliquit.
Saepe malum hoc nobis, si mens non laeva fuisset,
De caelo tactas memini praedicere quercus,
[Saepe sinistra cava praedixit ab ilice cornix.]
Sed tamen, iste deus qui sit, da, Tityre, nobis.
T. Urbem, quam dicunt Romam, Meliboee, putavi
Stultus ego huic nostrae similem, quo saepe solemus
Pastores ovium teneros depellere fetus.
Sic canibus catulos similis, sic matribus haedos
Noram; sic parvis conponere magna solebam.
Verum haec tantum alias inter caput extulit urbes,
Quantum lenta solent inter viburna cupressi.
M. Et quae tanta fuit Romam tibi caussa videndi?
T. Libertas; quae sera, tamen respexit inertem,
Candidior postquam tondenti barba cadebat;
Respexit tamen, et longo post tempore venit,
Postquam nos Amaryllis habet, Galatea reliquit.
Namque, fatebor enim, dum me Galatea tenebat,
Nec spes libertatis erat, nec cura peculi.
Quamvis multa meis exiret victima saeptis,
Pinguis et ingratae premeretur caseus urbi,
Non umquam gravis aere domum mihi dextra redibat.
M. Mirabar, quid maesta deos, Amarylli, vocares;
Cui pendere sua patereris in arbore poma:
Tityrus hinc aberat. Ipsae te, Tityre, pinus,
Ipsi te fontes, ipsa haec arbusta vocabant.
T. Quid facerem? neque servitio me exire licebat,
Nec tam praesentis alibi cognoscere divos.
Hic illum vidi iuvenem, Meliboee, quot annis
Bis senos cui nostra dies altaria fumant.
Hic mihi responsum primus dedit ille petenti:
Pascite, ut ante, boves, pueri; submittite tauros.
M. Fortunate senex, ergo tua rura manebunt!
Et tibi magna satis; quamvis lapis omnia nudus
Limosoque palus obducat pascua iunco.
Non insueta gravis temptabunt pabula fetas,

Nec mala vicini pecoris contagia laedent.
Fortunate senex, hic, inter flumina nota
Et fontis sacros, frigus captabis opacum!
Hinc tibi, quae semper, vicino ab limite, saepes
Hyblaeis apibus florem depasta salicti,
Saepe levi somnum suadebit inire susurro;
Hinc alta sub rupe canet frondator ad auras;
Nec tamen interea raucae, tua cura, palumbes,
Nec gemere aeria cessabit turtur ab ulmo.
T. Ante leves ergo pascentur in aethere cervi,
Et freta destituent nudos in litore pisces,
Ante, pererratis amborum finibus, exsul
Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim,
Quam nostro illius labatur pectore voltus.
M. At nos hinc alii sitientis ibimus Afros;
Pars Scythiam et rapidum Cretae veniemus Oaxen,
Et penitus toto divisos orbe Britannos.
En umquam patrios longo post tempore finis,
Pauperis et tuguri congestum caespite culmen,
Post aliquot, mea regna videns, mirabor aristas?
Impius haec tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has segetes? en, quo discordia civis
Produxit miseros! en, quis consevimus agros!
Insere nunc, Meliboee, piros, pone ordine vitis.
Ite meae, felix quondam pecus, ite capellae.
Non ego vos posthac, viridi proiectus in antro,
Dumosa pendere procul de rupe videbo;
Carmina nulla canam; non, me pascente, capellae,
Florentem cytisum et salices carpetis amaras.
T. Hic tamen hanc mecum poteras requiescere noctem
Fronde super viridi: sunt nobis mitia poma,
Castaneae molles et pressi copia lactis;
Et iam summa procul villarum culmina fumant,
Maioresque cadunt altis de montibus umbrae.

ECLOGA II.

ALEXIS.

Formosum pastor Corydon ardebat Alexim,
Delicias domini; nec, quid speraret, habebat.
Tantum inter densas, umbrosa cacumina, fagos
Adsidue veniebat. Ibi haec incondita solus
Montibus et silvis studio iactabat inani:
O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas?
Nil nostri miserere? mori me denique coges.
Nunc etiam pecudes umbras et frigora captant;
Nunc viridis etiam occultant spineta lacertos,
Thestylis et rapido fessis messoribus aestu
Alia serpullumque herbas contundit olentis.
At mecum raucis, tua dum vestigia lustro,
Sole sub ardenti resonant arbusta cicadis.
Nonne fuit satius, tristis Amaryllidis iras
Adque superba pati fastidia? nonne Menalcan?
Quamvis ille niger, quamvis tu candidus esses.
O formose puer, nimium ne crede colori!
Alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur.
Despectus tibi sum, nec, qui sim, quaeris, Alexi,
Quam dives pecoris, nivei quam lactis abundans:
Mille meae Siculis errant in montibus agnae;
Lac mihi non aestate novom, non frigore defit.
Canto, quae solitus, siquando armenta vocabat,
Amphion Dircaeus in Actaeo Aracyntho.
Nec sum adeo informis: nuper me in litore vidi,
Cum placidum ventis staret mare; non ego Daphnim
Iudice te metuam; si numquam fallit imago.
O tantum libeat mecum tibi sordida rura,
Adque humilis habitare casas, et figere cervos,
Haedorumque gregem viridi compellere hibisco!
Mecum una in silvis imitabere Pana canendo.
Pan primus calamos cera coniungere pluris
Instituit; Pan curat ovis oviumque magistros.
Nec te paeniteat calamo trivisse labellum:

Haec eadem ut sciret, quid non faciebat Amyntas?
Est mihi disparibus septem compacta cicutis
Fistula, Damoetas dono mihi quam dedit olim,
Et dixit moriens: Te nunc habet ista secundum.
Dixit Damoetas; invidit stultus Amyntas.
Praeterea duo, nec tuta mihi valle reperti,
Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo;
Bina die siccant ovis ubera; quos tibi servo.
Iam pridem a me illos abducere Thestylis orat;
Et faciet, quoniam sordent tibi munera nostra.
Huc ades, o formose puer: tibi lilia plenis
Ecce ferunt Nymphae calathis; tibi candida Nais,
Pallentis violas et summa papavera carpens,
Narcissum et florem iungit bene olentis anethi;
Tum, casia adque aliis intexens suavibus herbis,
Mollia luteola pingit vaccinia caltha.
Ipse ego cana legam tenera lanugine mala,
Castaneasque nuces, mea quas Amaryllis amabat;
Addam cerea pruna: honos erit huic quoque pomo;
Et vos, o lauri, carpam, et te, proxuma myrte:
Sic positae quoniam suavis miscetis odores.
Rusticus es, Corydon: nec munera curat Alexis,
Nec, si muneribus certes, concedat Iollas.
Heu, heu, quid volui misero mihi! floribus austrum
Perditus, et liquidis inmisi fontibus apros.
Quem fugis, a, demens? habitarunt di quoque silvas,
Dardaniusque Paris. Pallas, quas condidit arces,
Ipsa colat; nobis placeant ante omnia silvae.
Torva leaena lupum sequitur; lupus ipse capellam;
Florentem cytisum sequitur lasciva capella;
Te Corydon, o Alexi: trahit sua quemque voluptas.
Aspice, aratra iugo referunt suspensa iuvenci,
Et sol crescentis decedens duplicat umbras:
Me tamen urit amor; quis enim modus adsit amori?
A, Corydon, Corydon, quae te dementia cepit!
Semiputata tibi frondosa vitis in ulmost.
Quin tu aliquid saltem potius, quorum indiget usus,

Viminibus mollique paras detexere iunco?
Invenies alium, si te hic fastidit, Alexim.

ECLOGA III.

PALAEMON.

MENALCAS. DAMOETAS. PALAEMON.

M. Dic mihi, Damoeta, cuium pecus? an Meliboei?
D. Non, verum Aegonis; nuper mihi tradidit Aegon.
M. Infelix o semper, ovis, pecus! ipse Neaeram
Dum fovet, ac, ne me sibi praeferat illa, veretur,
Hic alienus ovis custos bis mulget in hora;
Et sucus pecori et lac subducitur agnis.
D. Parcius ista viris tamen obicienda memento.
Novimus, et qui te, transversa tuentibus hirquis,
Et quo — sed faciles Nymphae risere — sacello.
M. Tum, credo, cum me arbustum videre Miconis
Adque mala vitis incidere falce novellas.
D. Aut hic ad veteris fagos cum Daphnidis arcum
Fregisti et calamos: quae tu, perverse Menalca,
Et, cum vidisti puero donata, dolebas,
Et, si non aliqua nocuisses, mortuus esses.
M. Quid domini faciant, audent cum talia fures!
Non ego te vidi Damonis, pessime, caprum
Excipere insidiis, multum latrante Lycisca?
Et cum clamarem: Quo nunc se proripit ille?
Tityre, coge pecus; tu post carecta latebas.
D. An mihi cantando victus non redderet ille,
Quem mea carminibus meruisset fistula caprum?
Si nescis, meus ille caper fuit; et mihi Damon
Ipse fatebatur; sed reddere posse negabat.
M. Cantando tu illum? aut umquam tibi fistula cera
Iuncta fuit? non tu in triviis, indocte, solebas
Stridenti miserum stipula disperdere carmen?
D. Vis ergo, inter nos, quid possit uterque, vicissim

Experiamur? ego hanc vitulam — ne forte recusses,
Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fetus —
Depono: tu dic, mecum quo pignore certes.
M. De grege non ausim quicquam deponere tecum:
Est mihi namque domi pater, est iniusta noverca;
Bisque die numerant ambo pecus, alter et haedos.
Verum, id quod multo tute ipse fatebere maius, —
Insanire libet quoniam tibi — pocula ponam
Fagina, caelatum divini opus Alcimedontis:
Lenta quibus torno facili superaddita vitis
Diffusos hedera vestit pallente corymbos.
In medio duo signa, Conon, et — quis fuit alter,
Descripsit radio totum qui gentibus orbem,
Tempora quae messor, quae curvos arator haberet?
Necdum illis labra admovi, sed condita servo.
D. Et nobis idem Alcimedon duo pocula fecit,
Et molli circumst ansas amplexus acantho,
Orpheaque in medio posuit silvasque sequentis.
Necdum illis labra admovi, sed condita servo.
Si ad vitulam spectas, nihil est, quod pocula laudes.
M. Numquam hodie effugies; veniam, quocumque vocaris.
Audiat haec tantum — vel qui venit, ecce, Palaemon.
Efficiam, posthac ne quemquam voce lacessas.
D. Quin age, siquid habes, in me mora non erit ulla,
Nec quemquam fugio: tantum, vicine Palaemon,
Sensibus haec imis, res est non parva, reponas.
P. Dicite, quandoquidem in molli consedimus herba.
Et nunc omnis ager, nunc omnis parturit arbos;
Nunc frondent silvae; nunc formosissimus annus.
Incipe, Damoeta; tu deinde sequere, Menalca.
Alternis dicetis; amant alterna Camenae.

D. Ab Iove principium Musae; Iovis omnia plena;
Ille colit terras; illi mea carmina curae.
M. Et me Phoebus amat; Phoebo sua semper apud me
Munera sunt, lauri et suave rubens hyacinthus.
D. Malo me Galatea petit, lasciva puella,

Et fugit ad salices, et se cupit ante videri.
M. At mihi sese offert ultro, meus ignis, Amyntas,
Notior ut iam sit canibus non Delia nostris.
D. Parta meae Veneri sunt munera: namque notavi
Ipse locum, aeriae quo congessere palumbes.
M. Quod potui, puero silvestri ex arbore lecta
Aurea mala decem misi; cras altera mittam.
D. O quotiens et quae nobis Galatea locutast!
Partem aliquam, venti, divom referatis ad auris!
M. Quid prodest, quod me ipse animo non spernis, Amynta,
Si, dum tu sectaris apros, ego retia servo?
D. Phyllida mitte mihi: meus est natalis, Iolla;
Cum faciam vitula pro frugibus, ipse venito.
M. Phyllida amo ante alias; nam me discedere flevit,
Et longum Formose, vale, vale, inquit, Iolla.
D. Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres,
Arboribus venti, nobis Amaryllidis irae.
M. Dulce satis umor, depulsis arbutus haedis,
Lenta salix feto pecori, mihi solus Amyntas.
D. Pollio amat nostram, quamvis est rustica, Musam:
Pierides, vitulam lectori pascite vestro.
M. Pollio et ipse facit nova carmina: pascite taurum,
Iam cornu petat et pedibus qui spargat harenam.
D. Qui te, Pollio, amat, veniat, quo te quoque gaudet;
Mella fluant illi ferat et rubus asper amomum.
M. Qui Bavium non odit, amet tua carmina, Maevi,
Adque idem iungat volpes et mulgeat hirquos.
D. Qui legitis flores et humi nascentia fraga,
Frigidus, o pueri, fugite hinc, latet anguis in herba.
M. Parcite, oves, nimium procedere: non bene ripae
Creditur; ipse aries etiam nunc vellera siccat.
D. Tityre, pascentis a flumine reice capellas:
Ipse, ubi tempus erit, omnis in fonte lavabo.
M. Cogite ovis, pueri; si lac praeceperit aestus,
Ut nuper, frustra pressabimus ubera palmis.
D. Heu, heu, quam pingui macer est mihi taurus in ervo!

Idem amor exitium pecori pecorisque magistro.
M. His certe neque amor caussast; vix ossibus haerent.
Nescio quis teneros oculus mihi fascinat agnos.
D. Dic, quibus in terris — et eris mihi magnus Apollo —
Tris pateat caeli spatium non amplius ulnas.
M. Dic, quibus in terris inscripti nomina regum
Nascantur flores; et Phyllida solus habeto.
P. Non nostrum inter vos tantas conponere lites.
Et vitula tu dignus, et hic. — Et quisquis amores
Haud metuet, dulcis aut experietur amaros.
Claudite iam rivos, pueri: sat prata biberunt.

ECLOGA IV.

POLLIO.

Sicelides Musae, paulo maiora canamus!
Non omnis arbusta iuvant humilesque myricae;
Si canimus silvas, silvae sint Consule dignae.

Ultima Cymaei venit iam carminis aetas;
Magnus ab integro saeclorum nascitur ordo.
Iam redit et Virgo, redeunt Saturnia regna;
Iam nova progenies caelo demittitur alto.
Tu modo nascenti puero, quo ferrea primum
Desinet ac toto surget gens aurea mundo,
Casta fave Lucina: tuus iam regnat Apollo.
Teque adeo decus hoc aevi, te Consule, inibit,
Pollio, et incipient magni procedere menses;
Te duce, siqua manent sceleris vestigia nostri,
Inrita perpetua solvent formidine terras.
Ille deum vitam accipiet, divisque videbit
Permixtos heroas, et ipse videbitur illis,
Pacatumque reget patriis virtutibus orbem.
At tibi prima, puer, nullo munuscula cultu
Errantis hederas passim cum bacchare tellus

Mixtaque ridenti colocasia fundet acantho.
Ipsae lacte domum referent distenta capellae
Ubera, nec magnos metuent armenta leones.
Ipsa tibi blandos fundent cunabula flores.
Occidet et serpens, et fallax herba veneni
Occidet; Assyrium volgo nascetur amomum.
At simul heroum laudes et facta parentis
Iam legere et quae sit poteris cognoscere virtus:
Molli paulatim flavescet campus arista,
Incultisque rubens pendebit sentibus uva,
Et durae quercus sudabunt roscida mella.
Pauca tamen suberunt priscae vestigia fraudis,
Quae temptare Thetim ratibus, quae cingere muris
Oppida, quae iubeant telluri infindere sulcos.
Alter erit tum Tiphys, et altera quae vehat Argo
Delectos heroas; erunt etiam altera bella,
Adque iterum ad Troiam magnus mittetur Achilles.
Hinc, ubi iam firmata virum te fecerit aetas,
Cedet et ipse mari vector, nec nautica pinus
Mutabit merces: omnis feret omnia tellus.
Non rastros patietur humus, non vinea falcem;
Robustus quoque iam tauris iuga solvet arator;
Nec varios discet mentiri lana colores,
Ipse sed in pratis aries iam suave rubenti
Murice, iam croceo mutabit vellera luto;
Sponte sua sandyx pascentis vestiet agnos.
Talia saecla, suis dixerunt, currite, fusis
Concordes stabili fatorum numine Parcae.
Adgredere o magnos — aderit iam tempus — honores,
Cara deum suboles, magnum Iovis incrementum!
Aspice convexo nutantem pondere mundum,
Terrasque tractusque maris caelumque profundum,
Aspice, venturo laetantur ut omnia saeclo!
O mihi tam longae maneat pars ultima vitae,
Spiritus et, quantum sat erit tua dicere facta:
Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus, huic mater quamvis adque huic pater adsit,
Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.

Pan etiam, Arcadia mecum si iudice certet,
Pan etiam Arcadia dicat se iudice victum.
Incipe, parve puer, risu cognoscere matrem:
Matri longa decem tulerunt fastidia menses.
Incipe, parve puer: cui non risere parentes,
Nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubilist.

ECLOGA V.

DAPHNIS.

MENALCAS. MOPSUS.

ME. Cur non, Mopse, boni quoniam convenimus ambo,
Tu calamos inflare levis, ego dicere versus,
Hic corylis mixtas inter considimus ulmos?
MO. Tu maior; tibi mest aecum parere, Menalca,
Sive sub incertas Zephyris motantibus umbras,
Sive antro potius succedimus. Aspice, ut antrum
Silvestris raris sparsit labrusca racemis.
ME. Montibus in nostris solus tibi certat Amyntas.
MO. Quid, si idem certet Phoebum superare canendo?
ME. Incipe, Mopse, prior, siquos aut Phyllidis ignis,
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.
Incipe; pascentis servabit Tityrus haedos.
MO. Immo haec, in viridi nuper quae cortice fagi
Carmina descripsi et modulans alterna notavi,
Experiar. Tu deinde iubeto ut certet Amyntas.
ME. Lenta salix quantum pallenti cedit olivae,
Puniceis humilis quantum saliunca rosetis,
Iudicio nostro tantum tibi cedit Amyntas.
MO. Sed tu desine plura, puer; successimus antro.

Exstinctum Nymphae crudeli funere Daphnim
Flebant; vos coryli testes et flumina Nymphis;
Cum conplexa sui corpus miserabile nati,
Adque deos adque astra vocat crudelia mater.
Non ulli pastos illis egere diebus

Frigida, Daphni, boves ad flumina; nulla nec amnem
Libavit quadrupes, nec graminis attigit herbam.
Daphni, tuum Poenos etiam ingemuisse leones
Interitum montesque feri silvaeque locuntur.
Daphnis et Armenias curru subiungere tigris
Instituit, Daphnis thiasos inducere Bacchi
Et foliis lentas intexere mollibus hastas.
Vitis ut arboribus decorist, ut vitibus uvae,
Ut gregibus tauri, segetes ut pinguibus arvis:
Tu decus omne tuis. Postquam te fata tulerunt,
Ipsa Pales agros adque ipse reliquit Apollo.
Grandia saepe quibus mandavimus hordea sulcis,
Infelix lolium et steriles nascuntur avenae;
Pro molli viola, pro purpureo narcisso,
Carduus et spinis surgit paliurus acutis.
Spargite humum foliis, inducite fontibus umbras,
Pastores; mandat fieri sibi talia Daphnis;
Et tumulum facite, et tumulo superaddite carmen:
Daphnis ego in silvis, hinc usque ad sidera notus,
Formosi pecoris custos, formosior ipse.

ME. Tale tuum carmen nobis, divine poeta,
Quale sopor fessis in gramine, quale per aestum
Dulcis aquae saliente sitim restinguere rivo.
Nec calamis solum aequiparas, sed voce magistrum.
Fortunate puer, tu nunc eris alter ab illo.
Nos tamen haec quocumque modo tibi nostra vicissim
Dicemus, Daphnimque tuum tollemus ad astra;
Daphnin ad astra feremus: amavit nos quoque Daphnis.
MO. An quicquam nobis tali sit munere maius?
Et puer ipse fuit cantari dignus, et ista
Iam pridem Stimicon laudavit carmina nobis.

ME. Candidus insuetum miratur limen Olympi
Sub pedibusque videt nubes et sidera Daphnis.
Ergo alacris silvas et cetera rura voluptas
Panaque pastoresque tenet Dryadasque puellas.
Nec lupus insidias pecori, nec retia cervis
Ulla dolum meditantur; amat bonus otia Daphnis.

Ipsi laetitia voces ad sidera iactant
Intonsi montes; ipsae iam carmina rupes,
Ipsa sonant arbusta: deus, deus ille, Menalca!
Sis bonus o felixque tuis! en quattuor aras:
Ecce duas tibi, Daphni, duas altaria Phoebo.
Pocula bina novo spumantia lacte quot annis
Craterasque duos statuam tibi pinguis olivi,
Et multo in primis hilarans convivia Baccho,
Ante focum, si frigus erit, si messis, in umbra,
Vina novom fundam calathis Ariusia nectar.
Cantabunt mihi Damoetas et Lyctius Aegon;
Saltantis Satyros imitabitur Alphesiboeus.
Haec tibi semper erunt, et cum sollemnia vota
Reddemus Nymphis, et cum lustrabimus agros.
Dum iuga montis aper, fluvios dum piscis amabit,
Dumque thymo pascentur apes, dum rore cicadae,
Semper honos nomenque tuum laudesque manebunt.
Ut Baccho Cererique, tibi sic vota quot annis
Agricolae facient; damnabis tu quoque votis.

MO. Quae tibi, quae tali reddam pro carmine dona?
Nam neque me tantum venientis sibilus austri,
Nec percussa iuvant fluctu tam litora, nec quae
Saxosas inter decurrunt flumina valles.
ME. Hac te nos fragili donabimus ante cicuta.
Haec nos, Formosum Corydon ardebat Alexim,
Haec eadem docuit, Cuium pecus? an Meliboei?
MO. At tu sume pedum, quod, me cum saepe rogaret,
Non tulit Antigenes — et erat tum dignus amari —
Formosum paribus nodis adque aere, Menalca.

ECLOGA VI.

VARUS.

Prima Syracosio dignatast ludere versu
Nostra nec erubuit silvas habitare Thalia.
Cum canerem reges et proelia, Cynthius aurem

Vellit, et admonuit: Pastorem, Tityre, pinguis
Pascere oportet ovis, deductum dicere carmen.
Nunc ego — namque super tibi erunt, qui dicere laudes,
Vare, tuas cupiant, et tristia condere bella —
Agrestem tenui meditabor harundine Musam.
Non iniussa cano. Siquis tamen haec quoque, siquis
Captus amore leget: te nostrae, Vare, myricae,
Te nemus omne canet; nec Phoebo gratior ullast,
Quam sibi quae Vari praescripsit pagina nomen.
Pergite, Pierides. Chromis et Mnasylos in antro
Silenum pueri somno videre iacentem,
Inflatum hesterno venas, ut semper, Iaccho;
Serta procul, tantum capiti delapsa, iacebant,
Et gravis attrita pendebat cantharus ansa.
Adgressi — nam saepe senex spe carminis ambo
Luserat — iniciunt ipsis ex vincula sertis.
Addit se sociam timidisque supervenit Aegle,
Aegle, Naiadum pulcherrima, iamque videnti
Sanguineis frontem moris et tempora pingit.
Ille dolum ridens, Quo vincula nectitis? inquit.
Solvite me, pueri; satis est potuisse videri.
Carmina, quae voltis, cognoscite; carmina vobis,
Huic aliud mercedis erit. Simul incipit ipse.
Tum vero in numerum Faunosque ferasque videres
Ludere, tum rigidas motare cacumina quercus;
Nec tantum Phoebo gaudet Parnasia rupes,
Nec tantum Rhodope miratur et Ismarus Orphea.
Namque canebat, uti magnum per inane coacta
Semina terrarumque animaeque marisve fuissent
Et liquidi simul ignis; ut his exordia primis
Omnia et ipse tener mundi concreverit orbis;
Tum durare solum et discludere Nerea ponto
Coeperit, et rerum paulatim sumere formas;
Iamque novom terrae stupeant lucescere solem
Altius adque cadant submotis nubibus imbres;
Incipiant silvae cum primum surgere, cumque
Rara per ignaros errent animalia montis.
Hinc lapides Pyrrhae iactos, Saturnia regna,

Caucasiasque refert volucres furtumque Promethei.
His adiungit, Hylan nautae quo fonte relictum
Clamassent, ut litus, Hyla, Hyla, omne sonaret;
Et fortunatam, si numquam armenta fuissent,
Pasiphaen nivei solatur amore iuvenci.
A, virgo infelix, quae te dementia cepit!
Proetides inplerunt falsis mugitibus agros:
At non tam turpis pecudum tamen ulla secutast
Concubitus, quamvis collo timuisset aratrum
Et saepe in levi quaesisset cornua fronte.
A, virgo infelix, tu nunc in montibus erras:
Ille, latus niveum molli fultus hyacintho,
Ilice sub nigra pallentis ruminat herbas,
Aut aliquam in magno sequitur grege. Claudite, Nymphae,
Dictaeae Nymphae, nemorum iam claudite saltus,
Siqua forte ferant oculis sese obvia nostris
Errabunda bovis vestigia; forsitan illum,
Aut herba captum viridi, aut armenta secutum,
Perducant aliquae stabula ad Gortynia vaccae.
Tum canit Hesperidum miratam mala puellam;
Tum Phaethontiadas musco circumdat amarae
Corticis, adque solo proceras erigit alnos.
Tum canit, errantem Permessi ad flumina Gallum
Aonas in montis ut duxerit una sororum,
Utque viro Phoebi chorus adsurrexerit omnis;
Ut Linus haec illi divino carmine pastor,
Floribus adque apio crinis ornatus amaro,
Dixerit: Hos tibi dant calamos, en accipe, Musae,
Ascraeo quos ante seni, quibus ille solebat
Cantando rigidas deducere montibus ornos.
His tibi Grynei nemoris dicatur origo,
Ne quis sit lucus, quo se plus iactet Apollo.
Quid loquar, ut Scyllam Nisi, quam fama secutast
Candida succinctam latrantibus inguina monstris
Dulichias vexasse rates et gurgite in alto
A! timidos nautas canibus lacerasse marinis;
Aut ut mutatos Terei narraverit artus,

Quas illi Philomela dapes, quae dona pararit,
Quo cursu deserta petiverit, et quibus ante
Infelix sua tecta supervolitaverit alis?
Omnia, quae, Phoebo quondam meditante, beatus
Audiit Eurotas iussitque ediscere laurus,
Ille canit; pulsae referunt ad sidera valles;
Cogere donec ovis stabulis numerumque referri
Iussit et invito processit Vesper Olympo.

ECLOGA VII.

MELIBOEUS.

MELIBOEUS. CORYDON. THYRSIS.

M. Forte sub arguta consederat ilice Daphnis,
Compulerantque greges Corydon et Thyrsis in unum,
Thyrsis ovis, Corydon distentas lacte capellas,
Ambo florentes aetatibus, Arcades ambo,
Et cantare pares, et respondere parati.
Huc mihi, dum teneras defendo a frigore myrtos,
Vir gregis ipse caper deerraverat; adque ego Daphnim
Aspicio. Ille ubi me contra videt: Ocius, inquit,
Huc ades, o Meliboee; caper tibi salvos et haedi;
Et, siquid cessare potes, requiesce sub umbra.
Huc ipsi potum venient per prata iuvenci;
Hic viridis tenera praetexit harundine ripas
Mincius, eque sacra resonant examina quercu.
Quid facerem? neque ego Alcippen, neque Phyllida habebam,
Depulsos a lacte domi quae clauderet agnos;
Et certamen erat, Corydon cum Thyrside, magnum.
Posthabui tamen illorum mea seria ludo.
Alternis igitur contendere versibus ambo
Coepere; alternos Musae meminisse volebant.
Hos Corydon, illos referebat in ordine Thyrsis.

c. Nymphae, noster amor, Libethrides, aut mihi carmen,
Quale meo Codro, concedite; proxuma Phoebi
Versibus ille facit; aut, si non possumus omnes,
Hic arguta sacra pendebit fistula pinu.
T. Pastores, hedera nascentem ornate poetam,
Arcades, invidia rumpantur ut ilia Codro;
Aut, si ultra placitum laudarit, bacchare frontem
Cingite, ne vati noceat mala lingua futuro.
c. Saetosi caput hoc apri tibi, Delia, parvos
Et ramosa Micon vivacis cornua cervi.
Si proprium hoc fuerit, levi de marmore tota
Puniceo stabis suras evincta cothurno.
T. Sinum lactis et haec te liba, Priape, quot annis
Exspectare sat est: custos es pauperis horti.
Nunc te marmoreum pro tempore fecimus; at tu,
Si fetura gregem suppleverit, aureus esto.
c. Nerine Galatea, thymo mihi dulcior Hyblae,
Candidior cycnis, hedera formosior alba,
Cum primum pasti repetent praesepia tauri,
Siqua tui Corydonis habet te cura, venito.
T. Immo ego Sardoniis videar tibi amarior herbis,
Horridior rusco, proiecta vilior alga,
Si mihi non haec lux toto iam longior annost.
Ite domum pasti, siquis pudor, ite iuvenci.
c. Muscosi fontes et somno mollior herba,
Et quae vos rara viridis tegit arbutus umbra,
Solstitium pecori defendite; iam venit aestas
Torrida, iam laeto turgent in palmite gemmae.
T. Hic focus et taedae pingues, hic plurumus ignis
Semper, et adsidua postes fuligine nigri;
Hic tantum Boreae curamus frigora, quantum
Aut numerum lupus, aut torrentia flumina ripas.
c. Stant et iuniperi et castaneae hirsutae;
Strata iacent passim sua quaque sub arbore poma;
Omnia nunc rident; at si formosus Alexis
Montibus his abeat, videas et flumina sicca.
T. Aret ager; vitio moriens sitit aeris herba;

Liber pampineas invidit collibus umbras:
Phyllidis adventu nostrae nemus omne virebit,
Iuppiter et laeto descendet plurumus imbri.
c. Populus Alcidae gratissima, vitis Iaccho,
Formosae myrtus Veneri, sua laurea Phoebo;
Phyllis amat corylos; illas dum Phyllis amabit,
Nec myrtus vincet corylos, nec laurea Phoebi.
T. Fraxinus in silvis pulcherrima, pinus in hortis,
Populus in fluviis, abies in montibus altis;
Saepius at si me, Lycida formose, revisas,
Fraxinus in silvis cedat tibi, pinus in hortis.
M. Haec memini, et victum frustra contendere Thyrsim.
Ex illo Corydon Corydon est tempore nobis.

ECLOGA VIII.

PHARMACEUTRIA.

DAMON. ALPHESIBOEUS.

Pastorum Musam Damonis et Alphesiboei,
Inmemor herbarum quos est mirata iuvenca
Certantis, quorum stupefactae carmine lynces,
Et mutata suos requierunt flumina cursus,
Damonis Musam dicemus et Alphesiboei.

Tu mihi, seu magni superas iam saxa Timavi,
Sive oram Illyrici legis aequoris, en erit umquam
Ille dies, mihi cum liceat tua dicere facta?
En erit, ut liceat totum mihi ferre per orbem
Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno?
A te principium, tibi desinet. Accipe iussis
Carmina coepta tuis, adque hanc sine tempora circum
Inter victricis hederam tibi serpere laurus.

Frigida vix caelo noctis decesserat umbra,
Cum ros in tenera pecori gratissimus herba,
Incumbens tereti Damon sic coepit olivae.

D. Nascere, praeque diem veniens age, Lucifer, almum,
Coniugis indigno Nisae deceptus amore
Dum queror, et divos, quamquam nil testibus illis
Profeci, extrema moriens tamen adloquor hora.
Incipe Maenalios mecum, mea tibia, versus.
Maenalus argutumque nemus pinosque loquentis
Semper habet; semper pastorum ille audit amores,
Panaque, qui primus calamos non passus inertis.
Incipe Maenalios mecum, mea tibia, versus.
Mopso Nisa datur: quid non speremus amantes?
Iungentur iam grypes equis, aevoque sequenti
Cum canibus timidi venient ad pocula dammae.
Mopse, novas incide faces: tibi ducitur uxor;
Sparge, marite, nuces: tibi deserit Hesperus Oetam.
Incipe Maenalios mecum, mea tibia, versus.
O digno coniuncta viro, dum despicis omnis,
Dumque tibist odio mea fistula dumque capellae
Hirsutumque supercilium promissaque barba,
Nec curare deum credis mortalia quemquam.
Incipe Maenalios mecum, mea tibia, versus.
Saepibus in nostris parvam te roscida mala —
Dux ego vester eram — vidi cum matre legentem.
Alter ab undecimo tum me iam acceperat annus;
Iam fragilis poteram ab terra contingere ramos.
Ut vidi, ut perii! ut me malus abstulit error!
Incipe Maenalios mecum, mea tibia, versus.
Nunc scio, quid sit Amor; duris in cotibus illum
Aut Tmaros, aut Rhodope, aut extremi Garamantes,
Nec generis nostri puerum nec sanguinis edunt.
Incipe Maenalios mecum, mea tibia, versus.
Saevos Amor docuit natorum sanguine matrem
Commaculare manus; crudelis tu quoque, mater;
Crudelis mater magis, an puer inprobus ille?
Inprobus ille puer; crudelis tu quoque, mater.
Incipe Maenalios mecum, mea tibia, versus.
Nunc et ovis ultro fugiat lupus, aurea durae
Mala ferant quercus, narcisso floreat alnus,

Pinguia corticibus sudent electra myricae,
Certent et cycnis ululae, sit Tityrus Orpheus,
Orpheus in silvis, inter delphinas Arion.
Incipe Maenalios mecum, mea tibia, versus.
Omnia vel medium fiant mare. Vivite, silvae:
Praeceps aerii specula de montis in undas
Deferar; extremum hoc munus morientis habeto.
Desine Maenalios, iam desine, tibia, versus.

Haec Damon; vos, quae responderit Alphesiboeus,
Dicite, Pierides; non omnia possumus omnes.

A. Effer aquam, et molli cinge haec altaria vitta,
Verbenasque adole pinguis et mascula tura:
Coniugis ut magicis sanos avertere sacris
Experiar sensus; nihil hic nisi carmina desunt.
Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.
Carmina vel caelo possunt deducere Lunam;
Carminibus Circe socios mutavit Ulixi;
Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis.
Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.
Terna tibi haec primum triplici diversa colore
Licia circumdo, terque hanc altaria circum
Effigiem duco; numero deus inpare gaudet.
Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.
Necte tribus nodis ternos, Amarylli, colores;
Necte, Amarylli, modo, et, Veneris, dic, vincula necto.
Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.
Limus ut hic durescit, et haec ut cera liquescit
Uno eodemque igni: sic nostro Daphnis amore.
Sparge molam, et fragilis incende bitumine laurus.
Daphnis me malus urit, ego hanc in Daphnide laurum.
Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.
Talis amor Daphnim, qualis, cum fessa iuvencum
Per nemora adque altos quaerendo bucula lucos
Propter aquae rivom viridi procumbit in ulva,
Perdita, nec serae meminit decedere nocti,

Talis amor teneat, nec sit mihi cura mederi.
Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.
Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit,
Pignora cara sui; quae nunc ego limine in ipso,
Terra, tibi mando; debent haec pignora Daphnim.
Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.
Has herbas adque haec Ponto mihi lecta venena
Ipse dedit Moeris; nascuntur pluruma Ponto.
His ego saepe lupum fieri et se condere silvis
Moerim, saepe animas imis excire sepulchris
Adque satas alio vidi traducere messis.
Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.
Fer cineres, Amarylli, foras, rivoque fluenti
Transque caput iace; nec respexeris. His ego Daphnim
Adgrediar; nihil ille deos, nil carmina curat.
Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.
Aspice, corripuit tremulis altaria flammis
Sponte sua, dum ferre moror, cinis ipse. Bonum sit!
Nescio quid certest, et Hylax in limine latrat.
Credimus? an, qui amant, ipsi sibi somnia fingunt?
Parcite, ab urbe venit, iam parcite, carmina, Daphnis.

ECLOGA IX.

MOERIS.

LYCIDAS. MOERIS.

L. Quo te, Moeri, pedes? an, quo via ducit, in urbem?
M. O Lycida, vivi pervenimus, advena nostri,
Quo numquam veriti sumus, ut possessor agelli
Diceret: Haec mea sunt; veteres migrate coloni.

Nunc victi, tristes, quoniam Fors omnia versat,
Hos illi — quod nec vertat bene — mittimus haedos.
L. Certe equidem audieram, qua se subducere colles
Incipiunt, mollique iugum demittere clivo,
Usque ad aquam et veteris, iam fracta cacumina, fagos
Omnia carminibus vestrum servasse Menalcan.
M. Audieras? et fama fuit; sed carmina tantum
Nostra valent, Lycida, tela inter Martia, quantum
Chaonias dicunt aquila veniente columbas.
Quod nisi me quacumque novas incidere lites
Ante sinistra cava monuisset ab ilice cornix,
Nec tuus hic Moeris, nec viveret ipse Menalcas.
L. Heu, cadit in quemquam tantum scelus? heu, tua nobis
Paene simul tecum solacia rapta, Menalca?
Quis caneret Nymphas? quis humum florentibus herbis
Spargeret, aut viridi fontis induceret umbra?
Vel quae sublegi tacitus tibi carmina nuper,
Cum te ad delicias ferres, Amaryllida, nostras?
„Tityre, dum redeo — brevis est via — pasce capellas,
„Et potum pastas age, Tityre, et inter agendum
„Occursare capro, cornu ferit ille, caveto.
M. Immo haec, quae Varo necdum perfecta canebat:
„Vare, tuum nomen, superet modo Mantua nobis,
„Mantua vae miserae nimium vicina Cremonae,
„Cantantes sublime ferent ad sidera cycni.
L. Sic tua Cyrneas fugiant examina taxos,
Sic cytiso pastae distendant ubera vaccae:
Incipe, siquid habes. Et me fecere poetam
Pierides; sunt et mihi carmina; me quoque dicunt
Vatem pastores; sed non ego credulus illis.
Nam neque adhuc Vario videor, nec dicere Cinna
Digna, sed argutos inter strepere anser olores.
M. Id quidem ago et tacitus, Lycida, mecum ipse voluto,
Si valeam meminisse; nequest ignobile carmen.
„Huc ades, o Galatea; quis est nam ludus in undis?
„Hic ver purpureum, varios hic flumina circum

„Fundit humus flores, hic candida populus antro
„Imminet, et lentae texunt umbracula vites;
„Huc ades; insani feriant sine litora fluctus.
L. Quid, quae te pura solum sub nocte canentem
Audieram? numeros memini, si verba tenerem.
M. „Daphni, quid antiquos signorum suspicis ortus?
„Ecce Dionaei processit Caesaris astrum,
„Astrum, quo segetes gauderent frugibus, et quo
„Duceret apricis in collibus uva colorem.
„Insere, Daphni, piros; carpent tua poma nepotes.
Omnia fert aetas, animum quoque; saepe ego longos
Cantando puerum memini me condere soles:
Nunc oblita mihi tot carmina; vox quoque Moerim
Iam fugit ipsa; lupi Moerim videre priores.
Sed tamen ista satis referet tibi saepe Menalcas.
L. Caussando nostros in longum ducis amores.
Et nunc omne tibi stratum silet aequor, et omnes,
Aspice, ventosi ceciderunt murmuris aurae;
Hinc adeo mediast nobis via; namque sepulchrum
Incipit adparere Bianoris: hic, ubi densas
Agricolae stringunt frondes, hic, Moeri, canamus;
Hic haedos depone, tamen veniemus in urbem.
Aut si, nox pluviam ne colligat ante, veremur,
Cantantes licet usque — minus via laedit — eamus;
Cantantes ut eamus, ego hoc te fasce levabo.
M. Desine plura, puer, et, quod nunc instat, agamus;
Carmina tum melius, cum venerit ipse, canemus.

ECLOGA X.

GALLUS.

Extremum hunc, Arethusa, mihi concede laborem:
Pauca meo Gallo, sed quae legat ipsa Lycoris.
Carmina sunt dicenda: neget quis carmina Gallo?
Sic tibi, cum fluctus subterlabere Sicanos,
Doris amara suam non intermisceat undam.
Incipe; sollicitos Galli dicamus amores,
Dum tenera attondent simae virgulta capellae.
Non canimus surdis; respondent omnia silvae.

Quae nemora, aut qui vos saltus habuere, puellae
Naides, indigno cum Gallus amore peribat?
Nam neque Parnasi vobis iuga, nam neque Pindi
Ulla moram fecere, neque Aonie Aganippe.
Illum etiam lauri, etiam flevere myricae;
Pinifer illum etiam sola sub rupe iacentem
Maenalus et gelidi fleverunt saxa Lycaei.
Stant et oves circum; — nostri nec paenitet illas,
Nec te paeniteat pecoris, divine poeta:
Et formosus ovis ad flumina pavit Adonis —
Venit et upilio; tardi venere subulci;
Uvidus hiberna venit de glande Menalcas.
Omnes „Unde amor iste, rogant, tibi?“ Venit Apollo:
Galle, quid insanis? inquit; tua cura Lycoris
Perque nives alium perque horrida castra secutast.
Venit et agresti capitis Silvanus honore,
Florentis ferulas et grandia lilia quassans.
Pan deus Arcadiae venit, quem vidimus ipsi
Sanguineis ebuli bacis minioque rubentem.
Ecquis erit modus? inquit; Amor non talia curat;
Nec lacrimis crudelis Amor, nec gramina rivis,
Nec cytiso saturantur apes, nec fronde capellae.
Tristis at ille: Tamen cantabitis, Arcades, inquit,
Montibus haec vestris, soli cantare periti

Arcades. O mihi tum quam molliter ossa quiescant,
Vestra meos olim si fistula dicat amores!
Adque utinam ex vobis unus, vestrique fuissem
Aut custos gregis, aut maturae vinitor uvae!
Certe, sive mihi Phyllis, sive esset Amyntas,
Seu quicumque furor, — quid tum, si fuscus Amyntas?
Et nigrae violae sunt et vaccinia nigra —
Mecum inter salices lenta sub vite iaceret;
Serta mihi Phyllis legeret, cantaret Amyntas.
Hic gelidi fontes, hic mollia prata, Lycori,
Hic nemus; hic ipso tecum consumerer aevo.
Nunc insanus amor duri me Martis in armis
Tela inter media adque adversos detinet hostis:
Tu procul a patria — nec sit mihi credere tantum! —
Alpinas a, dura, nives et frigora Rheni
Me sine sola vides. A, te ne frigora laedant!
A, tibi ne teneras glacies secet aspera plantas!
Ibo, et, Chalcidico quae sunt mihi condita versu
Carmina, pastoris Siculi modulabor avena.
Certumst in silvis, inter spelaea ferarum
Malle pati tenerisque meos incidere amores
Arboribus; crescent illae, crescetis, amores.
Interea mixtis lustrabo Maenala Nymphis,
Aut acris venabor apros. Non me ulla vetabunt
Frigora Parthenios canibus circumdare saltus.
Iam mihi per rupes videor lucosque sonantis
Ire; libet Partho torquere Cydonia cornu
Spicula. — Tamquam haec sit nostri medicina furoris,
Aut deus ille malis hominum mitescere discat!
Iam neque Hamadryades rursus nec carmina nobis
Ipsa placent; ipsae rursus concedite silvae.
Non illum nostri possunt mutare labores,
Nec si frigoribus mediis Hebrumque bibamus,
Sithoniasque nives hiemis subeamus aquosae,
Nec si, cum moriens alta liber aret in ulmo,
Aethiopum versemus ovis sub sidere Cancri.
Omnia vincit Amor; et nos cedamus Amori.

Haec sat erit, divae, vestrum cecinisse poetam,
Dum sedet et gracili fiscellam texit hibisco,
Pierides; vos haec facietis maxuma Gallo,
Gallo, cuius amor tantum mihi crescit in horas,
Quantum vere novo viridis se subicit alnus.
Surgamus: solet esse gravis cantantibus umbra;
Iuniperi gravis umbra; nocent et frugibus umbrae.
Ite domum saturae, venit Hesperus, ite capellae.

P. VERGILI MARONIS
BUCOLICON LIBER EXPLICIT.

P. VERGILI MARONIS

GEORGICA.

P. VERGILI MARONIS

GEORGICON

LIBER PRIMUS.

Quid faciat laetas segetes, quo sidere terram
Vertere, Maecenas, ulmisque adiungere vitis
Conveniat, quae cura bovom, qui cultus habendo
Sit pecori, apibus quanta experientia parcis,
Hinc canere incipiam. Vos, o clarissima mundi
Lumina, labentem caelo quae ducitis annum;
Liber et alma Ceres, vestro si munere tellus
Chaoniam pingui glandem mutavit arista,
Poculaque inventis Acheloia miscuit uvis;
Et vos, agrestum praesentia numina, Fauni,
Ferte simul Faunique pedem Dryadesque puellae:
Munera vestra cano. Tuque o, cui prima frementem
Fudit ecum magno tellus percussa tridenti,
Neptune; et cultor nemorum, cui pinguia Ceae
Ter centum nivei tondent dumeta iuvenci;
Ipse, nemus linquens patrium saltusque Lycaei,
Pan, ovium custos, tua si tibi Maenala curae,
Adsis, o Tegeaee, favens, oleaeque Minerva
Inventrix, uncique puer monstrator aratri,
Et teneram ab radice ferens, Silvane, cupressum,
Dique deaeque omnes, studium quibus arva tueri,
Quique novas alitis non ullo semine fruges,

Quique satis largum caelo demittitis imbrem;
Tuque adeo, quem mox quae sint habitura deorum
Concilia, incertumst, urbisne invisere, Caesar,
Terrarumque velis curam, et te maxumus orbis
Auctorem frugum tempestatumque potentem
Accipiat, cingens materna tempora myrto,
An deus inmensi venias maris ac tua nautae
Numina sola colant, tibi serviat ultima Thule,
Teque sibi generum Tethys emat omnibus undis;
Anne novom tardis sidus te mensibus addas,
Qua locus Erigonen inter Chelasque sequentis
Panditur; ipse tibi iam bracchia contrahit ardens
Scorpios, et caeli iusta plus parte reliquit;
Quidquid eris, — nam te nec sperant Tartara regem,
Nec tibi regnandi veniat tam dira cupido;
Quamvis Elysios miretur Graecia campos,
Nec repetita sequi curet Proserpina matrem —
Da facilem cursum, adque audacibus adnue coeptis,
Ignarosque viae mecum miseratus agrestis
Ingredere, et votis iam nunc adsuesce vocari.

Vere novo, gelidus canis cum montibus umor
Liquitur et Zephyro putris se glaeba resolvit,
Depresso incipiat iam tum mihi taurus aratro
Ingemere, et sulco attritus splendescere vomer.
Illa seges demum votis respondet avari
Agricolae, bis quae solem, bis frigora sensit;
Illius inmensae ruperunt horrea messes.
Ac prius ignotum ferro quam scindimus aequor,
Ventos et varium caeli praediscere morem
Cura sit ac patrios cultusque habitusque locorum,
Et quid quaeque ferat regio, et quid quaeque recusset.
Hic segetes, illic veniunt felicius uvae,
Arborei fetus alibi; adque iniussa virescunt
Gramina. Nonne vides, croceos ut Tmolus odores,
India mittit ebur, molles sua tura Sabaei,
At Chalybes nudi ferrum, virosaque Pontus
Castorea, Eliadum palmas Epiros equarum?

Continuo has leges aeternaque foedera certis
Inposuit natura locis, quo tempore primum
Deucalion vacuum lapides iactavit in orbem,
Unde homines nati, durum genus. Ergo age, terrae
Pingue solum primis extemplo a mensibus anni
Fortes invertant tauri, glaebasque iacentis
Pulverulenta coquat maturis solibus aestas;
At si non fuerit tellus fecunda, sub ipsum
Arcturum tenui sat erit suspendere sulco:
Illic, officiant laetis ne frugibus herbae,
Hic, sterilem exiguus ne deserat umor harenam.

Alternis idem tonsas cessare novales,
Et segnem patiere situ durescere campum.
Aut ibi flava seres mutato sidere farra,
Unde prius laetum siliqua quassante legumen,
Aut tenuis fetus viciae tristisque lupini
Sustuleris fragilis calamos silvamque sonantem.
Urit enim lini campum seges, urit avenae,
Urunt Lethaeo perfusa papavera somno:
Sed tamen alternis facilis labor; arida tantum
Ne saturare fimo pingui pudeat sola, neve
Effetos cinerem inmundum iactare per agros.
Sic quoque mutatis requiescunt fetibus arva;
Nec nulla intereast inaratae gratia terrae.
Saepe etiam sterilis incendere profuit agros,
Adque levem stipulam crepitantibus urere flammis:
Sive inde occultas viris et pabula terrae
Pinguia concipiunt; sive illis omne per ignem
Excoquitur vitium, adque exsudat inutilis umor;
Seu pluris calor ille vias et caeca relaxat
Spiramenta, novas veniat qua sucus in herbas;
Seu durat magis, et venas adstringit hiantis,
Ne tenues pluviae, rapidive potentia solis
Acrior, aut Boreae penetrabile frigus adurat.

Multum adeo, rastris glaebas qui frangit inertis
Vimineasque trahit cratis, iuvat arva; neque illum

Flava Ceres alto nequiquam spectat Olympo;
Et qui, proscisso quae suscitat aequore terga,
Rursus in oblicum verso perrumpit aratro,
Exercetque frequens tellurem, adque inperat arvis.

Umida solstitia adque hiemes orate serenas,
Agricolae; hiberno laetissima pulvere farra,
Laetus ager: nullo tantum se Mysia cultu
Iactat, et ipsa suas mirantur Gargara messis.
Quid dicam, iacto qui semine comminus arva
Insequitur, cumulosque ruit male pinguis harenae?
Deinde satis fluvium inducit rivosque sequentis,
Et, cum exustus ager morientibus aestuat herbis,
Ecce supercilio clivosi tramitis undam
Elicit? illa cadens raucum per levia murmur
Saxa ciet, scatebrisque arentia temperat arva.
Quid, qui, ne gravidis procumbat culmus aristis,
Luxuriem segetum tenera depascit in herba,
Cum primum sulcos aequant sata? quique paludis
Collectum umorem bibula deducit harena?
Praesertim incertis si mensibus amnis abundans
Exit, et obducto late tenet omnia limo,
Unde cavae tepido sudant umore lacunae.

Nec tamen, haec cum sint hominumque bovomque labores
Versando terram experti, nihil inprobus anser
Strymoniaeque grues et amaris intiba fibris
Officiunt aut umbra nocet. Pater ipse colendi
Haud facilem esse viam voluit, primusque per artem
Movit agros, curis acuens mortalia corda,
Nec torpere gravi passus sua regna veterno.
Ante Iovem nulli subigebant arva coloni;
Ne signare quidem aut partiri limite campum
Fas erat: in medium quaerebant, ipsaque tellus
Omnia liberius, nullo poscente, ferebat.
Ille malum virus serpentibus addidit atris,
Praedarique lupos iussit, pontumque moveri,

Mellaque decussit foliis, ignemque removit,
Et passim rivis currentia vina repressit,
Ut varias usus meditando extunderet artis
Paulatim, et sulcis frumenti quaereret herbam,
Ut silicis venis abstrusum excuderet ignem.
Tunc alnos primum fluvii sensere cavatas;
Navita tum stellis numeros et nomina fecit,
Pleiadas, Hyadas, claramque Lycaonis Arcton;
Tum laqueis captare feras, et fallere visco
Inventum, et magnos canibus circumdare saltus.
Adque alius latum funda iam verberat amnem;
Alta petens, pelagoque alius trahit umida lina;
Tum ferri rigor adque argutae lamina serrae, —
Nam primi cuneis scindebant fissile lignum —
Tum variae venere artes. Labor omnia vicit
Inprobus et duris urguens in rebus egestas.
Prima Ceres ferro mortalis vertere terram
Instituit, cum iam glandes adque arbuta sacrae
Deficerent silvae, et victum Dodona negaret.
Mox et frumentis labor additus, ut mala culmos
Esset robigo, segnisque horreret in arvis
Carduus; intereunt segetes, subit aspera silva,
Lappaeque tribolique, interque nitentia culta
Infelix lolium et steriles dominantur avenae.
Quod nisi et adsiduis herbam insectabere rastris,
Et sonitu terrebis aves, et ruris opaci
Falce premes umbram, votisque vocaveris imbrem,
Heu, magnum alterius frustra spectabis acervom,
Concussaque famem in silvis solabere quercu.

Dicendum et, quae sint duris agrestibus arma,
Quis sine nec potuere seri nec surgere messes:
Vomis et inflexi primum grave robur aratri,
Tardaque Eleusinae matris volventia plaustra,
Tribulaque, traheaeque, et iniquo pondere rastri;
Virgea praeterea Celei vilisque supellex,
Arbuteae crates et mystica vannus Iacchi.
Omnia quae multo ante memor provisa repones,

Si te digna manet divini gloria ruris.
Continuo in silvis magna vi flexa domatur
In burim et curvi formam accipit ulmus aratri.
Huic ab stirpe pedes temo protentus in octo,
Binae aures, duplici aptantur dentalia dorso.
Caeditur et tilia ante iugo levis, altaque fagus
Stivaque, quae cursus a tergo torqueat imos;
Et suspensa focis explorat robora fumus.

Possum multa tibi veterum praecepta referre,
Ni refugis tenuisque piget cognoscere curas.
Area cum primis ingenti aequanda cylindro
Et vertenda manu et creta solidanda tenaci,
Ne subeant herbae, neu pulvere victa fatiscat,
Tum variae inludant pestes: saepe exiguus mus
Sub terris posuitque domos adque horrea fecit;
Aut oculis capti fodere cubilia talpae;
Inventusque cavis bufo, et quae pluruma terrae
Monstra ferunt; populatque ingentem farris acervom
Curculio, adque inopi metuens formica senectae.
Contemplator item, cum se nux pluruma silvis
Induet in florem et ramos curvabit olentis.
Si superant fetus, pariter frumenta sequentur,
Magnaque cum magno veniet tritura calore;
At si luxuria foliorum exuberat umbra,
Nequiquam pinguis palea teret area culmos.
Semina vidi equidem multos medicare serentis,
Et nitro prius et nigra perfundere amurga,
Grandior ut fetus siliquis fallacibus esset,
Et, quamvis igni exiguo, properata maderent.
Vidi lecta diu et multo spectata labore
Degenerare tamen, ni vis humana quot annis
Maxuma quaeque manu legeret. Sic omnia fatis
In peius ruere, ac retro sublapsa referri;
Non aliter, quam qui adverso vix flumine lembum
Remigiis subigit, si bracchia forte remisit,
Adque illum in praeceps prono rapit alveus amni.

Praeterea tam sunt Arcturi sidera nobis
Haedorumque dies servandi et lucidus Anguis,
Quam quibus in patriam ventosa per aequora vectis
Pontus et ostriferi fauces tentamptur Abydi.
Libra die somnique pares ubi fecerit horas,
Et medium luci adque umbris iam dividit orbem,
Exercete, viri, tauros, serite hordea campis,
Usque sub extremum brumae intractabilis imbrem;
Nec non et lini segetem et Cereale papaver
Tempus humo tegere, et iandudum incumbere aratris,
Dum sicca tellure licet, dum nubila pendent.
Vere fabis satio; tum te quoque, Medica, putres
Accipiunt sulci, et milio venit annua cura:
Candidus auratis aperit cum cornibus annum
Taurus, et adverso cedens Canis occidit astro.
At si triticeam in messem robustaque farra
Exercebis humum, solisque instabis aristis,
Ante tibi Eoae Atlantides abscondantur,
Gnosiaque ardentis decedat stella Coronae,
Debita quam sulcis committas semina, quamque
Invitae properes anni spem credere terrae.
Multi ante occasum Maiae coepere; sed illos
Exspectata seges vanis elusit aristis.
Si vero viciamque seres vilemque phaselum,
Nec Pelusiacae curam aspernabere lentis,
Haud obscura cadens mittet tibi signa Bootes:
Incipe, et ad medias sementem extende pruinas.

Idcirco certis dimensum partibus orbem
Per duodena regit mundi Sol aureus astra.
Quinque tenent caelum zonae; quarum una corusco
Semper sole rubens et torrida semper ab igni;
Quam circum extremae dextra laevaque trahuntur,
Caerulea glacie concretae adque imbribus atris;
Has inter mediamque duae mortalibus aegris
Munere concessae divom; et via secta per ambas,
Oblicus qua se signorum verteret ordo.
Mundus, ut ad Scythiam Rhipaeasque arduus arces

Consurgit, premitur Libyae devexus in austros.
Hic vertex nobis semper sublimis; at illum
Sub pedibus Styx atra videt Manesque profundi.
Maxumus hic flexu sinuoso elabitur Anguis
Circum perque duas in morem fluminis Arctos,
Arctos Oceani metuentis aequore tingui.
Illic, ut perhibent, aut intempesta silet nox,
Semper et obtenta densantur nocte tenebrae;
Aut redit a nobis Aurora diemque reducit;
Nosque ubi primus equis Oriens adflavit anhelis,
Illic sera rubens accendit lumina Vesper.
Hinc tempestates dubio praediscere caelo
Possumus, hinc messisque diem tempusque serendi,
Et quando infidum remis inpellere marmor
Conveniat, quando armatas deducere classis,
Aut tempestivam silvis evertere pinum.

Nec frustra signorum obitus speculamur et ortus,
Temporibusque parem diversis quattuor annum.
Frigidus agricolam siquando continet imber,
Multa, forent quae mox caelo properanda sereno,
Maturare datur: durum procudit arator
Vomeris obtunsi dentem; cavat arbore lintres;
Aut pecori signum aut numeros inpressit acervis.
Exacuunt alii vallos furcasque bicornis,
Adque Amerina parant lentae retinacula viti.
Nunc facilis rubea texatur fiscina virga;
Nunc torrete igni fruges, nunc frangite saxo.
Quippe etiam festis quaedam exercere diebus
Fas et iura sinunt: rivos deducere nulla
Religio vetuit, segeti praetendere saepem,
Insidias avibus moliri, incendere vepres,
Balantumque gregem fluvio mersare salubri.
Saepe oleo tardi costas agitator aselli
Vilibus aut onerat pomis; lapidemque revertens
Incusum aut atrae massam picis urbe reportat.

Ipsa dies alios alio dedit ordine Luna
Felicis operum. Quintam fuge: pallidus Orcus

Eumenidesque satae; tum partu Terra nefando
Coeumque Iapetumque creat, saevomque Typhoea,
Et coniuratos caelum rescindere fratres.
Ter sunt conati inponere Pelio Ossam
Scilicet, adque Ossae frondosum involvere Olympum;
Ter Pater exstructos disiecit fulmine montis.
Septuma post decumam felix et ponere vitem,
Et prensos domitare boves, et licia telae
Addere; nona fugae melior, contraria furtis.

Multa adeo gelida melius se nocte dedere,
Aut cum sole novo terras inrorat Eous.
Nocte leves melius stipulae, nocte arida prata
Tondentur; noctes lentus non deficit umor.
Et quidam seros hiberni ad luminis ignis
Pervigilat, ferroque faces inspicat acuto;
Interea longum cantu solata laborem
Arguto coniunx percurrit pectine telas,
Aut dulcis musti Volcano decoquit umorem
Et foliis undam trepidi despumat aeni.
At rubicunda Ceres medio succiditur aestu,
Et medio tostas aestu terit area fruges.
Nudus ara, sere nudus; hiemps ignava colono.
Frigoribus parto agricolae plerumque fruuntur,
Mutuaque inter se laeti convivia curant.
Invitat genialis hiemps curasque resolvit:
Ceu pressae cum iam portum tetigere carinae,
Puppibus et laeti nautae inposuere coronas.
Sed tamen et quernas glandes tum stringere tempus,
Et lauri bacas oleamque cruentaque myrta;
Tum gruibus pedicas et retia ponere cervis,
Auritosque sequi lepores; tum figere dammas,
Stuppea torquentem Balearis verbera fundae,
Cum nix alta iacet, glaciem cum flumina trudunt.

Quid tempestates autumni et sidera dicam,
Adque, ubi iam breviorque dies et mollior aestas,
Quae vigilanda viris? vel cum ruit imbriferum ver,

Spicea iam campis cum messis inhorruit, et cum
Frumenta in viridi stipula lactentia turgent?
Saepe ego, cum flavis messorem induceret arvis
Agricola et fragili iam stringeret hordea culmo,
Omnia ventorum concurrere proelia vidi,
Quae gravidam late segetem ab radicibus imis
Sublimem expulsam eruerent; ita turbine nigro
Ferret hiemps culmumque levem stipulasque volantis.
Saepe etiam inmensum caelo venit agmen aquarum,
Et foedam glomerant tempestatem imbribus atris
Collectae ex alto nubes; ruit arduus aether,
Et pluvia ingenti sata laeta bovomque laboris
Diluit; inplentur fossae, et cava flumina crescunt
Cum sonitu, fervetque fretis spirantibus aequor.
Ipse Pater media nimborum in nocte corusca
Fulmina molitur dextra; quo maxuma motu
Terra tremit; fugere ferae, et mortalia corda
Per gentis humilis stravit pavor; ille flagranti
Aut Athon, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo
Deicit; ingeminant austri et densissimus imber;
Nunc nemora ingenti vento, nunc litora plangunt.
Hoc metuens, caeli menses et sidera serva;
Frigida Saturni sese quo stella receptet;
Quos ignis caeli Cyllenius erret in orbis.
In primis venerare deos, adque annua magnae
Sacra refer Cereri laetis operatus in herbis,
Extremae sub cassum hiemis, iam vere sereno.
Tum pingues agni, et tum mollissima vina;
Tum somni dulces densaeque in montibus umbrae.
Cuncta tibi Cererem pubes agrestis adoret;
Cui tu lacte favos et miti dilue Baccho;
Terque novas circum felix eat hostia fruges,
Omnis quam chorus et socii comitentur ovantes,
Et Cererem clamore vocent in tecta; neque ante
Falcem maturis quisquam supponat aristis,
Quam Cereri torta redimitus tempora quercu
Det motus inconpositos et carmina dicat.

Adque haec ut certis possemus discere signis,
Aestusque, pluviasque, et agentis frigora ventos,
Ipse Pater statuit, quid menstrua Luna moneret;
Quo signo caderent austri; quid saepe videntes
Agricolae propius stabulis armenta tenerent.
Continuo, ventis surgentibus, aut freta ponti
Incipiunt agitata tumescere et aridus altis
Montibus audiri fragor, aut resonantia longe
Litora misceri et nemorum increbrescere murmur.
Iam sibi tum a curvis male temperat unda carinis,
Cum medio celeres revolant ex aequore mergi
Clamoremque ferunt ad litora, cumque marinae
In sicco ludunt fulicae, notasque paludis
Deserit adque altam supra volat ardea nubem.
Saepe etiam stellas, vento inpendente, videbis
Praecipitis caelo labi, noctisque per umbram
Flammarum longos a tergo albescere tractus;
Saepe levem paleam et frondes volitare caducas,
Aut summa nantis in aqua colludere plumas.
At Boreae de parte trucis cum fulminat, et cum
Eurique Zephyrique tonat domus: omnia plenis
Rura natant fossis, adque omnis navita ponto
Umida vela legit. Numquam inprudentibus imber
Obfuit: aut illum surgentem vallibus imis
Aeriae fugere grues, aut bucula caelum
Suspiciens patulis captavit naribus auras,
Aut arguta lacus circumvolitavit hirundo,
Et veterem in limo ranae cecinere querellam.
Saepius et tectis penetralibus extulit ova
Angustum formica terens iter; et bibit ingens
Arcus; et e pastu decedens agmine magno
Corvorum increpuit densis exercitus alis.
Iam variae pelagi volucres, et quae Asia circum
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri,
Certatim largos umeris infundere rores,
Nunc caput obiectare fretis, nunc currere in undas,
Et studio incassum videas gestire lavandi.
Tum cornix plena pluviam vocat inproba voce

Et sola in sicca secum spatiatur harena.
Ne nocturna quidem carpentes pensa puellae
Nescivere hiemem, testa cum ardente viderent
Scintillare oleum et putris concrescere fungos.

Nec minus ex imbri soles et aperta serena
Prospicere et certis poteris cognoscere signis:
Nam neque tum stellis acies obtunsa videtur,
Nec fratris radiis obnoxia surgere Luna,
Tenuia nec lanae per caelum vellera ferri;
Non tepidum ad solem pinnas in litore pandunt
Dilectae Thetidi alcyones, non ore solutos
Inmundi meminere sues iactare maniplos.
At nebulae magis ima petunt campoque recumbunt,
Solis et occassum servans de culmine summo
Nequiquam seros exercet noctua cantus.
Adparet liquido sublimis in aere Nisus,
Et pro purpureo poenas dat Scylla capillo;
Quacumque illa levem fugiens secat aethera pinnis,
Ecce inimicus, atrox, magno stridore per auras
Insequitur Nisus; qua se fert Nisus ad auras,
Illa levem fugiens raptim secat aethera pinnis.
Tum liquidas corvi presso ter gutture voces
Aut quater ingeminant, et saepe cubilibus altis,
Nescio qua praeter solitum dulcedine laeti,
Inter se in foliis strepitant; iuvat imbribus actis
Progeniem parvam dulcisque revisere nidos;
Haud equidem credo, quia sit divinitus illis
Ingenium aut rerum fato prudentia maior;
Verum, ubi tempestas et caeli mobilis umor
Mutavere vias et Iuppiter uvidus austris
Densat, erant quae rara modo, et, quae densa, relaxat,
Vertuntur species animorum, et pectora motus
Nunc alios, alios, dum nubila ventus agebat,
Concipiunt: hinc ille avium concentus in agris,
Et laetae pecudes, et ovantes gutture corvi.

Si vero solem ad rapidum lunasque, sequentis
Ordine, respicies, numquam te crastina fallet

Hora, neque insidiis noctis capiere serenae.
Luna, revertentis cum primum colligit ignis,
Si nigrum obscuro conprenderit aera cornu,
Maxumus agricolis pelagoque parabitur imber;
At si virgineum suffuderit ore ruborem,
Ventus erit; vento semper rubet aurea Phoebe.
Sin ortu quarto, namque is certissimus auctor,
Pura neque obtunsis per caelum cornibus ibit,
Totus et ille dies, et qui nascentur ab illo
Exactum ad mensem, pluvia ventisque carebunt,
Votaque servati solvent in litore nautae
Glauco et Panopeae et Inoo Melicertae.
Sol quoque et exoriens, et cum se condet in undas,
Signa dabit; solem certissima signa secuntur,
Et quae mane refert, et quae surgentibus astris.
Ille ubi nascentem maculis variaverit ortum
Conditus in nubem, medioque refugerit orbe,
Suspecti tibi sint imbres; namque urguet ab alto
Arboribusque satisque Notus pecorique sinister.
Aut ubi sub lucem densa inter nubila sese
Diversi rumpent radii, aut ubi pallida surget
Tithoni croceum linquens Aurora cubile,
Heu, male tum mitis defendet pampinus uvas:
Tam multa in tectis crepitans salit horrida grando.
Hoc etiam, emenso cum iam decedit Olympo,
Profuerit meminisse magis; nam saepe videmus
Ipsius in voltu varios errare colores:
Caeruleus pluviam denuntiat, igneus Euros;
Sin maculae incipient rutilo inmiscerier igni,
Omnia tum pariter vento nimbisque videbis
Fervere. Non illa quisquam me nocte per altum
Ire, neque ab terra moneat convellere funem.
At si, cum referetque diem condetque relatum,
Lucidus orbis erit, frustra terrebere nimbis,
Et claro silvas cernes Aquilone moveri.
Denique, quid vesper serus vehat, unde serenas
Ventus agat nubes, quid cogitet umidus Auster,
Sol tibi signa dabit. Solem quis dicere falsum

Audeat? Ille etiam caecos instare tumultus
Saepe monet, fraudemque et operta tumescere bella.
Ille etiam exstincto miseratus Caesare Romam,
Cum caput obscura nitidum ferrugine texit,
Impiaque aeternam timuerunt saecula noctem.
Tempore quamquam illo tellus quoque et aequora ponti,
Obscenaeque canes, inportunaeque volucres
Signa dabant. Quotiens Cyclopum effervere in agros
Vidimus undantem ruptis fornacibus Aetnam,
Flammarumque globos liquefactaque volvere saxa!
Armorum sonitum toto Germania caelo
Audiit; insolitis tremuerunt motibus Alpes.
Vox quoque per lucos volgo exaudita silentis,
Ingens, et simulacra modis pallentia miris
Visa sub obscurum noctis; pecudesque locutae,
Infandum! sistunt amnes, terraeque dehiscunt,
Et maestum inlacrimat templis ebur, aeraque sudant.
Proluit insano contorquens vertice silvas
Fluviorum rex Eridanus, camposque per omnis
Cum stabulis armenta tulit. Nec tempore eodem
Tristibus aut extis fibrae adparere minaces,
Aut puteis manare cruor cessavit, et altae
Per noctem resonare lupis ululantibus urbes.
Non alias caelo ceciderunt plura sereno
Fulgura, nec diri totiens arsere cometae.
Ergo inter sese paribus concurrere telis
Romanas acies iterum videre Philippi;
Nec fuit indignum superis, bis sanguine nostro
Emathiam et latos Haemi pinguescere campos.
Scilicet et tempus veniet, cum finibus illis
Agricola, incurvo terram molitus aratro,
Exessa inveniet scabra robigine pila,
Aut gravibus rastris galeas pulsabit inanis,
Grandiaque effossis mirabitur ossa sepulchris.
Di patrii, Indigetes, et Romule Vestaque mater,
Quae Tuscum Tiberim et Romana Palatia servas,

Hunc saltem everso iuvenem succurrere saeclo
Ne prohibete! Satis iam pridem sanguine nostro
Laomedonteae luimus periuria Troiae.
Iam pridem nobis caeli te regia, Caesar,
Invidet, adque hominum queritur curare triumphos;
Quippe ubi fas versum adque nefas: tot bella per orbem,
Tam multae scelerum facies; non ullus aratro
Dignus honos; squalent abductis arva colonis,
Et curvae rigidum falces conflantur in ensem.
Hinc movet Euphrates, illinc Germania bellum;
Vicinae ruptis inter se legibus urbes
Arma ferunt; saevit toto Mars impius orbe.
Ut cum carceribus sese effudere quadrigae,
Addunt in spatia, et frustra retinacula tendens
Fertur equis auriga, neque audit currus habenas.

P. VERGILI MARONIS

GEORGICON

LIBER SECUNDUS.

Hactenus arvorum cultus et sidera caeli,
Nunc te, Bacche, canam, nec non silvestria tecum
Virgulta et prolem tarde crescentis olivae.
Huc, pater o Lenaee; tuis hic omnia plena
Muneribus, tibi pampineo gravidus autumno
Floret ager, spumat plenis vindemia labris;
Huc, pater o Lenaee, veni, nudataque musto
Tingue novo mecum dereptis crura cothurnis.

Principio arboribus variast natura creandis.
Namque aliae, nullis hominum cogentibus, ipsae
Sponte sua veniunt camposque et flumina late
Curva tenent: ut molle siler, lentaeque genestae,
Populus et glauca canentia fronde salicta.
Pars autem posito surgunt de semine: ut altae
Castaneae, nemorumque Iovi quae maxuma frondet
Aesculus, adque habitae Grais oracula quercus.
Pullulat ab radice aliis densissima silva:
Ut cerasis ulmisque; etiam Parnasia laurus
Parva sub ingenti matris se subicit umbra.
Hos natura modos primum dedit; his genus omne
Silvarum fruticumque viret nemorumque sacrorum.

Sunt alii, quos ipse via sibi repperit usus.
Hic plantas tenero abscindens de corpore matrum
Deposuit sulcis; hic stirpes obruit arvo,
Quadrifidasque sudes, et acuto robore vallos;
Silvarumque aliae pressos propaginis arcus
Exspectant et viva sua plantaria terra;
Nil radicis egent aliae, summumque putator
Haud dubitat terrae referens mandare cacumen.
Quin et caudicibus sectis, mirabile dictu!
Truditur e sicco radix oleagina ligno.
Et saepe alterius ramos inpune videmus
Vertere in alterius, mutatamque insita mala
Ferre pirum, et prunis lapidosa rubescere corna.

Quare agite o, proprios generatim discite cultus,
Agricolae, fructusque feros mollite colendo,
Neu segnes iaceant terrae. Iuvat Ismara Baccho
Conserere, adque olea magnum vestire Taburnum.
Tuque ades, inceptumque una decurre laborem,
O decus, o famae merito pars maxuma nostrae,
Maecenas, pelagoque volans da vela patenti.
Non ego cuncta meis amplecti versibus opto,
Non, mihi si linguae centum sint, oraque centum,
Ferrea vox; ades, et primi lege litoris oram;
In manibus terrae; non hic te carmine ficto
Adque per ambages et longa exorsa tenebo.

Sponte sua quae se tollunt in luminis oras,
Infecunda quidem, sed laeta et fortia surgunt;
Quippe solo natura subest. Tamen haec quoque, siquis
Inserat, aut scrobibus mandet mutata subactis,
Exuerint silvestrem animum, cultuque frequenti
In quascumque voces artis haud tarda sequentur.
Nec non et sterilis, quae stirpibus exit ab imis,
Hoc faciet, vacuos si sit digesta per agros;
Nunc altae frondes et rami matris opacant,
Crescentique adimunt fetus, uruntque ferentem.
Iam, quae seminibus iactis se sustulit arbos,

Tarda venit, seris factura nepotibus umbram,
Pomaque degenerant sucos oblita priores,
Et turpis avibus praedam fert uva racemos.

Scilicet omnibus est labor inpendendus, et omnes
Cogendae in sulcum, ac multa mercede domandae.
Sed truncis oleae melius, propagine vites
Respondent, solido Paphiae de robore myrtus;
Plantis et durae coryli nascuntur, et ingens
Fraxinus, Herculeaeque arbos umbrosa coronae,
Chaoniique patris glandes; etiam ardua palma
Nascitur, et cassus abies visura marinos.
Inseritur vero et nucis arbutus horrida fetu,
Et steriles platani malos gessere valentis;
Castaneae fagus, ornusque incanuit albo
Flore piri, glandemque sues fregere sub ulmis.

Nec modus inserere adque oculos inponere simplex.
Nam, qua se medio trudunt de cortice gemmae
Et tenuis rumpunt tunicas, angustus in ipso
Fit nodo sinus: huc aliena ex arbore germen
Includunt, udoque docent inolescere libro.
Aut rursum enodes trunci resecantur, et alte
Finditur in solidum cuneis via, deinde feraces
Plantae inmittuntur: nec longum tempus, et ingens
Exiit ad caelum ramis felicibus arbos,
Miraturque novas frondes et non sua poma.

Praeterea genus haud unum, nec fortibus ulmis,
Nec salici lotoque, neque Idaeis cyparissis;
Nec pingues unam in faciem nascuntur olivae,
Orchades, et radii, et amara pausia baca,
Pomaque et Alcinoi silvae; nec surculus idem
Crustumiis Syriisque piris gravibusque volemis.
Non eadem arboribus pendet vindemia nostris,
Quam Methymnaeo carpit de palmite Lesbos;
Sunt Thasiae vites, sunt et Mareotides albae,
Pinguibus hae terris habiles, levioribus illae;

Et passo Psithia utilior, tenuisque Lageos,
Temptatura pedes olim vincturaque linguam;
Purpureae, preciaeque; et quo te carmine dicam,
Rhaetica? nec cellis ideo contende Falernis.
Sunt et Aminaeae vites, firmissima vina,
Tmolius adsurgit quibus et rex ipse Phanaeus;
Argitisque minor, cui non certaverit ulla
Aut tantum fluere aut totidem durare per annos.
Non ego te, Dis et mensis accepta secundis,
Transierim, Rhodia, et tumidis, Bumaste, racemis.
Sed neque, quam multae species, nec, nomina quae sint,
Est numerus; neque enim numero conprendere refert;
Quem qui scire velit, Libyci velit aequoris idem
Discere quam multae Zephyro turbentur harenae,
Aut, ubi navigiis violentior incidit Eurus,
Nosse, quot Ionii veniant ad litora fluctus.

Nec vero terrae ferre omnes omnia possunt.
Fluminibus salices crassisque paludibus alni
Nascuntur, steriles saxosis montibus orni;
Litora myrtetis laetissima; denique apertos
Bacchus amat collis, aquilonem et frigora taxi.
Aspice et extremis domitum cultoribus orbem,
Eoasque domos Arabum pictosque Gelonos:
Divisae arboribus patriae. Sola India nigrum
Fert hebenum, solis est turea virga Sabaeis.
Quid tibi odorato referam sudantia ligno
Balsamaque et bacas semper frondentis acanthi?
Quid nemora Aethiopum, molli canentia lana?
Velleraque ut foliis depectant tenuia Seres?
Aut quos Oceano propior gerit India lucos,
Extremi sinus orbis, ubi aera vincere summum
Arboris haud ullae iactu potuere sagittae?
Et gens illa quidem sumptis non tarda pharetris.
Media fert tristis sucos tardumque saporem
Felicis mali, quo non praesentius ullum,
Pocula siquando saevae infecere novercae,

Miscueruntque herbas et non innoxia verba,
Auxilium venit, ac membris agit atra venena.
Ipsa ingens arbos faciemque simillima lauro;
Et, si non alium late iactaret odorem,
Laurus erat; folia haud ullis labentia ventis;
Flos ad prima tenax; animas et olentia Medi
Ora fovent illo et senibus medicantur anhelis.

Sed neque Medorum, silvae ditissima, terra,
Nec pulcher Ganges adque auro turbidus Hermus
Laudibus Italiae certent, non Bactra, neque Indi,
Totaque turiferis Panchaia pinguis harenis.
Haec loca non tauri spirantes naribus ignem
Invertere satis inmanis dentibus hydri,
Nec galeis densisque virum seges horruit hastis;
Sed gravidae fruges et Bacchi Massicus umor
Inplevere; tenent oleae armentaque laeta.
Hinc bellator ecus campo sese arduus infert;
Hinc albi, Clitumne, greges et maxuma taurus
Victima saepe, tuo perfusi flumine sacro,
Romanos ad templa deum duxere triumphos.
Hic ver adsiduum adque alienis mensibus aestas;
Bis gravidae pecudes, bis pomis utilis arbos.
At rabidae tigres absunt et saeva leonum
Semina, nec miseros fallunt aconita legentis,
Nec rapit inmensos orbis per humum, neque tanto
Squameus in spiram tractu se colligit anguis.
Adde tot egregias urbes operumque laborem,
Tot congesta manu praeruptis oppida saxis,
Fluminaque antiquos subterlabentia muros.
An mare, quod supra, memorem, quodque adluit infra?
Anne lacus tantos? te, Lari maxume, teque,
Fluctibus et fremitu adsurgens Benace marino?
An memorem portus Lucrinoque addita claustra
Adque indignatum magnis stridoribus aequor,
Iulia qua ponto longe sonat unda refuso
Tyrrhenusque fretis inmittitur aestus Avernis?
Haec eadem argenti rivos aerisque metalla

Ostendit venis, adque auro pluruma fluxit.
Haec genus acre virum, Marsos, pubemque Sabellam,
Adsuetumque malo Ligurem, Volscosque verutos
Extulit, haec Decios, Marios, magnosque Camillos,
Scipiadas duros bello, et te, maxume Caesar,
Qui nunc extremis Asiae iam victor in oris
Inbellem avertis Romanis arcibus Indum.
Salve, magna parens frugum, Saturnia tellus,
Magna virum; tibi res antiquae laudis et artis
Ingredior, sanctos ausus recludere fontis,
Ascraeumque cano Romana per oppida carmen.

Nunc locus arvorum ingeniis: quae robora cuique,
Quis color, et quae sit rebus natura ferendis.
Difficiles primum terrae collesque maligni,
Tenuis ubi argilla et dumosis calculus arvis,
Palladia gaudent silva vivacis olivae.
Indiciost tractu surgens oleaster eodem
Plurumus et strati bacis silvestribus agri.
At quae pinguis humus dulcique uligine laeta,
Quique frequens herbis et fertilis ubere campus —
Qualem saepe cava montis convalle solemus
Despicere; huc summis licuntur rupibus amnes,
Felicemque trahunt limum — quique editus austro,
Et felicem curvis invisam pascit aratris:
Hic tibi praevalidas olim multoque fluentis
Sufficiet Baccho vitis, hic fertilis uvae,
Hic laticis, qualem pateris libamus et auro,
Inflavit cum pinguis ebur Tyrrhenus ad aras
Lancibus et pandis fumantia reddimus exta.
Sin armenta magis studium vitulosque tueri,
Aut fetus ovium, aut urentis culta capellas,
Saltus et saturi petito longinqua Tarenti,
Et qualem infelix amisit Mantua campum,
Pascentem niveos herboso flumine cycnos;
Non liquidi gregibus fontes, non gramina deerunt;
Et, quantum longis carpent armenta diebus,
Exigua tantum gelidus ros nocte reponet.

Nigra fere et presso pinguis sub vomere terra,
Et cui putre solum, — namque hoc imitamur arando —
Optuma frumentis: non ullo ex aequore cernes
Plura domum tardis decedere plaustra iuvencis,
Aut unde iratus silvam devexit arator
Et nemora evertit multos ignava per annos,
Antiquasque domos avium cum stirpibus imis
Eruit; illae altum nidis petiere relictis;
At rudis enituit inpulso vomere campus.
Nam ieiuna quidem clivosi glarea ruris
Vix humilis apibus casias roremque ministrat;
Et tophus scaber, et nigris exessa chelydris
Creta negant alios aeque serpentibus agros
Dulcem ferre cibum et curvas praebere latebras.
Quae tenuem exhalat nebulam fumosque volucris,
Et bibit umorem, et, cum vult, ex se ipsa remittit,
Quaeque suo semper viridis se gramine vestit,
Nec scabie et salsa laedit robigine ferrum:
Illa tibi laetis intexet vitibus ulmos,
Illa ferax oleost, illam experiere colendo
Et facilem pecori et patientem vomeris unci.
Talem dives arat Capua et vicina Vesevo
Ora iugo et vacuis Clanius non aecus Acerris.

Nunc, quo quamque modo possis cognoscere, dicam.
Rara sit an supra morem si densa requires,
Altera frumentis quoniam favet, altera Baccho,
Densa magis Cereri, rarissima quaeque Lyaeo:
Ante locum capies oculis, alteque iubebis
In solido puteum demitti, omnemque repones
Rursus humum, et pedibus summas aequabis harenas.
Si deerunt, rarum pecorique et vitibus almis
Aptius uber erit; sin in sua posse negabunt
Ire loca et scrobibus superabit terra repletis,
Spissus ager; glaebas cunctantis crassaque terga
Exspecta, et validis terram proscinde iuvencis.
Salsa autem tellus et quae perhibetur amara,
Frugibus infelix, — ea nec mansuescit arando,

Nec Baccho genus, aut pomis sua nomina servat —
Tale dabit specimen: Tu spisso vimine qualos,
Colaque prelorum fumosis deripe tectis;
Huc ager ille malus dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur; aqua eluctabitur omnis
Scilicet, et grandes ibunt per vimina guttae;
At sapor indicium faciet, manifestus et ora
Tristia temptantum sensu torquebit amaror.
Pinguis item quae sit tellus, hoc denique pacto
Discimus: haud umquam manibus iactata fatiscit,
Sed picis in morem ad digitos lentescit habendo.
Umida maiores herbas alit, ipsaque iusto
Laetior. A nimium ne sit mihi fertilis illa,
Neu se praevalidam primis ostendat aristis!
Quae gravis est, ipso tacitam se pondere prodit,
Quaeque levis. Promptumst oculis praediscere nigram,
Et quis cui color. At sceleratum exquirere frigus
Difficilest: piceae tantum, taxique nocentes
Interdum, aut hederae pandunt vestigia nigrae.

His animadversis, terram multo ante memento
Excoquere et magnos scrobibus concidere montis,
Ante supinatas aquiloni ostendere glaebas,
Quam laetum infodias vitis genus. Optuma putri
Arva solo: id venti curant gelidaeque pruinae,
Et labefacta movens robustus iugera fossor.
At, siquos haud ulla viros vigilantia fugit,
Ante locum similem exquirunt, ubi prima paretur
Arboribus seges, et quo mox digesta feratur,
Mutatam ignorent subito ne semina matrem.
Quin etiam caeli regionem in cortice signant,
Ut, quo quaeque modo steterit, qua parte calores
Austrinos tulerit, quae terga obverterit axi,
Restituant: adeo in teneris consuescere multumst.
Collibus an plano melius sit ponere vitem,
Quaere prius. Si pinguis agros metabere campi,
Densa sere; in denso non segnior ubere Bacchus;

Sin tumulis adclive solum collisque supinos,
Indulge ordinibus, nec setius omnis in unguem
Arboribus positis secto via limite quadret.
Ut saepe ingenti bello cum longa cohortes
Explicuit legio, et campo stetit agmen aperto,
Directaeque acies, ac late fluctuat omnis
Aere renidenti tellus, necdum horrida miscent
Proelia, sed dubius mediis Mars errat in armis:
Omnia sint paribus numeris dimensa viarum;
Non animum modo uti pascat prospectus inanem,
Sed quia non aliter viris dabit omnibus aequas
Terra, neque in vacuum poterunt se extendere rami.

Forsitan et scrobibus quae sint fastigia quaeras.
Ausim vel tenui vitem committere sulco.
Altior ac penitus terrae defigitur arbos,
Aesculus in primis, quae, quantum vertice ad auras
Aetherias, tantum radice in Tartara tendit.
Ergo non hiemes illam, non flabra, neque imbres
Convellunt; inmota manet, multosque nepotes,
Multa virum volvens durando saecula vincit.
Tum fortis late ramos et bracchia tendens
Huc illuc, media ipsa ingentem sustinet umbram.

Neve tibi ad solem vergant vineta cadentem;
Neve inter vitis corylum sere; neve flagella
Summa pete, aut summa defringe ex arbore plantas:
Tantus amor terrae; neu ferro laede retunso
Semina; neve olea silvestris insere truncos:
Nam saepe incautis pastoribus excidit ignis,
Qui, furtim pingui primum sub cortice tectus,
Robora conprendit, frondesque elapsus in altas
Ingentem caelo sonitum dedit; inde secutus
Per ramos victor perque alta cacumina regnat,
Et totum involvit flammis nemus, et ruit atram
Ad caelum picea crassus caligine nubem,
Praesertim si tempestas a vertice silvis

Incubuit, glomeratque ferens incendia ventus.
Hoc ubi, non a stirpe valent caesaeque reverti
Possunt adque ima similes revirescere terra;
Infelix superat foliis oleaster amaris.

Nec tibi tam prudens quisquam persuadeat auctor
Tellurem Borea rigidam spirante movere.
Rura gelu tum claudit hiemps; nec semine iacto
Concretam patitur radicem adfigere terrae.
Optuma vinetis satio, cum vere rubenti
Candida venit avis longis invisa colubris,
Prima vel autumni sub frigora, cum rapidus Sol
Nondum hiemem contingit equis, iam praeterit aestas.
Ver adeo frondi nemorum, ver utile silvis;
Vere tument terrae et genitalia semina poscunt.
Tum pater omnipotens fecundis imbribus Aether
Coniugis in gremium laetae descendit, et omnis
Magnus alit, magno commixtus corpore, fetus.
Avia tum resonant avibus virgulta canoris,
Et Venerem certis repetunt armenta diebus;
Parturit almus ager, Zephyrique tepentibus auris
Laxant arva sinus; superat tener omnibus umor;
Inque novos soles audent se germina tuto
Credere; nec metuit surgentis pampinus austros,
Aut actum caelo magnis aquilonibus imbrem,
Sed trudit gemmas, et frondes explicat omnis.
Non alios prima crescentis origine mundi
Inluxisse dies aliumve habuisse tenorem
Crediderim: ver illud erat, ver magnus agebat
Orbis, et hibernis parcebant flatibus Euri:
Cum primae lucem pecudes hausere, virumque
Ferrea progenies duris caput extulit arvis,
Inmissaeque ferae silvis et sidera caelo.
Nec res hunc tenerae possent perferre laborem,
Si non tanta quies iret frigusque caloremque
Inter, et exciperet caeli indulgentia terras.

Quod superest, quaecumque premes virgulta per agros,
Sparge fimo pingui, et multa memor occule terra,
Aut lapidem bibulum, aut squalentis infode conchas;
Inter enim labentur aquae, tenuisque subibit
Halitus, adque animos tollent sata; iamque reperti,
Qui saxo super adque ingentis pondere testae
Urguerent; hoc effusos munimen ad imbris,
Hoc, ubi hiulca siti findit canis aestifer arva.

Seminibus positis, superest diducere terram
Saepius ad capita, et duros iactare bidentis,
Aut presso exercere solum sub vomere, et ipsa
Flectere luctantis inter vineta iuvencos;
Tum levis calamos et rasae hastilia virgae
Fraxineasque aptare sudes, furcasque valentis
Viribus eniti quarum et contemnere ventos
Adsuescant, summasque sequi tabulata per ulmos.

Ac dum prima novis adolescit frondibus aetas,
Parcendum teneris, et dum se laetus ad auras
Palmes agit, laxis per purum inmissus habenis,
Ipsa acie nondum falcis temptanda, sed uncis
Carpendae manibus frondes, interque legendae.
Inde ubi iam validis amplexae stirpibus ulmos
Exierint, tum stringe comas, tum bracchia tonde;
Ante reformidant ferrum; tum denique dura
Exerce inperia, et ramos compesce fluentis.

Texendae saepes etiam et pecus omne tenendum,
Praecipue dum frons tenera inprudensque laborum;
Cui super indignas hiemes solemque potentem
Silvestres uri adsidue capraeque sequaces
Inludunt, pascuntur oves avidaeque iuvencae.
Frigora nec tantum cana concreta pruina,
Aut gravis incumbens scopulis arentibus aestas,
Quantum illi nocuere greges, durique venenum
Dentis et admorso signata in stirpe cicatrix.

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Caeditur et veteres ineunt proscaenia ludi,
Praemiaque ingeniis pagos et compita circum
Thesidae posuere, adque inter pocula laeti
Mollibus in pratis unctos saluere per utres.
Nec non Ausonii, Troia gens missa, coloni
Versibus incomptis ludunt risuque soluto,
Oraque corticibus sumunt horrenda cavatis,
Et te, Bacche, vocant per carmina laeta, tibique
Oscilla ex alta suspendunt mollia pinu.
Hinc omnis largo pubescit vinea fetu,
Conplentur vallesque cavae saltusque profundi,
Et quocumque deus circum caput egit honestum.
Ergo rite suum Baccho dicemus honorem
Carminibus patriis lancesque et liba feremus,
Et ductus cornu stabit sacer hirquus ad aram,
Pinguiaque in veribus torrebimus exta colurnis.

Est etiam ille labor curandis vitibus alter,
Cui numquam exhausti satis est: namque omne quot annis
Terque quaterque solum scindendum, glaebaque versis
Aeternum frangenda bidentibus; omne levandum
Fronde nemus. Redit agricolis labor actus in orbem,
Adque in se sua per vestigia volvitur annus.
Ac iam olim, seras posuit cum vinea frondes,
Frigidus et silvis aquilo decussit honorem,
Iam tum acer curas venientem extendit in annum
Rusticus, et curvo Saturni dente relictam
Persequitur vitem attondens fingitque putando.
Primus humum fodito, primus devecta cremato
Sarmenta, et vallos primus sub tecta referto;
Postremus metito. Bis vitibus ingruit umbra,
Bis segetem densis obducunt sentibus herbae;
Durus uterque labor: laudato ingentia rura,
Exiguum colito. Nec non etiam aspera rusci
Vimina per silvam, et ripis fluvialis harundo
Caeditur, incultique exercet cura salicti.

Iam vinctae vites, iam falcem arbusta reponunt,
Iam canit effectos extremus vinitor antes:
Sollicitanda tamen tellus, pulvisque movendus,
Et iam maturis metuendus Iuppiter uvis.

Contra non ullast oleis cultura; neque illae
Procurvam exspectant falcem rastrosque tenacis,
Cum semel haeserunt arvis aurasque tulerunt;
Ipsa satis tellus, cum dente recluditur unco,
Sufficit umorem et gravidas cum vomere fruges.
Hoc pinguem et placitam Paci nutritor olivam.

Poma quoque, ut primum truncos sensere valentis
Et viris habuere suas, ad sidera raptim
Vi propria nituntur opisque haud indiga nostrae.
Nec minus interea fetu nemus omne gravescit,
Sanguineisque inculta rubent aviaria bacis.
Tondentur cytisi, taedas silva alta ministrat,
Pascunturque ignes nocturni et lumina fundunt.
Et dubitant homines serere adque inpendere curam?
Quid maiora sequar? — salices humilesque genestae,
Aut illae pecori frondem aut pastoribus umbras
Sufficiunt, saepemque satis et pabula melli —
Et iuvat undantem buxo spectare Cytorum
Naryciaeque picis lucos, iuvat arva videre
Non rastris, hominum non ulli obnoxia curae.
Ipsae Caucasio steriles in vertice silvae,
Quas animosi Euri adsidue franguntque feruntque,
Dant alios aliae fetus, dant utile lignum
Navigiis pinos, domibus caedrumque cupressosque.
Hinc radios trivere rotis, hinc tympana plaustris
Agricolae, et pandas ratibus posuere carinas.
Viminibus salices fecundae, frondibus ulmi,
At myrtus validis hastilibus et bona bello
Cornus; Ituraeos taxi torquentur in arcus.
Nec tiliae leves aut torno rasile buxum
Non formam accipiunt ferroque cavantur acuto.
Nec non et torrentem undam levis innatat alnus,

Missa Pado; nec non et apes examina condunt
Corticibusque cavis vitiosaeque ilicis alveo.
Quid memorandum aeque Baccheia dona tulerunt?
Bacchus et ad culpam caussas dedit; ille furentis
Centauros leto domuit, Rhoetumque Pholumque
Et magno Hylaeum Lapithis cratere minantem.

O fortunatos nimium, sua si bona norint,
Agricolas! quibus ipsa, procul discordibus armis,
Fundit humo facilem victum iustissima tellus.
Si non ingentem foribus domus alta superbis
Mane salutantum totis vomit aedibus undam,
Nec varios inhiant pulchra testudine postis,
Inlusasque auro vestes, Ephyreiaque aera,
Alba neque Assyrio fucatur lana veneno,
Nec casia liquidi corrumpitur usus olivi:
At secura quies et nescia fallere vita,
Dives opum variarum, at latis otia fundis,
Speluncae, vivique lacus, at frigida Tempe,
Mugitusque bovom, mollesque sub arbore somni
Non absunt; illic saltus ac lustra ferarum,
Et patiens operum exiguoque adsueta iuventus,
Sacra deum, sanctique patres; extrema per illos
Iustitia excedens terris vestigia fecit.

Me vero primum dulces ante omnia Musae,
Quarum sacra fero ingenti percussus amore,
Accipiant, caelique vias et sidera monstrent,
Defectus solis varios, lunaeque laboris;
Unde tremor terris, qua vi maria alta tumescant
Obicibus ruptis rursusque in se ipsa residant,
Quid tantum Oceano properent se tinguere soles
Hiberni, vel quae tardis mora noctibus obstet.
Sin, has ne possim naturae accedere partis,
Frigidus obstiterit circum praecordia sanguis:
Rura mihi et rigui placeant in vallibus amnes;
Flumina amem silvasque inglorius. O, ubi campi
Spercheosque, et virginibus bacchata Lacaenis

Taygeta! o, qui me gelidis in vallibus Haemi
Sistat, et ingenti ramorum protegat umbra!
Felix, qui potuit rerum cognoscere caussas,
Adque metus omnis et inexorabile fatum
Subiecit pedibus strepitumque Acherontis avari!
Fortunatus et ille, deos qui novit agrestis,
Panaque Silvanumque senem Nymphasque sorores!
Illum non populi fasces, non purpura regum
Flexit et infidos agitans discordia fratres,
Aut coniurato descendens Dacus ab Histro,
Non res Romanae, perituraque regna; neque ille
Aut doluit miserans inopem, aut invidit habenti.
Quos rami fructus, quos ipsa volentia rura
Sponte tulere sua, carpsit; nec ferrea iura
Insanumque forum aut populi tabularia vidit.
Sollicitant alii remis freta caeca, ruuntque
In ferrum, penetrant aulas et limina regum;
Hic petit excidiis urbem miserosque Penatis,
Ut gemma bibat et Sarrano dormiat ostro;
Condit opes alius, defossoque incubat auro;
Hic stupet attonitus Rostris; hunc plausus hiantem
Per cuneos geminatus enim plebisque patrumque
Corripuit; gaudent perfusi sanguine fratrum,
Exsilioque domos et dulcia limina mutant,
Adque alio patriam quaerunt sub sole iacentem.
Agricola incurvo terram dimovit aratro:
Hinc anni labor, hinc patriam parvosque nepotes
Sustinet, hinc armenta bovom meritosque iuvencos.
Nec requies, quin aut pomis exuberet annus,
Aut fetu pecorum, aut Cerealis mergite culmi,
Proventuque oneret sulcos adque horrea vincat.
Venit hiemps: teritur Sicyonia baca trapetis,
Glande sues laeti redeunt, dant arbuta silvae;
Et varios ponit fetus autumnus, et alte
Mitis in apricis coquitur vindemia saxis.
Interea dulces pendent circum oscula nati,
Casta pudicitiam servat domus, ubera vaccae

Lactea demittunt, pinguesque in gramine laeto
Inter se adversis luctantur cornibus haedi.
Ipse dies agitat festos, fususque per herbam,
Ignis ubi in medio et socii cratera coronant,
Te, libans, Lenaee, vocat, pecorisque magistris
Velocis iaculi certamina ponit in ulmo,
Corporaque agresti nudant praedura palaestrae.
Hanc olim veteres vitam coluere Sabini,
Hanc Remus et frater, sic fortis Etruria crevit
Scilicet et rerum factast pulcherrima Roma,
Septemque una sibi muro circumdedit arces.
Ante etiam sceptrum Dictaei regis, et ante
Impia quam caesis gens est epulata iuvencis,
Aureus hanc vitam in terris Saturnus agebat;
Necdum etiam audierant inflari classica, necdum
Inpositos duris crepitare incudibus enses.

Sed nos inmensum spatiis confecimus aequor,
Et iam tempus ecum fumantia solvere colla.

P. VERGILI MARONIS

GEORGICON

LIBER TERTIUS.

Te quoque, magna Pales, et te memorande canemus
Pastor ab Amphryso, vos, silvae amnesque Lycaei.
Cetera, quae vacuas tenuissent carmine mentes,
Omnia iam volgata: quis aut Eurysthea durum,
Aut inlaudati nescit Busiridis aras?
Cui non dictus Hylas puer et Latonia Delos,
Hippodameque, umeroque Pelops insignis eburno,
Acer equis? Temptanda viast, qua me quoque possim
Tollere humo victorque virum volitare per ora.
Primus ego in patriam mecum, modo vita supersit,
Aonio rediens deducam vertice Musas;
Primus Idumaeas referam tibi, Mantua, palmas;
Et viridi in campo templum de marmore ponam
Propter aquam, tardis ingens ubi flexibus errat
Mincius et tenera praetexit harundine ripas.
In medio mihi Caesar erit, templumque tenebit.
Illi victor ego et Tyrio conspectus in ostro
Centum quadriiugos agitabo ad flumina currus.
Cuncta mihi, Alpheum linquens lucosque Molorchi,
Cursibus et crudo decernet Graecia caestu.
Ipse, caput tonsae foliis ornatus olivae,

Dona feram. Iam nunc sollemnis ducere pompas
Ad delubra iuvat caesosque videre iuvencos;
Vel scaena ut versis discedat frontibus, utque
Purpurea intexti tollant aulaea Britanni.
In foribus pugnam ex auro solidoque elephanto
Gangaridum faciam victorisque arma Quirini,
Adque hic undantem bello magnumque fluentem
Nilum ac navali surgentis aere columnas.
Addam urbes Asiae domitas pulsumque Niphaten
Fidentemque fuga Parthum versisque sagittis,
Et duo rapta manu diverso ex hoste tropaea
Bisque triumphatas utroque ab litore gentis.
Stabunt et Parii lapides, spirantia signa,
Assaraci proles demissaeque ab Iove gentis
Nomina, Trosque parens, et Troiae Cynthius auctor.
Invidia infelix Furias amnemque severum
Cocyti metuet tortosque Ixionis anguis
Inmanemque rotam, et non exsuperabile saxum.
Interea Dryadum silvas saltusque sequamur
Intactos, tua, Maecenas, haud mollia iussa.
Te sine nil altum mens incohat: en age, segnis
Rumpe moras; vocat ingenti clamore Cithaeron
Taygetique canes domitrixque Epidaurus equorum,
Et vox adsensu nemorum ingeminata remugit.
Mox tamen ardentis accingar dicere pugnas
Caesaris, et nomen fama tot ferre per annos,
Tithoni prima quot abest ab origine Caesar.

Seu quis, Olympiacae miratus praemia palmae,
Pascit equos, seu quis fortis ad aratra iuvencos,
Corpora praecipue matrum legat. Optuma torvae
Forma bovis, cui turpe caput, cui pluruma cervix,
Et crurum tenus a mento palearia pendent;
Tum longo nullus lateri modus; omnia magna,
Pes etiam; et camuris hirtae sub cornibus aures.
Nec mihi displiceat maculis insignis et albo,
Aut iuga detractans, interdumque aspera cornu,
Et faciem tauro propior, quaeque ardua tota,

Et gradiens ima verrit vestigia cauda.
Aetas Lucinam iustosque pati hymenaeos
Desinit ante decem, post quattuor incipit annos;
Cetera nec feturae habilis, nec fortis aratris.
Interea, superat gregibus dum laeta iuventas,
Solve mares; mitte in Venerem pecuaria primus,
Adque aliam ex alia generando suffice prolem.
Optuma quaeque dies miseris mortalibus aevi
Prima fugit; subeunt morbi tristisque senectus,
Et labor et durae rapit inclementia mortis.
Semper erunt, quarum mutari corpora malis:
Semper enim refice, ac, ne post amissa requiras,
Anteveni, et subolem armento sortire quot annis.

Nec non et pecorist idem delectus equino.
Tu modo, quos in spem statues submittere gentis,
Praecipuum iam inde a teneris inpende laborem.
Continuo pecoris generosi pullus in arvis
Altius ingreditur, et mollia crura reponit;
Primus et ire viam et fluvios temptare minacis
Audet et ignoto sese committere ponti,
Nec vanos horret strepitus. Illi ardua cervix,
Argutumque caput, brevis alvos, obessaque terga,
Luxuriatque toris animosum pectus. Honesti
Spadices glaucique, color deterrimus albis
Et gilvo. Tum, siqua sonum procul arma dedere,
Stare loco nescit, micat auribus et tremit artus,
Collectumque fremens volvit sub naribus ignem.
Densa iuba, et dextro iactata recumbit in armo;
At duplex agitur per lumbos spina; cavatque
Tellurem, et solido graviter sonat ungula cornu.
Talis Amyclaei domitus Pollucis habenis
Cyllarus, et, quorum Grai meminere poetae,
Martis equi biiuges, et magni currus Achilli.
Talis et ipse iubam cervice effudit equina
Coniugis adventu pernix Saturnus, et altum
Pelion hinnitu fugiens inplevit acuto.

Hunc quoque, ubi aut morbo gravis aut iam segnior annis
Deficit, abde domo, nec turpi ignosce senectae:
Frigidus in Venerem senior, frustraque laborem
Ingratum trahit; et, siquando ad proelia ventumst,
Ut quondam in stipulis magnus sine viribus ignis,
Incassum furit. Ergo animos aevomque notabis
Praecipue; hinc alias artis, prolemque parentum,
Et quis cuique dolor victo, quae gloria palmae.
Nonne vides, cum praecipiti certamine campum
Corripuere ruuntque effusi carcere currus,
Cum spes arrectae iuvenum, exsultantiaque haurit
Corda pavor pulsans? Illi instant verbere torto
Et proni dant lora; volat vi fervidus axis;
Iamque humiles, iamque elati sublime videntur
Aera per vacuum ferri, adque adsurgere in auras;
Nec mora, nec requies; at fulvae nimbus harenae
Tollitur; umescunt spumis flatuque sequentum:
Tantus amor laudum, tantaest victoria curae.
Primus Erichthonius currus et quattuor ausus
Iungere equos, rapidusque rotis insistere victor.
Frena Pelethronii Lapithae gyrosque dedere
Inpositi dorso, adque equitem docuere sub armis
Insultare solo, et gressus glomerare superbos.
Aecus uterque labor; aeque iuvenemque magistri
Exquirunt calidumque animis et cursibus acrem,
Quamvis saepe fuga versos ille egerit hostis,
Et patriam Epirum referat, fortisque Mycenas,
Neptunique ipsa deducat origine gentem.

His animadversis instant sub tempus, et omnis
Inpendunt curas denso distendere pingui,
Quem legere ducem et pecori dixere maritum;
Florentisque secant herbas, fluviosque ministrant,
Farraque, ne blando nequeat superesse labori,
Invalidique patrum referant ieiunia nati.
Ipsa autem macie tenuant armenta volentes,
Adque, ubi concubitus primos iam nota voluptas

Sollicitat, frondesque negant et fontibus arcent.
Saepe etiam cursu quatiunt et sole fatigant,
Cum graviter tunsis gemit area frugibus, et cum
Surgentem ad Zephyrum paleae iactantur inanes.
Hoc faciunt, nimio ne luxu obtunsior usus
Sit genitali arvo et sulcos oblimet inertis,
Sed rapiat sitiens Venerem interiusque recondat.

Rursus cura patrum cadere, et succedere matrum
Incipit. Exactis gravidae cum mensibus errant,
Non illas gravibus quisquam iuga ducere plaustris,
Non saltu superare viam sit passus et acri
Carpere prata fuga fluviosque innare rapacis.
Saltibus in vacuis pascunt et plena secundum
Flumina, muscus ubi et viridissima gramine ripa,
Speluncaeque tegant, et saxea procubet umbra.
Est lucos Silari circa ilicibusque virentem
Plurumus Alburnum volitans, cui nomen asilo
Romanumst, oestrum Grai vertere vocantes,
Asper, acerba sonans, quo tota exterrita silvis
Diffugiunt armenta; furit mugitibus aether
Concussus silvaeque et sicci ripa Tanagri.
Hoc quondam monstro horribilis exercuit iras
Inachiae Iuno pestem meditata iuvencae.
Hunc quoque, nam mediis fervoribus acrior instat,
Arcebis gravido pecori, armentaque pasces
Sole recens orto aut noctem ducentibus astris.

Post partum cura in vitulos traducitur omnis;
Continuoque notas et nomina gentis inurunt,
Et quos aut pecori malint submittere habendo,
Aut aris servare sacros, aut scindere terram
Et campum horrentem fractis invertere glaebis.
Cetera pascuntur viridis armenta per herbas.
Tu quos ad studium adque usum formabis agrestem,
Iam vitulos hortare, viamque insiste domandi,
Dum faciles animi iuvenum, dum mobilis aetas.
Ac primum laxos tenui de vimine circlos
Cervici subnecte; dehinc, ubi libera colla

Servitio adsuerint, ipsis e torquibus aptos
Iunge pares, et coge gradum conferre iuvencos;
Adque illis iam saepe rotae ducantur inanes
Per terram, et summo vestigia pulvere signent;
Post valido nitens sub pondere faginus axis
Instrepat, et iunctos temo trahat aereus orbis.
Interea pubi indomitae non gramina tantum,
Nec vescas salicum frondes ulvamque palustrem,
Sed frumenta manu carpes sata; nec tibi fetae,
More patrum, nivea inplebunt mulctraria vaccae,
Sed tota in dulcis consument ubera natos.

Sin ad bella magis studium turmasque ferocis,
Aut Alphea rotis praelabi flumina Pisae,
Et Iovis in luco currus agitare volantis:
Primus equi labor est, animos adque arma videre
Bellantum, lituosque pati, tractuque gementem
Ferre rotam, et stabulo frenos audire sonantis;
Tum magis adque magis blandis gaudere magistri
Laudibus et plausae sonitum cervicis amare.
Adque haec iam primo depulsus ab ubere matris
Audeat, inque vicem det mollibus ora capistris
Invalidus etiamque tremens, etiam inscius aevi.
At tribus exactis ubi quarta acceperit aestas,
Carpere mox gyrum incipiat gradibusque sonare
Conpositis, sinuetque alterna volumina crurum,
Sitque laboranti similis; tum cursibus auras,
Tum vocet, ac per aperta volans, ceu liber habenis,
Aequora vix summa vestigia ponat harena;
Qualis Hyperboreis Aquilo cum densus ab oris
Incubuit, Scythiaeque hiemes adque arida differt
Nubila; tum segetes altae campique natantes
Lenibus horrescunt flabris, summaeque sonorem
Dant silvae, longique urguent ad litora fluctus;
Ille volat, simul arva fuga, simul aequora verrens.
Hic vel ad Elei metas et maxuma campi
Sudabit spatia, et spumas aget ore cruentas,
Belgica vel molli melius feret esseda collo.

Tum demum crassa magnum farragine corpus
Crescere iam domitis sinito: namque ante domandum
Ingentis tollent animos, prensique negabunt
Verbera lenta pati et duris parere lupatis.

Sed non ulla magis viris industria firmat,
Quam Venerem et caeci stimulos avertere amoris,
Sive bovom sivest cui gratior usus equorum.
Adque ideo tauros procul adque in sola relegant
Pascua, post montem oppositum, et trans flumina lata;
Aut intus clausos satura ad praesepia servant.
Carpit enim viris paulatim uritque videndo
Femina, nec nemorum patitur meminisse nec herbae.
Dulcibus illa quidem inlecebris et saepe superbos
Cornibus inter se subigit decernere amantis.
*Pascitur in magna Sila formosa iuvenca:
Illi alternantes multa vi proelia miscent
Volneribus crebris; lavit ater corpora sanguis,
Versaque in obnixos urguentur cornua vasto
Cum gemitu; reboant silvaeque et longus Olympus.
Nec mos bellantis una stabulare; sed alter
Victus abit, longeque ignotis exsulat oris,
Multa gemens ignominiam plagasque superbi
Victoris, tum, quos amisit inultus, amores;
Et stabula adspectans regnis excessit avitis.
Ergo omni cura viris exercet, et inter
Dura iacet pernox instrato saxa cubili,
Frondibus hirsutis et carice pastus acuta,
Et temptat sese, adque irasci in cornua discit
Arboris obnixus trunco, ventosque lacessit
Ictibus, et sparsa ad pugnam proludit harena.
Post, ubi collectum robur viresque refectae,
Signa movet, praecepsque oblitum fertur in hostem;
Fluctus uti medio coepit cum albescere ponto,
Longius, ex altoque sinum trahit; utque volutus
Ad terras inmane sonat per saxa, neque ipso
Monte minor procumbit; at ima exaestuat unda
Verticibus, nigramque alte subiectat harenam.

Omne adeo genus in terris hominumque ferarumque,
Et genus aequoreum, pecudes, pictaeque volucres,
In furias ignemque ruunt. Amor omnibus idem.
Tempore non alio catulorum oblita leaena
Saevior erravit campis, nec funera volgo
Tam multa informes ursi stragemque dedere
Per silvas; tum saevos aper, tum pessima tigris;
Heu, male tum Libyae solis erratur in agris.
Nonne vides, ut tota tremor pertemptet equorum
Corpora, si tantum notas odor attulit auras?
Ac neque eos iam frena virum, neque verbera saeva,
Non scopuli rupesque cavae adque obiecta retardant
Flumina, correptos unda torquentia montis.
Ipse ruit dentesque Sabellicus exacuit sus,
Et pede prosubigit terram, fricat arbore costas,
Adque hinc adque illinc umeros ad volnera durat.
Quid iuvenis, magnum cui versat in ossibus ignem
Durus amor? Nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat caeca serus freta; quem super ingens
Porta tonat caeli, et scopulis inlisa reclamant
Aequora; nec miseri possunt revocare parentes,
Nec moritura super crudeli funere virgo.
Quid lynces Bacchi variae et genus acre luporum
Adque canum? quid, quae inbelles dant proelia cervi?
Scilicet ante omnis furor est insignis equarum;
Et mentem Venus ipsa dedit, quo tempore Glauci
Potniades malis membra absumpsere quadrigae.
Illas ducit amor trans Gargara transque sonantem
Ascanium; superant montis et flumina tranant.
Continuoque avidis ubi subdita flamma medullis: —
Vere magis, quia vere calor redit ossibus — illae
Ore omnes versae in Zephyrum stant rupibus altis,
Exceptantque levis auras, et saepe sine ullis
Coniugiis vento gravidae — mirabile dictu —
Saxa per et scopulos et depressas convallis
Diffugiunt, non, Eure, tuos, neque Solis ad ortus,
In Borean Caurumque, aut unde nigerrimus Auster
Nascitur et pluvio contristat frigore caelum.

Hic demum, hippomanes vero quod nomine dicunt
Pastores, lentum destillat ab inguine virus;
Hippomanes, quod saepe malae legere novercae,
Miscueruntque herbas et non innoxia verba.

Sed fugit interea, fugit inreparabile tempus,
Singula dum capti circumvectamur amore.
Hoc satis armentis: superat pars altera curae,
Lanigeros agitare greges hirtasque capellas.
Hic labor; hinc laudem fortes sperate coloni.
Nec sum animi dubius, verbis ea vincere magnum
Quam sit, et angustis hunc addere rebus honorem;
Sed me Parnasi deserta per ardua dulcis
Raptat amor; iuvat ire iugis, qua nulla priorum
Castaliam molli devertitur orbita clivo.
Nunc, veneranda Pales, magno nunc ore sonandum.

Incipiens stabulis edico in mollibus herbam
Carpere ovis, dum mox frondosa reducitur aestas,
Et multa duram stipula felicumque maniplis
Sternere subter humum, glacies ne frigida laedat
Molle pecus, scabiemque ferat turpisque podagras.
Post hinc digressus iubeo frondentia capris
Arbuta sufficere et fluvios praebere recentis,
Et stabula a ventis hiberno opponere soli
Ad medium conversa diem, cum frigidus olim
Iam cadit extremoque inrorat Aquarius anno.
Hae quoque non cura nobis leviore tuendae,
Nec minor usus erit, quamvis Milesia magno
Vellera mutentur Tyrios incocta rubores:
Densior hinc suboles, hinc largi copia lactis;
Quam magis exhausto spumaverit ubere mulctra,
Laeta magis pressis manabunt flumina mammis.
Nec minus interea barbas incanaque menta
Cinyphii tondent hirqui saetasque comantis
Usum in castrorum et miseris velamina nautis.
Pascuntur vero silvas et summa Lycaei,
Horrentisque rubos et amantis ardua dumos;

Adque ipsae memores redeunt in tecta, suosque
Ducunt, et gravido superant vix ubere limen.
Ergo omni studio glaciem ventosque nivalis,
Quo minus est illis curae mortalis egestas,
Avertes, victumque feres et virgea laetus
Pabula, nec tota claudes faenilia bruma.
At vero Zephyris cum laeta vocantibus aestas
In saltus utrumque gregem adque in pascua mittet,
Luciferi primo cum sidere frigida rura
Carpamus, dum mane novom, dum gramina canent,
Et ros in tenera pecori gratissimus herba.
Inde, ubi quarta sitim caeli collegerit hora
Et cantu querulae rumpent arbusta cicadae,
Ad puteos aut alta greges ad stagna iubeto
Currentem ilignis potare canalibus undam;
Aestibus at mediis umbrosam exquirere vallem,
Sicubi magna Iovis antiquo robore quercus
Ingentis tendat ramos, aut sicubi nigrum
Ilicibus crebris sacra nemus accubet umbra;
Tum tenuis dare rursus aquas, et pascere rursus
Solis ad occassum, cum frigidus aera vesper
Temperat, et saltus reficit iam roscida luna,
Litoraque alcyonen resonant, acalanthida dumi.

Quid tibi pastores Libyae, quid pascua versu
Prosequar, et raris habitata mapalia tectis?
Saepe diem noctemque et totum ex ordine mensem
Pascitur itque pecus longa in deserta sine ullis
Hospitiis: tantum campi iacet. Omnia secum
Armentarius Afer agit, tectumque Laremque
Armaque Amyclaeumque canem Cressamque pharetram;
Non secus ac patriis acer Romanus in armis
Iniusto sub fasce viam cum carpit, et hosti
Ante exspectatum positis stat in agmine castris.

At non, qua Scythiae gentes Maeotiaque unda,
Turbidus et torquens flaventis Hister harenas,

Quaque redit medium Rhodope porrecta sub axem.
Illic clausa tenent stabulis armenta, neque ullae
Aut herbae campo adparent aut arbore frondes;
Sed iacet aggeribus niveis informis et alto
Terra gelu late, septemque adsurgit in ulnas.
Semper hiemps, semper spirantes frigora cauri.
Tum sol pallentis haud umquam discutit umbras,
Nec cum invectus equis altum petit aethera, nec cum
Praecipitem Oceani rubro lavit aequore currum.
Concrescunt subitae currenti in flumine crustae,
Undaque iam tergo ferratos sustinet orbis,
Puppibus illa prius, patulis nunc hospita plaustris;
Aeraque dissiliunt volgo, vestesque rigescunt
Indutae, caeduntque securibus umida vina,
Et totae solidam in glaciem vertere lacunae,
Stiriaque inpexis induruit horrida barbis.
Interea toto non setius aere ninguit:
Intereunt pecudes, stant circumfusa pruinis
Corpora magna bovom, confertoque agmine cervi
Torpent mole nova et summis vix cornibus exstant.
Hos non inmissis canibus, non cassibus ullis
Puniceaeve agitant pavidos formidine pinnae;
Sed frustra oppositum trudentis pectore montem
Comminus obtruncant ferro, graviterque rudentis
Caedunt, et magno laeti clamore reportant.
Ipsi in defossis specubus secura sub alta
Otia agunt terra, congestaque robora totasque
Advolvere focis ulmos ignique dedere.
Hic noctem ludo ducunt, et pocula laeti
Fermento adque acidis imitantur vitea sorbis.
Talis Hyperboreo Septem subiecta trioni
Gens effrena virum Rhipaeo tunditur Euro,
Et pecudum fulvis velatur corpora saetis.

Si tibi lanitium curae, primum aspera silva,
Lappaeque tribolique absint; fuge pabula laeta;
Continuoque greges villis lege mollibus albos.
Illum autem, quamvis aries sit candidus ipse,

Nigra subest udo tantum cui lingua palato,
Reice, ne maculis infuscet vellera pullis
Nascentum, plenoque alium circumspice campo.
Munere sic niveo lanae, si credere dignumst,
Pan deus Arcadiae captam te, Luna, fefellit,
In nemora alta vocans; nec tu aspernata vocantem.

At cui lactis amor, cytisum lotosque frequentis
Ipse manu salsasque ferat praesepibus herbas.
Hinc et amant fluvios magis, et magis ubera tendunt,
Et salis occultum referunt in lacte saporem.
Multi iam excretos prohibent a matribus haedos,
Primaque ferratis praefigunt ora capistris.
Quod surgente die mulsere horisque diurnis,
Nocte premunt; quod iam tenebris et sole cadente,
Sub lucem exportans calathis adit oppida pastor;
Aut parco sale contingunt hiemique reponunt.

Nec tibi cura canum fuerit postrema, sed una
Velocis Spartae catulos acremque Molossum
Pasce sero pingui. Numquam custodibus illis
Nocturnum stabulis furem incursusque luporum,
Aut inpacatos a tergo horrebis Hiberos.
Saepe etiam cursu timidos agitabis onagros,
Et canibus leporem, canibus venabere dammas;
Saepe volutabris pulsos silvestribus apros
Latratu turbabis agens, montisque per altos
Ingentem clamore premes ad retia cervom.

Disce et odoratam stabulis accendere caedrum,
Galbaneoque agitare gravis nidore chelydros.
Saepe sub inmotis praesepibus aut mala tactu
Vipera delituit caelumque exterrita fugit;
Aut tecto adsuetus coluber succedere et umbrae,
Pestis acerba bovom, pecorique adspergere virus,
Fovit humum. Cape saxa manu, cape robora, pastor,
Tollentemque minas et sibila colla tumentem
Deice. Iamque fuga timidum caput abdidit alte,

Cum medii nexus extremaeque agmina caudae
Solvontur, tardosque trahit sinus ultimus orbis.
Est etiam ille malus Calabris in saltibus anguis,
Squamea convolvens sublato pectore terga
Adque notis longam maculosus grandibus alvom,
Qui, dum amnes ulli rumpuntur fontibus et dum
Vere madent udo terrae ac pluvialibus austris,
Stagna colit, ripisque habitans, hic piscibus atram
Inprobus ingluviem ranisque loquacibus explet;
Postquam exusta palus, terraeque ardore dehiscunt,
Exsilit in siccum, et flammantia lumina torquens
Saevit agris, asperque siti adque exterritus aestu.
Nec mihi tum mollis sub divo carpere somnos,
Neu dorso nemoris libeat iacuisse per herbas,
Cum positis novos exuviis nitidusque iuventa
Volvitur, aut catulos tectis aut ova relinquens,
Arduus ad solem, et linguis micat ore trisulcis.

Morborum quoque te caussas et signa docebo.
Turpis ovis temptat scabies, ubi frigidus imber
Altius ad vivom persedit et horrida cano
Bruma gelu, vel cum tonsis inlotus adhaesit
Sudor, et hirsuti secuerunt corpora vepres.
Dulcibus idcirco fluviis pecus omne magistri
Perfundunt, udisque aries in gurgite villis
Mersatur, missusque secundo defluit amni;
Aut tonsum tristi contingunt corpus amurga,
Et spumas miscent argenti et sulpura viva
Idaeasque pices et pinguis unguine ceras
Scillamque elleborosque gravis nigrumque bitumen.
Non tamen ulla magis praesens fortuna laborumst,
Quam siquis ferro potuit rescindere summum
Ulceris os: alitur vitium vivitque tegendo,
Dum medicas adhibere manus ad volnera pastor
Abnegat, aut meliora deos sedet omina poscens.
Quin etiam, ima dolor balantum lapsus ad ossa
Cum furit adque artus depascitur arida febris,
Profuit incensos aestus avertere et inter

Ima ferire pedis salientem sanguine venam;
Bisaltae quo more solent acerque Gelonus,
Cum fugit in Rhodopen adque in deserta Getarum,
Et lac concretum cum sanguine potat equino.
Quam procul aut molli succedere saepius umbrae
Videris, aut summas carpentem ignavius herbas,
Extremamque sequi, aut medio procumbere campo
Pascentem, et serae solam decedere nocti:
Continuo culpam ferro compesce, prius quam
Dira per incautum serpant contagia volgus.
Non tam creber agens hiemem ruit aequore turbo,
Quam multae pecudum pestes. Nec singula morbi
Corpora corripiunt, sed tota aestiva repente,
Spemque gregemque simul, cunctamque ab origine gentem.
Tum sciat, aerias Alpes et Norica siquis
Castella in tumulis et Iapydis arva Timavi
Nunc quoque post tanto videat desertaque regna
Pastorum et longe saltus lateque vacantis.

Hic quondam morbo caeli miseranda cohortast
Tempestas totoque autumni incanduit aestu,
Et genus omne neci pecudum dedit, omne ferarum,
Corrupitque lacus, infecit pabula tabo.
Nec via mortis erat simplex; sed ubi ignea venis
Omnibus acta sitis miseros adduxerat artus,
Rursus abundabat fluvidus liquor omniaque in se
Ossa minutatim morbo conlapsa trahebat.
Saepe in honore deum medio stans hostia ad aram,
Lanea dum nivea circumdatur infula vitta,
Inter cunctantis cecidit moribunda ministros.
Aut siquam ferro mactaverat ante sacerdos,
Inde neque inpositis ardent altaria fibris,
Nec responsa potest consultus reddere vates,
Ac vix suppositi tinguuntur sanguine cultri
Summaque ieiuna sanie infuscatur harena.
Hinc laetis vituli volgo moriuntur in herbis,
Et dulcis animas plena ad praesepia reddunt;

Hinc canibus blandis rabies venit, et quatit aegros
Tussis anhela sues ac faucibus angit obessis.
Labitur infelix studiorum adque inmemor herbae
Victor ecus fontisque avertitur et pede terram
Crebra ferit; demissae aures, incertus ibidem
Sudor, et ille quidem morituris frigidus, aret
Pellis et ad tactum tractanti dura resistit.
Haec ante exitium primis dant signa diebus;
Sin in processu coepit crudescere morbus,
Tum vero ardentes oculi adque attractus ab alto
Spiritus, interdum gemitu gravis, imaque longo
Ilia singultu tendunt, it naribus ater
Sanguis, et obsessas fauces premit aspera lingua.
Profuit inserto latices infundere cornu
Lenaeos; ea visa salus morientibus una;
Mox erat hoc ipsum exitio, furiisque refecti
Ardebant, ipsique suos iam morte sub aegra —
Di meliora piis erroremque hostibus illum! —
Discissos nudis laniabant dentibus artus.
Ecce autem duro fumans sub vomere taurus
Concidit et mixtum spumis vomit ore cruorem
Extremosque ciet gemitus. It tristis arator,
Maerentem abiungens fraterna morte iuvencum,
Adque opere in medio defixa relinquit aratra.
Non umbrae altorum nemorum, non mollia possunt
Prata movere animum, non, qui per saxa volutus
Purior electro campum petit amnis; at ima
Solvontur latera, adque oculos stupor urguet inertis,
Ad terramque fluit devexo pondere cervix.
Quid labor aut benefacta iuvant? quid vomere terras
Invertisse gravis? atqui non Massica Bacchi
Munera, non illis epulae nocuere repostae:
Frondibus et victu pascuntur simplicis herbae,
Pocula sunt fontes liquidi adque exercita cursu
Flumina, nec somnos abrumpit cura salubris.
Tempore non alio dicunt regionibus illis
Quaesitas ad sacra boves Iunonis, et uris
Inparibus ductos alta ad donaria currus.

Ergo aegre rastris terram rimantur, et ipsis
Unguibus infodiunt fruges, montisque per altos
Contenta cervice trahunt stridentia plaustra.
Non lupus insidias explorat ovilia circum,
Nec gregibus nocturnus obambulat; acrior illum
Cura domat; timidi dammae cervique fugaces
Nunc interque canes et circum tecta vagantur.
Iam maris inmensi prolem et genus omne natantum
Litore in extremo, ceu naufraga corpora, fluctus
Proluit; insolitae fugiunt in flumina phocae.
Interit et curvis frustra defensa latebris
Vipera, et attoniti squamis adstantibus hydri.
Ipsis est aer avibus non aecus, et illae
Praecipites alta vitam sub nube relincunt.
Praeterea iam nec mutari pabula refert,
Quaesitaeque nocent artes; cessere magistri,
Phillyrides Chiron Amythaoniusque Melampus.
Saevit et in lucem Stygiis emissa tenebris
Pallida Tisiphone Morbos agit ante Metumque,
Inque dies avidum surgens caput altius effert.
Balatu pecorum et crebris mugitibus amnes
Arentesque sonant ripae collesque supini.
Iamque catervatim dat stragem adque aggerat ipsis
In stabulis turpi dilapsa cadavera tabo,
Donec humo tegere ac foveis abscondere discunt.
Nam neque erat coriis usus, nec viscera quisquam
Aut undis abolere potest, aut vincere flamma;
Ne tondere quidem morbo inluvieque peressa
Vellera nec telas possunt attingere putris;
Verum etiam invisos siquis temptarat amictus,
Ardentes papulae adque inmundus olentia sudor
Membra sequebatur, nec longo deinde moranti
Tempore contactos artus sacer ignis edebat.

P. VERGILI MARONIS

GEORGICON

LIBER QUARTUS.

Protinus aerii mellis caelestia dona
Exsequar. Hanc etiam, Maecenas, aspice partem.
Admiranda tibi levium spectacula rerum
Magnanimosque duces totiusque ordine gentis
Mores et studia et populos et proelia dicam.
In tenui labor; at tenuis non gloria, siquem
Numina laeva sinunt auditque vocatus Apollo.

Principio sedes apibus statioque petenda,
Quo neque sit ventis aditus, — nam pabula venti
Ferre domum prohibent — neque oves haedique petulci
Floribus insultent, aut errans bucula campo
Decutiat rorem, et surgentis atterat herbas.
Absint et picti squalentia terga lacerti
Pinguibus a stabulis, meropesque, aliaeque volucres
Et manibus Procne pectus signata cruentis;
Omnia nam late vastant, ipsasque volantis
Ore ferunt dulcem nidis inmitibus escam.
At liquidi fontes et stagna virentia musco
Adsint, et tenuis fugiens per gramina rivos,

Palmaque vestibulum aut ingens oleaster inumbret,
Ut, cum prima novi ducent examina reges
Vere suo, ludetque favis emissa iuventus,
Vicina invitet decedere ripa calori,
Obviaque hospitiis teneat frondentibus arbos.
In medium, seu stabit iners, seu profluet umor,
Transversas salices et grandia conice saxa,
Pontibus ut crebris possint consistere et alas
Pandere ad aestivom solem, si forte morantis
Sparserit aut praeceps Neptuno inmerserit Eurus.
Haec circum casiae virides et olentia late
Serpulla et graviter spirantis copia thymbrae
Floreat, inriguumque bibant violaria fontem.
Ipsa autem, seu corticibus tibi suta cavatis,
Seu lento fuerint alvearia vimine texta,
Angustos habeant aditus: nam frigore mella
Cogit hiemps, eademque calor liquefacta remittit.
Utraque vis apibus pariter metuenda; neque illae
Nequiquam in tectis certatim tenuia cera
Spiramenta linunt, fucoque et floribus oras
Explent, collectumque haec ipsa ad munera gluten
Et visco et Phrygiae servant pice lentius Idae.
Saepe etiam effossis, si verast fama, latebris
Sub terra fovere larem, penitusque repertae
Pumicibusque cavis exessaeque arboris antro.
Tu tamen e levi rimosa cubilia limo
Ungue fovens circum, et raras superinice frondes.
Neu propius tectis taxum sine, neve rubentis
Ure foco cancros, altae neu crede paludi,
Aut ubi odor caeni gravis, aut ubi concava pulsu
Saxa sonant vocisque offensa resultat imago.

Quod superest, ubi pulsam hiemem Sol aureus egit
Sub terras caelumque aestiva luce reclusit,
Illae continuo saltus silvasque peragrant
Purpureosque metunt flores et flumina libant
Summa leves. Hinc nescio qua dulcedine laetae
Progeniem nidosque fovent, hinc arte recentis

Excudunt ceras et mella tenacia fingunt.
Hinc ubi iam emissum caveis ad sidera caeli
Nare per aestatem liquidam suspexeris agmen
Obscuramque trahi vento mirabere nubem,
Contemplator: aquas dulcis et frondea semper
Tecta petunt. Huc tu iussos adsperge sapores,
Trita melisphylla et cerinthae ignobile gramen,
Tinnitusque cie et Matris quate cymbala circum:
Ipsae consident medicatis sedibus, ipsae
Intuma more suo sese in cunabula condent.

Sin autem ad pugnam exierint — nam saepe duobus
Regibus incessit magno discordia motu;
Continuoque animos volgi et trepidantia bello
Corda licet longe praesciscere; namque morantis
Martius ille aeris rauci canor increpat, et vox
Auditur fractos sonitus imitata tubarum;
Tum trepidae inter se coeunt, pinnisque coruscant,
Spiculaque exacuunt rostris, aptantque lacertos,
Et circa regem adque ipsa ad praetoria densae
Miscentur, magnisque vocant clamoribus hostem.
Ergo ubi ver nactae sudum camposque patentis,
Erumpunt portis: concurritur; aethere in alto
Fit sonitus; magnum mixtae glomerantur in orbem,
Praecipitesque cadunt; non densior aere grando,
Nec de concussa tantum pluit ilice glandis.
Ipsi per medias acies insignibus alis
Ingentis animos angusto in pectore versant,
Usque adeo obnixi non cedere, dum gravis aut hos
Aut hos versa fuga victor dare terga subegit.
Hi motus animorum adque haec certamina tanta
Pulveris exigui iactu compressa quiescunt.

Verum ubi ductores acie revocaveris ambo,
Deterior qui visus, eum, ne prodigus obsit,
Dede neci; melior vacua sine regnet in aula.
Alter erit maculis auro squalentibus ardens;
Nam duo sunt genera; hic melior, insignis et ore,

Et rutilis clarus squamis; ille horridus alter
Desidia latamque trahens inglorius alvom.
Ut binae regum facies, ita corpora plebis.
Namque aliae turpes horrent, ceu pulvere ab alto
Cum venit et sicco terram spuit ore viator
Aridus; elucent aliae et fulgore coruscant,
Ardentes auro et paribus lita corpora guttis.
Haec potior suboles; hinc caeli tempore certo
Dulcia mella premes, nec tantum dulcia, quantum
Et liquida et durum Bacchi domitura saporem.

At cum incerta volant caeloque examina ludunt,
Contemnuntque favos et frigida tecta relincunt,
Instabilis animos ludo prohibebis inani.
Nec magnus prohibere labor: tu regibus alas
Eripe; non illis quisquam cunctantibus altum
Ire iter aut castris audebit vellere signa.
Invitent croceis halantes floribus horti,
Et custos furum adque avium cum falce saligna
Hellespontiaci servet tutela Priapi.
Ipse thymum pinosque ferens de montibus altis
Tecta serat late circum, cui talia curae;
Ipse labore manum duro terat, ipse feracis
Figat humo plantas et amicos inriget imbris.

Adque equidem, extremo ni iam sub fine laborum
Vela traham et terris festinem advertere proram,
Forsitan et, pinguis hortos quae cura colendi
Ornaret, canerem, biferique rosaria Paesti,
Quoque modo potis gauderent intiba rivis
Et virides apio ripae, tortusque per herbam
Cresceret in ventrem cucumis; nec sera comantem
Narcissum aut flexi tacuissem vimen acanthi
Pallentisque hederas et amantis litora myrtos.
Namque sub Oebaliae memini me turribus altis,
Qua niger umectat flaventia culta Galaesus,
Corycium vidisse senem, cui pauca relicti
Iugera ruris erant, nec fertilis illa iuvencis,

Nec pecori opportuna seges, nec commoda Baccho.
Hic rarum tamen in dumis holus albaque circum
Lilia verbenasque premens vescumque papaver,
Regum aequabat opes animo, seraque revertens
Nocte domum dapibus mensas onerabat inemptis.
Primus vere rosam adque autumno carpere poma,
Et cum tristis hiemps etiamnum frigore saxa
Rumperet et glacie cursus frenaret aquarum,
Ille comam mollis iam tondebat hyacinthi,
Aestatem increpitans seram zephyrosque morantis.
Ergo apibus fetis idem adque examine multo
Primus abundare et spumantia cogere pressis
Mella favis; illi tiliae, adque uberrima pinus;
Quotque in flore novo pomis se fertilis arbos
Induerat, totidem autumno matura tenebat.
Ille etiam seras in versum distulit ulmos
Eduramque pirum et spinos iam pruna ferentis
Iamque ministrantem platanum potantibus umbras.
Verum haec ipse equidem spatiis exclusus iniquis
Praetereo adque aliis post me memoranda relinquo.

Nunc age, naturas apibus quas Iuppiter ipse
Addidit, expediam, pro qua mercede, canoros
Curetum sonitus crepitantiaque aera secutae,
Dictaeo caeli Regem pavere sub antro.
Solae communis natos, consortia tecta
Urbis habent, magnisque agitant sub legibus aevom,
Et patriam solae et certos novere penatis;
Venturaeque hiemis memores aestate laborem
Experiuntur et in medium quaesita reponunt.
Namque aliae victu invigilant et foedere pacto
Exercentur agris; pars intra saepta domorum
Narcissi lacrimam et lentum de cortice gluten
Prima favis ponunt fundamina, deinde tenacis
Suspendunt ceras; aliae spem gentis adultos
Educunt fetus; aliae purissima mella
Stipant et liquido distendunt nectare cellas.
Sunt, quibus ad portas cecidit custodia sorti,

Inque vicem speculantur aquas et nubila caeli,
Aut onera accipiunt venientum, aut agmine facto
Ignavom fucos pecus a praesepibus arcent.
Fervet opus, redolentque thymo fragrantia mella;
Ac veluti lentis Cyclopes fulmina massis
Cum properant, alii taurinis follibus auras
Accipiunt redduntque, alii stridentia tinguunt
Aera lacu; gemit inpositis incudibus Aetna;
Illi inter sese magna vi bracchia tollunt
In numerum, versantque tenaci forcipe ferrum:
Non aliter, si parva licet conponere magnis,
Cecropias innatus apes amor urguet habendi,
Munere quamque suo. Grandaevis oppida curae,
Et munire favos, et daedala fingere tecta.
At fessae multa referunt se nocte minores,
Crura thymo plenae; pascuntur et arbuta passim
Et glaucas salices casiamque crocumque rubentem
Et pinguem tiliam et ferrugineos hyacinthos.
Omnibus una quies operum, labor omnibus unus:
Mane ruunt portis; nusquam mora; rursus easdem
Vesper ubi e pastu tandem decedere campis
Admonuit, tum tecta petunt, tum corpora curant;
Fit sonitus, mussantque oras et limina circum.
Post, ubi iam thalamis se conposuere, siletur
In noctem, fessosque sopor suus occupat artus.
Nec vero a stabulis pluvia inpendente recedunt
Longius, aut credunt caelo adventantibus Euris;
Sed circum tutae sub moenibus urbis aquantur,
Excursusque breves temptant, et saepe lapillos,
Ut cumbae instabiles fluctu iactante saburram,
Tollunt, his sese per inania nubila librant.
Illum adeo placuisse apibus mirabere morem,
Quod neque concubitu indulgent, nec corpora segnes
In Venerem solvont, aut fetus nixibus edunt;
Verum ipsae e foliis natos et suavibus herbis
Ore legunt, ipsae regem parvosque Quirites
Sufficiunt, aulasque et cerea regna refingunt.

*Saepe etiam duris errando in cotibus alas
*Attrivere, ultroque animam sub fasce dedere:
*Tantus amor florum et generandi gloria mellis.
Ergo ipsas quamvis angusti terminus aevi
Excipiat; neque enim plus septuma ducitur aestas;
At genus inmortale manet, multosque per annos
Stat fortuna domus, et avi numerantur avorum.
Praeterea regem non sic Aegyptos et ingens
Lydia, nec populi Parthorum aut Medus Hydaspes
Observant. Rege incolumi mens omnibus unast;
Amisso rupere fidem, constructaque mella
Diripuere ipsae et cratis solvere favorum.
Ille operum custos, illum admirantur, et omnes
Circumstant fremitu denso, stipantque frequentes,
Et saepe attollunt umeris, et corpora bello
Obiectant pulchramque petunt per volnera mortem.

His quidam signis adque haec exempla secuti
Esse apibus partem divinae mentis et haustus
Aetherios dixere; deum namque ire per omnis
Terrasque tractusque maris caelumque profundum;
Hinc pecudes, armenta, viros, genus omne ferarum,
Quemque sibi tenuis nascentem arcessere vitas;
Scilicet huc reddi deinde ac resoluta referri
Omnia, nec morti esse locum, sed viva volare
Sideris in numerum adque alto succedere caelo.

Siquando sedem angustam servataque mella
Thesauris relines, prius haustu sparsus aquarum
Ora fove, fumosque manu praetende sequacis.
Bis gravidos cogunt fetus, duo tempora messis,
Taygete simul os terris ostendit honestum
Plias et Oceani spretos pede reppulit amnis,
Aut eadem sidus fugiens ubi Piscis aquosi
Tristior hibernas caelo descendit in undas.
Illis ira modum suprast, laesaeque venenum
Morsibus inspirant, et spicula caeca relincunt
Adfixae venis, animasque in volnere ponunt.

Sin duram metues hiemem parcesque futuro
Contunsosque animos et res miserabere fractas:
At suffire thymo cerasque recidere inanis,
Quis dubitet? nam saepe favos ignotus adedit
Stellio et lucifugis congesta cubilia blattis
Immunisque sedens aliena ad pabula fucus;
Aut asper crabro inparibus se inmiscuit armis,
Aut dirum, tiniae, genus, aut invisa Minervae
Laxos in foribus suspendit aranea casses.
Quo magis exhaustae fuerint, hoc acrius omnes
Incumbent generis lapsi sarcire ruinas,
Conplebuntque foros et floribus horrea texent.

Si vero, quoniam cassus apibus quoque nostros
Vita tulit, tristi languebunt corpora morbo —
Quod iam non dubiis poteris cognoscere signis:
Continuost aegris alius color; horrida voltum
Deformat macies; tum corpora luce carentum
Exportant tectis et tristia funera ducunt;
Aut illae pedibus conexae ad limina pendent,
Aut intus clausis cunctantur in aedibus, omnes
Ignavaeque fame et contracto frigore pigrae.
Tum sonus auditur gravior, tractimque susurrant,
Frigidus ut quondam silvis inmurmurat Auster;
Ut mare sollicitum stridit refluentibus undis;
Aestuat ut clausis rapidus fornacibus ignis.
Hic iam galbaneos suadebo incendere odores,
Mellaque harundineis inferre canalibus, ultro
Hortantem et fessas ad pabula nota vocantem.
Proderit et tunsum gallae admiscere saporem
Arentisque rosas, aut igni pinguia multo
Defruta, vel Psithia passos de vite racemos
Cecropiumque thymum et grave olentia centaurea.
Est etiam flos in pratis, cui nomen amello
Fecere agricolae, facilis quaerentibus herba;
Namque uno ingentem tollit de caespite silvam,
Aureus ipse, sed in foliis, quae pluruma circum
Funduntur, violae sublucet purpura nigrae;

Saepe deum nexis ornatae torquibus arae;
Asper in ore sapor; tonsis in vallibus illum
Pastores et curva legunt prope flumina Mellae.
Huius odorato radices incoque Baccho,
Pabulaque in foribus plenis adpone canistris.

Sed siquem proles subito defecerit omnis,
Nec, genus unde novae stirpis revocetur, habebit,
Tempus et Arcadii memoranda inventa magistri
Pandere, quoque modo caesis iam saepe iuvencis
Insincerus apes tulerit cruor. Altius omnem
Expediam prima repetens ab origine famam.
Nam qua Pellaei gens fortunata Canopi
Accolit effuso stagnantem flumine Nilum
Et circum pictis vehitur sua rura phaselis,
Quaque pharetratae vicinia Persidis urguet,
*Et viridem Aegyptum nigra fecundat harena,
*Et diversa ruens septem discurrit in ora
*Usque coloratis amnis devexus ab Indis,
Omnis in hac certam regio iacit arte salutem.
Exiguus primum, adque ipsos contractus ad usus,
Eligitur locus; hunc angustique imbrice tecti
Parietibusque premunt artis, et quattuor addunt,
Quattuor a ventis, obliqua luce fenestras.
Tum vitulus bima curvans iam cornua fronte
Quaeritur; huic geminae nares et spiritus oris
Multa reluctanti obstruitur, plagisque perempto
Tunsa per integram solvontur viscera pellem.
Sic positum in clauso lincunt, et ramea costis
Subiciunt fragmenta, thymum, casiasque recentis.
Hoc geritur Zephyris primum inpellentibus undas,
Ante novis rubeant quam prata coloribus, ante
Garrula quam tignis nidum suspendat hirundo.
Interea teneris tepefactus in ossibus umor
Aestuat, et visenda modis animalia miris,
Trunca pedum primo, mox et stridentia pinnis,
Miscentur, tenuemque magis magis aera carpunt,

Donec, ut aestivis effusus nubibus imber,
Erupere, aut ut, nervo pulsante, sagittae,
Prima leves ineunt siquando proelia Parthi.

Quis Deus hanc, Musae, quis nobis extudit artem?
Unde nova ingressus hominum experientia cepit?
Pastor Aristaeus fugiens Peneia Tempe,
Amissis, ut fama, apibus morboque fameque,
Tristis ad extremi sacrum caput adstitit amnis,
Multa querens, adque hac adfatus voce parentem:
Mater, Cyrene mater, quae gurgitis huius
Ima tenes, quid me praeclara stirpe deorum —
Si modo, quem perhibes, pater est Thymbraeus Apollo —
Invisum fatis genuisti? aut quo tibi nostri
Pulsus amor? quid me caelum sperare iubebas?
En etiam hunc ipsum vitae mortalis honorem,
Quem mihi vix frugum et pecudum custodia sollers
Omnia temptanti extuderat, te matre, relinquo.
Quin age, et ipsa manu felicis erue silvas,
Fer stabulis inimicum ignem adque interfice messis,
Ure sata, et validam in vitis molire bipinnem,
Tanta meae si te ceperunt taedia laudis.
At mater sonitum thalamo sub fluminis alti
Sensit. Eam circum Milesia vellera Nymphae
Carpebant, hyali saturo fucata colore,
Drymoque, Xanthoque, Ligeaque, Phyllodoceque,
Caesariem effusae nitidam per candida colla,
[Nesaee, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque,]
Cydippeque et flava Lycorias, altera virgo,
Altera tum primos Lucinae experta laboris,
Clioque et Beroe soror, Oceanitides ambae,
Ambae auro, pictis incinctae pellibus ambae,
Adque Ephyre, adque Opis, et Asia Deiopea,
Et tandem positis velox Arethusa sagittis.
Inter quas curam Clymene narrabat inanem

Volcani, Martisque dolos et dulcia furta,
Aque Chao densos divom numerabat amores.
Carmine quo captae dum fusis mollia pensa
Devolvont, iterum maternas inpulit auris
Luctus Aristaei, vitreisque sedilibus omnes
Opstipuere; sed ante alias Arethusa sorores
Prospiciens summa flavom caput extulit unda,
Et procul: O gemitu non frustra exterrita tanto,
Cyrene soror, ipse tibi, tua maxuma cura,
Tristis Aristaeus Penei genitoris ad undam
Stat lacrimans, et te crudelem nomine dicit.
Huic percussa nova mentem formidine mater,
Duc, age, duc ad nos; fas illi limina divom
Tangere, ait. Simul alta iubet discedere late
Flumina, qua iuvenis gressus inferret. At illum
Curvata in montis faciem circumstetit unda
Accepitque sinu vasto misitque sub amnem.
Iamque domum mirans genetricis et umida regna,
Speluncisque lacus clausos, lucosque sonantis,
Ibat, et ingenti motu stupefactus aquarum
Omnia sub magna labentia flumina terra
Spectabat diversa locis, Phasimque, Lycumque,
Et caput, unde altus primum se erumpit Enipeus,
Unde pater Tiberinus, et unde Aniena fluenta,
Saxosusque sonans Hypanis, Mysusque Caicus,
Et gemina auratus taurino cornua voltu
Eridanus, quo non alius per pinguia culta
In mare purpureum violentior effluit amnis.
Postquamst in thalami pendentia pumice tecta
Perventum et nati fletus cognovit inanis
Cyrene, manibus liquidos dant ordine fontis
Germanae, tonsisque ferunt mantelia villis;
Pars epulis onerant mensas et plena reponunt
Pocula; Panchaeis adolescunt ignibus arae;
Et mater, Cape Maeonii carchesia Bacchi:
Oceano libemus, ait. Simul ipsa precatur
Oceanumque patrem rerum Nymphasque sorores,
Centum quae silvas, centum quae flumina servant.

Ter liquido ardentem perfudit nectare Vestam,
Ter flamma ad summum tecti subiecta reluxit.
Omine quo firmans animum sic incipit ipsa:

Est in Carpathio Neptuni gurgite vates,
Caeruleus Proteus, magnum qui piscibus aequor
Et iuncto bipedum curru metitur equorum.
Hic nunc Emathiae portus patriamque revisit
Pallenen; hunc et Nymphae veneramur, et ipse
Grandaevos Nereus; novit namque omnia vates,
Quae sunt, quae fuerunt, quae mox ventura trahuntur;
Quippe ita Neptuno visumst, inmania cuius
Armenta et turpis pascit sub gurgite phocas.
Hic tibi, nate, prius vinclis capiendus, ut omnem
Expediat morbi caussam, eventusque secundet.
Nam sine vi non ulla dabit praecepta, neque illum
Orando flectes; vim duram et vincula capto
Tende; doli circum haec demum frangentur inanes.
Ipsa ego te, medios cum sol accenderit aestus,
Cum sitiunt herbae, et pecori iam gratior umbrast,
In secreta senis ducam, quo fessus ab undis
Se recipit, facile ut somno adgrediare iacentem.
Verum ubi correptum manibus vinclisque tenebis,
Tum variae eludent species adque ora ferarum.
Fiet enim subito sus horridus, atraque tigris,
Squamosusque draco, et fulva cervice leaena;
Aut acrem flammae sonitum dabit, adque ita vinclis
Excidet, aut in aquas tenuis dilapsus abibit.
Sed quanto ille magis formas se vertet in omnis,
Tanto, nate, magis contende tenacia vincla,
Donec talis erit mutato corpore, qualem
Videris, incepto tegeret cum lumina somno.

Haec ait, et liquidum ambrosiae diffundit odorem,
Quo totum nati corpus perduxit; at illi
Dulcis conpositis spiravit crinibus aura,

Adque habilis membris venit vigor. Est specus ingens
Exessi latere in montis, quo pluruma vento
Cogitur inque sinus scindit sese unda reductos,
Deprensis olim statio tutissima nautis;
Intus se vasti Proteus tegit obice saxi.
Hic iuvenem in latebris aversum a lumine Nympha
Collocat; ipsa procul nebulis obscura resistit.
Iam rapidus torrens sitientis Sirius Indos
Ardebat caelo, et medium sol igneus orbem
Hauserat; arebant herbae, et cava flumina siccis
Faucibus ad limum radii tepefacta coquebant:
Cum Proteus consueta petens e fluctibus antra
Ibat; eum vasti circum gens umida ponti
Exsultans rorem late dispersit amarum.
Sternunt se somno diversae in litore phocae;
Ipse, velut stabuli custos in montibus olim,
Vesper ubi e pastu vitulos ad tecta reducit,
Auditisque lupos acuunt balatibus agni,
Considit scopulo medius, numerumque recenset.
Cuius Aristaeo quoniamst oblata facultas,
Vix defessa senem passus conponere membra,
Cum clamore ruit magno, manicisque iacentem
Occupat. Ille suae contra non inmemor artis
Omnia transformat sese in miracula rerum,
Ignemque, horribilemque feram, fluviumque liquentem.
Verum ubi nulla fugam reperit fallacia, victus
In sese redit, adque hominis tandem ore locutus:
Nam quis te, iuvenum confidentissime, nostras
Iussit adire domos? quidve hinc petis? inquit. At ille:
Scis, Proteu, scis ipse; nequest te fallere quicquam;
Sed tu desine velle. Deum praecepta secuti
Venimus, hinc lapsis quaesitum oracula rebus.
Tantum effatus. Ad haec vates vi denique multa
Ardentis oculos intorsit lumine glauco,
Et graviter frendens sic fatis ora resolvit:

Non te nullius exercent numinis irae;
Magna luis commissa: tibi has miserabilis Orpheus
Haud quaquam ob meritum poenas, ni Fata resistant,
Suscitat, et rapta graviter pro coniuge saevit.
Illa quidem, dum te fugeret per flumina praeceps,
Inmanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas alta non vidit in herba.
At chorus aequalis Dryadum clamore supremos
Inplerunt montis; flerunt Rhodopeiae arces,
Altaque Pangaea, et Rhesi Mavortia tellus,
Adque Getae, adque Hebrus, et Actias Orithyia.
Ipse, cava solans aegrum testudine amorem,
Te, dulcis coniunx, te solo in litore secum,
Te veniente die, te decedente canebat.
Taenarias etiam fauces, alta ostia Ditis,
Et caligantem nigra formidine lucum
Ingressus, Manisque adiit Regemque tremendum,
Nesciaque humanis precibus mansuescere corda.
At cantu commotae Erebi de sedibus imis
Umbrae ibant tenues simulacraque luce carentum,
Quam multa in foliis avium se milia condunt,
Vesper ubi aut hibernus agit de montibus imber,
Matres adque viri, defunctaque corpora vita
Magnanimum heroum, pueri innuptaeque puellae,
Inpositique rogis iuvenes ante ora parentum;
Quos circum limus niger et deformis harundo
Cocyti tardaque palus inamabilis unda
Alligat, et noviens Styx interfusa coercet.
Quin ipsae stupuere domus adque intuma Leti
Tartara caeruleosque inplexae crinibus anguis
Eumenides, tenuitque inhians tria Cerberus ora,
Adque Ixionii vento rota constitit orbis.
Iamque pedem referens cassus evaserat omnis,
Redditaque Eurydice superas veniebat ad auras,
Pone sequens, — namque hanc dederat Proserpina legem —
Cum subita incautum dementia cepit amantem,

Ignoscenda quidem, scirent si ignoscere Manes:
Restitit, Eurydicenque suam, iam luce sub ipsa,
Inmemor, heu! victusque animi respexit. Ibi omnis
Effusus labor, adque inmitis rupta tyranni
Foedera, terque fragor stagnis auditus Avernis.
Illa, Quis et me, inquit, miseram, et te perdidit, Orpheu,
Quis tantus furor? En iterum crudelia retro
Fata vocant, conditque natantia lumina somnus.
Iamque vale: feror ingenti circumdata nocte,
Invalidasque tibi tendens, heu non tua, palmas!
Dixit, et ex oculis subito, ceu fumus in auras
Commixtus tenuis, fugit diversa, neque illum,
Prensantem nequiquam umbras et multa volentem
Dicere, praeterea vidit; nec portitor Orci
Amplius obiectam passus transire paludem.
Quid faceret? quo se rapta bis coniuge ferret?
Quo fletu Manis, qua Numina voce moveret?
Illa quidem Stygia nabat iam frigida cumba.
Septem illum totos perhibent ex ordine menses
Rupe sub aeria deserti ad Strymonis undam
Flevisse, et gelidis haec evolvisse sub antris,
Mulcentem tigris et agentem carmine quercus;
Qualis populea maerens philomela sub umbra
Amissos queritur fetus, quos durus arator
Observans nido inplumis detraxit; at illa
Flet noctem, ramoque sedens miserabile carmen
Integrat, et maestis late loca questibus inplet.
Nulla Venus, non ulli animum flexere hymenaei.
Solus Hyperboreas glacies Tanaimque nivalem
Arvaque Rhipaeis numquam viduata pruinis
Lustrabat, raptam Eurydicen adque inrita Ditis
Dona querens; spretae Ciconum quo munere matres
Inter sacra deum nocturnique orgia Bacchi
Discerptum latos iuvenem sparsere per agros.
Tum quoque marmorea caput a cervice revolsum

Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus
Volveret, Eurydicen vox ipsa et frigida lingua,
A miseram Eurydicen! anima fugiente vocabat;
Eurydicen toto referebant flumine ripae.

Haec Proteus, et se iactu dedit aequor in altum,
Quaque dedit, spumantem undam sub vertice torsit.
At non Cyrene; namque ultro adfata timentem:

Nate, licet tristis animo deponere curas.
Haec omnis morbi caussa; hinc miserabile Nymphae,
Cum quibus illa choros lucis agitabat in altis,
Exitium misere apibus. Tu munera supplex
Tende petens pacem, et facilis venerare Napaeas;
Namque dabunt veniam votis, irasque remittent.
Sed modus orandi qui sit, prius ordine dicam.
Quattuor eximios praestanti corpore tauros,
Qui tibi nunc viridis depascunt summa Lycaei,
Delige, et intacta totidem cervice iuvencas.
Quattuor his aras alta ad delubra dearum
Constitue, et sacrum iugulis demitte cruorem,
Corporaque ipsa bovom frondoso desere luco.
Post, ubi nona suos Aurora ostenderit ortus,
Inferias Orphei Lethaea papavera mittes,
Et nigram mactabis ovem, lucumque revises;
Placatam Eurydicen vitula venerabere caesa.

Haud mora; continuo matris praecepta facessit;
Ad delubra venit, monstratas excitat aras,
Quattuor eximios praestanti corpore tauros
Ducit, et intacta totidem cervice iuvencas.
Post, ubi nona suos Aurora induxerat ortus,
Inferias Orphei mittit, lucumque revisit.
Hic vero subitum ac dictu mirabile monstrum
Aspiciunt, liquefacta bovom per viscera toto
Stridere apes utero et ruptis effervere costis,
Inmensasque trahi nubes, iamque arbore summa
Confluere et lentis uvam demittere ramis.

Haec super arvorum cultu pecorumque canebam
Et super arboribus, Caesar dum magnus ad altum
Fulminat Euphraten bello, victorque volentis
Per populos dat iura, viamque adfectat Olympo.
Illo Vergilium me tempore dulcis alebat
Parthenope, studiis florentem ignobilis oti,
Carmina qui lusi pastorum, audaxque iuventa,
Tityre, te patulae cecini sub tegmine fagi.

P. VERGILI MARONIS
GEORGICON LIB. IIII EXPL.

P. VERGILI MARONIS

A E N E I S.

P. VERGILI MARONIS

A E N E I D O S

LIBER PRIMUS.

Ille ego, qui quondam gracili modulatus avena
Carmen, et, egressus silvis, vicina coegi
Ut quamvis avido parerent arva colono,
Gratum opus agricolis, at nunc horrentia Martis

Arma virumque cano, Troiae qui primus ab oris
Italiam, fato profugus, Laviniaque venit
Litora, multum ille et terris iactatus et alto
Vi superum, saevae memorem Iunonis ob iram,
Multa quoque et bello passus, dum conderet urbem,
Inferretque deos Latio, genus unde Latinum
Albanique patres adque altae moenia Romae.

Musa, mihi caussas memora, quo numine laeso,
Quidve dolens, regina deum tot volvere cassus
Insignem pietate virum, tot adire laboris
Inpulerit. Tantaene animis caelestibus irae?

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni,
Karthago, Italiam contra Tiberinaque longe
Ostia, dives opum studiisque asperrima belli;

Quam Iuno fertur terris magis omnibus unam
Posthabita coluisse Samo; hic illius arma,
Hic currus fuit; hoc regnum dea gentibus esse,
Siqua fata sinant, iam tum tenditque fovetque.
Progeniem sed enim Troiano a sanguine duci
Audierat, Tyrias olim quae verteret arces;
Hinc populum late regem belloque superbum
Venturum excidio Libyae: sic volvere Parcas.
Id metuens veterisque memor Saturnia belli,
Prima quod ad Troiam pro caris gesserat Argis —
Necdum etiam caussae irarum saevique dolores
Exciderant animo; manet alta mente repostum
Iudicium Paridis spretaeque iniuria formae,
Et genus invisum, et rapti Ganymedis honores;
His accensa super iactatos aequore toto
Troas, reliquias Danaum adque inmitis Achilli,
Arcebat longe Latio, multosque per annos
Errabant, acti fatis, maria omnia circum.
Tantae molis erat Romanam condere gentem.

Vix e conspectu Siculae telluris in altum
Vela dabant laeti et spumas salis aere ruebant,
Cum Iuno, aeternum servans sub pectore volnus,
Haec secum: Mene incepto desistere victam,
Nec posse Italia Teucrorum avertere regem?
Quippe vetor fatis. Pallasne exurere classem
Argivom adque ipsos potuit submergere ponto,
Unius ob noxam et furias Aiacis Oilei?
Ipsa, Iovis rapidum iaculata e nubibus ignem,
Disiecitque rates evertitque aequora ventis,
Illum exspirantem transfixo pectore flammas
Turbine corripuit scopuloque infixit acuto;
Ast ego, quae divom incedo regina, Iovisque
Et soror et coniunx, una cum gente tot annos
Bella gero. Et quisquam numen Iunonis adorat
Praeterea, aut supplex aris inponet honorem?

Talia flammato secum dea corde volutans,
Nimborum in patriam, loca feta furentibus austris,

Aeoliam venit. Hic vasto rex Aeolus antro
Luctantis ventos tempestatesque sonoras
Inperio premit ac vinclis et carcere frenat.
Illi indignantes, magno cum murmure montis,
Circum claustra fremunt; celsa sedet Aeolus arce
Sceptra tenens, mollitque animos et temperat iras;
Ni faciat, maria ac terras caelumque profundum
Quippe ferant rapidi secum verrantque per auras.
Sed pater omnipotens speluncis abdidit atris,
Hoc metuens, molemque et montis insuper altos
Inposuit, regemque dedit, qui foedere certo
Et premere et laxas sciret dare iussus habenas.
Ad quem tum Iuno supplex his vocibus usast:

Aeole, namque tibi divom pater adque hominum rex
Et mulcere dedit fluctus et tollere vento,
Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat aequor,
Ilium in Italiam portans victosque Penatis:
Incute vim ventis submersasque obrue puppis,
Aut age diversos et disice corpora ponto.
Sunt mihi bis septem praestanti corpore Nymphae,
Quarum quae forma pulcherrima Deiopea,
Conubio iungam stabili propriamque dicabo,
Omnis ut tecum meritis pro talibus annos
Exigat et pulchra faciat te prole parentem.

Aeolus haec contra: Tuus, o regina, quid optes,
Explorare labor; mihi iussa capessere fas est.
Tu mihi, quodcumque hoc regni, tu sceptra Iovemque
Concilias, tu das epulis accumbere divom,
Nimborumque facis tempestatūmque potentem.

Haec ubi dicta, cavom conversa cuspide montem
Inpulit in latus: ac venti, velut agmine facto,
Qua data porta, ruunt et terras turbine perflant.
Incubuere mari, totumque a sedibus imis
Una Eurusque Notusque ruunt creberque procellis

Africus, et vastos volvont ad litora fluctus.
Insequitur clamorque virum stridorque rudentum.
Eripiunt subito nubes caelumque diemque
Teucrorum ex oculis; ponto nox incubat atra.
Intonuere poli, et crebris micat ignibus aether,
Praesentemque viris intentant omnia mortem.
Extemplo Aeneae solvontur frigore membra;
Ingemit, et duplicis tendens ad sidera palmas
Talia voce refert: O terque quaterque beati,
Quis ante ora patrum Troiae sub moenibus altis
Contigit oppetere! o Danaum fortissime gentis
Tydide! mene Iliacis occumbere campis
Non potuisse tuaque animam hanc effundere dextra?
Saevus ubi Aeacidae telo iacet Hector, ubi ingens
Sarpedon, ubi tot Simois correpta sub undis
Scuta virum galeasque et fortia corpora volvit.

Talia iactanti stridens Aquilone procella
Velum adversa ferit, fluctusque ad sidera tollit.
Franguntur remi; tum prora avertit, et undis
Dat latus; insequitur cumulo praeruptus aquae mons.
Hi summo in fluctu pendent; his unda dehiscens
Terram inter fluctus aperit; furit aestus harenis.
Tris Notus abreptas in saxa latentia torquet —
Saxa vocant Itali, mediis quae in fluctibus, Aras —
Dorsum inmane mari summo; tris Eurus ab alto
In brevia et Syrtis urguet, miserabile visu,
Inliditque vadis adque aggere cingit harenae.
Unam, quae Lycios fidumque vehebat Oronten,
Ipsius ante oculos ingens a vertice pontus
In puppim ferit: excutitur pronusque magister
Volvitur in caput; ast illam ter fluctus ibidem
Torquet agens circum, et rapidus vorat aequore vertex.
Adparent rari nantes in gurgite vasto;
Arma virum, tabulaeque, et Troia gaza per undas.
Iam validam Ilionei navem, iam fortis Achatae,
Et qua vectus Abas, et qua grandaevos Aletes,

Vicit hiemps; laxis laterum conpagibus omnes
Accipiunt inimicum imbrem, rimisque fatiscunt.

Interea magno misceri murmure pontum,
Emissamque hiemem sensit Neptunus et imis
Stagna refusa vadis, graviter commotus; et alto
Prospiciens, summa placidum caput extulit unda.
Disiectam Aeneae toto videt aequore classem,
Fluctibus oppressos Troas caelique ruina.
Nec latuere doli fratrem Iunonis et irae.
Eurum ad se Zephyrumque vocat, dehinc talia fatur:

Tantane vos generis tenuit fiducia vestri?
Iam caelum terramque meo sine numine, Venti,
Miscere, et tantas audetis tollere moles?
Quos ego —! Sed motos praestat conponere fluctus.
Post mihi non simili poena commissa luetis.
Maturate fugam, regique haec dicite vestro:
Non illi inperium pelagi saevomque tridentem,
Sed mihi sorte datum. Tenet ille inmania saxa,
Vestras, Eure, domos; illa se iactet in aula
Aeolus, et clauso ventorum carcere regnet.

Sic ait, et dicto citius tumida aequora placat,
Collectasque fugat nubes solemque reducit.
Cymothoe simul et Triton adnixus acuto
Detrudunt navis scopulo; levat ipse tridenti;
Et vastas aperit Syrtis, et temperat aequor,
Adque rotis summas levibus perlabitur undas.
Ac veluti magno in populo cum saepe coortast
Seditio, saevitque animis ignobile volgus;
Iamque faces et saxa volant, furor arma ministrat;
Tum, pietate gravem ac meritis si forte virum quem
Conspexere, silent, arrectisque auribus adstant;
Ille regit dictis animos, et pectora mulcet:
Sic cunctus pelagi cecidit fragor, aequora postquam
Prospiciens genitor caeloque invectus aperto
Flectit equos curruque volans dat lora secundo.

Defessi Aeneadae, quae proxuma litora, cursu
Contendunt petere, et Libyae vertuntur ad oras.
Est in secessu longo locus: insula portum
Efficit obiectu laterum, quibus omnis ab alto
Frangitur inque sinus scindit sese unda reductos.
Hinc adque hinc vastae rupes geminique minantur
In caelum scopuli, quorum sub vertice late
Aequora tuta silent; tum silvis scaena coruscis
Desuper horrentique atrum nemus imminet umbra;
Fronte sub adversa scopulis pendentibus antrum,
Intus aquae dulces vivoque sedilia saxo,
Nympharum domus. Hic fessas non vincula navis
Ulla tenent, unco non alligat ancora morsu.
Huc septem Aeneas collectis navibus omni
Ex numero subit; ac magno telluris amore
Egressi optata potiuntur Troes harena
Et sale tabentis artus in litore ponunt.
Ac primum silici scintillam excudit Achates
Succepitque ignem foliis adque arida circum
Nutrimenta dedit rapuitque in fomite flammam.
Tum Cererem corruptam undis Cerealiaque arma
Expediunt fessi rerum, frugesque receptas
Et torrere parant flammis et frangere saxo.

Aeneas scopulum interea conscendit et omnem
Prospectum late pelago petit, Anthea siquem
Iactatum vento videat Phrygiasque biremis,
Aut Capyn, aut celsis in puppibus arma Caici.
Navem in conspectu nullam; tris litore cervos
Prospicit errantis; hos tota armenta secuntur
A tergo, et longum per vallis pascitur agmen.
Constitit hic, arcumque manu celerisque sagittas
Corripuit, fidus quae tela gerebat Achates,
Ductoresque ipsos primum, capita alta ferentis
Cornibus arboreis, sternit, tum volgus, et omnem
Miscet agens telis nemora inter frondea turbam;
Nec prius absistit, quam septem ingentia victor
Corpora fundat humi et numerum cum navibus aequet.

Hinc portum petit, et socios partitur in omnis.
Vina bonus quae deinde cadis onerarat Acestes
Litore Trinacrio dederatque abeuntibus heros,
Dividit, et dictis maerentia pectora mulcet:

O socii, — neque enim ignari sumus ante malorum —
O passi graviora, dabit deus his quoque finem.
Vos et Scyllaeam rabiem penitusque sonantis
Accestis scopulos, vos et Cyclopia saxa
Experti: revocate animos, maestumque timorem
Mittite; forsan et haec olim meminisse iuvabit.
Per varios cassus, per tot discrimina rerum
Tendimus in Latium, sedes ubi fata quietas
Ostendunt; illic fas regna resurgere Troiae.
Durate, et vosmet rebus servate secundis.

Talia voce refert, curisque ingentibus aeger
Spem voltu simulat, premit altum corde dolorem.
Illi se praedae accingunt dapibusque futuris:
Tergora deripiunt costis et viscera nudant;
Pars in frusta secant veribusque trementia figunt;
Litore aena locant alii, flammasque ministrant.
Tum victu revocant viris, fusique per herbam
Inplentur veteris Bacchi pinguisque ferinae.
Postquam exempta fames epulis mensaeque remotae,
Amissos longo socios sermone requirunt,
Spemque metumque inter dubii, seu vivere credant,
Sive extrema pati nec iam exaudire vocatos.
Praecipue pius Aeneas nunc acris Oronti,
Nunc Amyci cassum gemit et crudelia secum
Fata Lyci, fortemque Gyan, fortemque Cloanthum.

Et iam finis erat, cum Iuppiter aethere summo
Despiciens mare velivolum terrasque iacentis
Litoraque et latos populos, sic vertice caeli
Constitit et Libyae defixit lumina regnis.
Adque illum talis iactantem pectore curas
Tristior et lacrimis oculos suffusa nitentis,

Adloquitur Venus: O qui res hominumque deumque
Aeternis regis inperiis, et fulmine terres,
Quid meus Aeneas in te committere tantum,
Quid Troes potuere, quibus, tot funera passis,
Cunctus ob Italiam terrarum clauditur orbis?
Certe hinc Romanos olim, volventibus annis,
Hinc fore ductores, revocato a sanguine Teucri,
Qui mare, qui terras omni dicione tenerent,
Pollicitus, quae te, genitor, sententia vertit?
Hoc equidem occassum Troiae tristisque ruinas
Solabar, fatis contraria fata rependens;
Nunc eadem fortuna viros tot cassibus actos
Insequitur. Quem das finem, rex magne, laborum?
Antenor potuit, mediis elapsus Achivis,
Illyricos penetrare sinus adque intuma tutus
Regna Liburnorum, et fontem superare Timavi,
Unde per ora novem vasto cum murmure montis
It mare proruptum et pelago premit arva sonanti.
Hic tamen ille urbem Patavi sedesque locavit
Teucrorum, et genti nomen dedit armaque fixit
Troia, nunc placida conpostus pace quiescit:
Nos, tua progenies, caeli quibus adnuis arcem,
Navibus, infandum! amissis, unius ob iram
Prodimur adque Italis longe disiungimur oris.
Hic pietatis honos? sic nos in sceptra reponis?

Olli subridens hominum sator adque deorum
Voltu, quo caelum tempestatesque serenat,
Oscula libavit natae, dehinc talia fatur:
Parce metu, Cytherea, manent inmota tuorum
Fata tibi; cernes urbem et promissa Lavini
Moenia, sublimemque feres ad sidera caeli
Magnanimum Aenean; neque me sententia vertit.
Hic tibi — fabor enim, quando haec te cura remordet,
Longius et volvens fatorum arcana movebo —
Bellum ingens geret Italia populosque ferocis
Contundet, moresque viris et moenia ponet,
Tertia dum Latio regnantem viderit aestas,

Ternaque transierint Rutulis hiberna subactis.
At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, — Ilus erat, dum res stetit Ilia regno —
Triginta magnos volvendis mensibus orbis
Inperio explebit, regnumque ab sede Lavini
Transferet, et longam multa vi muniet Albam.
Hic iam ter centum totos regnabitur annos
Gente sub Hectorea, donec regina sacerdos
Marte gravis geminam partu dabit Ilia prolem.
Inde lupae fulvo nutricis tegmine laetus
Romulus excipiet gentem, et Mavortia condet
Moenia Romanosque suo de nomine dicet.
His ego nec metas rerum nec tempora pono;
Inperium sine fine dedi. Quin aspera Iuno,
Quae mare nunc terrasque metu caelumque fatigat,
Consilia in melius referet, mecumque fovebit
Romanos, rerum dominos, gentemque togatam.
Sic placitum. Veniet lustris labentibus aetas,
Cum domus Assaraci Phthiam clarasque Mycenas
Servitio premet ac victis dominabitur Argis.
Nascetur pulchra Troianus origine Caesar,
Inperium Oceano, famam qui terminet astris,
Iulius, a magno demissum nomen Iulo.
Hunc tu olim caelo, spoliis Orientis onustum,
Accipies secura; vocabitur hic quoque votis.
Aspera tum positis mitescent saecula bellis;
Cana Fides, et Vesta, Remo cum fratre Quirinus,
Iura dabunt; dirae ferro et conpagibus artis
Claudentur Belli portae; Furor impius intus
Saeva sedens super arma et centum vinctus aenis
Post tergum nodis fremet horridus ore cruento.

Haec ait, et Maia genitum demittit ab alto,
Ut terrae, utque novae pateant Karthaginis arces
Hospitio Teucris, ne fati nescia Dido
Finibus arceret. Volat ille per aera magnum
Remigio alarum, ac Libyae citus adstitit oris.
Et iam iussa facit, ponuntque ferocia Poeni

Corda volente deo; in primis regina quietum
Accipit in Teucros animum mentemque benignam.

At pius Aeneas, per noctem pluruma volvens,
Ut primum lux alma datast, exire locosque
Explorare novos, quas vento accesserit oras,
Qui teneant, nam inculta videt, hominesne feraene,
Quaerere constituit, sociisque exacta referre.
Classem in convexo nemorum sub rupe cavata
Arboribus clausam circum adque horrentibus umbris
Occulit; ipse uno graditur comitatus Achate,
Bina manu lato crispans hastilia ferro.
Cui mater media sese tulit obvia silva,
Virginis os habitumque gerens et virginis arma,
Spartanae, vel qualis equos Threissa fatigat
Harpalyce volucremque fuga praevertitur Hebrum.
Namque umeris de more habilem suspenderat arcum
Venatrix, dederatque comam diffundere ventis,
Nuda genu, nodoque sinus collecta fluentis.
Ac prior, Heus, inquit, iuvenes, monstrate, mearum
Vidistis siquam hic errantem forte sororum,
Succinctam pharetra et maculosae tegmine lyncis,
Aut spumantis apri cursum clamore prementem.

Sic Venus; et Veneris contra sic filius orsus:
Nulla tuarum audita mihi neque visa sororum,
O — quam te memorem, virgo? namque haud tibi voltus
Mortalis, nec vox hominem sonat; o, dea certe;
An Phoebi soror? an Nympharum sanguinis una?
Sis felix, nostrumque leves, quaecumque, laborem,
Et, quo sub caelo tandem, quibus orbis in oris
Iactemur, doceas; ignari hominumque locorumque
Erramus, vento huc vastis et fluctibus acti:
Multa tibi ante aras nostra cadet hostia dextra.

Tum Venus: Haud equidem tali me dignor honore;
Virginibus Tyriis mos est gestare pharetram,

Purpureoque alte suras vincire cothurno.
Punica regna vides, Tyrios et Agenoris urbem;
Sed fines Libyci; genus intractabile bello.
Inperium Dido Tyria regit urbe profecta,
Germanum fugiens. Longast iniuria, longae
Ambages; sed summa sequar fastigia rerum.
Huic coniunx Sychaeus erat, ditissimus agri
Phoenicum, et magno miserae dilectus amore,
Cui pater intactam dederat; primisque iugarat
Ominibus. Sed regna Tyri germanus habebat
Pygmalion, scelere ante alios inmanior omnis.
Quos inter medius venit furor. Ille Sychaeum
Impius ante aras adque auri caecus amore
Clam ferro incautum superat, securus amorum
Germanae; factumque diu celavit, et aegram,
Multa malus simulans, vana spe lusit amantem.
Ipsa sed in somnis inhumati venit imago
Coniugis; ora modis attollens pallida miris
Crudelis aras traiectaque pectora ferro
Nudavit, caecumque domus scelus omne retexit.
Tum celerare fugam patriaque excedere suadet,
Auxiliumque viae veteris tellure recludit
Thesauros, ignotum argenti pondus et auri.
His commota fugam Dido sociosque parabat.
Conveniunt, quibus aut odium crudele tyranni
Aut metus acer erat; navis, quae forte paratae,
Corripiunt, onerantque auro. Portantur avari
Pygmalionis opes pelago; dux femina facti.
Devenere locos, ubi nunc ingentia cernis
Moenia surgentemque novae Karthaginis arcem,
Mercatique solum, facti de nomine Byrsam,
Taurino quantum possent circumdare tergo.
Sed vos qui tandem, quibus aut venistis ab oris,
Quove tenetis iter? Quaerenti talibus ille
Suspirans imoque trahens a pectore vocem:

O dea, si prima repetens ab origine pergam,
Et vacet annalis nostrorum audire laborum,

Ante diem clauso conponet Vesper Olympo.
Nos Troia antiqua, si vestras forte per auris
Troiae nomen iit, diversa per aequora vectos
Forte sua Libycis tempestas adpulit oris.
Sum pius Aeneas, raptos qui ex hoste Penatis
Classe veho mecum, fama super aethera notus.
Italiam quaero patriam et genus ab Iove summo.
Bis denis Phrygium conscendi navibus aequor,
Matre dea monstrante viam, data fata secutus;
Vix septem convolsae undis Euroque supersunt.
Ipse ignotus, egens, Libyae deserta peragro,
Europa adque Asia pulsus. Nec plura querentem
Passa Venus medio sic interfata dolorest:

Quisquis es, haud, credo, invisus caelestibus auras
Vitalis carpis, Tyriam qui adveneris urbem.
Perge modo, adque hinc te reginae ad limina perfer.
Namque tibi reduces socios classemque relatam
Nuntio et in tutum versis aquilonibus actam,
Ni frustra augurium vani docuere parentes.
Aspice bis senos laetantis agmine cycnos,
Aetheria quos lapsa plaga Iovis ales aperto
Turbabat caelo; nunc terras ordine longo
Aut capere aut captas iam despectare videntur:
Ut reduces illi ludunt stridentibus alis,
Et coetu cinxere polum, cantusque dedere,
Haud aliter puppesque tuae pubesque tuorum
Aut portum tenet, aut pleno subit ostia velo.
Perge modo, et, qua te ducit via, dirige gressum.

Dixit, et avertens rosea cervice refulsit,
Ambrosiaeque comae divinum vertice odorem
Spiravere; pedes vestis defluxit ad imos;
Et vera incessu patuit dea. Ille ubi matrem
Adgnovit, tali fugientemst voce secutus:
Quid natum totiens, crudelis tu quoque, falsis
Ludis imaginibus? cur dextrae iungere dextram
Non datur, ac veras audire et reddere voces?

Talibus incussat, gressumque ad moenia tendit.
At Venus obscuro gradientis aere saepsit,
Et multo nebulae circum dea fudit amictu,
Cernere ne quis eos, neu quis contingere posset,
Molirive moram, aut veniendi poscere caussas.
Ipsa Paphum sublimis abit, sedesque revisit
Laeta suas, ubi templum illi, centumque Sabaeo
Ture calent arae sertisque recentibus halant.

Corripuere viam interea, qua semita monstrat.
Iamque ascendebant collem, qui plurumus urbi
Imminet adversasque adspectat desuper arces.
Miratur molem Aeneas, magalia quondam,
Miratur portas strepitumque et strata viarum.
Instant ardentes Tyrii; pars ducere muros,
Molirique arcem et manibus subvolvere saxa,
Pars optare locum tecto et concludere sulco;
Iura magistratusque legunt sanctumque senatum;
Hic portus alii effodiunt; hic alta theatris
Fundamenta locant alii, inmanisque columnas
Rupibus excidunt, scaenis decora alta futuris.
Qualis apes aestate nova per florea rura
Exercet sub sole labor, cum gentis adultos
Educunt fetus, aut cum liquentia mella
Stipant et dulci distendunt nectare cellas,
Aut onera accipiunt venientum, aut agmine facto
Ignavom fucos pecus a praesepibus arcent;
Fervet opus, redolentque thymo fragrantia mella.
O fortunati, quorum iam moenia surgunt!
Aeneas ait, et fastigia suspicit urbis.
Infert se saeptus nebula — mirabile dictu —
Per medios, miscetque viris, neque cernitur ulli.

Lucus in urbe fuit media, laetissimus umbrae,
Quo primum iactati undis et turbine Poeni
Effodere loco signum, quod regia Iuno
Monstrarat, caput acris equi; sic nam fore bello
Egregiam et facilem victu per saecula gentem.

Hic templum Iunoni ingens Sidonia Dido
Condebat, donis opulentum et numine divae,
Aerea cui gradibus surgebant limina nexaeque
Aere trabes, foribus cardo stridebat aenis.
Hoc primum in luco nova res oblata timorem
Leniit, hic primum Aeneas sperare salutem
Ausus et adflictis melius confidere rebus.
Namque sub ingenti lustrat dum singula templo,
Reginam opperiens, dum, quae fortuna sit urbi,
Artificumque manus inter se operumque laborem
Miratur, videt Iliacas ex ordine pugnas
Bellaque iam fama totum volgata per orbem,
Atridas, Priamumque, et saevom ambobus Achillen.
Constitit, et lacrimans, Quis iam locus, inquit, Achate,
Quae regio in terris nostri non plena laboris?
En Priamus. Sunt hic etiam sua praemia laudi;
Sunt lacrimae rerum et mentem mortalia tangunt.
Solve metus; feret haec aliquam tibi fama salutem.
Sic ait, adque animum pictura pascit inani,
Multa gemens, largoque umectat flumine voltum.
Namque videbat, uti bellantes Pergama circum
Hac fugerent Grai, premeret Troiana iuventus;
Hac Phryges, instaret curru cristatus Achilles.
Nec procul hinc Rhesi niveis tentoria velis
Adgnoscit lacrimans, primo quae prodita somno
Tydides multa vastabat caede cruentus,
Ardentisque avertit equos in castra, prius quam
Pabula gustassent Troiae Xanthumque bibissent.
Parte alia fugiens amissis Troilus armis,
Infelix puer adque inpar congressus Achilli,
Fertur equis, curruque haeret resupinus inani,
Lora tenens tamen; huic cervixque comaeque trahuntur
Per terram, et versa pulvis inscribitur hasta.
Interea ad templum non aequae Palladis ibant
Crinibus Iliades passis peplumque ferebant,
Suppliciter tristes et tunsae pectora palmis;
Diva solo fixos oculos aversa tenebat.
Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros,

Exanimumque auro corpus vendebat Achilles.
Tum vero ingentem gemitum dat pectore ab imo,
Ut spolia, ut currus, utque ipsum corpus amici,
Tendentemque manus Priamum conspexit inermis.
Se quoque principibus permixtum adgnovit Achivis,
Eoasque acies et nigri Memnonis arma.
Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens, mediisque in milibus ardet,
Aurea subnectens exsertae cingula mammae,
Bellatrix, audetque viris concurrere virgo.

Haec dum Dardanio Aeneae miranda videntur,
Dum stupet, optutuque haeret defixus in uno,
Regina ad templum, forma pulcherrima Dido,
Incessit, magna iuvenum stipante caterva.
Qualis in Eurotae ripis aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros, quam mille secutae
Hinc adque hinc glomerantur Oreades; illa pharetram
Fert umero, gradiensque deas supereminet omnis;
Latonae tacitum pertemptant gaudia pectus:
Talis erat Dido, talem se laeta ferebat
Per medios, instans operi regnisque futuris.
Tum foribus divae, media testudine templi,
Saepta armis, solioque alte subnixa, resedit.
Iura dabat legesque viris, operumque laborem
Partibus aequabat iustis, aut sorte trahebat:
Cum subito Aeneas concursu accedere magno
Anthea Sergestumque videt fortemque Cloanthum,
Teucrorumque alios, ater quos aequore turbo
Dispulerat penitusque alias avexerat oras.
Opstipuit simul ipse, simul percussus Achates
Laetitiaque metuque; avidi coniungere dextras
Ardebant; sed res animos incognita turbat.
Dissimulant, et nube cava speculantur amicti,
Quae fortuna viris, classem quo litore linquant,
Quid veniant cuncti; nam lecti navibus ibant,
Orantes veniam, et templum clamore petebant.

Postquam introgressi et coram data copia fandi,
Maxumus Ilioneus placido sic pectore coepit:
O Regina, novam cui condere Iuppiter urbem
Iustitiaque dedit gentis frenare superbas,
Troes te miseri, ventis maria omnia vecti,
Oramus: prohibe infandos a navibus ignis,
Parce pio generi, et propius res aspice nostras.
Non nos aut ferro Libycos populare Penatis
Venimus, aut raptas ad litora vertere praedas;
Non ea vis animo, nec tanta superbia victis.
Est locus, Hesperiam Grai cognomine dicunt,
Terra antiqua, potens armis adque ubere glebae;
Oenotri coluere viri; nunc fama, minores
Italiam dixisse ducis de nomine gentem.
Hic cursus fuit:
Cum subito adsurgens fluctu nimbosus Orion
In vada caeca tulit, penitusque procacibus austris
Perque undas, superante salo, perque invia saxa
Dispulit; huc pauci vestris adnavimus oris.
Quod genus hoc hominum? quaeve hunc tam barbara morem
Permittit patria? hospitio prohibemur harenae;
Bella cient, primaque vetant consistere terra.
Si genus humanum et mortalia temnitis arma,
At sperate deos memores fandi adque nefandi.
Rex erat Aeneas nobis, quo iustior alter,
Nec pietate fuit nec bello maior et armis.
Quem si fata virum servant, si vescitur aura
Aetheria, neque adhuc crudelibus occubat umbris,
Non metus, officio ne te certasse priorem
Paeniteat. Sunt et Siculis regionibus urbes
Arvaque, Troianoque a sanguine clarus Acestes.
Quassatam ventis liceat subducere classem,
Et silvis aptare trabes et stringere remos,
Si datur Italiam, sociis et rege recepto,
Tendere, ut Italiam laeti Latiumque petamus;
Sin absumpta salus, et te, pater optume Teucrum,
Pontus habet Libyae, nec spes iam restat Iuli,

At freta Sicaniae saltem sedesque paratas,
Unde huc advecti, regemque petamus Acesten.
Talibus Ilioneus; cuncti simul ore fremebant
Dardanidae.

Tum breviter Dido, voltum demissa, profatur:
Solvite corde metum, Teucri, secludite curas.
Res dura et regni novitas me talia cogunt
Moliri, et late finis custode tueri.
Quis genus Aeneadum, quis Troiae nesciat urbem,
Virtutesque virosque, aut tanti incendia belli?
Non obtunsa adeo gestamus pectora Poeni,
Nec tam aversus equos Tyria Sol iungit ab urbe.
Seu vos Hesperiam magnam Saturniaque arva,
Sive Erycis finis regemque optatis Acesten,
Auxilio tutos dimittam, opibusque iuvabo.
Voltis et his mecum pariter considere regnis:
Urbem quam statuo, vestrast; subducite navis;
Tros Tyriusque mihi nullo discrimine agetur.
Adque utinam rex ipse Noto compulsus eodem
Adforet Aeneas! Equidem per litora certos
Dimittam et Libyae lustrare extrema iubebo,
Si quibus eiectus silvis aut urbibus errat.

His animum arrecti dictis et fortis Achates
Et pater Aeneas iandudum erumpere nubem
Ardebant. Prior Aenean compellat Achates:
Nate dea, quae nunc animo sententia surgit?
Omnia tuta vides, classem sociosque receptos.
Unus abest, medio in fluctu quem vidimus ipsi
Submersum; dictis respondent cetera matris.
Vix ea fatus erat, cum circumfusa repente
Scindit se nubes et in aethera purgat apertum.
Restitit Aeneas claraque in luce refulsit,
Os umerosque deo similis; namque ipsa decoram
Caesariem nato genetrix lumenque iuventae
Purpureum et laetos oculis adflarat honores:
Quale manus addunt ebori decus, aut ubi flavo

Argentum Pariusve lapis circumdatur auro.
Tum sic reginam adloquitur, cunctisque repente
Inprovisus ait: Coram, quem quaeritis, adsum,
Troius Aeneas, Libycis ereptus ab undis.
O sola infandos Troiae miserata laboris,
Quae nos, reliquias Danaum, terraeque marisque
Omnibus exhaustos iam cassibus, omnium egenos,
Urbe, domo, socias, grates persolvere dignas
Non opis est nostrae, Dido, nec quidquid ubiquest
Gentis Dardaniae, magnum quae sparsa per orbem.
Di tibi, siqua pios respectant numina, siquid
Usquam iustitiast et mens sibi conscia recti,
Praemia digna ferant. Quae te tam laeta tulerunt
Saecula? qui tanti talem genuere parentes?
In freta dum fluvii current, dum montibus umbrae
Lustrabunt convexa, polus dum sidera pascet,
Semper honos nomenque tuum laudesque manebunt,
Quae me cumque vocant terrae. Sic fatus, amicum
Ilionea petit dextra, laevaque Serestum,
Post alios, fortemque Gyan, fortemque Cloanthum.

Opstipuit primo aspectu Sidonia Dido,
Cassu deinde viri tanto, et sic ore locutast:
Quis te, nate dea, per tanta pericula cassus
Insequitur? quae vis inmanibus adplicat oris?
Tune ille Aeneas, quem Dardanio Anchisae
Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?
Adque equidem Teucrum memini Sidona venire
Finibus expulsum patriis, nova regna petentem
Auxilio Beli; genitor tum Belus opimam
Vastabat Cyprum, et victor dicione tenebat.
Tempore iam ex illo cassus mihi cognitus urbis
Troianae nomenque tuum regesque Pelasgi.
Ipse hostis Teucros insigni laude ferebat,
Seque ortum antiqua Teucrorum ab stirpe volebat.
Quare agite, o tectis, iuvenes, succedite nostris.
Me quoque per multos similis fortuna laboris
Iactatam hac demum voluit consistere terra.

Non ignara mali miseris succurrere disco.
Sic memorat; simul Aenean in regia ducit
Tecta, simul divom templis indicit honorem.
Nec minus interea sociis ad litora mittit
Viginti tauros, magnorum horrentia centum
Terga suum, pinguis centum cum matribus agnos,
Munera laetitiamque dii.
At domus interior regali splendida luxu
Instruitur, mediisque parant convivia tectis:
Arte laboratae vestes ostroque superbo,
Ingens argentum mensis, caelataque in auro
Fortia facta patrum, series longissima rerum
Per tot ducta viros antiquae ab origine gentis.

Aeneas — neque enim patrius consistere mentem
Passus amor — rapidum ad navis praemittit Achaten,
Ascanio ferat haec, ipsumque ad moenia ducat;
Omnis in Ascanio cari stat cura parentis.
Munera praeterea, Iliacis erepta ruinis,
Ferre iubet, pallam signis auroque rigentem,
Et circumtextum croceo velamen acantho,
Ornatus Argivae Helenae, quos illa Mycenis,
Pergama cum peteret inconcessosque Hymenaeos,
Extulerat, matris Ledae mirabile donum;
Praeterea sceptrum, Ilione quod gesserat olim,
Maxuma natarum Priami, colloque monile
Bacatum, et duplicem gemmis auroque coronam.
Haec celerans iter ad navis tendebat Achates.

At Cytherea novas artes, nova pectore versat
Consilia, ut faciem mutatus et ora Cupido
Pro dulci Ascanio veniat, donisque furentem
Incendat reginam, adque ossibus inplicet ignem;
Quippe domum timet ambiguam Tyriosque bilinguis;
Urit atrox Iuno, et sub noctem cura recursat.
Ergo his aligerum dictis adfatur Amorem:
Nate, meae vires, mea magna potentia solus,
Nate, patris summi qui tela Typhoia temnis,

Ad te confugio et supplex tua numina posco.
Frater ut Aeneas pelago tuus omnia circum
Litora iactetur odiis Iunonis iniquae,
Nota tibi, et nostro doluisti saepe dolore.
Hunc Phoenissa tenet Dido blandisque moratur
Vocibus; et vereor, quo se Iunonia vertant
Hospitia; haud tanto cessabit cardine rerum.
Quocirca capere ante dolis et cingere flamma
Reginam meditor, ne quo se numine mutet,
Sed magno Aeneae mecum teneatur amore.
Qua facere id possis, nostram nunc accipe mentem:
Regius accitu cari genitoris ad urbem
Sidoniam puer ire parat, mea maxuma cura,
Dona ferens, pelago et flammis restantia Troiae;
Hunc ego sopitum somno super alta Cythera
Aut super Idalium sacrata sede recondam,
Ne qua scire dolos mediusve occurrere possit.
Tu faciem illius noctem non amplius unam
Falle dolo, et notos pueri puer indue voltus,
Ut, cum te gremio accipiet laetissima Dido
Regalis inter mensas laticemque Lyaeum,
Cum dabit amplexus adque oscula dulcia figet,
Occultum inspires ignem fallasque veneno.
Paret Amor dictis carae genetricis, et alas
Exuit, et gressu gaudens incedit Iuli.
At Venus Ascanio placidam per membra quietem
Inrigat, et fotum gremio dea tollit in altos
Idaliae lucos, ubi mollis amaracus illum
Floribus et dulci adspirans conplectitur umbra.
Iamque ibat dicto parens et dona Cupido
Regia portabat Tyriis, duce laetus Achate.
Cum venit, aulaeis iam se regina superbis
Aurea conposuit sponda mediamque locavit;
Iam pater Aeneas et iam Troiana iuventus
Conveniunt, stratoque super discumbitur ostro.
Dant famuli manibus lymphas, Cereremque canistris
Expediunt, tonsisque ferunt mantelia villis.
Quinquaginta intus famulae, quibus ordine longam

Cura penum struere, et flammis adolere Penatis;
Centum aliae totidemque pares aetate ministri,
Qui dapibus mensas onerent et pocula ponant.
Nec non et Tyrii per limina laeta frequentes
Convenere, toris iussi discumbere pictis.
Mirantur dona Aeneae, mirantur Iulum,
Flagrantisque dei voltus simulataque verba,
Pallamque et pictum croceo velamen acantho.
Praecipue infelix, pesti devota futurae,
Expleri mentem nequit ardescitque tuendo
Phoenissa, et pariter puero donisque movetur.
Ille ubi conplexu Aeneae colloque pependit
Et magnum falsi inplevit genitoris amorem,
Reginam petit. Haec oculis, haec pectore toto
Haeret et interdum gremio fovet, inscia Dido,
Insideat quantus miserae deus. At memor ille
Matris Acidaliae paulatim abolere Sychaeum
Incipit, et vivo temptat praevertere amore
Iam pridem resides animos desuetaque corda.

Postquam prima quies epulis, mensaeque remotae,
Crateras magnos statuunt et vina coronant.
Fit strepitus tectis, vocemque per ampla volutant
Atria; dependent lychni laquearibus aureis
Incensi, et noctem flammis funalia vincunt.
Hic regina gravem gemmis auroque poposcit
Inplevitque mero pateram, quam Belus et omnes
A Belo soliti; tum facta silentia tectis:
Iuppiter, hospitibus nam te dare iura locuntur,
Hunc laetum Tyriisque diem Troiaque profectis
Esse velis, nostrosque huius meminisse minores.
Adsit laetitiae Bacchus dator, et bona Iuno;
Et vos, o, coetum, Tyrii, celebrate faventes.
Dixit, et in mensam laticum libavit honorem,
Primaque, libato, summo tenus attigit ore;
Tum Bitiae dedit increpitans; ille inpiger hausit
Spumantem pateram, et pleno se proluit auro;
Post alii proceres. Cithara crinitus Iopas

Personat aurata, docuit quae maxumus Atlans.
Hic canit errantem lunam solisque laboris;
Unde hominum genus et pecudes; unde imber et ignes;
Arcturum pluviasque Hyadas geminosque Triones;
Quid tantum Oceano properent se tinguere soles
Hiberni, vel quae tardis mora noctibus obstet.
Ingeminant plausu Tyrii, Troesque secuntur.
Nec non et vario noctem sermone trahebat
Infelix Dido, longumque bibebat amorem,
Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa;
Nunc, quibus Aurorae venisset filius armis,
Nunc, quales Diomedis equi, nunc, quantus Achilles.
Immo age, et a prima, dic, hospes, origine nobis
Insidias, inquit, Danaum, cassusque tuorum,
Erroresque tuos; nam te iam septuma portat
Omnibus errantem terris et fluctibus aestas.

P. VERGILI MARONIS

AENEIDOS

LIBER SECUNDUS.

Conticuere omnes, intentique ora tenebant.
Inde toro pater Aeneas sic orsus ab alto:
Infandum, Regina, iubes renovare dolorem,
Troianas ut opes et lamentabile regnum
Eruerint Danai; quaeque ipse miserrima vidi,
Et quorum pars magna fui. Quis talia fando
Myrmidonum Dolopumve aut duri miles Ulixi
Temperet a lacrimis! et iam nox umida caelo
Praecipitat, suadentque cadentia sidera somnos.
Sed si tantus amor cassus cognoscere nostros
Et breviter Troiae supremum audire laborem,
Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit,
Incipiam.

Fracti bello fatisque repulsi
Ductores Danaum, tot iam labentibus annis,
Instar montis ecum divina Palladis arte
Aedificant, sectaque intexunt abiete costas;
Votum pro reditu simulant; ea fama vagatur.
Huc delecta virum sortiti corpora furtim
Includunt caeco lateri, penitusque cavernas
Ingentis uterumque armato milite conplent.

Est in conspectu Tenedos, notissima fama
Insula, dives opum, Priami dum regna manebant,
Nunc tantum sinus et statio male fida carinis;
Huc se provecti deserto in litore condunt.
Nos abiisse rati et vento petiisse Mycenas.
Ergo omnis longo solvit se Teucria luctu.
Panduntur portae; iuvat ire et Dorica castra
Desertosque videre locos litusque relictum.
Hic Dolopum manus, hic saevos tendebat Achilles;
Classibus hic locus; hic acie certare solebant.
Pars stupet innuptae donum exitiale Minervae
Et molem mirantur equi; primusque Thymoetes
Duci intra muros hortatur et arce locari,
Sive dolo, seu iam Troiae sic fata ferebant.
At Capys, et quorum melior sententia menti,
Aut pelago Danaum insidias suspectaque dona
Praecipitare iubent, subiectisque urere flammis,
Aut terebrare cavas uteri et temptare latebras.
Scinditur incertum studia in contraria volgus.

Primus ibi ante omnis, magna comitante caterva,
Laocoon ardens summa decurrit ab arce,
Et procul: O miseri, quae tanta insania, cives?
Creditis avectos hostis? aut ulla putatis
Dona carere dolis Danaum? sic notus Ulixes?
Aut hoc inclusi ligno occultantur Achivi,
Aut haec in nostros fabricatast machina muros,
Inspectura domos venturaque desuper urbi,
Aut aliquis latet error; equo ne credite, Teucri.
Quidquid id est, timeo Danaos et dona ferentis.
Sic fatus validis ingentem viribus hastam
In latus inque feri curvam conpagibus alvom
Contorsit. Stetit illa tremens, uteroque recusso
Insonuere cavae gemitumque dedere cavernae.
Et, si fata deum, si mens non laeva fuisset,
Inpulerat ferro Argolicas foedare latebras,
Troiaque nunc staret, Priamique arx alta maneres.

Ecce, manus iuvenem interea post terga revinctum
Pastores magno ad regem clamore trahebant
Dardanidae, qui se ignotum venientibus ultro,
Hoc ipsum ut strueret Troiamque aperiret Achivis,
Obtulerat, fidens animi, adque in utrumque paratus,
Seu versare dolos, seu certae occumbere morti.
Undique visendi studio Troiana iuventus
Circumfusa ruit, certantque inludere capto.—
Accipe nunc Danaum insidias, et crimine ab uno
Disce omnis.
Namque ut conspectu in medio turbatus, inermis,
Constitit adque oculis Phrygia agmina circumspexit:
Heu, quae nunc tellus, inquit, quae me aequora possunt
Accipere? aut quid iam misero mihi denique restat,
Cui neque apud Danaos usquam locus, et super ipsi
Dardanidae infensi poenas cum sanguine poscunt.
Quo gemitu conversi animi, compressus et omnis
Impetus. Hortamur fari, quo sanguine cretus,
Quidve ferat; memoret, quae sit fiducia capto.
Ille haec, deposita tandem formidine, fatur:

Cuncta equidem tibi, Rex, fuerit quodcumque, fatebor
Vera, inquit; neque me Argolica de gente negabo;
Hoc primum; nec, si miserum Fortuna Sinonem
Finxit, vanum etiam mendacemque inproba finget.
Fando aliquod si forte tuas pervenit ad auris
Belidae nomen Palamedis et incluta fama
Gloria, quem falsa sub proditione Pelasgi
Insontem infando indicio, quia bella vetabat,
Demisere neci, nunc cassum lumine lugent:
Illi me comitem et consanguinitate propincum
Pauper in arma pater primis huc misit ab annis.
Dum stabat regno incolumis regumque vigebat
Consiliis, et nos aliquod nomenque decusque
Gessimus. Invidia postquam pellacis Ulixi —
Haud ignota loquor — superis concessit ab oris,

Adflictus vitam in tenebris luctuque trahebam,
Et cassum insontis mecum indignabar amici.
Nec tacui demens, et me, fors siqua tulisset,
Si patrios umquam remeassem victor ad Argos,
Promisi ultorem, et verbis odia aspera movi.
Hinc mihi prima mali labes, hinc semper Ulixes
Criminibus terrere novis, hinc spargere voces
In volgum ambiguas, et quaerere conscius arma.
Nec requievit enim, donec Calchante ministro —
Sed quid ego haec autem nequiquam ingrata revolvo?
Quidve moror, si omnis uno ordine habetis Achivos,
Idque audire sat est? Iandudum sumite poenas;
Hoc Ithacus velit, et magno mercentur Atridae.
Tum vero ardemus scitari et quaerere caussas,
Ignari scelerum tantorum artisque Pelasgae.
Prosequitur pavitans, et ficto pectore fatur:
Saepe fugam Danai Troia cupiere relicta
Moliri et longo fessi discedere bello;
Fecissentque utinam! saepe illos aspera ponti
Interclusit hiemps, et terruit Auster euntis.
Praecipue, cum iam hic trabibus contextus acernis
Staret ecus, toto sonuerunt aethere nimbi.
Suspensi Eurypylum scitantem oracula Phoebi
Mittimus, isque adytis haec tristia dicta reportat:
„Sanguine placastis ventos et virgine caesa,
Cum primum Iliacas Danai venistis ad oras;
Sanguine quaerendi reditus, animaque litandum
Argolica.“ Volgi quae vox ut venit ad auris,
Opstipuere animi, gelidusque per ima cucurrit
Ossa tremor, cui fata parent, quem poscat Apollo.
Hic Ithacus vatem magno Calchanta tumultu
Protrahit in medios; quae sint ea numina divom,
Flagitat. Et mihi iam multi crudele canebant
Artificis scelus, et taciti ventura videbant.
Bis quinos silet ille dies, tectusque recussat
Prodere voce sua quemquam aut opponere morti.
Vix tandem, magnis Ithaci clamoribus actus,
Conposito rumpit vocem, et me destinat arae.

Adsensere omnes, et, quae sibi quisque timebat,
Unius in miseri exitium conversa tulere.
Iamque dies infanda aderat; mihi sacra parari,
Et salsae fruges, et circum tempora vittae.
Eripui, fateor, leto me, et vincula rupi,
Limosoque lacu per noctem obscurus in ulva
Delitui, dum vela darent, si forte dedissent.
Nec mihi iam patriam antiquam spes ulla videndi,
Nec dulcis natos exoptatumque parentem;
Quos illi fors et poenas ob nostra reposcent
Effugia, et culpam hanc miserorum morte piabunt.
Quod te per superos et conscia numina veri,
Per, siquast, quae restet adhuc mortalibus usquam
Intemerata fides, oro, miserere laborum
Tantorum, miserere animi non digna ferentis.

His lacrimis vitam damus, et miserescimus ultro.
Ipse viro primus manicas adque arta levari
Vincla iubet Priamus, dictisque ita fatur amicis:
Quisquis es, amissos hinc iam obliviscere Graios;
Noster eris, mihique haec edissere vera roganti:
Quo molem hanc inmanis equi statuere? quis auctor?
Quidve petunt? quae religio? aut quae machina belli?
Dixerat. Ille, dolis instructus et arte Pelasga,
Sustulit exutas vinclis ad sidera palmas:
Vos, aeterni ignes, et non violabile vestrum
Testor numen, ait, vos arae ensesque nefandi,
Quos fugi, vittaeque deum, quas hostia gessi:
Fas mihi Graiorum sacrata resolvere iura,
Fas odisse viros, adque omnia ferre sub auras,
Siqua tegunt; teneor patriae nec legibus ullis.
Tu modo promissis maneas, servataque serves
Troia fidem, si vera feram, si magna rependam.

Omnis spes Danaum et coepti fiducia belli
Palladis auxiliis semper stetit. Impius ex quo
Tydides sed enim scelerumque inventor Ulixes,

Fatale adgressi sacrato avellere templo
Palladium, caesis summae custodibus arcis,
Corripuere sacram effigiem, manibusque cruentis
Virgineas ausi divae contingere vittas:
Ex illo fluere ac retro sublapsa referri
Spes Danaum, fractae vires, aversa deae mens.
Nec dubiis ea signa dedit Tritonia monstris.
Vix positum castris simulacrum: arsere coruscae
Luminibus flammae arrectis, salsusque per artus
Sudor iit, terque ipsa solo — mirabile dictu —
Emicuit, parmamque ferens hastamque trementem.
Extemplo temptanda fuga canit aequora Calchas,
Nec posse Argolicis exscindi Pergama telis,
Omina ni repetant Argis, numenque reducant,
Quod pelago et curvis secum avexere carinis.
Et nunc, quod patrias vento petiere Mycenas,
Arma deosque parant comites, pelagoque remenso
Inprovisi aderunt. Ita digerit omina Calchas.
Hanc pro Palladio moniti, pro numine laeso
Effigiem statuere, nefas quae triste piaret.
Hanc tamen inmensam Calchas attollere molem
Roboribus textis caeloque educere iussit,
Ne recipi portis, aut duci in moenia possit,
Neu populum antiqua sub religione tueri.
Nam si vestra manus violasset dona Minervae,
Tum magnum exitium — quod di prius omen in ipsum
Convertant! — Priami inperio Phrygibusque futurum;
Sin manibus vestris vestram ascendisset in urbem,
Ultro Asiam magno Pelopea ad moenia bello
Venturam, et nostros ea fata manere nepotes.
Talibus insidiis periurique arte Sinonis
Credita res, captique dolis lacrimisque coactis,
Quos neque Tydides, nec Larissaeus Achilles,
Non anni domuere decem, non mille carinae.

Hic aliud maius miseris multoque tremendum
Obicitur magis, adque inprovida pectora turbat.

Laocoon, ductus Neptuno sorte sacerdos,
Sollemnis taurum ingentem mactabat ad aras.
Ecce autem gemini a Tenedo tranquilla per alta —
Horresco referens — inmensis orbibus angues
Incumbunt pelago, pariterque ad litora tendunt;
Pectora quorum inter fluctus arrecta iubaeque
Sanguineae superant undas; pars cetera pontum
Pone legit sinuatque inmensa volumine terga.
Fit sonitus spumante salo; iamque arva tenebant,
Ardentisque oculos suffecti sanguine et igni,
Sibila lambebant linguis vibrantibus ora.
Diffugimus visu exsangues. Illi agmine certo
Laocoönta petunt; et primum parva duorum
Corpora natorum serpens amplexus uterque
Inplicat et miseros morsu depascitur artus;
Post ipsum, auxilio subeuntem ac tela ferentem,
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus; et iam
Bis medium amplexi, bis collo squamea circum
Terga dati, superant capite et cervicibus altis.
Ille simul manibus tendit divellere nodos,
Perfusus sanie vittas atroque veneno,
Clamores simul horrendos ad sidera tollit:
Qualis mugitus, fugit cum saucius aram
Taurus et incertam excussit cervice securim.
At gemini lapsu delubra ad summa dracones
Effugiunt saevaeque petunt Tritonidis arcem,
Sub pedibusque deae clipeique sub orbe teguntur.
Tum vero tremefacta novos per pectora cunctis
Insinuat pavor, et scelus expendisse merentem
Laocoonta ferunt, sacrum qui cuspide robur
Laeserit et tergo sceleratam intorserit hastam.
Ducendum ad sedes simulacrum, orandaque divae
Numina conclamant.
Dividimus muros et moenia pandimus urbis.
Accingunt omnes operi, pedibusque rotarum
Subiciunt lapsus, et stuppea vincula collo
Intendunt. Scandit fatalis machina muros,
Feta armis. Pueri circum innuptaeque puellae

Sacra canunt, funemque manu contingere gaudent.
Illa subit, mediaeque minans inlabitur urbi.
O patria, o divom domus Ilium, et incluta bello
Moenia Dardanidum! quater ipso in limine portae
Substitit, adque utero sonitum quater arma dedere;
Instamus tamen inmemores caecique furore,
Et monstrum infelix sacrata sistimus arce.
Tunc etiam fatis aperit Cassandra futuris
Ora, dei iussu non umquam credita Teucris.
Nos delubra deum miseri, quibus ultimus esset
Ille dies, festa velamus fronde per urbem.

Vertitur interea caelum et ruit oceano Nox,
Involvens umbra magna terramque polumque
Myrmidonumque dolos; fusi per moenia Teucri
Conticuere; sopor fessos conplectitur artus:
Et iam Argiva phalanx instructis navibus ibat
A Tenedo, tacitae per amica silentia lunae
Litora nota petens; flammas cum regia puppis
Extulerat, fatisque deum defensus iniquis,
Inclusos utero Danaos et pinea furtim
Laxat claustra Sinon. Illos patefactus ad auras
Reddit ecus, laetique cavo se robore promunt
Thessandrus Sthenelusque duces et dirus Ulixes,
Demissum lapsi per funem, Acamasque, Thoasque,
Pelidesque Neoptolemus, primusque Machaon,
Et Menelaus, et ipse doli fabricator Epeos.
Invadunt urbem somno vinoque sepultam;
Caeduntur vigiles, portisque patentibus omnis
Accipiunt socios adque agmina conscia iungunt.

Tempus erat, quo prima quies mortalibus aegris
Incipit et dono divom gratissima serpit.
In somnis, ecce, ante oculos maestissimus Hector
Visus adesse mihi, largosque effundere fletus,
Raptatus bigis, ut quondam, aterque cruento
Pulvere, perque pedes traiectus lora tumentis.
Ei mihi, qualis erat! quantum mutatus ab illo

Hectore, qui redit exuvias indutus Achilli,
Vel Danaum Phrygios iaculatus puppibus ignis!
Squalentem barbam et concretos sanguine crinis
Volneraque illa gerens, quae circum pluruma muros
Accepit patrios. Ultro flens ipse videbar
Compellare virum et maestas expromere voces:
O lux Dardaniae, spes o fidissima Teucrum,
Quae tantae tenuere morae? quibus Hector ab oris
Exspectate venis? ut te post multa tuorum
Funera, post varios hominumque urbisque laboris
Defessi aspicimus! quae caussa indigna serenos
Foedavit voltus? aut cur haec volnera cerno?
Ille nihil, nec me quaerentem vana moratur,
Sed graviter gemitus imo de pectore ducens,
Heu fuge, nate dea, teque his, ait, eripe flammis.
Hostis habet muros; ruit alto a culmine Troia.
Sat patriae Priamoque datum: si Pergama dextra
Defendi possent, etiam hac defensa fuissent.
Sacra suosque tibi commendat Troia Penatis;
Hos cape fatorum comites, his moenia quaere,
Magna pererrato statues quae denique ponto.
Sic ait, et manibus vittas Vestamque potentem
Aeternumque adytis effert penetralibus ignem.

Diverso interea miscentur moenia luctu,
Et magis adque magis, quamquam secreta parentis
Anchisae domus arboribusque obtecta recessit,
Clarescunt sonitus, armorumque ingruit horror.
Excutior somno, et summi fastigia tecti
Ascensu supero, adque arrectis auribus adsto:
In segetem veluti cum flamma furentibus austris
Incidit, aut rapidus montano flumine torrens
Sternit agros, sternit sata laeta bovomque laboris,
Praecipitisque trahit silvas; stupet inscius alto
Accipiens sonitum saxi de vertice pastor.
Tum vero manifesta fides, Danaumque patescunt
Insidiae. Iam Deiphobi dedit ampla ruinam,
Volcano superante, domus, iam proxumus ardet

Ucalegon; Sigea igni freta lata relucent.
Exoritur clamorque virum clangorque tubarum.
Arma amens capio; nec sat rationis in armis,
Sed glomerare manum bello et concurrere in arcem
Cum sociis ardent animi; furor iraque mentem
Praecipitant, pulchrumque mori succurrit in armis.

Ecce autem telis Panthus elapsus Achivom,
Panthus Othryades, arcis Phoebique sacerdos,
Sacra manu victosque deos parvomque nepotem
Ipse trahit, cursuque amens ad limina tendit.
Quo res summa loco, Panthu? quam prendimus arcem?
Vix ea fatus eram, gemitu cum talia reddit:
Venit summa dies et ineluctabile tempus
Dardaniae. Fuimus Troes, fuit Ilium, et ingens
Gloria Teucrorum; ferus omnia Iuppiter Argos
Transtulit; incensa Danai dominantur in urbe.
Arduus armatos mediis in moenibus adstans
Fundit ecus, victorque Sinon incendia miscet
Insultans. Portis alii bipatentibus adsunt,
Milia quot magnis umquam venere Mycenis;
Obsedere alii telis angusta viarum
Oppositi; stat ferri acies mucrone corusco
Stricta, parata neci; vix primi proelia temptant
Portarum vigiles, et caeco Marte resistunt.
Talibus Othryadae dictis et numine divom
In flammas et in arma feror, quo tristis Erinys,
Quo fremitus vocat et sublatus ad aethera clamor.
Addunt se socios Rhipeus et maxumus armis
Epytus, oblati per lunam, Hypanisque Dymasque,
Et lateri adglomerant nostro, iuvenisque Coroebus,
Mygdonides. Illis ad Troiam forte diebus
Venerat, insano Cassandrae incensus amore,
Et gener auxilium Priamo Phrygibusque ferebat,
Infelix, qui non sponsae praecepta furentis
Audierit.
Quos ubi confertos audere in proelia vidi,

Incipio super his: Iuvenes, fortissima frustra
Pectora, si vobis audentem extrema cupido
Certa sequi, quae sit rebus fortuna videtis;
Excessere omnes, adytis arisque relictis,
Di, quibus inperium hoc steterat; succurritis urbi
Incensae: moriamur, et in media arma ruamus.
Una salus victis, nullam sperare salutem.
Sic animis iuvenum furor additus. Inde, lupi ceu
Raptores atra in nebula, quos inproba ventris
Exegit caecos rabies, catulique relicti
Faucibus exspectant siccis, per tela, per hostis
Vadimus haud dubiam in mortem, mediaeque tenemus
Urbis iter; nox atra cava circumvolat umbra.
Quis cladem illius noctis, quis funera fando
Explicet, aut possit lacrimis aequare laboris?
Urbs antiqua ruit, multos dominata per annos;
Pluruma perque vias sternuntur inertia passim
Corpora, perque domos et religiosa deorum
Limina. Nec soli poenas dant sanguine Teucri;
Quondam etiam victis redit in praecordia virtus,
Victoresque cadunt Danai. Crudelis ubique
Luctus, ubique pavor, et pluruma mortis imago.

Primus se, Danaum magna comitante caterva,
Androgeos offert nobis, socia agmina credens
Inscius, adque ultro verbis compellat amicis:
Festinate, viri. Nam quae tam sera moratur
Segnities? alii rapiunt incensa feruntque
Pergama; vos celsis nunc primum a navibus itis?
Dixit, et extemplo, neque enim responsa dabantur
Fida satis, sensit medios delapsus in hostis.
Opstipuit, retroque pedem cum voce repressit.
Inprovisum aspris veluti qui sentibus anguem
Pressit humi nitens, trepidusque repente refugit
Attollentem iras et caerula colla tumentem;
Haud secus Androgeos visu tremefactus abibat.
Inruimus, densis et circumfundimur armis,
Ignarosque loci passim et formidine captos

Sternimus. Adspirat primo fortuna labori.
Adque hic successu exsultans animisque Coroebus,
O socii, qua prima, inquit, fortuna salutis
Monstrat iter, quaque ostendit se dextra, sequamur:
Mutemus clipeos, Danaumque insignia nobis
Aptemus. Dolus an virtus, quis in hoste requirat?
Arma dabunt ipsi. Sic fatus, deinde comantem
Androgei galeam clipeique insigne decorum
Induitur, laterique Argivom adcommodat ensem.
Hoc Rhipeus, hoc ipse Dymas omnisque iuventus
Laeta facit; spoliis se quisque recentibus armat.
Vadimus inmixti Danais haud numine nostro,
Multaque per caecam congressi proelia noctem
Conserimus; multos Danaum demittimus Orco.
Diffugiunt alii ad navis, et litora cursu
Fida petunt; pars ingentem formidine turpi
Scandunt rursus ecum et nota conduntur in alvo.

Heu nihil invitis fas quemquam fidere divis!
Ecce trahebatur passis Priameia virgo
Crinibus a templo Cassandra adytisque Minervae,
Ad caelum tendens ardentia lumina frustra,
Lumina, nam teneras arcebant vincula palmas.
Non tulit hanc speciem furiata mente Coroebus,
Et sese medium iniecit periturus in agmen.
Consequimur cuncti et densis incurrimus armis.
Hic primum ex alto delubri culmine telis
Nostrorum obruimur, oriturque miserrima caedes
Armorum facie et Graiarum errore iubarum.
Tum Danai gemitu adque ereptae virginis ira
Undique collecti invadunt, acerrimus Aiax,
Et gemini Atridae, Dolopumque exercitus omnis;
Adversi rupto ceu quondam turbine venti
Confligunt, Zephyrusque Notusque et laetus Eois
Eurus equis; stridunt silvae, saevitque tridenti
Spumeus adque imo Nereus ciet aequora fundo.
Illi etiam, siquos obscura nocte per umbram
Fudimus insidiis totaque agitavimus urbe,

Adparent; primi clipeos mentitaque tela
Adgnoscunt, adque ora sono discordia signant.
Ilicet obruimur numero; primusque Coroebus
Penelei dextra divae armipotentis ad aram
Procumbit; cadit et Rhipeus, iustissimus unus
Qui fuit in Teucris et servantissimus aequi;
Dis aliter visum; pereunt Hypanisque Dymasque
Confixi a sociis; nec te tua pluruma, Panthu,
Labentem pietas nec Apollinis infula texit.
Iliaci cineres et flamma extrema meorum,
Testor, in occassu vestro, nec tela nec ullas
Vitavisse vices Danaum, et, si fata fuissent,
Ut caderem, meruisse manu. Divellimur inde;
Iphitus et Pelias mecum; quorum Iphitus aevo
Iam gravior, Pelias et volnere tardus Ulixi;
Protinus ad sedes Priami clamore vocati.
Hic vero ingentem pugnam, ceu cetera nusquam
Bella forent, nulli tota morerentur in urbe,
Sic Martem indomitum, Danaosque ad tecta ruentis
Cernimus obsessumque acta testudine limen.
Haerent parietibus scalae, postisque sub ipsos
Nituntur gradibus, clipeosque ad tela sinistris
Protecti obiciunt, prensant fastigia dextris.
Dardanidae contra turris ac tecta domorum
Culmina convellunt; his se, quando ultima cernunt,
Extrema iam in morte parant defendere telis;
Auratasque trabes, veterum decora alta parentum,
Devolvont; alii strictis mucronibus imas
Obsedere fores; has servant agmine denso.
Instaurati animi, regis succurrere tectis,
Auxilioque levare viros, vimque addere victis.

Limen erat caecaeque fores et pervius usus
Tectorum inter se Priami, postesque relicti
A tergo, infelix qua se, dum regna manebant,
Saepius Andromache ferre incomitata solebat
Ad soceros, et avo puerum Astyanacta trahebat.
Evado ad summi fastigia culminis, unde

Tela manu miseri iactabant inrita Teucri.
Turrim in praecipiti stantem summisque sub astra
Eductam tectis, unde omnis Troia videri
Et Danaum solitae naves et Achaia castra,
Adgressi ferro circum, qua summa labantis
Iuncturas tabulata dabant, convellimus altis
Sedibus, inpulimusque; ea lapsa repente ruinam
Cum sonitu trahit et Danaum super agmina late
Incidit. Ast alii subeunt, nec saxa, nec ullum
Telorum interea cessat genus.

Vestibulum ante ipsum primoque in limine Pyrrhus
Exsultat, telis et luce coruscus aena;
Qualis ubi in lucem coluber mala gramina pastus,
Frigida sub terra tumidum quem bruma tegebat,
Nunc, positis novos exuviis nitidusque iuventa,
Lubrica convolvit sublato pectore terga,
Arduus ad solem, et linguis micat ore trisulcis.
Una ingens Periphas et equorum agitator Achillis,
Armiger Automedon, una omnis Scyria pubes
Succedunt tecto, et flammas ad culmina iactant.
Ipse inter primos correpta dura bipinni
Limina perrumpit, postisque a cardine vellit
Aeratos; iamque excisa trabe firma cavavit
Robora, et ingentem lato dedit ore fenestram.
Adparet domus intus, et atria longa patescunt;
Adparent Priami et veterum penetralia regum,
Armatosque vident stantis in limine primo.

At domus interior gemitu miseroque tumultu
Miscetur, penitusque cavae plangoribus aedes
Femineis ululant; ferit aurea sidera clamor.
Tum pavidae tectis matres ingentibus errant,
Amplexaeque tenent postis adque oscula figunt.
Instat vi patria Pyrrhus; nec claustra, neque ipsi
Custodes sufferre valent; labat ariete crebro
Ianua, et emoti procumbunt cardine postes.
Fit via vi; rumpunt aditus, primosque trucidant

Inmissi Danai, et late loca milite conplent.
Non sic, aggeribus ruptis cum spumeus amnis
Exiit oppositasque evicit gurgite moles,
Fertur in arva furens cumulo, camposque per omnis
Cum stabulis armenta trahit. Vidi ipse furentem
Caede Neoptolemum geminosque in limine Atridas;
Vidi Hecubam centumque nurus, Priamumque per aras
Sanguine foedantem, quos ipse sacraverat, ignis.
Quinquaginta illi thalami, spes tanta nepotum,
Barbarico postes auro spoliisque superbi,
Procubuere; tenent Danai, qua deficit ignis.

Forsitan et, Priami fuerint quae fata, requiras.
Urbis uti captae cassum convolsaque vidit
Limina tectorum et medium in penetralibus hostem,
Arma diu senior desueta trementibus aevo
Circumdat nequiquam umeris, et inutile ferrum
Cingitur, ac densos fertur moriturus in hostis.
Aedibus in mediis, nudoque sub aetheris axe,
Ingens ara fuit iuxtaque veterrima laurus,
Incumbens arae adque umbra conplexa Penatis.
Hic Hecuba et natae nequiquam altaria circum,
Praecipites atra ceu tempestate columbae,
Condensae et divom amplexae simulacra sedebant.
Ipsum autem sumptis Priamum iuvenalibus armis
Ut vidit, Quae mens tam dira, miserrime coniunx,
Inpulit his cingi telis? aut quo ruis? inquit.
Non tali auxilio nec defensoribus istis
Tempus eget; non, si ipse meus nunc adforet Hector.
Huc tandem concede; haec ara tuebitur omnis,
Aut moriere simul. Sic ore effata recepit
Ad sese et sacra longaevom in sede locavit.

Ecce autem elapsus Pyrrhi de caede Polites,
Unus natorum Priami, per tela, per hostis,
Porticibus longis fugit, et vacua atria lustrat
Saucius. Illum ardens infesto volnere Pyrrhus
Insequitur, iam iamque manu tenet et premit hasta.
Ut tandem ante oculos evasit et ora parentum,

Concidit, ac multo vitam cum sanguine fudit.
Hic Priamus, quamquam in media iam morte tenetur,
Non tamen abstinuit, nec voci iraeque pepercit.
At tibi pro scelere, exclamat, pro talibus ausis,
Di, siquast caelo pietas, quae talia curet,
Persolvant grates dignas et praemia reddant
Debita, qui nati coram me cernere letum
Fecisti et patrios foedasti funere voltus.
At non ille, satum quo te mentiris, Achilles
Talis in hoste fuit Priamo; sed iura fidemque
Supplicis erubuit, corpusque exsangue sepulchro
Reddidit Hectoreum, meque in mea regna remisit.
Sic fatus senior, telumque inbelle sine ictu
Coniecit, rauco quod protinus aere repulsum
Et summo clipei nequiquam umbone pependit.
Cui Pyrrhus: Referes ergo haec et nuntius ibis
Pelidae genitori; illi mea tristia facta
Degeneremque Neoptolemum narrare memento.
Nunc morere. Hoc dicens altaria ad ipsa trementem
Traxit et in multo lapsantem sanguine nati,
Inplicuitque comam laeva, dextraque coruscum
Extulit ac lateri capulo tenus abdidit ensem.
Haec finis Priami fatorum; hic exitus illum
Sorte tulit, Troiam incensam et prolapsa videntem
Pergama, tot quondam populis terrisque superbum
Regnatorem Asiae. Iacet ingens litore truncus,
Avolsumque umeris caput, et sine nomine corpus.

At me tum primum saevos circumstetit horror.
Opstipui; subiit cari genitoris imago,
Ut regem aequaevom crudeli volnere vidi
Vitam exhalantem; subiit deserta Creusa,
Et direpta domus, et parvi cassus Iuli.
Respicio, et, quae sit me circum copia, lustro.
Deseruere omnes defessi, et corpora saltu
Ad terram misere aut ignibus aegra dedere.

Iamque adeo super unus eram, cum limina Vestae
Servantem et tacitam secreta in sede latentem

Tyndarida aspicio; dant clara incendia lucem
Erranti passimque oculos per cuncta ferenti.
Illa sibi infestos eversa ob Pergama Teucros,
Et poenas Danaum et deserti coniugis iras
Praemetuens, Troiae et patriae communis Erinys,
Abdiderat sese adque aris invisa sedebat.
Exarsere ignes animo; subit ira cadentem
Ulcisci patriam et sceleratas sumere poenas.
Scilicet haec Spartam incolumis patriasque Mycenas
Aspiciet? partoque ibit regina triumpho,
[Coniugiumque, domumque, patres, natosque videbit,]
Iliadum turba et Phrygiis comitata ministris?
Occiderit ferro Priamus? Troia arserit igni?
Dardanium totiens sudarit sanguine litus?
Non ita. Namque etsi nullum memorabile nomen
Feminea in poenast nec habet victoria laudem,
Exstinxisse nefas tamen et sumpsisse merentis
Laudabor poenas, animumque explesse iuvabit
Ultricis flammae, et cineres satiasse meorum.
Talia iactabam, et furiata mente ferebar,
Cum mihi se, non ante oculis tam clara, videndam
Obtulit et pura per noctem in luce refulsit
Alma parens, confessa deam, qualisque videri
Caelicolis et quanta solet, dextraque prehensum
Continuit, roseoque haec insuper addidit ore:
Nate, quis indomitas tantus dolor excitat iras?
Quid furis? aut quonam nostri tibi cura recessit?
Non prius aspicies, ubi fessum aetate parentem
Liqueris Anchisen? superet coniunxne Creusa,
Ascaniusque puer? quos omnis undique Graiae
Circum errant acies, et, ni mea cura resistat,
Iam flammae tulerint inimicus et hauserit ensis.
Non tibi Tyndaridis facies invisa Lacaenae,
Culpatusve Paris; divom inclementia, divom,
Has evertit opes sternitque a culmine Troiam.
Aspice — namque omnem, quae nunc obducta tuenti
Mortalis hebetat visus tibi et umida circum
Caligat, nubem eripiam; tu ne qua parentis

Iussa time, neu praeceptis parere recussa —
Hic, ubi disiectas moles avolsaque saxis
Saxa vides mixtoque undantem pulvere fumum,
Neptunus muros magnoque emota tridenti
Fundamenta quatit totamque a sedibus urbem
Eruit. Hic Iuno Scaeas saevissima portas
Prima tenet, sociumque furens a navibus agmen
Ferro accincta vocat.
Iam summas arces Tritonia, respice, Pallas
Insedit, nimbo effulgens et Gorgone saeva.
Ipse Pater Danais animos virisque secundas
Sufficit, ipse deos in Dardana suscitat arma.
Eripe, nate, fugam, finemque inpone labori.
Nusquam abero, et tutum patrio te limine sistam.
Dixerat, et spissis noctis se condidit umbris.
Adparent dirae facies inimicaque Troiae
Numina magna deum.

Tum vero omne mihi visum considere in ignis
Ilium et ex imo verti Neptunia Troia;
Ac veluti summis antiquam in montibus ornum
Cum ferro accisam crebrisque bipinnibus instant
Eruere agricolae certatim; illa usque minatur
Et tremefacta comam concusso vertice nutat,
Volneribus donec paulatim evicta supremum
Congemuit traxitque iugis avolsa ruinam.
Descendo, ac ducente deo flammam inter et hostis
Expedior; dant tela locum, flammaeque recedunt.

Adque ubi iam patriae perventum ad limina sedis
Antiquasque domos, genitor, quem tollere in altos
Optabam primum montis primumque petebam,
Abnegat excisa vitam producere Troia
Exsiliumque pati. Vos o, quibus integer aevi
Sanguis, ait, solidaeque suo stant robore vires,
Vos agitate fugam.
Me si caelicolae voluissent ducere vitam,
Has mihi servassent sedes. Satis una superque

Vidimus excidia et captae superavimus urbi.
Sic o, sic positum adfati discedite corpus.
Ipse manu mortem inveniam; miserebitur hostis
Exuviasque petet. Facilis iactura sepulchri.
Iam pridem invisus divis et inutilis annos
Demoror, ex quo me divom pater adque hominum rex
Fulminis adflavit ventis et contigit igni.

Talia perstabat memorans, fixusque manebat.
Nos contra effusi lacrimis coniunxque Creusa
Ascaniusque omnisque domus, ne vertere secum
Cuncta pater fatoque urguenti incumbere vellet.
Abnegat, inceptoque et sedibus haeret in isdem.
Rursus in arma feror, mortemque miserrimus opto.
Nam quod consilium aut quae iam fortuna dabatur?
Mene efferre pedem, genitor, te posse relicto
Sperasti, tantumque nefas patrio excidit ore?
Si nihil ex tanta Superis placet urbe relinqui,
Et sedet hoc animo, perituraeque addere Troiae
Teque tuosque iuvat, patet isti ianua leto,
Iamque aderit multo Priami de sanguine Pyrrhus,
Gnatum ante ora patris, patrem qui obtruncat ad aras.
Hoc erat, alma parens, quod me per tela, per ignis
Eripis, ut mediis hostem in penetralibus, utque
Ascanium patremque meum iuxtaque Creusam
Alterum in alterius mactatos sanguine cernam?
Arma, viri, ferte arma; vocat lux ultima victos.
Reddite me Danais; sinite instaurata revisam
Proelia. Numquam omnes hodie moriemur inulti.

Hinc ferro accingor rursus clipeoque sinistram
Insertabam aptans meque extra tecta ferebam.
Ecce autem conplexa pedes in limine coniunx
Haerebat, parvomque patri tendebat Iulum:
Si periturus abis, et nos rape in omnia tecum;
Sin aliquam expertus sumptis spem ponis in armis,
Hanc primum tutare domum. Cui parvos Iulus,
Cui pater, et coniunx quondam tua dicta relinquor?

Talia vociferans gemitu tectum omne replebat,
Cum subitum dictuque oritur mirabile monstrum.
Namque manus inter maestorumque ora parentum
Ecce levis summo de vertice visus Iuli
Fundere lumen apex, tactuque innoxia molli
Lambere flamma comas et circum tempora pasci.
Nos pavidi trepidare metu, crinemque flagrantem
Excutere et sanctos restinguere fontibus ignis.
At pater Anchises oculos ad sidera laetus
Extulit, et caelo palmas cum voce tetendit:
Iuppiter omnipotens, precibus si flecteris ullis,
Aspice nos hoc tantum; et, si pietate meremur,
Da deinde auxilium, pater, adque haec omina firma.

Vix ea fatus erat senior, subitoque fragore
Intonuit laevom, et de caelo lapsa per umbras
Stella facem ducens multa cum luce cucurrit.
Illam, summa super labentem culmina tecti,
Cernimus Idaea claram se condere silva
Signantemque vias; tum longo limite sulcus
Dat lucem, et late circum loca sulpure fumant.
Hic vero victus genitor se tollit ad auras,
Adfaturque deos et sanctum sidus adorat.
Iam iam nulla morast; sequor, et, qua ducitis, adsum.
Di patrii, servate domum, servate nepotem.
Vestrum hoc augurium, vestroque in numine Troiast.
Cedo equidem, nec, nate, tibi comes ire recusso.
Dixerat ille; et iam per moenia clarior ignis
Auditur, propiusque aestus incendia volvont.
Ergo age, care pater, cervici inponere nostrae;
Ipse subibo umeris, nec me labor iste gravabit;
Quo res cumque cadent, unum et commune periclum,
Una salus ambobus erit. Mihi parvos Iulus
Sit comes, et longe servet vestigia coniunx.
Vos, famuli, quae dicam, animis advertite vestris.
Est urbe egressis tumulus templumque vetustum
Desertae Cereris, iuxtaque antiqua cupressus
Religione patrum multos servata per annos.

Hanc ex diverso sedem veniemus in unam.
Tu, genitor, cape sacra manu patriosque Penatis;
Me, bello e tanto digressum et caede recenti,
Attrectare nefas, donec me flumine vivo
Abluero.
Haec fatus, latos umeros subiectaque colla
Veste super fulvique insternor pelle leonis,
Succedoque oneri; dextrae se parvos Iulus
Inplicuit sequiturque patrem non passibus aequis;
Pone subit coniunx. Ferimur per opaca locorum;
Et me, quem dudum non ulla iniecta movebant
Tela neque adverso glomerati ex agmine Grai,
Nunc omnes terrent aurae, sonus excitat omnis
Suspensum et pariter comitique onerique timentem.
Iamque propinquabam portis, omnemque videbar
Evasisse viam, subito cum creber ad auris
Visus adesse pedum sonitus, genitorque per umbram
Prospiciens, Nate, exclamat, fuge, nate; propinquant.
Ardentis clipeos adque aera micantia cerno.
Hic mihi nescio quod trepido male numen amicum
Confusam eripuit mentem. Namque avia cursu
Dum sequor et nota excedo regione viarum,
Heu! misero coniunx fatone erepta Creusa
Substitit, erravitne via, seu lassa resedit,
Incertum; nec post oculis est reddita nostris;
Nec prius amissam respexi animumve reflexi,
Quam tumulum antiquae Cereris sedemque sacratam
Venimus; hic demum collectis omnibus una
Defuit, et comites natumque virumque fefellit.
Quem non incussavi amens hominumque deorumque?
Aut quid in eversa vidi crudelius urbe?
Ascanium Anchisenque patrem Teucrosque Penatis
Commendo sociis et curva valle recondo;
Ipse urbem repeto et cingor fulgentibus armis.
Stat cassus renovare omnis, omnemque reverti
Per Troiam, et rursus caput obiectare periclis.
Principio muros obscuraque limina portae,

Qua gressum extuleram, repeto, et vestigia retro
Observata sequor per noctem et lumine lustro.
Horror ubique animos, simul ipsa silentia terrent.
Inde domum, si forte pedem, si forte, tulisset,
Me refero. Inruerant Danai, et tectum omne tenebant.
Ilicet ignis edax summa ad fastigia vento
Volvitur; exsuperant flammae, furit aestus ad auras.
Procedo et Priami sedes arcemque reviso.
Et iam porticibus vacuis Iunonis asylo
Custodes lecti Phoenix et dirus Ulixes
Praedam adservabant. Huc undique Troia gaza
Incensis erepta adytis, mensaeque deorum,
Crateresque auro solidi, captivaque vestis
Congeritur. Pueri et pavidae longo ordine matres
Stant circum.
Ausus quin etiam voces iactare per umbram
Inplevi clamore vias, maestusque Creusam
Nequiquam ingeminans iterumque iterumque vocavi.
Quaerenti et tectis urbis sine fine furenti
Infelix simulacrum adque ipsius umbra Creusae
Visa mihi ante oculos et nota maior imago.
Opstipui, steteruntque comae et vox faucibus haesit.
Tum sic adfari et curas his demere dictis:
Quid tantum insano iuvat indulgere dolori,
O dulcis coniunx? non haec sine numine divom
Eveniunt; nec te comitem portare Creusam
Fas aut ille sinit superi regnator Olympi.
Longa tibi exsilia, et vastum maris aequor arandum.
Et terram Hesperiam venies, ubi Lydius arva
Inter opima virum leni fluit agmine Thybris:
Illic res laetae regnumque et regia coniunx
Parta tibi; lacrimas dilectae pelle Creusae.
Non ego Myrmidonum sedes Dolopumve superbas
Aspiciam, aut Grais servitum matribus ibo,
Dardanis, et divae Veneris nurus;
Sed me magna deum Genetrix his detinet oris.
Iamque vale, et nati serva communis amorem.
Haec ubi dicta dedit, lacrimantem et multa volentem

Dicere deseruit, tenuisque recessit in auras.
Ter conatus ibi collo dare bracchia circum;
Ter frustra conprensa manus effugit imago,
Par levibus ventis volucrique simillima somno.
Sic demum socios consumpta nocte reviso.

Adque hic ingentem comitum adfluxisse novorum
Invenio admirans numerum, matresque, virosque,
Collectam exsilio pubem, miserabile volgus.
Undique convenere, animis opibusque parati,
In quascumque velim pelago deducere terras.
Iamque iugis summae surgebat Lucifer Idae
Ducebatque diem, Danaique obsessa tenebant
Limina portarum, nec spes opis ulla dabatur:
Cessi et sublato montis genitore petivi.

P. VERGILI MARONIS

AENEIDOS

LIBER TERTIUS.

Postquam res Asiae Priamique evertere gentem
Inmeritam visum Superis, ceciditque superbum
Ilium et omnis humo fumat Neptunia Troia,
Diversa exsilia et desertas quaerere terras
Auguriis agimur divom, classemque sub ipsa
Antandro et Phrygiae molimur montibus Idae,
Incerti, quo fata ferant, ubi sistere detur,
Contrahimusque viros. Vix prima inceperat aestas:
Et pater Anchises dare fatis vela iubebat;
Litora cum patriae lacrimans portusque relinquo
Et campos, ubi Troia fuit. Feror exsul in altum
Cum sociis natoque Penatibus et magnis dis.

Terra procul vastis colitur Mavortia campis,
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo,
Hospitium anticum Troiae sociique Penates,
Dum fortuna fuit. Feror huc, et litore curvo
Moenia prima loco, fatis ingressus iniquis,
Aeneadasque meo nomen de nomine fingo.

Sacra Dionaeae matri divisque ferebam
Auspicibus coeptorum operum, superoque nitentem
Caelicolum regi mactabam in litore taurum.
Forte fuit iuxta tumulus, quo cornea summo

Virgulta et densis hastilibus horrida myrtus.
Accessi, viridemque ab humo convellere silvam
Conatus, ramis tegerem ut frondentibus aras,
Horrendum et dictu video mirabile monstrum.
Nam, quae prima solo ruptis radicibus arbos
Vellitur, huic atro licuntur sanguine guttae,
Et terram tabo maculant. Mihi frigidus horror
Membra quatit, gelidusque coit formidine sanguis.
Rursus et alterius lentum convellere vimen
Insequor et caussas penitus temptare latentis:
Ater et alterius sequitur de cortice sanguis.
Multa movens animo Nymphas venerabar agrestis
Gradivomque patrem, Geticis qui praesidet arvis,
Rite secundarent visus omenque levarent.
Tertia sed postquam maiore hastilia nisu
Adgredior genibusque adversae obluctor harenae —
Eloquar, an sileam? — gemitus lacrimabilis imo
Auditur tumulo, et vox reddita fertur ad auris:
Quid miserum, Aenea, laceras? iam parce sepulto;
Parce pias scelerare manus. Non me tibi Troia
Externum tulit, aut cruor hic de stipite manat.
Heu! fuge crudelis terras, fuge litus avarum.
Nam Polydorus ego. Hic confixum ferrea texit
Telorum seges et iaculis increvit acutis.
Tum vero ancipiti mentem formidine pressus
Opstipui, steteruntque comae et vox faucibus haesit.

Hunc Polydorum auri quondam cum pondere magno
Infelix Priamus furtim mandarat alendum
Threicio regi, cum iam diffideret armis
Dardaniae cingique urbem obsidione videret.
Ille, ut opes fractae Teucrum, et Fortuna recessit,
Res Agamemnonias victriciaque arma secutus,
Fas omne abrumpit; Polydorum obtruncat, et auro
Vi potitur. Quid non mortalia pectora cogis,
Auri sacra fames! Postquam pavor ossa reliquit,
Delectos populi ad proceres primumque parentem

Monstra deum refero, et, quae sit sententia, posco.
Omnibus idem animus, scelerata excedere terra,
Linqui pollutum hospitium, et dare classibus austros.
Ergo instauramus Polydoro funus: et ingens
Aggeritur tumulo tellus; stant Manibus arae,
Caeruleis maestae vittis atraque cupresso,
Et circum Iliades crinem de more solutae;
Inferimus tepido spumantia cymbia lacte
Sanguinis et sacri pateras, animamque sepulchro
Condimus, et magna supremum voce ciemus.

Inde, ubi prima fides pelago, placataque venti
Dant maria et lenis crepitans vocat auster in altum,
Deducunt socii navis et litora conplent.
Provehimur portu, terraeque urbesque recedunt.
Sacra mari colitur medio gratissima tellus
Nereidum matri et Neptuno Aegaeo,
Quam pius Arcitenens oras et litora circum
Errantem Mycono e celsa Gyaroque revinxit,
Inmotamque coli dedit et contemnere ventos.
Huc feror; haec fessos tuto placidissima portu
Accipit. Egressi veneramur Apollinis urbem.
Rex Anius, rex idem hominum Phoebique sacerdos,
Vittis et sacra redimitus tempora lauro,
Occurrit; veterem Anchisen adgnoscit amicum.
Iungimus hospitio dextras, et tecta subimus.

Templa dei saxo venerabar structa vetusto:
Da propriam, Thymbraee, domum; da moenia fessis
Et genus et mansuram urbem; serva altera Troiae
Pergama, reliquias Danaum adque inmitis Achilli.
Quem sequimur? quove ire iubes? ubi ponere sedes?
Da, pater, augurium, adque animis inlabere nostris.

Vix ea fatus eram: tremere omnia visa repente,
Liminaque laurusque dei, totusque moveri
Mons circum, et mugire adytis cortina reclusis.
Submissi petimus terram, et vox fertur ad auris:

Dardanidae duri, quae vos a stirpe parentum
Prima tulit tellus, eadem vos ubere laeto
Accipiet reduces. Antiquam exquirite matrem.
Hic domus Aeneae cunctis dominabitur oris,
Et nati natorum, et qui nascentur ab illis.
Haec Phoebus; mixtoque ingens exorta tumultu
Laetitia, et cuncti, quae sint ea moenia, quaerunt,
Quo Phoebus vocet errantis iubeatque reverti.
Tum genitor, veterum volvens monumenta virorum,
Audite, o proceres, ait, et spes discite vestras:
Creta Iovis magni medio iacet insula ponto;
Mons Idaeus ubi, et gentis cunabula nostrae.
Centum urbes habitant magnas, uberrima regna;
Maxumus unde pater, si rite audita recordor,
Teucrus Rhoeteas primumst advectus ad oras,
Optavitque locum regno. Nondum Ilium et arces
Pergameae steterant; habitabant vallibus imis.
Hinc mater cultrix Cybelae Corybantiaque aera
Idaeumque nemus; hinc fida silentia sacris,
Et iuncti currum dominae subiere leones.
Ergo agite, et, divom ducunt qua iussa, sequamur;
Placemus ventos et Gnosia regna petamus.
Nec longo distant cursu; modo Iuppiter adsit,
Tertia lux classem Cretaeis sistet in oris.
Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo,
Nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.

Fama volat pulsum regnis cessisse paternis
Idomenea ducem, desertaque litora Cretae,
Hoste vacare domos, sedesque adstare relictas.
Linquimus Ortygiae portus, pelagoque volamus,
Bacchatamque iugis Naxon viridemque Donysam,
Olearon, niveamque Paron sparsasque per aequor
Cycladas et crebris legimus freta concita terris.
Nauticus exoritur vario certamine clamor;
Hortantur socii, Cretam proavosque petamus.
Prosequitur surgens a puppi ventus euntis,

Et tandem antiquis Curetum adlabimur oris.
Ergo avidus muros optatae molior urbis,
Pergameamque voco, et laetam cognomine gentem
Hortor amare focos arcemque attollere tectis.
Iamque fere sicco subductae litore puppes;
Conubiis arvisque novis operata iuventus;
Iura domosque dabam: subito cum tabida membris,
Corrupto caeli tractu, miserandaque venit
Arboribusque satisque lues et letifer annus.
Linquebant dulcis animas, aut aegra trahebant
Corpora; tum sterilis exurere Sirius agros;
Arebant herbae, et victum seges aegra negabat.
Rursus ad oraclum Ortygiae Phoebumque remenso
Hortatur pater ire mari, veniamque precari:
Quam fessis finem rebus ferat; unde laborum
Temptare auxilium iubeat; quo vertere cursus.

Nox erat, et terris animalia somnus habebat:
Effigies sacrae divom Phrygiique Penates,
Quos mecum a Troia mediisque ex ignibus urbis
Extuleram, visi ante oculos adstare iacentis
In somnis, multo manifesti lumine, qua se
Plena per insertas fundebat luna fenestras;
Tum sic adfari et curas his demere dictis:
Quod tibi delato Ortygiam dicturus Apollost,
Hic canit, et tua nos en ultro ad limina mittit.
Nos te, Dardania incensa, tuaque arma secuti,
Nos tumidum sub te permensi classibus aequor,
Idem venturos tollemus in astra nepotes,
Inperiumque urbi dabimus. Tu moenia magnis
Magna para, longumque fugae ne linque laborem.
Mutandae sedes. Non haec tibi litora suasit
Delius, aut Cretae iussit considere, Apollo.
Est locus, Hesperiam Grai cognomine dicunt,
Terra antiqua, potens armis adque ubere glaebae;
Oenotri coluere viri; nunc fama minores
Italiam dixisse ducis de nomine gentem:
Hae nobis propriae sedes; hinc Dardanus ortus,

Iasiusque pater, genus a quo principe nostrum.
Surge age, et haec laetus longaevo dicta parenti
Haud dubitanda refer: Corythum terrasque requirat
Ausonias. Dictaea negat tibi Iuppiter arva.
Talibus attonitus visis et voce deorum —
Nec sopor illud erat, sed coram adgnoscere voltus
Velatasque comas praesentiaque ora videbar;
Tum gelidus toto manabat corpore sudor —
Corripio e stratis corpus, tendoque supinas
Ad caelum cum voce manus, et munera libo
Intemerata focis. Perfecto laetus honore
Anchisen facio certum, remque ordine pando.
Adgnovit prolem ambiguam geminosque parentes,
Seque novo veterum deceptum errore locorum.
Tum memorat: Nate, Iliacis exercite fatis,
Sola mihi talis cassus Cassandra canebat.
Nunc repeto haec generi portendere debita nostro,
Et saepe Hesperiam, saepe Itala regna vocare.
Sed quis ad Hesperiae venturos litora Teucros
Crederet? aut quem tum vates Cassandra moveret?
Cedamus Phoebo, et moniti meliora sequamur.
Sic ait; et cuncti dicto paremus ovantes.
Hanc quoque deserimus sedem, paucisque relictis
Vela damus, vastumque cava trabe currimus aequor.

Postquam altum tenuere rates, nec iam amplius ullae
Adparent terrae, caelum undique et undique pontus,
Tum mihi caeruleus supra caput adstitit imber,
Noctem hiememque ferens, et inhorruit unda tenebris.
Continuo venti volvont mare magnaque surgunt
Aequora; dispersi iactamur gurgite vasto;
Involvere diem nimbi, et nox umida caelum
Abstulit; ingeminant abruptis nubibus ignes.
Excutimur cursu, et caecis erramus in undis.
Ipse diem noctemque negat discernere caelo,

Nec meminisse viae media Palinurus in unda.
Tris adeo incertos caeca caligine soles
Erramus pelago, totidem sine sidere noctes.
Quarto terra die primum se attollere tandem
Visa, aperire procul montis, ac volvere fumum.
Vela cadunt, remis insurgimus; haud mora, nautae
Adnixi torquent spumas et caerula verrunt.
Servatum ex undis Strophadum me litora primum
Accipiunt, Strophades Graio stant nomine dictae,
Insulae Ionio in magno, quas dira Celaeno,
Harpyiaeque colunt aliae, Phineia postquam
Clausa domus, mensasque metu liquere priores.
Tristius haud illis monstrum, nec saevior ulla
Pestis et ira deum Stygiis sese extulit undis.
Virginei volucrum voltus, foedissima ventris
Proluvies, uncaeque manus, et pallida semper
Ora fame.
Huc ubi delati portus intravimus, ecce
Laeta bovom passim campis armenta videmus
Caprigenumque pecus nullo custode per herbas.
Inruimus ferro, et divos ipsumque vocamus
In partem praedamque Iovem; tum litore curvo
Exstruimusque toros dapibusque epulamur opimis.
At subitae horrifico lapsu de montibus adsunt
Harpyiae et magnis quatiunt clangoribus alas,
Diripiuntque dapes contactuque omnia foedant
Inmundo; tum vox taetrum dira inter odorem.
Rursum in secessu longo sub rupe cavata,
Arboribus clausi circum adque horrentibus umbris,
Instruimus mensas arisque reponimus ignem:
Rursum ex diverso caeli caecisque latebris
Turba sonans praedam pedibus circumvolat uncis,
Polluit ore dapes. Sociis tunc, arma capessant,
Edico, et dira bellum cum gente gerendum.
Haud secus ac iussi faciunt, tectosque per herbam
Disponunt enses et scuta latentia condunt.
Ergo ubi delapsae sonitum per curva dedere
Litora, dat signum specula Misenus ab alta

Aere cavo. Invadunt socii, et nova proelia temptant,
Obscenas pelagi ferro foedare volucres.
Sed neque vim plumis ullam nec volnera tergo
Accipiunt, celerique fuga sub sidera lapsae
Semiessam praedam et vestigia foeda relincunt.
Una in praecelsa consedit rupe Celaeno,
Infelix vates, rumpitque hanc pectore vocem:
Bellum etiam pro caede bovom stratisque iuvencis,
Laomedontiadae, bellumne inferre paratis
Et patrio Harpyias insontis pellere regno?
Accipite ergo animis adque haec mea figite dicta.
Quae Phoebo pater omnipotens, mihi Phoebus Apollo
Praedixit, vobis Furiarum ego maxuma pando.
Italiam cursu petitis, ventisque vocatis
Ibitis Italiam, portusque intrare licebit;
Sed non ante datam cingetis moenibus urbem,
Quam vos dira fames nostraeque iniuria caedis
Ambessas subigat malis absumere mensas.
Dixit, et in silvam pinnis ablata refugit.
At sociis subita gelidus formidine sanguis
Deriguit; cecidere animi, nec iam amplius armis,
Sed votis precibusque iubent exposcere pacem,
Sive deae, seu sint dirae obscenaeque volucres.
Et pater Anchises passis de litore palmis
Numina magna vocat, meritosque indicit honores:
Di, prohibete minas; di, talem avertite cassum,
Et placidi servate pios! Tum litore funem
Deripere, excussosque iubet laxare rudentis.
Tendunt vela Noti; fugimus spumantibus undis,
Qua cursum ventusque gubernatorque vocabat.
Iam medio adparet fluctu nemorosa Zacynthos
Dulichiumque Sameque et Neritos ardua saxis.
Effugimus scopulos Ithacae, Laertia regna,
Et terram altricem saevi exsecramur Ulixi.
Mox et Leucatae nimbosa cacumina montis
Et formidatus nautis aperitur Apollo.
Hunc petimus fessi et parvae succedimus urbi;
Ancora de prora iacitur, stant litore puppes.

Ergo insperata tandem tellure potiti
Lustramurque Iovi votisque incendimus aras,
Actiaque Iliacis celebramus litora ludis.
Exercent patrias oleo labente palaestras
Nudati socii; iuvat evasisse tot urbes
Argolicas mediosque fugam tenuisse per hostis.
Interea magnum sol circumvolvitur annum,
Et glacialis hiemps aquilonibus asperat undas;
Aere cavo clipeum, magni gestamen Abantis,
Postibus adversis figo, et rem carmine signo:
AENEAS HAEC DE DANAIS VICTORIBUS ARMA.
Linquere tum portus iubeo et considere transtris.
Certatim socii feriunt mare et aequora verrunt.
Protinus aerias Phaeacum abscondimus arces,
Litoraque Epiri legimus portuque subimus
Chaonio et celsam Buthroti accedimus urbem.

Hic incredibilis rerum fama occupat auris
Priamiden Helenum Graias regnare per urbes,
Coniugio Aeacidae Pyrrhi sceptrisque potitum,
Et patrio Andromachen iterum cessisse marito.
Opstipui, miroque incensum pectus amore,
Compellare virum et cassus cognoscere tantos.
Progredior portu, classis et litora linquens;
Sollemnis cum forte dapes et tristia dona
Ante urbem in luco falsi Simoentis ad undam
Libabat cineri Andromache Manisque vocabat
Hectoreum ad tumulum, viridi quem caespite inanem
Et geminas, caussam lacrimis, sacraverat aras.
Ut me conspexit venientem et Troia circum
Arma amens vidit, magnis exterrita monstris
Deriguit visu in medio, calor ossa reliquit,
Labitur, et longo vix tandem tempore fatur:
Verane te facies, verus mihi nuntius adfers,
Nate dea? vivisne? aut, si lux alma recessit,
Hector ubist? dixit, lacrimasque effudit et omnem
Inplevit clamore locum. Vix pauca furenti
Subicio et raris turbatus vocibus hisco:

Vivo equidem, vitamque extrema per omnia duco;
Ne dubita, nam vera vides.
Heu! quis te cassus deiectam coniuge tanto
Excipit? aut quae digna satis fortuna revisit?
Hectoris Andromache Pyrrhin conubia servas?
Deiecit voltum et demissa voce locutast:
O felix una ante alias Priameia virgo,
Hostilem ad tumulum Troiae sub moenibus altis
Iussa mori, quae sortitus non pertulit ullos,
Nec victoris heri tetigit captiva cubile!
Nos, patria incensa diversa per aequora vectae
Stirpis Achilleae fastus iuvenemque superbum,
Servitio enixae, tulimus; qui deinde, secutus
Ledaeam Hermionen Lacedaemoniosque hymenaeos,
Me famulo famulamque Heleno transmisit habendam.
Ast illum, ereptae magno inflammatus amore
Coniugis et scelerum Furiis agitatus, Orestes
Excipit incautum patriasque obtruncat ad aras.
Morte Neoptolemi regnorum reddita cessit
Pars Heleno, qui Chaonios cognomine campos
Chaoniamque omnem Troiano a Chaone dixit,
Pergamaque Iliacamque iugis hanc addidit arcem.
Sed tibi qui cursum venti, quae fata dedere?
Aut quisnam ignarum nostris deus adpulit oris?
Quid puer Ascanius? superatne? et vescitur aura,
Quae tibi iam Troia —
Ecqua tamen puerost amissae cura parentis?
Ecquid in antiquam virtutem animosque virilis
Et pater Aeneas et avonculus excitat Hector?
Talia fundebat lacrimans longosque ciebat
Incassum fletus, cum sese a moenibus heros
Priamides multis Helenus comitantibus adfert,
Adgnoscitque suos, laetusque ad limina ducit,
Et multum lacrimas verba inter singula fundit.
Procedo, et parvam Troiam simulataque magnis
Pergama et arentem Xanthi cognomine rivom
Adgnosco, Scaeaeque amplector limina portae.
Nec non et Teucri socia simul urbe fruuntur.

Illos porticibus rex accipiebat in amplis;
Aulai medio libabant pocula Bacchi,
Inpositis auro dapibus, paterasque tenebant.

Iamque dies alterque dies processit, et aurae
Vela vocant tumidoque inflatur carbasus austro:
His vatem adgredior dictis ac talia quaeso:
Troiugena, interpres divom, qui numina Phoebi,
Qui tripodas, Clarii laurus, qui sidera sentis
Et volucrum linguas et praepetis omina pinnae,
Fare age — namque omnem cursum mihi prospera dixit
Religio, et cuncti suaserunt numine divi
Italiam petere et terras temptare repostas;
Sola novom, dictuque nefas, Harpyia Celaeno
Prodigium canit, et tristis denuntiat iras,
Obscenamque famem — quae prima pericula vito?
Quidve sequens tantos possim superare laboris?
Hic Helenus, caesis primum de more iuvencis,
Exorat pacem divom, vittasque resolvit
Sacrati capitis, meque ad tua limina, Phoebe,
Ipse manu multo suspensum numine ducit,
Adque haec deinde canit divino ex ore sacerdos:

Nate dea; nam te maioribus ire per altum
Auspiciis manifesta fides: — sic fata deum rex
Sortitur, volvitque vices; is vertitur ordo —
Pauca tibi e multis, quo tutior hospita lustres
Aequora et Ausonio possis considere portu,
Expediam dictis; prohibent nam cetera Parcae
Scire Helenum farique vetat Saturnia Iuno.
Principio Italiam, quam tu iam rere propinquam
Vicinosque, ignare, paras invadere portus,
Longa procul longis via dividit invia terris.
Ante et Trinacria lentandus remus in unda,
Et salis Ausonii lustrandum navibus aequor
Infernique lacus Aeaeaeque insula Circae,
Quam tuta possis urbem conponere terra.

Signa tibi dicam; tu condita mente teneto:
Cum tibi sollicito secreti ad fluminis undam
Litoreis ingens inventa sub ilicibus sus
Triginta capitum fetus enixa iacebit,
Alba, solo recubans, albi circum ubera nati,
Is locus urbis erit, requies ea certa laborum.
Nec tu mensarum morsus horresce futuros:
Fata viam invenient aderitque vocatus Apollo.
Has autem terras, Italique hanc litoris oram,
Proxuma quae nostri perfunditur aequoris aestu,
Effuge; cuncta malis habitantur moenia Grais.
Hic et Narycii posuerunt moenia Locri,
Et Sallentinos obsedit milite campos
Lyctius Idomeneus; hic illa ducis Meliboei
Parva Philoctetae subnixa Petelia muro.
Quin, ubi transmissae steterint trans aequora classes
Et positis aris iam vota in litore solves,
Purpureo velare comas adopertus amictu,
Ne qua inter sanctos ignis in honore deorum
Hostilis facies occurrat et omina turbet.
Hunc socii morem sacrorum, hunc ipse teneto;
Hac casti maneant in religione nepotes.
Ast ubi digressum Siculae te admoverit orae
Ventus et angusti rarescent claustra Pelori,
Laeva tibi tellus et longo laeva petantur
Aequora circuitu; dextrum fuge litus et undas.
Haec loca vi quondam et vasta convolsa ruina —
Tantum aevi longinqua valet mutare vetustas —
Dissiluisse ferunt, cum protinus utraque tellus
Una foret; venit medio vi pontus et undis
Hesperium Siculo latus abscidit, arvaque et urbes
Litore diductas angusto interluit aestu.
Dextrum Scylla latus, laevom inplacata Charybdis
Obsidet, adque imo barathri ter gurgite vastos
Sorbet in abruptum fluctus, rursusque sub auras
Erigit alternos et sidera verberat unda.
At Scyllam caecis cohibet spelunca latebris,
Ora exsertantem et navis in saxa trahentem.

Prima hominis facies et pulchro pectore virgo
Pube tenus, postrema inmani corpore pistrix,
Delphinum caudas utero commissa luporum.
Praestat Trinacrii metas lustrare Pachyni
Cessantem, longos et circumflectere cursus,
Quam semel informem vasto vidisse sub antro
Scyllam et caeruleis canibus resonantia saxa.
Praeterea, siquast Heleno prudentia, vati
Siqua fides, animum si veris inplet Apollo,
Unum illud tibi, nate dea, proque omnibus unum
Praedicam, et repetens iterumque iterumque monebo:
Iunonis magnae primum prece numen adora;
Iunoni cane vota libens dominamque potentem
Supplicibus supera donis: sic denique victor
Trinacria finis Italos mittere relicta.
Huc ubi delatus Cymaeam accesseris urbem
Divinosque lacus et Averna sonantia silvis,
Insanam vatem aspicies, quae rupe sub ima
Fata canit foliisque notas et nomina mandat.
Quaecumque in foliis descripsit carmina virgo,
Digerit in numerum adque antro seclusa relinquit.
Illa manent inmota locis neque ab ordine cedunt.
Verum eadem, verso tenuis cum cardine ventus
Inpulit et teneras turbavit ianua frondes,
Numquam deinde cavo volitantia prendere saxo,
Nec revocare situs aut iungere carmina curat.
Inconsulti abeunt, sedemque odere Sibyllae.
Hic tibi ne qua morae fuerint dispendia tanti,
Quamvis increpitent socii, et vi cursus in altum
Vela vocet possisque sinus inplere secundos,
Quin adeas vatem precibusque oracula poscas.
Ipsa canat, vocemque volens adque ora resolvat.
Illa tibi Italiae populos venturaque bella,
Et quo quemque modo fugiasque ferasque laborem,
Expediet, cursusque dabit venerata secundos.
Haec sunt, quae nostra liceat te voce moneri.
Vade age, et ingentem factis fer ad aethera Troiam.

Quae postquam vates sic ore effatus amicost,
Dona dehinc auro gravia sectoque elephanto
Inperat ad navis ferri, stipatque carinis
Ingens argentum, Dodonaeosque lebetas,
Loricam consertam hamis auroque trilicem,
Et conum insignis galeae cristasque comantis,
Arma Neoptolemi. Sunt et sua dona parenti.
Addit equos, additque duces;
Remigium supplet; socios simul instruit armis.

Interea classem velis aptare iubebat
Anchises, fieret vento mora ne qua ferenti.
Quem Phoebi interpres multo compellat honore:
Coniugio, Anchisa, Veneris dignate superbo,
Cura deum, bis Pergameis erepte ruinis,
Ecce tibi Ausoniae tellus; hanc arripe velis.
Et tamen hanc pelago praeterlabare necessest;
Ausoniae pars illa procul, quam pandit Apollo.
Vade, ait, o felix nati pietate. Quid ultra
Provehor et fando surgentis demoror austros?
Nec minus Andromache, digressu maesta supremo,
Fert picturatas auri subtemine vestes
Et Phrygiam Ascanio chlamydem, nec cedit honori,
Textilibusque onerat donis, ac talia fatur:
Accipe et haec, manuum tibi quae monumenta mearum
Sint, puer, et longum Andromachae testentur amorem,
Coniugis Hectoreae. Cape dona extrema tuorum,
O mihi sola mei super Astyanactis imago.
Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat;
Et nunc aequali tecum pubesceret aevo.
Hos ego digrediens lacrimis adfabar obortis:
Vivite felices, quibus est fortuna peracta
Iam sua; nos alia ex aliis in fata vocamur.
Vobis parta quies; nullum maris aequor arandum,
Arva neque Ausoniae semper cedentia retro
Quaerenda. Effigiem Xanthi Troiamque videtis,
Quam vestrae fecere manus, melioribus, opto,
Auspiciis, et quae fuerit minus obvia Grais.

Siquando Thybrim vicinaque Thybridis arva
Intraro gentique meae data moenia cernam,
Cognatas urbes olim populosque propinquos,
Epiro, Hesperia, quibus idem Dardanus auctor
Adque idem cassus, unam faciemus utramque
Troiam animis; maneat nostros ea cura nepotes.

Provehimur pelago vicina Ceraunia iuxta,
Unde iter Italiam cursusque brevissimus undis.
Sol ruit interea et montes umbrantur opaci.
Sternimur optatae gremio telluris ad undam,
Sortiti remos, passimque in litore sicco
Corpora curamus; fessos sopor inrigat artus.
Necdum orbem medium Nox horis acta subibat:
Haud segnis strato surgit Palinurus et omnis
Explorat ventos, adque auribus aera captat;
Sidera cuncta notat tacito labentia caelo,
Arcturum pluviasque Hyadas geminosque Triones,
Armatumque auro circumspicit Oriona.
Postquam cuncta videt caelo constare sereno,
Dat clarum e puppi signum; nos castra movemus,
Temptamusque viam et velorum pandimus alas.
Iamque rubescebat stellis Aurora fugatis,
Cum procul obscuros collis humilemque videmus
Italiam. Italiam primus conclamat Achates,
Italiam laeto socii clamore salutant.
Tum pater Anchises magnum cratera corona
Induit inplevitque mero, divosque vocavit
Stans celsa in puppi:
Di maris et terrae tempestatumque potentes,
Ferte viam vento facilem et spirate secundi.
Crebrescunt optatae aurae, portusque patescit
Iam propior, templumque adparet in arce Minervae.
Vela legunt socii, et proras ad litora torquent.
Portus ab Euroo fluctu curvatus in arcum;
Obiectae salsa spumant adspargine cautes;
Ipse latet; gemino demittunt bracchia muro
Turriti scopuli, refugitque ab litore templum.

Quattuor hic, primum omen, equos in gramine vidi
Tondentis campum late, candore nivali.
Et pater Anchises: Bellum, o terra hospita, portas;
Bello armantur equi, bellum haec armenta minantur.
Sed tamen idem olim curru succedere sueti
Quadrupedes, et frena iugo concordia ferre:
Spes et pacis, ait. Tum numina sancta precamur
Palladis armisonae, quae prima accepit ovantis,
Et capita ante aras Phrygio velamur amictu;
Praeceptisque Heleni, dederat quae maxuma, rite
Iunoni Argivae iussos adolemus honores.
Haud mora, continuo perfectis ordine votis,
Cornua velatarum obvertimus antennarum,
Graiugenumque domos suspectaque linquimus arva.
Hinc sinus Herculei, si verast fama, Tarenti
Cernitur; attollit se diva Lacinia contra,
Caulonisque arces et navifragum Scylaceum.
Tum procul e fluctu Trinacria cernitur Aetna,
Et gemitum ingentem pelagi pulsataque saxa
Audimus longe fractasque ad litora voces,
Exsultantque vada, adque aestu miscentur harenae.
Et pater Anchises: Nimirum haec illa Charybdis;
Hos Helenus scopulos, haec saxa horrenda canebat.
Eripite, o socii, pariterque insurgite remis.
Haud minus ac iussi faciunt, primusque rudentem
Contorsit laevas proram Palinurus ad undas;
Laevam cuncta cohors remis ventisque petivit.
Tollimur in caelum curvato gurgite, et idem
Subducta ad Manis imos desedimus unda.
Ter scopuli clamorem inter cava saxa dedere;
Ter spumam elisam et rorantia vidimus astra.
Interea fessos ventus cum sole reliquit,
Ignarique viae Cyclopum adlabimur oris.
Portus ab accessu ventorum inmotus et ingens
Ipse; sed horrificis iuxta tonat Aetna ruinis,
Interdumque atram prorumpit ad aethera nubem,
Turbine fumantem piceo et candente favilla,
Attollitque globos flammarum et sidera lambit;

Interdum scopulos avolsaque viscera montis
Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat, fundoque exaestuat imo.
Famast Enceladi semiustum fulmine corpus
Urgueri mole hac, ingentemque insuper Aetnam
Inpositam ruptis flammam exspirare caminis;
Et fessum quotiens mutet latus, intremere omnem
Murmure Trinacriam, et caelum subtexere fumo.
Noctem illam tecti silvis inmania monstra
Perferimus, nec, quae sonitum det caussa, videmus.
Nam neque erant astrorum ignes, nec lucidus aethra
Siderea polus, obscuro sed nubila caelo,
Et Lunam in nimbo nox intempesta tenebat.

Postera iamque dies primo surgebat Eoo,
Umentemque Aurora polo dimoverat umbram:
Cum subito e silvis, macie confecta suprema,
Ignoti nova forma viri miserandaque cultu
Procedit supplexque manus ad litora tendit.
Respicimus. Dira inluvies inmissaque barba,
Consertum tegumen spinis; at cetera Graius,
Et quondam patriis ad Troiam missus in armis.
Isque ubi Dardanios habitus et Troia vidit
Arma procul, paulum aspectu conterritus haesit,
Continuitque gradum; mox sese ad litora praeceps
Cum fletu precibusque tulit: Per sidera testor,
Per superos adque hoc caeli spirabile lumen,
Tollite me, Teucri; quascumque abducite terras;
Hoc sat erit. Scio me Danais e classibus unum,
Et bello Iliacos fateor petiisse Penatis.
Pro quo, si sceleris tantast iniuria nostri,
Spargite me in fluctus, vastoque inmergite ponto.
Si pereo, hominum manibus periisse iuvabit.
Dixerat, et genua amplexus genibusque volutans
Haerebat. Qui sit, fari, quo sanguine cretus,
Hortamur; quae deinde agitet fortuna, fateri.
Ipse pater dextram Anchises, haud multa moratus,
Dat iuveni, adque animum praesenti pignore firmat.

Ille haec, deposita tandem formidine, fatur:
Sum patria ex Ithaca, comes infelicis Ulixi,
Nomen Achemenides, Troiam genitore Adamasto
Paupere — mansissetque utinam fortuna! — profectus.
Hic me, dum trepidi crudelia limina lincunt,
Inmemores socii vasto Cyclopis in antro
Deseruere. Domus sanie dapibusque cruentis,
Intus opaca, ingens. Ipse arduus altaque pulsat
Sidera — Di, talem terris avertite pestem! —
Nec visu facilis nec dictu adfabilis ulli.
Visceribus miserorum et sanguine vescitur atro.
Vidi egomet, duo de numero cum corpora nostro
Prensa manu magna medio resupinus in antro
Frangeret ad saxum, sanieque exspersa natarent
Limina; vidi atro cum membra fluentia tabo
Manderet, et tepidi tremerent sub dentibus artus.
Haud inpune quidem; nec talia passus Ulixes,
Oblitusve suist Ithacus discrimine tanto.
Nam simul expletus dapibus vinoque sepultus
Cervicem inflexam posuit, iacuitque per antrum
Inmensus, saniem eructans et frusta cruento
Per somnum commixta mero, nos, magna precati
Numina sortitique vices, una undique circum
Fundimur, et telo lumen terebramus acuto,
Ingens, quod torva solum sub fronte latebat,
Argolici clipei aut Phoebeae lampadis instar,
Et tandem laeti sociorum ulciscimur umbras.
Sed fugite, o miseri, fugite, adque ab litore funem
Rumpite.
Nam qualis quantusque cavo Polyphemus in antro
Lanigeras claudit pecudes adque ubera pressat,
Centum alii curva haec habitant ad litora volgo
Infandi Cyclopes et altis montibus errant.
Tertia iam Lunae se cornua lumine conplent,
Cum vitam in silvis inter deserta ferarum
Lustra domosque traho, vastosque ab rupe Cyclopas
Prospicio, sonitumque pedum vocemque tremesco.

Victum infelicem, bacas lapidosaque corna,
Dant rami, et volsis pascunt radicibus herbae.
Omnia conlustrans, hanc primum ad litora classem
Conspexi venientem. Huic me, quaecumque fuisset,
Addixi: satis est gentem effugisse nefandam.
Vos animam hanc potius quocumque absumite leto.

Vix ea fatus erat, summo cum monte videmus
Ipsum inter pecudes vasta se mole moventem
Pastorem Polyphemum et litora nota petentem,
Monstrum horrendum, informe, ingens, cui lumen ademptum.
Trunca manu pinus regit, et vestigia firmat;
Lanigerae comitantur oves; ea sola voluptas,
Solamenque mali.
Postquam altos tetigit fluctus et ad aequora venit,
Luminis effossi fluvidum lavit inde cruorem,
Dentibus infrendens gemitu, graditurque per aequor
Iam medium, necdum fluctus latera ardua tinxit.
Nos procul inde fugam trepidi celerare, recepto
Supplice sic merito, tacitique incidere funem;
Verrimus et proni certantibus aequora remis.
Sensit, et ad sonitum vocis vestigia torsit.
Verum ubi nulla datur dextra adfectare potestas,
Nec potis Ionios fluctus aequare sequendo,
Clamorem inmensum tollit, quo pontus et omnes
Contremuere undae, penitusque exterrita tellus
Italiae, curvisque inmugiit Aetna cavernis.
At genus e silvis Cyclopum et montibus altis
Excitum ruit ad portus et litora conplent.
Cernimus adstantis nequiquam lumine torvo
Aetnaeos fratres, caelo capita alta ferentis,
Concilium horrendum: quales cum vertice celso
Aeriae quercus, aut coniferae cyparissi
Constiterunt, silva alta Iovis, lucusve Dianae.
Praecipitis metus acer agit quocumque rudentis
Excutere, et ventis intendere vela secundis.
[Contra iussa monent Heleni, Scyllam adque Charybdim

Inter, utramque viam leti discrimine parvo,
Ni teneant cursus; certumst dare lintea retro.]
Ecce autem Boreas angusta ab sede Pelori
Missus adest. Vivo praetervehor ostia saxo
Pantagiae Megarosque sinus Thapsumque iacentem.
[Talia monstrabat relegens errata retrorsus
Litora Achemenides, comes infelicis Ulixi.]

Sicanio praetenta sinu iacet insula contra
Plemyrium undosum; nomen dixere priores
Ortygiam. Alpheum famast huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare; qui nunc
Ore, Arethusa, tuo Siculis confunditur undis.
Iussi numina magna loci veneramur; et inde
Exsupero praepingue solum stagnantis Helori.
Hinc altas cautes proiectaque saxa Pachyni
Radimus, et fatis numquam concessa moveri
Adparet Camarina procul campique Geloi,
[Inmanisque Gela fluvii cognomine dicta.]
Arduus inde Acragans ostentat maxuma longe
Moenia, magnanimum quondam generator equorum;
Teque datis linquo ventis, palmosa Selinus,
Et vada dura lego saxis Lilybeia caecis.
Hinc Drepani me portus et inlaetabilis ora
Accipit. Hic, pelagi tot tempestatibus actus,
Heu genitorem, omnis curae cassusque levamen,
Amitto Anchisen. Hic me, pater optume, fessum
Deseris, heu, tantis nequiquam erepte periclis!
Nec vates Helenus, cum multa horrenda moneret,
Hos mihi praedixit luctus, non dira Celaeno.
Hic labor extremus, longarum haec meta viarum.
Hinc me digressum vestris deus adpulit oris.

Sic pater Aeneas intentis omnibus unus
Fata renarrabat divom, cursusque docebat.
Conticuit tandem, factoque hic fine quievit.

P. VERGILI MARONIS

AENEIDOS

LIBER QUARTUS.

At regina gravi iandudum saucia cura
Volnus alit venis, et caeco carpitur igni.
Multa viri virtus animo, multusque recursat
Gentis honos; haerent infixi pectore voltus
Verbaque, nec placidam membris dat cura quietem.
Postera Phoebea lustrabat lampade terras
Umentemque Aurora polo dimoverat umbram,
Cum sic unanimam adloquitur male sana sororem:
Anna soror, quae me suspensam insomnia terrent!
Quis novos hic nostris successit sedibus hospes,
Quem sese ore ferens, quam forti pectore et armis!
Credo equidem, nec vana fides, genus esse deorum.
Degeneres animos timor arguit. Heu, quibus ille
Iactatus fatis! quae bella exhausta canebat!
Si mihi non animo fixum inmotumque sederet,
Ne cui me vinclo vellem sociare iugali,
Postquam primus amor deceptam morte fefellit;
Si non pertaesum thalami taedaeque fuisset,
Huic uni forsan potui succumbere culpae.
Anna, fatebor enim, miseri post fata Sychaei
Coniugis et sparsos fraterna caede Penatis,
Solus hic inflexit sensus, animumque labantem

Inpulit. Adgnosco veteris vestigia flammae.
Sed mihi vel tellus optem prius ima dehiscat,
Vel Pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras,
Pallentis umbras Erebi noctemque profundam,
Ante, Pudor, quam te violo, aut tua iura resolvo.
Ille meos, primus qui me sibi iunxit, amores
Abstulit; ille habeat secum servetque sepulchro.
Sic effata sinum lacrimis inplevit obortis.

Anna refert: O luce magis dilecta sorori,
Solane perpetua maerens carpere iuventa,
Nec dulcis natos, Veneris nec praemia noris?
Id cinerem aut Manis credis curare sepultos?
Esto: aegram nulli quondam flexere mariti,
Non Libyae, non ante Tyro; despectus Iarbas
Ductoresque alii, quos Africa terra triumphis
Dives alit: placitone etiam pugnabis amori?
Nec venit in mentem, quorum consederis arvis?
Hinc Gaetulae urbes, genus insuperabile bello,
Et Numidae infreni cingunt et inhospita Syrtis;
Hinc deserta siti regio, lateque furentes
Barcaei. Quid bella Tyro surgentia dicam,
Germanique minas?
Dis equidem auspicibus reor et Iunone secunda
Hunc cursum Iliacas vento tenuisse carinas.
Quam tu urbem, soror, hanc cernes, quae surgere regna
Coniugio tali! Teucrum comitantibus armis
Punica se quantis attollet gloria rebus!
Tu modo posce deos veniam, sacrisque litatis
Indulge hospitio, caussasque innecte morandi,
Dum pelago desaevit hiemps et aquosus Orion,
Quassataeque rates, dum non tractabile caelum.

His dictis incensum animum inflammavit amore,
Spemque dedit dubiae menti, solvitque pudorem.
Principio delubra adeunt, pacemque per aras
Exquirunt; mactant lectas de more bidentis

Legiferae Cereri Phoeboque patrique Lyaeo,
Iunoni ante omnis, cui vincla iugalia curae.
Ipsa, tenens dextra pateram, pulcherrima Dido
Candentis vaccae media inter cornua fundit,
Aut ante ora deum pinguis spatiatur ad aras,
Instauratque diem donis, pecudumque reclusis
Pectoribus inhians spirantia consulit exta.
Heu vatum ignarae mentes! quid vota furentem,
Quid delubra iuvant? Est mollis flamma medullas
Interea, et tacitum vivit sub pectore volnus.
Uritur infelix Dido totaque vagatur
Urbe furens, qualis coniecta cerva sagitta,
Quam procul incautam nemora inter Cresia fixit
Pastor agens telis, liquitque volatile ferrum
Nescius; illa fuga silvas saltusque peragrat
Dictaeos; haeret lateri letalis harundo.
Nunc media Aenean secum per moenia ducit,
Sidoniasque ostentat opes urbemque paratam;
Incipit effari, mediaque in voce resistit;
Nunc eadem labente die convivia quaerit,
Iliacosque iterum demens audire laboris
Exposcit, pendetque iterum narrantis ab ore.
Post, ubi digressi, lumenque obscura vicissim
Luna premit suadentque cadentia sidera somnos,
Sola domo maeret vacua, stratisque relictis
Incubat. Illum absens absentem auditque videtque,
Aut gremio Ascanium, genitoris imagine capta,
Detinet, infandum si fallere possit amorem.
Non coeptae adsurgunt turres, non arma iuventus
Exercet, portusve aut propugnacula bello
Tuta parant; pendent opera interrupta minaeque
Murorum ingentes aequataque machina caelo.

Quam simul ac tali persensit peste teneri
Cara Iovis coniunx, nec famam obstare furori,
Talibus adgreditur Venerem Saturnia dictis:
Egregiam vero laudem et spolia ampla refertis
Tuque puerque tuus; magnum et memorabile numen,

Una dolo divom si femina victa duorumst.
Nec me adeo fallit veritam te moenia nostra
Suspectas habuisse domos Karthaginis altae.
Sed quis erit modus, aut quo nunc certamina tanta?
Quin potius pacem aeternam pactosque hymenaeos
Exercemus? habes, tota quod mente petisti:
Ardet amans Dido traxitque per ossa furorem.
Communem hunc ergo populum paribusque regamus
Auspiciis; liceat Phrygio servire marito,
Dotalisque tuae Tyrios permittere dextrae.

Olli — sensit enim simulata mente locutam,
Quo regnum Italiae Libycas averteret oras —
Sic contrast ingressa Venus: Quis talia demens
Abnuat, aut tecum malit contendere bello?
Si modo, quod memoras factum, fortuna sequatur.
Sed fatis incerta feror, si Iuppiter unam
Esse velit Tyriis urbem Troiaque profectis,
Misceri ve probet populos, aut foedera iungi.
Tu coniunx; tibi fas animum temptare precando.
Perge; sequar. Tum sic excepit regia Iuno:
Mecum erit iste labor. Nunc qua ratione, quod instat,
Confieri possit, paucis, adverte, docebo.
Venatum Aeneas unaque miserrima Dido
In nemus ire parant, ubi primos crastinus ortus
Extulerit Titan radiisque retexerit orbem.
His ego nigrantem commixta grandine nimbum,
Dum trepidant alae, saltusque indagine cingunt,
Desuper infundam, et tonitru caelum omne ciebo.
Diffugient comites et nocte tegentur opaca:
Speluncam Dido dux et Troianus eandem
Devenient. Adero, et, tua si mihi certa voluntas,
Conubio iungam stabili propriamque dicabo.
Hic hymenaeus erit. Non adversata petenti
Adnuit, adque dolis risit Cytherea repertis.

Oceanum interea surgens Aurora reliquit.
It portis iubare exorto delecta iuventus;

Retia rara, plagae, lato venabula ferro,
Massylique ruunt equites et odora canum vis.
Reginam thalamo cunctantem ad limina primi
Poenorum exspectant, ostroque insignis et auro
Stat sonipes ac frena ferox spumantia mandit.
Tandem progreditur magna stipante caterva,
Sidoniam picto chlamydem circumdata limbo.
Cui pharetra ex auro; crines nodantur in aurum;
Aurea purpuream subnectit fibula vestem.
Nec non et Phrygii comites et laetus Iulus
Incedunt. Ipse ante alios pulcherrimus omnis
Infert se socium Aeneas adque agmina iungit.
Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluenta
Deserit ac Delum maternam invisit Apollo
Instauratque choros, mixtique altaria circum
Cretesque Dryopesque fremunt pictique Agathyrsi;
Ipse iugis Cynthi graditur, mollique fluentem
Fronde premit crinem fingens adque inplicat auro,
Tela sonant umeris: haud illo segnior ibat
Aeneas; tantum egregio decus enitet ore.
Postquam altos ventum in montis adque invia lustra,
Ecce ferae, saxi deiectae vertice, caprae
Decurrere iugis; alia de parte patentis
Transmittunt cursu campos adque agmina cervi
Pulverulenta fuga glomerant montisque relincunt.
At puer Ascanius mediis in vallibus acri
Gaudet equo, iamque hos cursu, iam praeterit illos,
Spumantemque dari pecora inter inertia votis
Optat aprum, aut fulvom descendere monte leonem.

Interea magno misceri murmure caelum
Incipit; insequitur commixta grandine nimbus;
Et Tyrii comites passim et Troiana iuventus
Dardaniusque nepos Veneris diversa per agros
Tecta metu petiere; ruunt de montibus amnes.
Speluncam Dido dux et Troianus eandem
Deveniunt. Prima et Tellus et pronuba Iuno
Dant signum; fulsere ignes et conscius aether

Conubiis, summoque ulularunt vertice Nymphae.
Ille dies primus leti primusque malorum
Caussa fuit; neque enim specie famave movetur,
Nec iam furtivom Dido meditatur amorem;
Coniugium vocat; hoc praetexit nomine culpam.

Extemplo Libyae magnas it Fama per urbes,
Fama malum, quo non aliud velocius ullum;
Mobilitate viget, virisque adquirit eundo;
Parva metu primo; mox sese attollit in auras,
Ingrediturque solo, et caput inter nubila condit.
Illam Terra parens, ira inritata deorum,
Extremam, ut perhibent, Coeo Enceladoque sororem
Progenuit, pedibus celerem et pernicibus alis,
Monstrum horrendum, ingens, cui, quot sunt corpore plumae,
Tot vigiles oculi subter, mirabile dictu,
Tot linguae, totidem ora sonant, tot subrigit auris.
Nocte volat caeli medio terraeque per umbram,
Stridens, nec dulci declinat lumina somno;
Luce sedet custos aut summi culmine tecti,
Turribus aut altis, et magnas territat urbes,
Tam ficti pravique tenax, quam nuntia veri.
Haec tum multiplici populos sermone replebat
Gaudens et pariter facta adque infecta canebat:
Venisse Aenean, Troiano a sanguine cretum,
Cui se pulchra viro dignetur iungere Dido;
Nunc hiemem inter se luxu, quam longa, fovere
Regnorum inmemores turpique cupidine captos.
Haec passim dea foeda virum diffundit in ora.
Protinus ad regem cursus detorquet Iarban,
Incenditque animum dictis adque aggerat iras.

Hic Hammone satus, rapta Garamantide Nympha,
Templa Iovi centum latis inmania regnis,
Centum aras posuit, vigilemque sacraverat ignem,
Excubias divom aeternas, pecudumque cruore
Pingue solum et variis florentia limina sertis.

Isque amens animi et rumore accensus amaro
Dicitur ante aras media inter numina divom
Multa Iovem manibus supplex orasse supinis:
Iuppiter omnipotens, cui nunc Maurusia pictis
Gens epulata toris Lenaeum libat honorem,
Aspicis haec? an te, genitor, cum fulmina torques,
Nequiquam horremus, caecique in nubibus ignes
Terrificant animos et inania murmura miscent?
Femina, quae nostris errans in finibus urbem
Exiguam pretio posuit, cui litus arandum
Cuique loci leges dedimus, conubia nostra
Reppulit ac dominum Aenean in regna recepit.
Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu,
Maeonia mentum mitra crinemque madentem
Subnixus, rapto potitur: nos munera templis
Quippe tuis ferimus, famamque fovemus inanem.

Talibus orantem dictis arasque tenentem
Audiit omnipotens, oculosque ad moenia torsit
Regia et oblitos famae melioris amantis.
Tum sic Mercurium adloquitur ac talia mandat:
Vade age, nate, voca Zephyros et labere pinnis,
Dardaniumque ducem, Tyria Karthagine qui nunc
Exspectat, fatisque datas non respicit urbes,
Adloquere et celeris defer mea dicta per auras.
Non illum nobis genetrix pulcherrima talem
Promisit Graiumque ideo bis vindicat armis;
Sed fore, qui gravidam inperiis belloque frementem
Italiam regeret, genus alto a sanguine Teucri
Proderet, ac totum sub leges mitteret orbem.
Si nulla accendit tantarum gloria rerum
Nec super ipse sua molitur laude laborem,
Ascanione pater Romanas invidet arces?
Quid struit? aut qua spe, inimica in gente, moratur,
Nec prolem Ausoniam et Lavinia respicit arva?
Naviget! haec summast; hic nostri nuntius esto.

Dixerat. Ille patris magni parere parabat
Inperio; et primum pedibus talaria nectit,
Aurea, quae sublimem alis sive aequora supra
Seu terram rapido pariter cum flamine portant;
Tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco
Pallentis, alias sub Tartara tristia mittit,
Dat somnos adimitque, et lumina morte resignat;
Illa fretus agit ventos, et turbida tranat
Nubila. Iamque volans apicem et latera ardua cernit
Atlantis duri, caelum qui vertice fulcit,
Atlantis, cinctum adsidue cui nubibus atris
Piniferum caput et vento pulsatur et imbri;
Nix umeros infusa tegit; tum flumina mento
Praecipitant senis, et glacie riget horrida barba.
Hic primum paribus nitens Cyllenius alis
Constitit; hinc toto praeceps se corpore ad undas
Misit, avi similis, quae circum litora, circum
Piscosos scopulos humilis volat aequora iuxta.
[Haud aliter terras inter caelumque volabat,
Litus harenosum ac Libyae ventosque secabat
Materno veniens ab avo Cyllenia proles.]
Ut primum alatis tetigit magalia plantis,
Aenean fundantem arces ac tecta novantem
Conspicit. Adque illi stellatus iaspide fulva
Ensis erat, Tyrioque ardebat murice laena
Demissa ex umeris, dives quae munera Dido
Fecerat et tenui telas discreverat auro.
Continuo invadit: Tu nunc Karthaginis altae
Fundamenta locas, pulchramque uxorius urbem
Exstruis? heu regni rerumque oblite tuarum!
Ipse deum tibi me claro demittit Olympo
Regnator, caelum et terras qui numine torquet;
Ipse haec ferre iubet celeris mandata per auras:
Quid struis? aut qua spe Libycis teris otia terris?
Si te nulla movet tantarum gloria rerum
Nec super ipse tua moliris laude laborem,
Ascanium surgentem et spes heredis Iuli
Respice, cui regnum Italiae Romanaque tellus

Debentur. Tali Cyllenius ore locutus
Mortalis visus medio sermone reliquit,
Et procul in tenuem ex oculis evanuit auram.

At vero Aeneas aspectu obmutuit amens,
Arrectaeque horrore comae, et vox faucibus haesit.
Ardet abire fuga dulcisque relinquere terras,
Attonitus tanto monitu inperioque deorum.
Heu quid agat? quo nunc reginam ambire furentem
Audeat adfatu? quae prima exordia sumat?
Adque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc,
In partisque rapit varias perque omnia versat.
Haec alternanti potior sententia visast:
Mnesthea Sergestumque vocat fortemque Serestum,
Classem aptent taciti sociosque ad litora cogant,
Arma parent, et, quae rebus sit caussa novandis,
Dissimulent; sese interea, quando optuma Dido
Nesciat et tantos rumpi non speret amores,
Temptaturum aditus, et quae mollissima fandi
Tempora, quis rebus dexter modus. Ocius omnes
Inperio laeti parent ac iussa facessunt.

At regina dolos — quis fallere possit amantem? —
Praesensit, motusque excepit prima futuros,
Omnia tuta timens. Eadem impia Fama furenti
Detulit armari classem cursumque parari.
Saevit inops animi, totamque incensa per urbem
Bacchatur, qualis commotis excita sacris
Thyias, ubi audito stimulant trieterica Baccho
Orgia nocturnusque vocat clamore Cithaeron.
Tandem his Aenean compellat vocibus ultro:

Dissimulare etiam sperasti, perfide, tantum
Posse nefas, tacitusque mea decedere terra?
Nec te noster amor, nec te data dextera quondam,
Nec moritura tenet crudeli funere Dido?
Quin etiam hiberno moliris sidere classem,

Et mediis properas aquilonibus ire per altum,
Crudelis? Quid? si non arva aliena domosque
Ignotas peteres, et Troia antiqua maneret,
Troia per undosum peteretur classibus aequor?
Mene fugis? Per ego has lacrimas dextramque tuam te—
Quando aliud mihi iam miserae nihil ipsa reliqui —
Per conubia nostra, per inceptos hymenaeos,
Si bene quid de te merui, fuit aut tibi quicquam
Dulce meum, miserere domus labentis et istam,
Oro, siquis adhuc precibus locus, exue mentem.
Te propter Libycae gentes Nomadumque tyranni
Odere, infensi Tyrii; te propter eundem
Exstinctus pudor et, qua sola sidera adibam,
Fama prior. Cui me moribundam deseris, hospes?
Hoc solum nomen quoniam de coniuge restat.
Quid moror? an mea Pygmalion dum moenia frater
Destruat, aut captam ducat Gaetulus Iarbas?
Saltem siqua mihi de te suscepta fuisset
Ante fugam suboles, siquis mihi parvolus aula
Luderet Aeneas, qui te tamen ore referret,
Non equidem omnino capta ac deserta viderer.

Dixerat. Ille Iovis monitis inmota tenebat
Lumina, et obnixus curam sub corde premebat.
Tandem pauca refert: Ego te, quae pluruma fando
Enumerare vales, numquam, Regina, negabo
Promeritam; nec me meminisse pigebit Elissae,
Dum memor ipse mei, dum spiritus hos regit artus.
Pro re pauca loquar. Neque ego hanc abscondere furto
Speravi, ne finge, fugam, nec coniugis umquam
Praetendi taedas aut haec in foedera veni.
Me si fata meis paterentur ducere vitam
Auspiciis et sponte mea conponere curas,
Urbem Troianam primum dulcisque meorum
Reliquias colerem, Priami tecta alta manerent,
Et recidiva manu posuissem Pergama victis.
Sed nunc Italiam magnam Gryneus Apollo,

Italiam Lyciae iussere capessere sortes;
Hic amor, haec patriast. Si te Karthaginis arces,
Phoenissam, Libycaeque aspectus detinet urbis,
Quae tandem, Ausonia Teucros considere terra,
Invidiast? Et nos fas extera quaerere regna.
Me patris Anchisae, quotiens umentibus umbris
Nox operit terras, quotiens astra ignea surgunt,
Admonet in somnis et turbida terret imago;
Me puer Ascanius capitisque iniuria cari,
Quem regno Hesperiae fraudo et fatalibus arvis.
Nunc etiam interpres divom, Iove missus ab ipso —
Testor utrumque caput — celeris mandata per auras
Detulit; ipse deum manifesto in lumine vidi
Intrantem muros, vocemque his auribus hausi.
Desine meque tuis incendere teque querellis;
Italiam non sponte sequor.

Talia dicentem iandudum aversa tuetur,
Huc illuc volvens oculos, totumque pererrat
Luminibus tacitis, et sic accensa profatur:
Nec tibi diva parens, generis nec Dardanus auctor,
Perfide; sed duris genuit te cautibus horrens
Caucasus, Hyrcanaeque admorunt ubera tigres.
Nam quid dissimulo? aut quae me ad maiora reservo?
Num fletu ingemuit nostro? num lumina flexit?
Num lacrimas victus dedit, aut miseratus amantemst?
Quae quibus anteferam? Iam iam nec maxuma Iuno,
Nec Saturnius haec oculis pater aspicit aequis.
Nusquam tuta fides. Eiectum litore, egentem
Excepi et regni demens in parte locavi;
Amissam classem, socios a morte reduxi.
Heu furiis incensa feror! Nunc augur Apollo,
Nunc Lyciae sortes, nunc et Iove missus ab ipso
Interpres divom fert horrida iussa per auras.
Scilicet is Superis labor est, ea cura quietos
Sollicitat. Neque te teneo, neque dicta refello;
I, sequere Italiam ventis, pete regna per undas.

Spero equidem mediis, siquid pia numina possunt,
Supplicia hausurum scopulis, et nomine Dido
Saepe vocaturum. Sequar atris ignibus absens,
Et, cum frigida mors anima seduxerit artus,
Omnibus umbra locis adero. Dabis, inprobe, poenas.
Audiam, et haec Manis veniet mihi fama sub imos.
His medium dictis sermonem abrumpit, et auras
Aegra fugit, seque ex oculis avertit et aufert,
Linquens multa metu cunctantem et multa parantem
Dicere. Suscipiunt famulae, conlapsaque membra
Marmoreo referunt thalamo stratisque reponunt.

At pius Aeneas, quamquam lenire dolentem
Solando cupit et dictis avertere curas,
Multa gemens magnoque animum labefactus amore,
Iussa tamen divom exsequitur, classemque revisit.
Tum vero Teucri incumbunt et litore celsas
Deducunt toto navis. Natat uncta carina,
Frondentisque ferunt remos et robora silvis
Infabricata, fugae studio.
Migrantis cernas, totaque ex urbe ruentis,
Ac velut ingentem formicae farris acervom
Cum populant, hiemis memores, tectoque reponunt:
It nigrum campis agmen, praedamque per herbas
Convectant calle angusto; pars grandia trudunt
Obnixae frumenta umeris; pars agmina cogunt
Castigantque moras; opere omnis semita fervet.
Quis tibi tum, Dido, cernenti talia sensus!
Quosve dabas gemitus, cum litora fervere late
Prospiceres arce ex summa, totumque videres
Misceri ante oculos tantis clamoribus aequor!
Inprobe amor, quid non mortalia pectora cogis!
Ire iterum in lacrimas, iterum temptare precando
Cogitur, et supplex animos submittere amori,
Ne quid inexpertum frustra moritura relinquat.

Anna, vides toto properari litore? Circum
Undique convenere; vocat iam carbasus auras,

Puppibus et laeti nautae inposuere coronas.
Hunc ego si potui tantum sperare dolorem,
Et perferre, soror, potero. Miserae hoc tamen unum
Exsequere, Anna, mihi; solam nam perfidus ille
Te colere, arcanos etiam tibi credere sensus;
Sola viri mollis aditus et tempora noras.
I, soror, adque hostem supplex adfare superbum:
Non ego cum Danais Troianam exscindere gentem
Aulide iuravi, classemve ad Pergama misi,
Nec patris Anchisae cinerem Manisve revelli:
Cur mea dicta negat duras demittere in auris?
Quo ruit? extremum hoc miserae det munus amanti:
Exspectet facilemque fugam ventosque ferentis.
Non iam coniugium anticum, quod prodidit, oro,
Nec pulchro ut Latio careat regnumque relinquat;
Tempus inane peto, requiem spatiumque furori,
Dum mea me victam doceat fortuna dolere.
Extremam hanc oro veniam — miserere sororis —;
Quam mihi cum dederis, cumulatam morte remittam.

Talibus orabat, talisque miserrima fletus
Fertque refertque soror. Sed nullis ille movetur
Fletibus, aut voces ullas tractabilis audit;
Fata obstant, placidasque viri deus obstruit auris.
Ac velut annoso validam cum robore quercum
Alpini Boreae nunc hinc nunc flatibus illinc
Eruere inter se certant; it stridor, et altae
Consternunt terram concusso stipite frondes;
Ipsa haeret scopulis, et, quantum vertice ad auras
Aetherias, tantum radice in Tartara tendit:
Haud secus adsiduis hinc adque hinc vocibus heros
Tunditur, et magno persentit pectore curas;
Mens inmota manet; lacrimae volvontur inanes.

Tum vero infelix fatis exterrita Dido
Mortem orat; taedet caeli convexa tueri.
Quo magis inceptum peragat lucemque relinquat,

Vidit, turicremis cum dona inponeret aris —
Horrendum dictu — latices nigrescere sacros
Fusaque in obscenum se vertere vina cruorem.
Hoc visum nulli, non ipsi effata sorori.
Praeterea fuit in tectis de marmore templum
Coniugis antiqui, miro quod honore colebat,
Velleribus niveis et festa fronde revinctum:
Hinc exaudiri voces et verba vocantis
Visa viri, nox cum terras obscura teneret;
Solaque culminibus ferali carmine bubo
Saepe queri et longas in fletum ducere voces;
Multaque praeterea vatum praedicta piorum
Terribili monitu horrificant. Agit ipse furentem
In somnis ferus Aeneas; semperque relinqui
Sola sibi, semper longam incomitata videtur
Ire viam et Tyrios deserta quaerere terra.
Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus,
Et solem geminum et duplicis se ostendere Thebas;
Aut Agamemnonius scaenis agitatus Orestes
Armatam facibus matrem et serpentibus atris
Cum fugit, ultricesque sedent in limine Dirae.

Ergo ubi concepit furias evicta dolore
Decrevitque mori, tempus secum ipsa modumque
Exigit, et, maestam dictis adgressa sororem,
Consilium voltu tegit, ac spem fronte serenat:
Inveni, germana, viam — gratare sorori —
Quae mihi reddat eum, vel eo me solvat amantem.
Oceani finem iuxta solemque cadentem
Ultimus Aethiopum locus est, ubi maxumus Atlans
Axem umero torquet stellis ardentibus aptum:
Hinc mihi Massylae gentis monstrata sacerdos,
Hesperidum templi custos, epulasque draconi
Quae dabat et sacros servabat in arbore ramos,
Spargens umida mella soporiferumque papaver.
Haec se carminibus promittit solvere mentes,
Quas velit, ast aliis duras inmittere curas;
Sistere aquam fluviis, et vertere sidera retro;

Nocturnosque movet Manis; mugire videbis
Sub pedibus terram, et descendere montibus ornos.
Testor, cara, deos et te, germana, tuumque
Dulce caput, magicas invitam accingier artis.
Tu secreta pyram tecto interiore sub auras
Erige, et arma viri, thalamo quae fixa reliquit
Impius, exuviasque omnis, lectumque iugalem,
Quo perii, superinponant: abolere nefandi
Cuncta viri monumenta iuvat, monstratque sacerdos.
Haec effata silet; pallor simul occupat ora.
Non tamen Anna novis praetexere funera sacris
Germanam credit, nec tantos mente furores
Concipit, aut graviora timet, quam morte Sychaei.
Ergo iussa parat.

At regina, pyra penetrali in sede sub auras
Erecta ingenti taedis adque ilice secta,
Intenditque locum sertis et fronde coronat
Funerea; super exuvias ensemque relictum
Effigiemque toro locat, haud ignara futuri.
Stant arae circum, et crinis effusa sacerdos
Ter centum tonat ore deos, Erebumque Chaosque
Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianae.
Sparserat et latices simulatos fontis Averni,
Falcibus et messae ad Lunam quaeruntur aenis
Pubentes herbae nigri cum lacte veneni;
Quaeritur et nascentis equi de fronte revolsus
Et matri praereptus amor.
Ipsa mola manibusque piis altaria iuxta,
Unum exuta pedem vinclis, in veste recincta,
Testatur moritura deos et conscia fati
Sidera; tum, siquod non aequo foedere amantis
Curae numen habet iustumque memorque, precatur.

Nox erat, et placidum carpebant fessa soporem
Corpora per terras, silvaeque et saeva quierant
Aequora, cum medio volvontur sidera lapsu,
Cum tacet omnis ager, pecudes pictaeque volucres,

Quaeque lacus late liquidos, quaeque aspera dumis
Rura tenent, somno positae sub nocte silenti.
[Lenibant curas, et corda oblita laborum.]
At non infelix animi Phoenissa, nec umquam
Solvitur in somnos, oculisve aut pectore noctem
Accipit: ingeminant curae, rursusque resurgens
Saevit amor, magnoque irarum fluctuat aestu.
Sic adeo insistit, secumque ita corde volutat:
En, quid ago? rursusne procos inrisa priores
Experiar, Nomadumque petam conubia supplex,
Quos ego sim totiens iam dedignata maritos?
Iliacas igitur classis adque ultima Teucrum
Iussa sequar? quiane auxilio iuvat ante levatos,
Et bene apud memores veteris stat gratia facti?
Quis me autem, fac velle, sinet, ratibusve superbis
Invisam accipiet? nescis heu, perdita, necdum
Laomedonteae sentis periuria gentis?
Quid tum? sola fuga nautas comitabor ovantis?
An Tyriis omnique manu stipata meorum
Inferar, et, quos Sidonia vix urbe revelli,
Rursus agam pelago, et ventis dare vela iubebo?
Quin morere, ut merita es, ferroque averte dolorem.
Tu lacrimis evicta meis, tu prima furentem
His, germana, malis oneras adque obicis hosti.
Non licuit thalami expertem sine crimine vitam
Degere, more ferae, talis nec tangere curas!
Non servata fides, cineri promissa Sychaeo!
Tantos illa suo rumpebat pectore questus.

Aeneas celsa in puppi, iam certus eundi,
Carpebat somnos, rebus iam rite paratis.
Huic se forma dei voltu redeuntis eodem
Obtulit in somnis, rursusque ita visa monerest,
Omnia Mercurio similis, vocemque coloremque
Et crinis flavos et membra decora iuventa:
Nate dea, potes hoc sub cassu ducere somnos,
Nec, quae te circum stent deinde pericula, cernis?
Demens! nec Zephyros audis spirare secundos?

Illa dolos dirumque nefas in pectore versat,
Certa mori, varioque irarum fluctuat aestu.
Non fugis hinc praeceps, dum praecipitare potestas?
Iam mare turbari trabibus, saevasque videbis
Conlucere faces, iam fervere litora flammis,
Si te his attigerit terris Aurora morantem.
Heia age, rumpe moras. Varium et mutabile semper
Femina. Sic fatus nocti se inmiscuit atrae.

Tum vero Aeneas, subitis exterritus umbris,
Corripit e somno corpus sociosque fatigat:
Praecipites vigilate, viri, et considite transtris;
Solvite vela citi. Deus, aethere missus ab alto
Festinare fugam tortosque incidere funis
Ecce iterum stimulat. Sequimur te, sancte deorum,
Quisquis es, inperioque iterum paremus ovantes.
Adsis o placidusque iuves, et sidera caelo
Dextra feras. Dixit, vaginaque eripit ensem
Fulmineum, strictoque ferit retinacula ferro.
Idem omnis simul ardor habet, rapiuntque ruuntque;
Litora deseruere; latet sub classibus aequor;
Adnixi torquent spumas et caerula verrunt.

Et iam prima novo spargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens Aurora cubile.
Regina e speculis ut primum albescere lucem
Vidit et aequatis classem procedere velis,
Litoraque et vacuos sensit sine remige portus,
Terque quaterque manu pectus percussa decorum
Flaventisque abscissa comas, Pro Iuppiter! ibit
Hic, ait, et nostris inluserit advena regnis?
Non arma expedient, totaque ex urbe sequentur,
Deripientque rates alii navalibus? Ite,
Ferte citi flammas, date tela, inpellite remos! —
Quid loquor? aut ubi sum? Quae mentem insania mutat?
Infelix Dido! nunc te facta impia tangunt?
Tum decuit, cum sceptra dabas. — En dextra fidesque,

Quem secum patrios aiunt portare Penatis,
Quem subiisse umeris confectum aetate parentem! —
Non potui abreptum divellere corpus et undis
Spargere? non socios, non ipsum absumere ferro
Ascanium, patriisque epulandum ponere mensis? —
Verum anceps pugnae fuerat fortuna. — Fuisset;
Quem metui moritura? Faces in castra tulissem,
Inplessemque foros flammis, natumque patremque
Cum genere exstinxem, memet super ipsa dedissem. —
Sol, qui terrarum flammis opera omnia lustras,
Tuque harum interpres curarum et conscia Iuno,
Nocturnisque Hecate triviis ululata per urbes,
Et Dirae ultrices, et di morientis Elissae,
Accipite haec, meritumque malis advertite numen,
Et nostras audite preces. Si tangere portus
Infandum caput ac terris adnare necessest,
Et sic fata Iovis poscunt, hic terminus haeret:
At bello audacis populi vexatus et armis,
Finibus extorris, conplexu avolsus Iuli,
Auxilium inploret, videatque indigna suorum
Funera; nec, cum se sub leges pacis iniquae
Tradiderit, regno aut optata luce fruatur;
Sed cadat ante diem mediaque inhumatus harena.
Haec precor, hanc vocem extremam cum sanguine fundo.
Tum vos, o Tyrii, stirpem et genus omne futurum
Exercete odiis, cinerique haec mittite nostro
Munera. Nullus amor populis, nec foedera sunto.
Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor,
Qui face Dardanios ferroque sequare colonos,
Nunc, olim, quocumque dabunt se tempore vires.
Litora litoribus contraria, fluctibus undas
Inprecor, arma armis; pugnent ipsique nepotesque.

Haec ait, et partis animum versabat in omnis,
Invisam quaerens quam primum abrumpere lucem.
Tum breviter Barcen nutricem adfata Sychaei;
Namque suam patria antiqua cinis ater habebat:

Annam cara mihi nutrix huc siste sororem;
Dic corpus properet fluviali spargere lympha,
Et pecudes secum et monstrata piacula ducat;
Sic veniat; tuque ipsa pia tege tempora vitta.
Sacra Iovi Stygio, quae rite incepta paravi,
Perficerest animus, finemque inponere curis,
Dardaniique rogum capitis permittere flammae.
Sic ait. Illa gradum studio celerabat anilem.
At trepida, et coeptis inmanibus effera Dido,
Sanguineam volvens aciem, maculisque trementis
Interfusa genas, et pallida morte futura,
Interiora domus inrumpit limina, et altos
Conscendit furibunda rogos, ensemque recludit
Dardanium, non hos quaesitum munus in usus.
Hic, postquam Iliacas vestes notumque cubile
Conspexit, paulum lacrimis et mente morata,
Incubuitque toro, dixitque novissima verba:
Dulces exuviae, dum fata deusque sinebat,
Accipite hanc animam, meque his exsolvite curis.
Vixi, et, quem dederat cursum fortuna, peregi;
Et nunc magna mei sub terras ibit imago.
Urbem praeclaram statui; mea moenia vidi;
Ulta virum, poenas inimico a fratre recepi;
Felix, heu nimium felix, si litora tantum
Numquam Dardaniae tetigissent nostra carinae!
Dixit, et, os inpressa toro, Moriemur inultae,
Sed moriamur, ait. Sic, sic iuvat ire sub umbras.
Hauriat hunc oculis ignem crudelis ab alto
Dardanus, et nostrae secum ferat omina mortis.
Dixerat; adque illam media inter talia ferro
Conlapsam aspiciunt comites, ensemque cruore
Spumantem, sparsasque manus. It clamor ad alta
Atria; concussam bacchatur fama per urbem.
Lamentis gemituque et femineo ululatu
Tecta fremunt; resonat magnis plangoribus aether:
Non aliter, quam si inmissis ruat hostibus omnis
Karthago aut antiqua Tyros, flammaeque furentes
Culmina perque hominum volvantur perque deorum.

Audiit exanimis, trepidoque exterrita cursu,
Unguibus ora soror foedans et pectora pugnis,
Per medios ruit, ac morientem nomine clamat:
Hoc illud, germana, fuit? me fraude petebas?
Hoc rogus iste mihi, hoc ignes araeque parabant?
Quid primum deserta querar? comitemne sororem
Sprevisti moriens? Eadem me ad fata vocasses;
Idem ambas ferro dolor, adque eadem hora tulisset.
His etiam struxi manibus, patriosque vocavi
Voce deos, sic te ut posita crudelis abessem?
Exstinxti te meque, soror, populumque patresque
Sidonios urbemque tuam. Date, volnera lymphis
Abluam, et, extremus siquis super halitus errat,
Ore legam. Sic fata gradus evaserat altos,
Semianimemque sinu germanam amplexa fovebat
Cum gemitu, adque atros siccabat veste cruores.
Illa, gravis oculos conata attollere, rursus
Deficit; infixum stridit sub pectore volnus.
Ter sese attollens cubitoque adnixa levavit;
Ter revoluta torost, oculisque errantibus alto
Quaesivit caelo lucem, ingemuitque reperta.

Tum Iuno omnipotens, longum miserata dolorem
Difficilisque obitus, Irim demisit Olympo,
Quae luctantem animam nexosque resolveret artus.
Nam quia nec fato, merita nec morte peribat,
Sed misera ante diem, subitoque accensa furore,
Nondum illi flavom Proserpina vertice crinem
Abstulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.
Ergo Iris croceis per caelum roscida pinnis,
Mille trahens varios adverso sole colores,
Devolat, et supra caput adstitit: Hunc ego Diti
Sacrum iussa fero, teque isto corpore solvo.
Sic ait, et dextra crinem secat: omnis et una
Dilapsus calor, adque in ventos vita recessit.

P. VERGILI MARONIS

AENEIDOS

LIBER QUINTUS.

Interea medium Aeneas iam classe tenebat
Certus iter, fluctusque atros aquilone secabat,
Moenia respiciens, quae iam infelicis Elissae
Conlucent flammis. Quae tantum accenderit ignem,
Caussa latet; duri magno sed amore dolores
Polluto, notumque, furens quid femina possit,
Triste per augurium Teucrorum pectora ducunt.
Ut pelagus tenuere rates, nec iam amplius ulla
Occurrit tellus, maria undique et undique caelum:
Olli caeruleus supra caput adstitit imber,
Noctem hiememque ferens, et inhorruit unda tenebris.
Ipse gubernator puppi Palinurus ab alta:
Heu! quianam tanti cinxerunt aethera nimbi?
Quidve, pater Neptune, paras? Sic deinde locutus
Colligere arma iubet validisque incumbere remis,
Obliquatque sinus in ventum, ac talia fatur:
Magnanime Aenea, non, si mihi Iuppiter auctor
Spondeat, hoc sperem Italiam contingere caelo.
Mutati transversa fremunt et vespere ab atro
Consurgunt venti, adque in nubem cogitur aer.
Nec nos obniti contra, nec tendere tantum
Sufficimus. Superat quoniam Fortuna, sequamur,

Quoque vocat, vertamus iter. Nec litora longe
Fida reor fraterna Erycis portusque Sicanos,
Si modo rite memor servata remetior astra.
Tum pius Aeneas: Equidem sic poscere ventos
Iandudum et frustra cerno te tendere contra.
Flecte viam velis. An sit mihi gratior ulla,
Quove magis fessas optem demittere navis,
Quam quae Dardanium tellus mihi servat Acesten,
Et patris Anchisae gremio conplectitur ossa?
Haec ubi dicta, petunt portus, et vela secundi
Intendunt Zephyri; fertur cita gurgite classis,
Et tandem laeti notae advertuntur harenae.

At procul ex celso miratus vertice montis
Adventum sociasque rates occurrit Acestes,
Horridus in iaculis et pelle Libystidis ursae,
Troia Crimiso conceptum flumine mater
Quem genuit. Veterum non inmemor ille parentum
Gratatur reduces et gaza laetus agresti
Excipit, ac fessos opibus solatur amicis.

Postera cum primo stellas Oriente fugarat
Clara dies, socios in coetum litore ab omni
Advocat Aeneas, tumulique ex aggere fatur:
Dardanidae magni, genus alto a sanguine divom,
Annuus exactis conpletur mensibus orbis,
Ex quo reliquias divinique ossa parentis
Condidimus terra maestasque sacravimus aras.
Iamque dies, nisi fallor, adest, quem semper acerbum,
Semper honoratum — sic di voluistis — habebo.
Hunc ego, Gaetulis agerem si Syrtibus exsul,
Argolicove mari deprensus et urbe Mycenae,
Annua vota tamen sollemnisque ordine pompas
Exsequerer, strueremque suis altaria donis.
Nunc ultro ad cineres ipsius et ossa parentis,
Haud equidem sine mente reor, sine numine divom,
Adsumus, et portus delati intramus amicos.
Ergo agite, et laetum cuncti celebremus honorem;

Poscamus ventos, adque haec me sacra quot annis
Urbe velit posita templis sibi ferre dicatis.
Bina bovom vobis Troia generatus Acestes
Dat numero capita in navis; adhibete Penatis
Et patrios epulis et quos colit hospes Acestes.
Praeterea, si nona diem mortalibus almum
Aurora extulerit radiisque retexerit orbem,
Prima citae Teucris ponam certamina classis;
Quique pedum cursu valet, et qui viribus audax
Aut iaculo incedit melior levibusque sagittis,
Seu crudo fidit pugnam committere caestu,
Cuncti adsint, meritaeque exspectent praemia palmae.
Ore favete omnes, et cingite tempora ramis.

Sic fatus velat materna tempora myrto.
Hoc Helymus facit, hoc aevi maturus Acestes,
Hoc puer Ascanius, sequitur quos cetera pubes.
Ille e concilio multis cum milibus ibat
Ad tumulum, magna medius comitante caterva.
Hic duo rite mero libans carchesia Baccho
Fundit humi, duo lacte novo, duo sanguine sacro,
Purpureosque iacit flores, ac talia fatur:
Salve, sancte parens, iterum; salvete, recepti
Nequiquam cineres, animaeque umbraeque paternae.
Non licuit finis Italos fataliaque arva,
Nec tecum Ausonium, quicumquest, quaerere Thybrim.
Dixerat haec, adytis cum lubricus anguis ab imis
Septem ingens gyros, septena volumina traxit,
Amplexus placide tumulum lapsusque per aras,
Caeruleae cui terga notae maculosus et auro
Squamam incendebat fulgor, ceu nubibus arcus
Mille iacit varios adverso sole colores.
Opstipuit visu Aeneas. Ille agmine longo
Tandem inter pateras et levia pocula serpens
Libavitque dapes, rursusque innoxius imo
Successit tumulo, et depasta altaria liquit.

Hoc magis inceptos genitori instaurat honores,
Incertus, Geniumne loci famulumne parentis
Esse putet; caedit binas de more bidentis,
Totque sues, totidem nigrantis terga iuvencos;
Vinaque fundebat pateris, animamque vocabat
Anchisae magni Manisque Acheronte remissos.
Nec non et socii, quae cuiquest copia, laeti
Dona ferunt, onerant aras, mactantque iuvencos;
Ordine aena locant alii, fusique per herbam
Subiciunt veribus prunas et viscera torrent.

Exspectata dies aderat nonamque serena
Auroram Phaethontis equi iam luce vehebant,
Famaque finitimos et clari nomen Acestae
Excierat; laeto conplerant litora coetu,
Visuri Aeneadas, pars et certare parati.
Munera principio ante oculos circoque locantur
In medio, sacri tripodes viridesque coronae
Et palmae pretium victoribus, armaque et ostro
Perfusae vestes, argenti aurique talentum;
Et tuba commissos medio canit aggere ludos.
Prima pares ineunt gravibus certamina remis
Quattuor ex omni delectae classe carinae.
Velocem Mnestheus agit acri remige Pristim,
Mox Italus Mnestheus, genus a quo nomine Memmi,
Ingentemque Gyas ingenti mole Chimaeram,
Urbis opus, triplici pubes quam Dardana versu
Inpellunt, terno consurgunt ordine remi;
Sergestusque, domus tenet a quo Sergia nomen,
Centauro invehitur magna, Scyllaque Cloanthus
Caerulea, genus unde tibi, Romane Cluenti.

Est procul in pelago saxum spumantia contra
Litora, quod tumidis submersum tunditur olim
Fluctibus, hiberni condunt ubi sidera Cori;
Tranquillo silet, inmotaque attollitur unda
Campus et apricis statio gratissima mergis.
Hic viridem Aeneas frondenti ex ilice metam

Constituit signum nautis pater, unde reverti
Scirent et longos ubi circumflectere cursus.
Tum loca sorte legunt, ipsique in puppibus auro
Ductores longe effulgent ostroque decori;
Cetera populea velatur fronde iuventus
Nudatosque umeros oleo perfusa nitescit.
Considunt transtris, intentaque bracchia remis;
Intenti exspectant signum, exsultantiaque haurit
Corda pavor pulsans laudumque arrecta cupido.
Inde, ubi clara dedit sonitum tuba, finibus omnes,
Haud mora, prosiluere suis; ferit aethera clamor
Nauticus, adductis spumant freta versa lacertis.
Infindunt pariter sulcos, totumque dehiscit
Convolsum remis rostrisque tridentibus aequor.
Non tam praecipites biiugo certamine campum
Corripuere ruuntque effusi carcere currus,
Nec sic inmissis aurigae undantia lora
Concussere iugis pronique in verbera pendent.
Tum plausu fremituque virum studiisque faventum
Consonat omne nemus, vocemque inclusa volutant
Litora, pulsati colles clamore resultant.
Effugit ante alios primisque elabitur undis
Turbam inter fremitumque Gyas; quem deinde Cloanthus
Consequitur, melior remis, sed pondere pinus
Tarda tenet. Post hos aequo discrimine Pristis
Centaurusque locum tendunt superare priorem;
Et nunc Pristis habet, nunc victam praeterit ingens
Centaurus, nunc una ambae iunctisque feruntur
Frontibus et longa sulcant vada salsa carina.
Iamque propinquabant scopulo metamque tenebant,
Cum princeps medioque Gyas in gurgite victor
Rectorem navis compellat voce Menoeten:
Quo tantum mihi dexter abis? huc dirige gressum;
Litus ama, et laevas stringat sine palmula cautes;
Altum alii teneant. Dixit; sed caeca Menoetes
Saxa timens proram pelagi detorquet ad undas.
Quo diversus abis? iterum, Pete saxa, Menoete!

Cum clamore Gyas revocabat; et ecce Cloanthum
Respicit instantem tergo, et propiora tenentem.
Ille inter navemque Gyae scopulosque sonantis
Radit iter laevom interior, subitoque priorem
Praeterit et metis tenet aequora tuta relictis.
Tum vero exarsit iuveni dolor ossibus ingens,
Nec lacrimis caruere genae, segnemque Menoeten,
Oblitus decorisque sui sociumque salutis,
In mare praecipitem puppi deturbat ab alta;
Ipse gubernaclo rector subit, ipse magister,
Hortaturque viros, clavomque ad litora torquet.
At gravis, ut fundo vix tandem redditus imost,
Iam senior madidaque fluens in veste, Menoetes
Summa petit scopuli siccaque in rupe resedit.
Illum et labentem Teucri et risere natantem,
Et salsos rident revomentem pectore fluctus.
Hic laeta extremis spes est accensa duobus,
Sergesto Mnestheique, Gyan superare morantem.
Sergestus capit ante locum scopuloque propinquat,
Nec tota tamen ille prior praeeunte carina;
Parte prior; partem rostro premit aemula Pristis.
At media socios incedens nave per ipsos
Hortatur Mnestheus: Nunc, nunc insurgite remis,
Hectorei socii, Troiae quos sorte suprema
Delegi comites; nunc illas promite viris,
Nunc animos, quibus in Gaetulis Syrtibus usi
Ionioque mari Maleaeque sequacibus undis.
Non iam prima peto Mnestheus, neque vincere certo;
Quamquam o! — Sed superent, quibus hoc, Neptune, dedisti;
Extremos pudeat rediisse: hoc vincite, cives,
Et prohibete nefas. Olli certamine summo
Procumbunt; vastis tremit ictibus aerea puppis,
Subtrahiturque solum; tum creber anhelitus artus
Aridaque ora quatit; sudor fluit undique rivis.
Attulit ipse viris optatum cassus honorem.
Namque furens animi dum proram ad saxa suburguet
Interior spatioque subit Sergestus iniquo,

Infelix saxis in procurrentibus haesit.
Concussae cautes, et acuto in murice remi
Obnixi crepuere, inlisaque prora pependit.
Consurgunt nautae et magno clamore morantur,
Ferratasque trudes et acuta cuspide contos
Expediunt, fractosque legunt in gurgite remos.
At laetus Mnestheus successuque acrior ipso
Agmine remorum celeri ventisque vocatis
Prona petit maria et pelago decurrit aperto.
Qualis spelunca subito commota columba,
Cui domus et dulces latebroso in pumice nidi,
Fertur in arva volans, plausumque exterrita pinnis
Dat tecto ingentem, mox aere lapsa quieto
Radit iter liquidum, celeris neque commovet alas:
Sic Mnestheus, sic ipsa fuga secat ultima Pristis
Aequora, sic illam fert impetus ipse volantem.
Et primum in scopulo luctantem deserit alto
Sergestum brevibusque vadis frustraque vocantem
Auxilia et fractis discentem currere remis.
Inde Gyan ipsamque ingenti mole Chimaeram
Consequitur; cedit, quoniam spoliata magistrost.
Solus iamque ipso superest in fine Cloanthus:
Quem petit, et summis adnixus viribus urguet.
Tum vero ingeminat clamor, cunctique sequentem
Instigant studiis, resonatque fragoribus aether.
Hi proprium decus et partum indignantur honorem
Ni teneant, vitamque volunt pro laude pacisci;
Hos successus alit: possunt, quia posse videntur.
Et fors aequatis cepissent praemia rostris,
Ni palmas ponto tendens utrasque Cloanthus
Fudissetque preces, divosque in vota vocasset:
Di, quibus inperium pelagist, quorum aequora curro,
Vobis laetus ego hoc candentem in litore taurum
Constituam ante aras, voti reus, extaque salsos
Porriciam in fluctus et vina liquentia fundam.
Dixit, eumque imis sub fluctibus audiit omnis
Nereidum Phorcique chorus Panopeaque virgo,

Et pater ipse manu magna Portunus euntem
Inpulit: illa Noto citius volucrique sagitta
Ad terram fugit, et portu se condidit alto.
Tum satus Anchisa, cunctis ex more vocatis,
Victorem magna praeconis voce Cloanthum
Declarat, viridique advelat tempora lauro;
Muneraque in navis ternos optare iuvencos
Vinaque et argenti magnum dat ferre talentum.
Ipsis praecipuos ductoribus addit honores:
Victori chlamydem auratam, quam pluruma circum
Purpura Maeandro duplici Meliboea cucurrit,
Intextusque puer frondosa regius Ida
Velocis iaculo cervos cursuque fatigat,
Acer, anhelanti similis, quem praepes ab Ida
Sublimem pedibus rapuit Iovis armiger uncis;
Longaevi palmas nequiquam ad sidera tendunt
Custodes, saevitque canum latratus in auras.
At qui deinde locum tenuit virtute secundum,
Levibus huic hamis consertam auroque trilicem
Loricam, quam Demoleo detraxerat ipse
Victor apud rapidum Simoenta sub Ilio alto,
Donat habere viro, decus et tutamen in armis.
Vix illam famuli Phegeus Sagarisque ferebant
Multiplicem, conixi umeris; indutus at olim
Demoleos cursu palantis Troas agebat.
Tertia dona facit geminos ex aere lebetas,
Cymbiaque argento perfecta adque aspera signis.
Iamque adeo donati omnes opibusque superbi
Puniceis ibant evincti tempora taeniis,
Cum saevo e scopulo multa vix arte revolsus,
Amissis remis adque ordine debilis uno,
Inrisam sine honore ratem Sergestus agebat.
Qualis saepe viae deprensus in aggere serpens,
Aerea quem oblicum rota transiit, aut gravis ictu
Seminecem liquit saxo lacerumque viator;
Nequiquam longos fugiens dat corpore tortus,
Parte ferox, ardensque oculis, et sibila colla
Arduus attollens; pars volnere clauda retentat

Nixantem nodis seque in sua membra plicantem.
Tali remigio navis se tarda movebat;
Vela facit tamen, et velis subit ostia plenis.
Sergestum Aeneas promisso munere donat,
Servatam ob navem laetus sociosque reductos.
Olli serva datur, operum haud ignara Minervae,
Cressa genus, Pholoe, geminique sub ubere nati.

Hoc pius Aeneas misso certamine tendit
Gramineum in campum, quem collibus undique curvis
Cingebant silvae, mediaque in valle theatri
Circus erat; quo se multis cum milibus heros
Consessu medium tulit exstructoque resedit.
Hic, qui forte velint rapido contendere cursu,
Invitat pretiis animos, et praemia ponit.
Undique conveniunt Teucri mixtique Sicani,
Nisus et Euryalus primi,
Euryalus forma insignis viridique iuventa,
Nisus amore pio pueri; quos deinde secutus
Regius egregia Priami de stirpe Diores;
Hunc Salius simul et Patron, quorum alter Acarnan,
Alter ab Arcadio Tegeaeae sanguine gentis;
Tum duo Trinacrii iuvenes, Helymus Panopesque,
Adsueti silvis, comites senioris Acestae;
Multi praeterea, quos fama obscura recondit.
Aeneas quibus in mediis sic deinde locutus:
Accipite haec animis, laetasque advertite mentes.
Nemo ex hoc numero mihi non donatus abibit.
Gnosia bina dabo levato lucida ferro
Spicula caelatamque argento ferre bipinnem;
Omnibus hic erit unus honos. Tres praemia primi
Accipient, flavaque caput nectentur oliva.
Primus ecum phaleris insignem victor habeto;
Alter Amazoniam pharetram plenamque sagittis
Threiciis, lato quam circumplectitur auro
Balteus, et tereti subnectit fibula gemma;
Tertius Argolica hac galea contentus abito.
Haec ubi dicta, locum capiunt, signoque repente

Corripiunt spatia audito, limenque relincunt,
Effusi nimbo similes; simul ultima signant.
Primus abit longeque ante omnia corpora Nisus
Emicat, et ventis et fulminis ocior alis;
Proxumus huic, longo sed proxumus intervallo,
Insequitur Salius; spatio post deinde relicto
Tertius Euryalus;
Euryalumque Helymus sequitur; quo deinde sub ipso
Ecce volat calcemque terit iam calce Diores,
Incumbens umero; spatia et si plura supersint,
Transeat elapsus prior, ambiguumve relinquat.
Iamque fere spatio extremo fessique sub ipsam
Finem adventabant, levi cum sanguine Nisus
Labitur infelix, caesis ut forte iuvencis
Fusus humum viridisque super madefecerat herbas.
Hic iuvenis iam victor ovans vestigia presso
Haud tenuit titubata solo, sed pronus in ipso
Concidit inmundoque fimo sacroque cruore.
Non tamen Euryali, non ille oblitus amorum;
Nam sese opposuit Salio per lubrica surgens;
Ille autem spissa iacuit revolutus harena.
Emicat Euryalus, et munere victor amici
Prima tenet, plausuque volat fremituque secundo.
Post Helymus subit, et nunc tertia palma Diores.
Hic totum caveae consessum ingentis et ora
Prima patrum magnis Salius clamoribus inplet,
Ereptumque dolo reddi sibi poscit honorem.
Tutatur favor Euryalum, lacrimaeque decorae,
Gratior et pulchro veniens in corpore virtus.
Adiuvat et magna proclamat voce Diores,
Qui subiit palmae, frustraque ad praemia venit
Ultima, si primi Salio reddantur honores.
Tum pater Aeneas, Vestra, inquit, munera vobis
Certa manent, pueri, et palmam movet ordine nemo;
Me liceat cassus miserari insontis amici.
Sic fatus tergum Gaetuli inmane leonis
Dat Salio, villis onerosum adque unguibus aureis.
Hic Nisus, Si tanta, inquit, sunt praemia victis,

Et te lapsorum miseret, quae munera Niso
Digna dabis? primam merui qui laude coronam,
Ni me, quae Salium, fortuna inimica tulisset.
Et simul his dictis faciem ostentabat et udo
Turpia membra fimo. Risit pater optumus olli,
Et clipeum efferri iussit, Didymaonis artis,
Neptuni sacro Danais de poste refixum.
Hoc iuvenem egregium praestanti munere donat.

Post, ubi confecti cursus, et dona peregit:
Nunc, sicui virtus animusque in pectore praesens,
Adsit, et evinctis attollat bracchia palmis.
Sic ait et geminum pugnae proponit honorem,
Victori velatum auro vittisque iuvencum,
Ensem adque insignem galeam solacia victo.
Nec mora; continuo vastis cum viribus effert
Ora Dares, magnoque virum se murmure tollit;
Solus qui Paridem solitus contendere contra,
Idemque ad tumulum, quo maxumus occubat Hector,
Victorem Buten inmani corpore, qui se
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit et fulva moribundum extendit harena.
Talis prima Dares caput altum in proelia tollit,
Ostenditque umeros latos, alternaque iactat
Bracchia protendens, et verberat ictibus auras.
Quaeritur huic alius; nec quisquam ex agmine tanto
Audet adire virum manibusque inducere caestus.
Ergo alacris, cunctosque putans excedere palma,
Aeneae stetit ante pedes, nec plura moratus
Tum laeva taurum cornu tenet, adque ita fatur:
Nate dea, si nemo audet se credere pugnae,
Quae finis standi? quo me decet usque teneri?
Ducere dona iube. Cuncti simul ore fremebant
Dardanidae, reddique viro promissa iubebant.
Hic gravis Entellum dictis castigat Acestes,
Proxumus ut viridante toro consederat herbae:
Entelle, heroum quondam fortissime frustra,
Tantane tam patiens nullo certamine tolli

Dona sines? ubi nunc nobis deus ille magister,
Nequiquam memoratus Eryx? ubi fama per omnem
Trinacriam, et spolia illa tuis pendentia tectis?
Ille sub haec: Non laudis amor, nec gloria cessit
Pulsa metu; sed enim gelidus tardante senecta
Sanguis hebet, frigentque effetae in corpore vires.
Si mihi, quae quondam fuerat, quaque inprobus iste
Exsultat fidens, si nunc foret illa iuventas,
Haud equidem pretio inductus pulchroque iuvenco
Venissem, nec dona moror. Sic deinde locutus
In medium geminos inmani pondere caestus
Proiecit, quibus acer Eryx in proelia suetus
Ferre manum duroque intendere bracchia tergo.
Opstipuere animi: tantorum ingentia septem
Terga bovom plumbo insuto ferroque rigebant.
Ante omnis stupet ipse Dares, longeque recussat;
Magnanimusque Anchisiades et pondus et ipsa
Huc illuc vinclorum inmensa volumina versat.
Tum senior talis referebat pectore voces:
Quid, siquis caestus ipsius et Herculis arma
Vidisset tristemque hoc ipso in litore pugnam?
Haec germanus Eryx quondam tuus arma gerebat; —
Sanguine cernis adhuc sparsoque infecta cerebro; —
His magnum Alciden contra stetit; his ego suetus,
Dum melior viris sanguis dabat, aemula necdum
Temporibus geminis canebat sparsa senectus.
Sed si nostra Dares haec Troius arma recussat,
Idque pio sedet Aeneae, probat auctor Acestes,
Aequemus pugnas. Erycis tibi terga remitto;
Solve metus; et tu Troianos exue caestus.
Haec fatus duplicem ex umeris reiecit amictum,
Et magnos membrorum artus, magna ossa lacertosque
Exuit, adque ingens media consistit harena.
Tum satus Anchisa caestus pater extulit aequos,
Et paribus palmas amborum innexuit armis.
Constitit in digitos extemplo arrectus uterque,
Bracchiaque ad superas interritus extulit auras.
Abduxere retro longe capita ardua ab ictu,

Inmiscentque manus manibus, pugnamque lacessunt.
Ille pedum melior motu, fretusque iuventa,
Hic membris et mole valens; sed tarda trementi
Genua labant, vastos quatit aeger anhelitus artus.
Multa viri nequiquam inter se volnera iactant,
Multa cavo lateri ingeminant et pectore vastos
Dant sonitus, erratque auris et tempora circum
Crebra manus, duro crepitant sub volnere malae.
Stat gravis Entellus nisuque inmotus eodem,
Corpore tela modo adque oculis vigilantibus exit.
Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, et variis adsultibus inritus urguet.
Ostendit dextram insurgens Entellus et alte
Extulit: ille ictum venientem a vertice velox
Praevidit, celerique elapsus corpore cessit;
Entellus viris in ventum effudit, et ultro
Ipse gravis graviterque ad terram pondere vasto
Concidit: ut quondam cava concidit aut Erymantho,
Aut Ida in magna, radicibus eruta pinus.
Consurgunt studiis Teucri et Trinacria pubes;
It clamor caelo, primusque accurrit Acestes,
Aequaevomque ab humo miserans attollit amicum.
At non tardatus cassu neque territus heros
Acrior ad pugnam redit, ac vim suscitat ira.
Tum pudor incendit viris et conscia virtus,
Praecipitemque Daren ardens agit aequore toto,
Nunc dextra ingeminans ictus, nunc ille sinistra;
Nec mora, nec requies: quam multa grandine nimbi
Culminibus crepitant, sic densis ictibus heros
Creber utraque manu pulsat versatque Dareta.
Tum pater Aeneas procedere longius iras
Et saevire animis Entellum haud passus acerbis;
Sed finem inposuit pugnae, fessumque Dareta
Eripuit, mulcens dictis, ac talia fatur:
Infelix, quae tanta animum dementia cepit?
Non viris alias conversaque numina sentis?

Cede deo. Dixitque et proelia voce diremit.
Ast illum fidi aequales, genua aegra trahentem,
Iactantemque utroque caput, crassumque cruorem
Ore eiectantem mixtosque in sanguine dentes,
Ducunt ad navis; galeamque ensemque vocati
Accipiunt; palmam Entello taurumque relincunt.
Hic victor, superans animis tauroque superbus:
Nate dea, vosque haec, inquit, cognoscite, Teucri,
Et mihi quae fuerint iuvenali in corpore vires,
Et qua servetis revocatum a morte Dareta.
Dixit, et adversi contra stetit ora iuvenci,
Qui donum adstabat pugnae, durosque reducta
Libravit dextra media inter cornua caestus,
Arduus, effractoque inlisit in ossa cerebro.
Sternitur exanimisque tremens procumbit humi bos.
Ille super talis effundit pectore voces:
Hanc tibi, Eryx, meliorem animam pro morte Daretis
Persolvo; hic victor caestus artemque repono.

Protinus Aeneas celeri certare sagitta
Invitat qui forte velint, et praemia ponit,
Ingentique manu malum de nave Seresti
Erigit, et volucrem traiecto in fune columbam,
Quo tendant ferrum, malo suspendit ab alto.
Convenere viri, deiectamque aerea sortem
Accepit galea; et primus clamore secundo
Hyrtacidae ante omnis exit locus Hippocoontis;
Quem modo navali Mnestheus certamine victor
Consequitur, viridi Mnestheus evinctus oliva.
Tertius Eurytion, tuus, o clarissime, frater,
Pandare, qui quondam, iussus confundere foedus,
In medios telum torsisti primus Achivos.
Extremus galeaque ima subsedit Acestes,
Ausus et ipse manu iuvenum temptare laborem.
Tum validis flexos incurvant viribus arcus
Pro se quisque viri, et depromunt tela pharetris.
Primaque per caelum nervo stridente sagitta
Hyrtacidae iuvenis volucris diverberat auras;

Et venit, adversique infigitur arbore mali.
Intremuit malus, timuitque exterrita pinnis
Ales, et ingenti sonuerunt omnia plausu.
Post acer Mnestheus adducto constitit arcu,
Alta petens, pariterque oculos telumque tetendit.
Ast ipsam miserandus avem contingere ferro
Non valuit; nodos et vincula linea rupit,
Quis innexa pedem malo pendebat ab alto;
Illa notos adque atra volans in nubila fugit.
Tum rapidus, iandudum arcu contenta parato
Tela tenens, fratrem Eurytion in vota vocavit,
Iam vacuo laetam caelo speculatus, et alis
Plaudentem nigra figit sub nube columbam.
Decidit exanimis, vitamque reliquit in astris
Aetheriis, fixamque refert delapsa sagittam.
Amissa solus palma superabat Acestes;
Qui tamen aerias telum contendit in auras,
Ostentans artemque pater arcumque sonantem.
Hic oculis subitum obicitur magnoque futurum
Augurio monstrum; docuit post exitus ingens,
Seraque terrifici cecinerunt omina vates.
Namque volans liquidis in nubibus arsit harundo,
Signavitque viam flammis, tenuisque recessit
Consumpta in ventos: caelo ceu saepe refixa
Transcurrunt crinemque volantia sidera ducunt.
Attonitis haesere animis, Superosque precati
Trinacrii Teucrique viri; nec maxumus omen
Abnuit Aeneas; sed laetum amplexus Acesten
Muneribus cumulat magnis, ac talia fatur:
Sume, pater; nam te voluit rex magnus Olympi
Talibus auspiciis exsortem ducere honorem.
Ipsius Anchisae longaevi hoc munus habebis,
Cratera inpressum signis, quem Thracius olim
Anchisae genitori in magno munere Cisseus
Ferre sui dederat monumentum et pignus amoris.
Sic fatus cingit viridanti tempora lauro,
Et primum ante omnis victorem appellat Acesten.
Nec bonus Eurytion praelato invidit honori,

Quamvis solus avem caelo deiecit ab alto.
Proxumus ingreditur donis, qui vincula rupit,
Extremus, volucri qui fixit harundine malum.

At pater Aeneas, nondum certamine misso,
Custodem ad sese comitemque inpubis Iuli
Epytiden vocat, et fidam sic fatur ad aurem:
Vade age, et Ascanio, si iam puerile paratum
Agmen habet secum, cursusque instruxit equorum,
Ducat avo turmas, et sese ostendat in armis,
Dic, ait. Ipse omnem longo decedere circo
Infusum populum, et campos iubet esse patentis.
Incedunt pueri, pariterque ante ora parentum
Frenatis lucent in equis, quos omnis euntis
Trinacriae mirata fremit Troiaeque iuventus.
Omnibus in morem tonsa coma pressa corona;
Cornea bina ferunt praefixa hastilia ferro;
Pars levis umero pharetras; it pectore summo
Flexilis obtorti per collum circulus auri.
Tres equitum numero turmae, ternique vagantur
Ductores; pueri bis seni quemque secuti
Agmine partito fulgent paribusque magistris.
Una acies iuvenum, ducit quam parvos ovantem
Nomen avi referens Priamus, tua clara, Polite,
Progenies, auctura Italos; quem Thracius albis
Portat ecus bicolor maculis, vestigia primi
Alba pedis frontemque ostentans arduus albam.
Alter Atys, genus unde Atii duxere Latini,
Parvos Atys, pueroque puer dilectus Iulo.
Extremus, formaque ante omnis pulcher, Iulus
Sidoniost invectus equo, quem candida Dido
Esse sui dederat monumentum et pignus amoris.
Cetera Trinacriis pubes senioris Acestae
Fertur equis.
Excipiunt plausu pavidos, gaudentque tuentes
Dardanidae, veterumque adgnoscunt ora parentum.
Postquam omnem laeti consessum oculosque suorum
Lustravere in equis, signum clamore paratis

Epytides longe dedit insonuitque flagello.
Olli discurrere pares, adque agmina terni
Diductis solvere choris, rursusque vocati
Convertere vias infestaque tela tulere.
Inde alios ineunt cursus aliosque recursus
Adversi spatiis, alternosque orbibus orbis
Inpediunt, pugnaeque cient simulacra sub armis;
Et nunc terga fuga nudant, nunc spicula vertunt
Infensi, facta pariter nunc pace feruntur.
Ut quondam Creta fertur Labyrinthus in alta
Parietibus textum caecis iter, ancipitemque
Mille viis habuisse dolum, qua signa sequendi
Falleret indeprensus et inremeabilis error;
Haud alio Teucrum nati vestigia cursu
Inpediunt, texuntque fugas et proelia ludo,
Delphinum similes, qui per maria umida nando
Carpathium Libycumque secant, [luduntque per undas.]
Hunc morem cursus adque haec certamina primus
Ascanius, Longam muris cum cingeret Albam,
Rettulit et priscos docuit celebrare Latinos,
Quo puer ipse modo, secum quo Troia pubes;
Albani docuere suos; hinc maxuma porro
Accepit Roma, et patrium servavit honorem;
Troiaque nunc, pueri Troianum dicitur agmen.
Hac celebrata tenus sancto certamina patri.

Hic primum Fortuna fidem mutata novavit.
Dum variis tumulo referunt sollemnia ludis,
Irim de caelo misit Saturnia Iuno
Iliacam ad classem, ventosque adspirat eunti,
Multa movens, necdum anticum saturata dolorem.
Illa, viam celerans per mille coloribus arcum,
Nulli visa cito decurrit tramite virgo.
Conspicit ingentem concursum, et litora lustrat,
Desertosque videt portus classemque relictam.
At procul in sola secretae Troades acta
Amissum Anchisen flebant, cunctaeque profundum

Pontum adspectabant flentes. Heu tot vada fessis
Et tantum superesse maris! vox omnibus una.
Urbem orant; taedet pelagi perferre laborem.
Ergo inter medias sese haud ignara nocendi
Conicit, et faciemque deae vestemque reponit;
Fit Beroe, Tmarii coniunx longaeva Dorycli,
Cui genus et quondam nomen natique fuissent;
Ac sic Dardanidum mediam se matribus infert:
O miserae, quas non manus, inquit, Achaica bello
Traxerit ad letum patriae sub moenibus! o gens
Infelix, cui te exitio Fortuna reservat?
Septuma post Troiae excidium iam vertitur aestas,
Cum freta, cum terras omnis, tot inhospita saxa
Sideraque emensae ferimur, dum per mare magnum
Italiam sequimur fugientem, et volvimur undis.
Hic Erycis fines fraterni, adque hospes Acestes:
Quis prohibet muros iacere et dare civibus urbem?
O patria et rapti nequiquam ex hoste Penates,
Nullane iam Troiae dicentur moenia? nusquam
Hectoreos amnis, Xanthum et Simoenta, videbo?
Quin agite et mecum infaustas exurite puppis.
Nam mihi Cassandrae per somnum vatis imago
Ardentis dare visa faces: Hic quaerite Troiam;
Hic domus est, inquit, vobis. Iam tempus agi res,
Nec tantis mora prodigiis. En quattuor arae
Neptuno; deus ipse faces animumque ministrat.
Haec memorans prima infensum vi corripit ignem,
Sublataque procul dextra conixa coruscat,
Et iacit. Arrectae mentes stupefactaque corda
Iliadum. Hic una e multis, quae maxuma natu,
Pyrgo, tot Priami natorum regia nutrix:
Non Beroe vobis, non haec Rhoeteia, matres,
Est Dorycli coniunx; divini signa decoris
Ardentisque notate oculos; qui spiritus illi,
Quis voltus, vocisque sonus, vel gressus eunti.
Ipsa egomet dudum Beroen digressa reliqui
Aegram, indignantem, tali quod sola careret
Munere, nec meritos Anchisae inferret honores.

Haec effata.
At matres primo ancipites oculisque malignis
Ambiguae spectare rates miserum inter amorem
Praesentis terrae fatisque vocantia regna:
Cum dea se paribus per caelum sustulit alis
Ingentemque fuga secuit sub nubibus arcum.
Tum vero attonitae monstris actaeque furore
Conclamant, rapiuntque focis penetralibus ignem;
Pars spoliant aras, frondem ac virgulta facesque
Coniciunt. Furit inmissis Volcanus habenis
Transtra per et remos et pictas abiete puppis.
Nuntius Anchisae ad tumulum cuneosque theatri
Incensas perfert navis Eumelus, et ipsi
Respiciunt atram in nimbo volitare favillam.
Primus et Ascanius, cursus ut laetus equestris
Ducebat, sic acer equo turbata petivit
Castra, nec exanimes possunt retinere magistri.
Quis furor iste novos? quo nunc, quo tenditis, inquit,
Heu miserae cives? non hostem inimicaque castra
Argivom, vestras spes uritis. En, ego vester
Ascanius! galeam ante pedes proiecit inanem,
Qua ludo indutus belli simulacra ciebat.
Adcelerat simul Aeneas, simul agmina Teucrum.
Ast illae diversa metu per litora passim
Diffugiunt, silvasque, et sicubi concava furtim
Saxa, petunt; piget incepti lucisque, suosque
Mutatae adgnoscunt, excussaque pectore Iunost.
Sed non idcirco flammae adque incendia viris
Indomitas posuere; udo sub robore vivit
Stuppa vomens tardum fumum, lentusque carinas
Est vapor, et toto descendit corpore pestis,
Nec vires heroum infusaque flumina prosunt.
Tum pius Aeneas umeris abscindere vestem,
Auxilioque vocare deos, et tendere palmas:
Iuppiter omnipotens, si nondum exosus ad unum
Troianos, siquid pietas antiqua laboris
Respicit humanos, da flammam evadere classi

Nunc, Pater, et tenuis Teucrum res eripe leto.
Vel tu, quod superest, infesto fulmine Morti,
Si mereor, demitte, tuaque hic obrue dextra.
Vix haec ediderat, cum effusis imbribus atra
Tempestas sine more furit, tonitruque tremescunt
Ardua terrarum et campi; ruit aethere toto
Turbidus imber aqua densisque nigerrimus austris;
Inplenturque super puppes; semiusta madescunt
Robora; restinctus donec vapor omnis, et omnes,
Quattuor amissis, servatae a peste carinae.

At pater Aeneas, cassu concussus acerbo,
Nunc huc ingentis, nunc illuc pectore curas
Mutabat versans, Siculisne resideret arvis,
Oblitus fatorum, Italasne capesseret oras.
Tum senior Nautes, unum Tritonia Pallas
Quem docuit multaque insignem reddidit arte,
Haec responsa dabat, vel quae portenderet ira
Magna deum, vel quae fatorum posceret ordo;
Isque his Aenean solatus vocibus infit:
Nate dea, quo fata trahunt retrahuntque, sequamur;
Quidquid erit, superanda omnis fortuna ferendost.
Est tibi Dardanius divinae stirpis Acestes:
Hunc cape consiliis socium et coniunge volentem;
Huic trade, amissis superant qui navibus, et quos
Pertaesum magni incepti rerumque tuarumst;
Longaevosque senes ac fessas aequore matres,
Et quidquid tecum invalidum metuensque periclist,
Delige, et his habeant terris sine moenia fessi;
Urbem appellabunt permisso nomine Acestam.

Talibus incensus dictis senioris amici,
Tum vero in curas animum diducitur omnis.
Et Nox atra polum bigis subvecta tenebat:
Visa dehinc caelo facies delapsa parentis
Anchisae subito talis effundere voces:
Nate, mihi vita quondam, dum vita manebat,
Care magis, nate, Iliacis exercite fatis,

Inperio Iovis huc venio, qui classibus ignem
Depulit, et caelo tandem miseratus ab altost.
Consiliis pare, quae nunc pulcherrima Nautes
Dat senior; lectos iuvenes, fortissima corda,
Defer in Italiam. Gens dura adque aspera cultu
Debellanda tibi Latiost. Ditis tamen ante
Infernas accede domos, et Averna per alta
Congressus pete, nate, meos. Non me impia namque
Tartara habent tristesve umbrae, sed amoena piorum
Concilia Elysiumque colo. Huc casta Sibylla
Nigrarum multo pecudum te sanguine ducet.
Tum genus omne tuum, et quae dentur moenia, disces.
Iamque vale; torquet medios Nox umida cursus,
Et me saevos equis Oriens adflavit anhelis.
Dixerat, et tenuis fugit, ceu fumus, in auras.
Aeneas, Quo deinde ruis? quo proripis? inquit,
Quem fugis? aut quis te nostris conplexibus arcet?
Haec memorans cinerem et sopitos suscitat ignis,
Pergameumque Larem et canae penetralia Vestae
Farre pio et plena supplex veneratur acerra.

Extemplo socios primumque arcessit Acesten,
Et Iovis inperium et cari praecepta parentis
Edocet, et quae nunc animo sententia constet.
Haud mora consiliis, nec iussa recussat Acestes.
Transcribunt urbi matres, populumque volentem
Deponunt, animos nil magnae laudis egentis.
Ipsi transtra novant, flammisque ambessa reponunt
Robora navigiis, aptant remosque rudentisque,
Exigui numero, sed bello vivida virtus.
Interea Aeneas urbem designat aratro
Sortiturque domos; hoc Ilium et haec loca Troiam
Esse iubet. Gaudet regno Troianus Acestes,
Indicitque forum et patribus dat iura vocatis.
Tum vicina astris Erycino in vertice sedes
Fundatur Veneri Idaliae, tumuloque sacerdos
Ac lucus late sacer additur Anchiseo.
Iamque dies epulata novem gens omnis, et aris

Factus honos: placidi straverunt aequora venti,
Creber et adspirans rursus vocat Auster in altum.
Exoritur procurva ingens per litora fletus;
Conplexi inter se noctemque diemque morantur.
Ipsae iam matres, ipsi, quibus aspera quondam
Visa maris facies et non tolerabile numen,
Ire volunt, omnemque fugae perferre laborem.
Quos bonus Aeneas dictis solatur amicis,
Et consanguineo lacrimans commendat Acestae.
Tris Eryci vitulos et Tempestatibus agnam
Caedere deinde iubet, solvique ex ordine funem.
Ipse, caput tonsae foliis evinctus olivae,
Stans procul in prora pateram tenet, extaque salsos
Porricit in fluctus ac vina liquentia fundit.
Prosequitur surgens a puppi ventus euntis.
Certatim socii feriunt mare et aequora verrunt.

At Venus interea Neptunum exercita curis
Adloquitur, talisque effundit pectore questus:
Iunonis gravis ira nec exsaturabile pectus
Cogunt me, Neptune, preces descendere in omnis;
Quam nec longa dies, pietas nec mitigat ulla,
Nec Iovis inperio fatisque infracta quiescit.
Non media de gente Phrygum exedisse nefandis
Urbem odiis satis est, nec poenam traxe per omnem:
Reliquias Troiae, cineres adque ossa peremptae
Insequitur. Caussas tanti sciat illa furoris.
Ipse mihi nuper Libycis tu testis in undis,
Quam molem subito excierit: maria omnia caelo
Miscuit, Aeoliis nequiquam freta procellis,
In regnis hoc ausa tuis.
Per scelus ecce etiam Troianis matribus actis
Exussit foede puppis, et classe subegit
Amissa socios ignotae linquere terrae.
Quod superest, oro, liceat dare tuta per undas
Vela tibi, liceat Laurentem attingere Thybrim,
Si concessa peto, si dant ea moenia Parcae.
Tum Saturnius haec domitor maris edidit alti:

Fas omnest, Cytherea, meis te fidere regnis,
Unde genus ducis. Merui quoque; saepe furores
Compressi et rabiem tantam caelique marisque.
Nec minor in terris, Xanthum Simoentaque testor,
Aeneae mihi cura tui. Cum Troia Achilles
Exanimata sequens inpingeret agmina muris,
Milia multa daret leto, gemerentque repleti
Amnes, nec reperire viam adque evolvere posset
In mare se Xanthus, Pelidae tunc ego forti
Congressum Aenean nec dis nec viribus aequis
Nube cava rapui, cuperem cum vertere ab imo
Structa meis manibus periurae moenia Troiae.
Nunc quoque mens eadem perstat mihi; pelle timorem.
Tutus, quos optas, portus accedet Averni.
Unus erit tantum, amissum quem gurgite quaeret;
Unum pro multis dabitur caput.
His ubi laeta deae permulsit pectora dictis,
Iungit equos auro Genitor, spumantiaque addit
Frena feris, manibusque omnis effundit habenas.
Caeruleo per summa levis volat aequora curru;
Subsidunt undae, tumidumque sub axe tonanti
Sternitur aequor aquis, fugiuntque ex aethere nimbi.
Tum variae comitum facies, inmania cete,
Et senior Glauci chorus, Inousque Palaemon,
Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis;
Laeva tenet Thetis, et Melite, Panopeaque virgo,
Nesaee, Spioque, Thaliaque Cymodoceque.

Hic patris Aeneae suspensam blanda vicissim
Gaudia pertemptant mentem; iubet ocius omnis
Attolli malos, intendi bracchia velis.
Una omnes fecere pedem, pariterque sinistros,
Nunc dextros solvere sinus; una ardua torquent
Cornua detorquentque; ferunt sua flamina classem.
Princeps ante omnis densum Palinurus agebat
Agmen; ad hunc alii cursum contendere iussi.
Iamque fere mediam caeli Nox umida metam
Contigerat; placida laxarant membra quiete

Sub remis fusi per dura sedilia nautae:
Cum levis aetheriis delapsus Somnus ab astris
Aera dimovit tenebrosum et dispulit umbras,
Te, Palinure, petens, tibi somnia tristia portans
Insonti; puppique deus consedit in alta,
Phorbanti similis, funditque has ore loquellas:
Iaside Palinure, ferunt ipsa aequora classem;
Aequatae spirant aurae; datur hora quieti.
Pone caput, fessosque oculos furare labori.
Ipse ego paulisper pro te tua munera inibo.
Cui vix attollens Palinurus lumina fatur:
Mene salis placidi voltum fluctusque quietos
Ignorare iubes? mene huic confidere monstro?
Aenean credam quid enim fallacibus auris,
Et caeli totiens deceptus fraude sereni?
Talia dicta dabat, clavomque affixus et haerens
Nusquam amittebat, oculosque sub astra tenebat.
Ecce deus ramum Lethaeo rore madentem
Vique soporatum Stygia super utraque quassat
Tempora, cunctantique natantia lumina solvit.
Vix primos inopina quies laxaverat artus:
Et superincumbens cum puppis parte revolsa
Cumque gubernaclo liquidas proiecit in undas
Praecipitem ac socios nequiquam saepe vocantem;
Ipse volans tenuis se sustulit ales ad auras.
Currit iter tutum non setius aequore classis,
Promissisque patris Neptuni interrita fertur.
Iamque adeo scopulos Sirenum advecta subibat,
Difficilis quondam multorumque ossibus albos,
Tum rauca adsiduo longe sale saxa sonabant:
Cum pater amisso fluitantem errare magistro
Sensit, et ipse ratem nocturnis rexit in undis,
Multa gemens, cassuque animum concussus amici.
O nimium caelo et pelago confise sereno,
Nudus in ignota, Palinure, iacebis harena.

P. VERGILI MARONIS

AENEIDOS

LIBER SEXTUS.

Sic fatur lacrimans, classique inmittit habenas,
Et tandem Euboicis Cumarum adlabitur oris.
Obvertunt pelago proras; tum dente tenaci
Ancora fundabat navis, et litora curvae
Praetexunt puppes. Iuvenum manus emicat ardens
Litus in Hesperium; quaerit pars semina flammae
Abstrusa in venis silicis, pars densa ferarum
Tecta rapit silvas, inventaque flumina monstrat.
At pius Aeneas arces, quibus altus Apollo
Praesidet, horrendaeque procul secreta Sibyllae,
Antrum inmane, petit, magnam cui mentem animumque
Delius inspirat vates aperitque futura.
Iam subeunt Triviae lucos adque aurea tecta.

Daedalus, ut famast, fugiens Minoia regna,
Praepetibus pennis ausus se credere caelo,
Insuetum per iter gelidas enavit ad Arctos,
Chalcidicaque levis tandem super adstitit arce.
Redditus his primum terris, tibi, Phoebe, sacravit
Remigium alarum, posuitque inmania templa.
In foribus letum Androgeo; tum pendere poenas

Cecropidae iussi — miserum! — septena quot annis
Corpora natorum; stat ductis sortibus urna.
Contra elata mari respondet Gnosia tellus:
Hic crudelis amor tauri, suppostaque furto
Pasiphae, mixtumque genus prolesque biformis
Minotaurus inest, Veneris monumenta nefandae;
Hic labor ille domus et inextricabilis error;
Magnum reginae sed enim miseratus amorem
Daedalus, ipse dolos tecti ambagesque resolvit,
Caeca regens filo vestigia. Tu quoque magnam
Partem opere in tanto, sineret dolor, Icare, haberes.
Bis conatus erat cassus effingere in auro;
Bis patriae cecidere manus. Quin protinus omnia
Perlegerent oculis, ni iam praemissus Achates
Adforet adque una Phoebi Triviaeque sacerdos,
Deiphobe Glauci, fatur quae talia regi:
Non hoc ista sibi tempus spectacula poscit;
Nunc grege de intacto septem mactare iuvencos
Praestiterit, totidem lectas de more bidentis.
Talibus adfata Aenean — nec sacra morantur
Iussa viri — Teucros vocat alta in templa sacerdos.

Excisum Euboïcae latus ingens rupis in antrum,
Quo lati ducunt aditus centum, ostia centum;
Unde ruunt totidem voces, responsa Sibyllae.
Ventum erat ad limen, cum virgo, Poscere fata
Tempus, ait; deus, ecce, deus! Cui talia fanti
Ante fores subito non voltus, non color unus,
Non comptae mansere comae; sed pectus anhelum,
Et rabie fera corda tument; maiorque videri,
Nec mortale sonans, adflatast numine quando
Iam propiore dei. Cessas in vota precesque,
Tros, ait, Aenea? cessas? neque enim ante dehiscent
Attonitae magna ora domus. Et talia fata
Conticuit. Gelidus Teucris per dura cucurrit
Ossa tremor, funditque preces rex pectore ab imo:
Phoebe, gravis Troiae semper miserate laboris,
Dardana qui Paridis direxti tela manusque

Corpus in Aeacidae; magnas obeuntia terras
Tot maria intravi duce te penitusque repostas
Massylum gentis praetentaque Syrtibus arva,
Iam tandem Italiae fugientis prendimus oras;
Hac Troiana tenus fuerit Fortuna secuta.
Vos quoque Pergameae iam fas est parcere genti,
Dique deaeque omnes, quibus obstitit Ilium et ingens
Gloria Dardaniae. Tuque, o sanctissima vates,
Praescia venturi, da, non indebita posco
Regna meis fatis, Latio considere Teucros
Errantisque deos agitataque numina Troiae.
Tum Phoebo et Triviae solido de marmore templum
Instituam, festosque dies de nomine Phoebi.
Te quoque magna manent regnis penetralia nostris.
Hic ego namque tuas sortes arcanaque fata,
Dicta meae genti, ponam, lectosque sacrabo,
Alma, viros. Foliis tantum ne carmina manda,
Ne turbata volent rapidis ludibria ventis;
Ipsa canas oro. Finem dedit ore loquendi.

At, Phoebi nondum patiens, inmanis in antro
Bacchatur vates, magnum si pectore possit
Excussisse deum; tanto magis ille fatigat
Os rabidum, fera corda domans, fingitque premendo.
Ostia iamque domus patuere ingentia centum
Sponte sua, vatisque ferunt responsa per auras:
O tandem magnis pelagi defuncte periclis!
Sed terrae graviora manent. In regna Lavini
Dardanidae venient; mitte hanc de pectore curam;
Sed non et venisse volent. Bella, horrida bella,
Et Thybrim multo spumantem sanguine cerno.
Non Simois tibi, nec Xanthus, nec Dorica castra
Defuerint; alius Latio iam partus Achilles,
Natus et ipse dea; nec Teucris addita Iuno
Usquam aberit. Cum tu supplex in rebus egenis
Quas gentis Italum aut quas non oraveris urbes!
Caussa mali tanti coniunx iterum hospita Teucris,

Externique iterum thalami.
Tu ne cede malis, sed contra audentior ito,
Quam tua te Fortuna sinet. Via prima salutis,
Quod minime reris, Graia pandetur ab urbe.

Talibus ex adyto dictis Cymaea Sibylla
Horrendas canit ambages antroque remugit,
Obscuris vera involvens: ea frena furenti
Concutit, et stimulos sub pectore vertit Apollo.
Ut primum cessit furor et rabida ora quierunt,
Incipit Aeneas heros: Non ulla laborum,
O virgo, nova mi facies inopinave surgit;
Omnia praecepi adque animo mecum ante peregi.
Unum oro: quando hic inferni ianua regis
Dicitur et tenebrosa palus Acheronte refuso,
Ire ad conspectum cari genitoris et ora
Contingat; doceas iter et sacra ostia pandas.
Illum ego per flammas et mille sequentia tela
Eripui his umeris, medioque ex hoste recepi;
Ille meum comitatus iter maria omnia mecum
Adque omnis pelagique minas caelique ferebat,
Invalidus, viris ultra sortemque senectae.
Quin, ut te supplex peterem et tua limina adirem,
Idem orans mandata dabat. Gnatique patrisque,
Alma, precor, miserere; — potes namque omnia, nec te
Nequiquam lucis Hecate praefecit Avernis; —
Si potuit Manis arcessere coniugis Orpheus,
Threicia fretus cithara fidibusque canoris,
Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque reditque viam totiens. Quid Thesea magnum,
Quid memorem Alciden? et mi genus ab Iove summo.

Talibus orabat dictis, arasque tenebat,
Cum sic orsa loqui vates: Sate sanguine divom,
Tros Anchisiada, facilis descensus Averno;
Noctes adque dies patet atri ianua Ditis;
Sed revocare gradum superasque evadere ad auras,
Hoc opus, hic labor est. Pauci, quos aecus amavit
Iuppiter, aut ardens evexit ad aethera virtus,

Dis geniti potuere. Tenent media omnia silvae,
Cocytosque sinu labens circumvenit atro.
Quod si tantus amor menti, si tanta cupido,
Bis Stygios innare lacus, bis nigra videre
Tartara, et insano iuvat indulgere labori,
Accipe, quae peragenda prius. Latet arbore opaca
Aureus et foliis et lento vimine ramus,
Iunoni infernae dictus sacer; hunc tegit omnis
Lucus et obscuris claudunt convallibus umbrae.
Sed non ante datur telluris operta subire,
Auricomos quam qui decerpserit arbore fetus.
Hoc sibi pulchra suum ferri Proserpina munus
Instituit. Primo avolso non deficit alter
Aureus, et simili frondescit virga metallo.
Ergo alte vestiga oculis, et rite repertum
Carpe manu; namque ipse volens facilisque sequetur,
Si te fata vocant; aliter non viribus ullis
Vincere, nec duro poteris convellere ferro.
Praeterea iacet exanimum tibi corpus amici —
Heu nescis — totamque incestat funere classem,
Dum consulta petis nostroque in limine pendes.
Sedibus hunc refer ante suis et conde sepulchro.
Duc nigras pecudes; ea prima piacula sunto.
Sic demum lucos Stygis et regna invia vivis
Aspicies. Dixit, pressoque obmutuit ore.

Aeneas maesto defixus lumina voltu
Ingreditur, linquens antrum, caecosque volutat
Eventus animo secum. Cui fidus Achates
It comes, et paribus curis vestigia figit.
Multa inter sese vario sermone serebant,
Quem socium exanimem vates, quod corpus humandum
Diceret. Adque illi Misenum in litore sicco,
Ut venere, vident indigna morte peremptum,
Misenum Aeoliden, quo non praestantior alter
Aere ciere viros, Martemque accendere cantu.
Hectoris hic magni fuerat comes, Hectora circum
Et lituo pugnas insignis obibat et hasta.

Postquam illum vita victor spoliavit Achilles,
Dardanio Aeneae sese fortissimus heros
Addiderat socium, non inferiora secutus.
Sed tum, forte cava dum personat aequora concha,
Demens, et cantu vocat in certamina divos,
Aemulus exceptum Triton, si credere dignumst,
Inter saxa virum spumosa inmerserat unda.
Ergo omnes magno circum clamore fremebant,
Praecipue pius Aeneas. Tum iussa Sibyllae,
Haud mora, festinant flentes, aramque sepulchri
Congerere arboribus caeloque educere certant.
Itur in antiquam silvam, stabula alta ferarum,
Procumbunt piceae, sonat icta securibus ilex,
Fraxineaeque trabes cuneis et fissile robur
Scinditur, advolvont ingentis montibus ornos.
Nec non Aeneas opera inter talia primus
Hortatur socios, paribusque accingitur armis.
Adque haec ipse suo tristi cum corde volutat,
Adspectans silvam inmensam, et sic forte precatur:
Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus
Ostendat nemore in tanto! quando omnia vere
Heu nimium de te vates, Misene, locutast.
Vix ea fatus erat, geminae cum forte columbae
Ipsa sub ora viri caelo venere volantes,
Et viridi sedere solo. Tum maxumus heros
Maternas adgnoscit aves, laetusque precatur:
Este duces, o, siqua viast, cursumque per auras
Dirigite in lucos, ubi pinguem dives opacat
Ramus humum. Tuque, o, dubiis ne defice rebus,
Diva parens. Sic effatus vestigia pressit,
Observans, quae signa ferant, quo tendere pergant.
Pascentes illae tantum prodire volando,
Quantum acie possent oculi servare sequentum.
Inde ubi venere ad fauces graveolentis Averni,
Tollunt se celeres, liquidumque per aera lapsae
Sedibus optatis gemina super arbore sidunt,
Discolor unde auri per ramos aura refulsit.
Quale solet silvis brumali frigore viscum

Fronde virere nova, quod non sua seminat arbos,
Et croceo fetu teretis circumdare truncos:
Talis erat species auri frondentis opaca
Ilice, sic leni crepitabat bractea vento.
Corripit Aeneas extemplo, avidusque refringit
Cunctantem, et vatis portat sub tecta Sibyllae.

Nec minus interea Misenum in litore Teucri
Flebant, et cineri ingrato suprema ferebant.
Principio pinguem taedis et robore secto
Ingentem struxere pyram, cui frondibus atris
Intexunt latera, et feralis ante cupressos
Constituunt, decorantque super fulgentibus armis.
Pars calidos latices et aena undantia flammis
Expediunt, corpusque lavant frigentis et unguunt.
Fit gemitus. Tum membra toro defleta reponunt,
Purpureasque super vestes, velamina nota,
Coniciunt. Pars ingenti subiere feretro,
Triste ministerium, et subiectam more parentum
Aversi tenuere facem. Congesta cremantur
Turea dona, dapes, fuso crateres olivo.
Postquam conlapsi cineres et flamma quievit,
Reliquias vino et bibulam lavere favillam,
Ossaque lecta cado texit Corynaeus aeno.
Idem ter socios pura circumtulit unda,
Spargens rore levi et ramo felicis olivae,
Lustravitque viros, dixitque novissima verba.
At pius Aeneas ingenti mole sepulchrum
Inponit, suaque arma viro remumque tubamque,
Monte sub aerio, qui nunc Misenus ab illo
Dicitur, aeternumque tenet per saecula nomen.

His actis propere exsequitur praecepta Sibyllae.
Spelunca alta fuit vastoque inmanis hiatu,
Scrupea, tuta lacu nigro nemorumque tenebris,
Quam super haud ullae poterant inpune volantes
Tendere iter pinnis: talis sese halitus atris
Faucibus effundens supera ad convexa ferebat:
[Unde locum Grai dixerunt nomine Aornon.]

Quattuor hic primum nigrantis terga iuvencos
Constituit frontique invergit vina sacerdos,
Et summas carpens media inter cornua saetas
Ignibus inponit sacris, libamina prima,
Voce vocans Hecaten, Caeloque Ereboque potentem.
Supponunt alii cultros, tepidumque cruorem
Succipiunt pateris. Ipse atri velleris agnam
Aeneas matri Eumenidum magnaeque sorori
Ense ferit, sterilemque tibi, Proserpina, vaccam.
Tum Stygio regi nocturnas incohat aras,
Et solida inponit taurorum viscera flammis,
Pingue super oleum infundens ardentibus extis.
Ecce autem, primi sub lumina solis et ortus
Sub pedibus mugire solum, et iuga coepta moveri
Silvarum, visaeque canes ululare per umbram,
Adventante dea. Procul o, procul este, profani,
Conclamat vates, totoque absistite luco;
Tuque invade viam, vaginaque eripe ferrum;
Nunc animis opus, Aenea, nunc pectore firmo.
Tantum effata, furens antro se inmisit aperto;
Ille ducem haud timidis vadentem passibus aequat.

Di, quibus inperiumst animarum, Umbraeque silentes,
Et Chaos, et Phlegethon, loca nocte tacentia late,
Sit mihi fas audita loqui; sit numine vestro
Pandere res alta terra et caligine mersas.

Ibant obscuri sola sub nocte per umbram,
Perque domos Ditis vacuas et inania regna:
Quale per incertam Lunam sub luce maligna
Est iter in silvis, ubi caelum condidit umbra
Iuppiter, et rebus nox abstulit atra colorem.
Vestibulum ante ipsum primisque in faucibus Orci
Luctus et ultrices posuere cubilia Curae;
Pallentesque habitant Morbi, tristisque Senectus,
Et Metus, et malesuada Fames, ac turpis Egestas,
Terribiles visu formae, Letumque, Labosque;
Tum consanguineus Leti Sopor, et mala mentis

Gaudia, mortiferumque adverso in limine Bellum,
Ferreique Eumenidum thalami, et Discordia demens,
Vipereum crinem vittis innexa cruentis.

In medio ramos annosaque bracchia pandit
Ulmus opaca, ingens, quam sedem Somnia volgo
Vana tenere ferunt, foliisque sub omnibus haerent.
Multaque praeterea variarum monstra ferarum
Centauri in foribus stabulant Scyllaeque biformes
Et centumgeminus Briareus ac belua Lernae,
Horrendum stridens, flammisque armata Chimaera,
Gorgones Harpyiaeque et forma tricorporis umbrae.
Corripit hic subita trepidus formidine ferrum
Aeneas, strictamque aciem venientibus offert,
Et, ni docta comes tenuis sine corpore vitas
Admoneat volitare cava sub imagine formae,
Inruat, et frustra ferro diverberet umbras.

Hinc via, Tartarei quae fert Acherontis ad undas.
Turbidus hic caeno vastaque voragine gurges
Aestuat adque omnem Cocyto eructat harenam.
Portitor has horrendus aquas et flumina servat
Terribili squalore Charon, cui pluruma mento
Canities inculta iacet, stant lumina flamma,
Sordidus ex umeris nodo dependet amictus.
Ipse ratem conto subigit, velisque ministrat,
Et ferruginea subvectat corpora cumba,
Iam senior, sed cruda deo viridisque senectus.
Huc omnis turba ad ripas effusa ruebat,
Matres adque viri, defunctaque corpora vita
Magnanimum heroum, pueri innuptaeque puellae,
Inpositique rogis iuvenes ante ora parentum:
Quam multa in silvis autumni frigore primo
Lapsa cadunt folia, aut ad terram gurgite ab alto
Quam multae glomerantur aves, ubi frigidus annus
Trans pontum fugat et terris inmittit apricis.

Stabant orantes primi transmittere cursum,
Tendebantque manus ripae ulterioris amore.
Navita sed tristis nunc hos nunc accipit illos,
Ast alios longe submotos arcet harena.
Aeneas, miratus enim motusque tumultu,
Dic, ait, o virgo, quid volt concursus ad amnem?
Quidve petunt animae? vel quo discrimine ripas
Hae linquunt, illae remis vada livida verrunt?
Olli sic breviter fatast longaeva sacerdos:
Anchisa generate, deum certissima proles,
Cocyti stagna alta vides Stygiamque paludem,
Di cuius iurare timent et fallere numen.
Haec omnis, quam cernis, inops inhumataque turbast;
Portitor ille Charon; hi, quos vehit unda, sepulti.
Nec ripas datur horrendas et rauca fluenta
Transportare prius, quam sedibus ossa quierunt.
Centum errant annos volitantque haec litora circum;
Tum demum admissi stagna exoptata revisunt.
Constitit Anchisa satus et vestigia pressit,
Multa putans, sortemque animo miseratus iniquam.
Cernit ibi maestos et mortis honore carentis
Leucaspim et Lyciae ductorem classis Oronten,
Quos simul, a Troia ventosa per aequora vectos,
Obruit Auster, aqua involvens navemque virosque.

Ecce gubernator sese Palinurus agebat,
Qui Libyco nuper cursu, dum sidera servat,
Exciderat puppi mediis effusus in undis.
Hunc ubi vix multa maestum cognovit in umbra,
Sic prior adloquitur: Quis te, Palinure, deorum
Eripuit nobis, medioque sub aequore mersit?
Dic age. Namque mihi, fallax haud ante repertus,
Hoc uno responso animum delusit Apollo,
Qui fore te ponto incolumem, finisque canebat
Venturum Ausonios. En haec promissa fides est?
Ille autem: Neque te Phoebi cortina fefellit,
Dux Anchisiada, nec me deus aequore mersit.

Namque gubernaclum multa vi forte revolsum,
Cui datus haerebam custos cursusque regebam,
Praecipitans traxi mecum. Maria aspera iuro
Non ullum pro me tantum cepisse timorem,
Quam tua ne, spoliata armis, excussa magistro,
Deficeret tantis navis surgentibus undis.
Tris Notus hibernas inmensa per aequora noctes
Vexit me violentus aqua; vix lumine quarto
Prospexi Italiam summa sublimis ab unda.
Paulatim adnabam terrae; iam tuta tenebam,
Ni gens crudelis madida cum veste gravatum
Prensantemque uncis manibus capita aspera montis
Ferro invasisset, praedamque ignara putasset.
Nunc me fluctus habet, versantque in litore venti.
Quod te per caeli iucundum lumen et auras,
Per genitorem oro, per spes surgentis Iuli,
Eripe me his, invicte, malis: aut tu mihi terram
Inice, namque potes, portusque require Velinos;
Aut tu, siqua viast, siquam tibi diva creatrix
Ostendit — neque enim, credo, sine numine divom
Flumina tanta paras Stygiamque innare paludem —
Da dextram misero, et tecum me tolle per undas,
Sedibus ut saltem placidis in morte quiescam.
Talia fatus erat, coepit cum talia vates:
Unde haec, o Palinure, tibi tam dira cupido?
Tu Stygias inhumatus aquas amnemque severum
Eumenidum aspicies, ripamve iniussus adibis?
Desine fata deum flecti sperare precando.
Sed cape dicta memor, duri solacia cassus.
Nam tua finitimi, longe lateque per urbes
Prodigiis acti caelestibus, ossa piabunt,
Et statuent tumulum, et tumulo sollemnia mittent,
Aeternumque locus Palinuri nomen habebit.
His dictis curae emotae, pulsusque parumper
Corde dolor tristi; gaudet cognomine terra.

Ergo iter inceptum peragunt, fluvioque propinquant.
Navita quos iam inde ut Stygia prospexit ab unda

Per tacitum nemus ire pedemque advertere ripae,
Sic prior adgreditur dictis, adque increpat ultro:
Quisquis es, armatus qui nostra ad flumina tendis,
Fare age, quid venias; iam istinc; et comprime gressum.
Umbrarum hic locus est, Somni Noctisque soporae;
Corpora viva nefas Stygia vectare carina.
Nec vero Alciden me sum laetatus euntem
Accepisse lacu, nec Thesea Pirithoumque,
Dis quamquam geniti adque invicti viribus essent.
Tartareum ille manu custodem in vincla petivit,
Ipsius a solio regis, traxitque trementem;
Hi dominam Ditis thalamo deducere adorti.
Quae contra breviter fatast Amphrysia vates:
Nullae hic insidiae tales; absiste moveri;
Nec vim tela ferunt; licet ingens ianitor antro
Aeternum latrans exsanguis terreat umbras,
Casta licet patrui servet Proserpina limen.
Troius Aeneas, pietate insignis et armis,
Ad genitorem imas Erebi descendit ad umbras.
Si te nulla movet tantae pietatis imago,
At ramum hunc — aperit ramum, qui veste latebat —
Adgnoscas. Tumida ex ira tum corda residunt.
Nec plura his. Ille admirans venerabile donum
Fatalis virgae, longo post tempore visum,
Caeruleam advertit puppim, ripaeque propinquat.
Inde alias animas, quae per iuga longa sedebant,
Deturbat, laxatque foros; simul accipit alveo
Ingentem Aenean. Gemuit sub pondere cumba
Sutilis, et multam accepit rimosa paludem.
Tandem trans fluvium incolumis vatemque virumque
Informi limo glaucaque exponit in ulva.

Cerberus haec ingens latratu regna trifauci
Personat, adverso recubans inmanis in antro.
Cui vates, horrere videns iam colla colubris,
Melle soporatam et medicatis frugibus offam

Obicit. Ille fame rabida tria guttura pandens
Corripit obiectam, adque inmania terga resolvit
Fusus humi, totoque ingens extenditur antro.
Occupat Aeneas aditum custode sepulto,
Evaditque celer ripam inremeabilis undae.

Continuo auditae voces vagitus et ingens
Infantumque animae flentes in limine primo,
Quos dulcis vitae exsortis et ab ubere raptos
Abstulit atra dies et funere mersit acerbo.
Hos iuxta falso damnati crimine mortis.
Nec vero hae sine sorte datae, sine iudice, sedes:
Quaesitor Minos urnam movet; ille silentum
Conciliumque vocat vitasque et crimina discit.
Proxuma deinde tenent maesti loca, qui sibi letum
Insontes peperere manu, lucemque perosi
Proiecere animas. Quam vellent aethere in alto
Nunc et pauperiem et duros perferre laboris!
Fas obstat, tristique palus inamabilis unda
Alligat, et noviens Styx interfusa coercet.
Nec procul hinc partem fusi monstrantur in omnem
Lugentes campi; sic illos nomine dicunt.
Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles et myrtea circum
Silva tegit; curae non ipsa in morte relincunt.
His Phaedram Procrimque locis, maestamque Eriphylen,
Crudelis nati monstrantem volnera, cernit,
Euhadnenque et Pasiphaen; his Laodamia
It comes, et iuvenis quondam, nunc femina, Caeneus,
Rursus et in veterem fato revoluta figuram.
Inter quas Phoenissa recens a volnere Dido
Errabat silva in magna; quam Troius heros
Ut primum iuxta stetit adgnovitque per umbram
Obscuram, qualem primo qui surgere mense
Aut videt, aut vidisse putat per nubila Lunam,
Demisit lacrimas, dulcique adfatus amorest:
Infelix Dido, verus mihi nuntius ergo

Venerat exstinctam, ferroque extrema secutam?
Funeris heu tibi caussa fui? Per sidera iuro,
Per superos, et, siqua fides tellure sub imast,
Invitus, regina, tuo de litore cessi.
Sed me iussa deum, quae nunc has ire per umbras,
Per loca senta situ cogunt noctemque profundam,
Inperiis egere suis; nec credere quivi
Hunc tantum tibi me discessu ferre dolorem.
Siste gradum, teque aspectu ne subtrahe nostro.
Quem fugis? extremum fato, quod te adloquor, hoc est.
Talibus Aeneas ardentem et torva tuentem
Lenibat dictis animum, lacrimasque ciebat.
Illa solo fixos oculos aversa tenebat,
Nec magis incepto voltum sermone movetur,
Quam si dura silex aut stet Marpesia cautes.
Tandem corripuit sese, adque inimica refugit
In nemus umbriferum, coniunx ubi pristinus illi
Respondet curis aequatque Sychaeus amorem.
Nec minus Aeneas, cassu percussus iniquo,
Prosequitur lacrimans longe, et miseratur euntem.

Inde datum molitur iter. Iamque arva tenebant
Ultima, quae bello clari secreta frequentant.
Hic illi occurrit Tydeus, hic inclutus armis
Parthenopaeus et Adrasti pallentis imago;
Hic multum fleti ad superos belloque caduci
Dardanidae, quos ille omnis longo ordine cernens
Ingemuit, Glaucumque Medontaque Thersilochumque,
Tris Antenoridas, Cererique sacrum Polyphoeten,
Idaeumque, etiam currus, etiam arma tenentem.
Circumstant animae dextra laevaque frequentes.
Nec vidisse semel satis est; iuvat usque morari,
Et conferre gradum, et veniendi discere caussas.
At Danaum proceres Agamemnoniaeque phalanges
Ut videre virum fulgentiaque arma per umbras,
Ingenti trepidare metu; pars vertere terga,

Ceu quondam petiere rates; pars tollere vocem
Exiguam: inceptus clamor frustratur hiantis.

Adque hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum videt et lacerum crudeliter ora,
Ora manusque ambas, populataque tempora raptis
Auribus, et truncas inhonesto volnere naris.
Vix adeo adgnovit pavitantem et dira tegentem
Supplicia, et notis compellat vocibus ultro:
Deiphobe armipotens, genus alto a sanguine Teucri,
Quis tam crudelis optavit sumere poenas?
Cui tantum de te licuit? Mihi fama suprema
Nocte tulit fessum vasta te caede Pelasgum
Procubuisse super confusae stragis acervom.
Tunc egomet tumulum Rhoeteo in litore inanem
Constitui, et magna Manis ter voce vocavi.
Nomen et arma locum servant; te, amice, nequivi
Conspicere et patria decedens ponere terra.
Ad quae Priamides: Nihil o tibi amice relictum;
Omnia Deiphobo solvisti et funeris umbris.
Sed me fata mea et scelus exitiale Lacaenae
His mersere malis; illa haec monumenta reliquit.
Namque ut supremam falsa inter gaudia noctem
Egerimus, nosti; et nimium meminisse necessest.
Cum fatalis ecus saltu super ardua venit
Pergama et armatum peditem gravis attulit alvo,
Illa, chorum simulans, euhantis orgia circum
Ducebat Phrygias; flammam media ipsa tenebat
Ingentem, et summa Danaos ex arce vocabat.
Tum me, confectum curis somnoque gravatum,
Infelix habuit thalamus, pressitque iacentem
Dulcis et alta quies placidaeque simillima morti.
Egregia interea coniunx arma omnia tectis
Amovet, et fidum capiti subduxerat ensem;
Intra tecta vocat Menelaum, et limina pandit,
Scilicet id magnum sperans fore munus amanti,
Et famam exstingui veterum sic posse malorum.
Quid moror? inrumpunt thalamo; comes additur una

Hortator scelerum Aeolides. Di, talia Grais
Instaurate, pio si poenas ore reposco.
Sed te qui vivom cassus, age fare vicissim,
Attulerint. Pelagine venis erroribus actus,
An monitu divom? an quae te Fortuna fatigat,
Ut tristis sine sole domos, loca turbida, adires?
Hac vice sermonum roseis Aurora quadrigis
Iam medium aetherio cursu traiecerat axem;
Et fors omne datum traherent per talia tempus;
Sed comes admonuit breviterque adfata Sibyllast:
Nox ruit, Aenea; nos flendo ducimus horas.
Hic locus est, partis ubi se via findit in ambas:
Dextera quae Ditis magni sub moenia tendit,
Hac iter Elysium nobis; at laeva malorum
Exercet poenas, et ad impia Tartara mittit.
Deiphobus contra: Ne saevi, magna sacerdos;
Discedam, explebo numerum, reddarque tenebris.
I decus, i, nostrum; melioribus utere fatis.
Tantum effatus, et in verbo vestigia torsit.

Respicit Aeneas subito, et sub rupe sinistra
Moenia lata videt, triplici circumdata muro,
Quae rapidus flammis ambit torrentibus amnis,
Tartareus Phlegethon, torquetque sonantia saxa.
Porta adversa, ingens, solidoque adamante columnae,
Vis ut nulla virum, non ipsi exscindere ferro
Caelicolae valeant; stat ferrea turris ad auras,
Tisiphoneque sedens, palla succincta cruenta,
Vestibulum exsomnis servat noctesque diesque.
Hinc exaudiri gemitus, et saeva sonare
Verbera; tum stridor ferri, tractaeque catenae.
Constitit Aeneas, strepituque exterritus haesit.
Quae scelerum facies? o virgo, effare; quibusve
Urguentur poenis? quis tantus plangor ad auras?
Tum vates sic orsa loqui: Dux inclute Teucrum,
Nulli fas casto sceleratum insistere limen;
Sed me cum lucis Hecate praefecit Avernis,
Ipsa deum poenas docuit, perque omnia duxit.

Gnosius haec Rhadamanthus habet, durissima regna,
Castigatque auditque dolos, subigitque fateri,
Quae quis apud superos, furto laetatus inani,
Distulit in seram commissa piacula mortem.
Continuo sontis ultrix accincta flagello
Tisiphone quatit insultans, torvosque sinistra
Intentans anguis vocat agmina saeva sororum.
Tum demum horrisono stridentes cardine sacrae
Panduntur portae. Cernis, custodia qualis
Vestibulo sedeat? facies quae limina servet?
Quinquaginta atris inmanis hiatibus Hydra
Saevior intus habet sedem. Tum Tartarus ipse
Bis patet in praeceps tantum tenditque sub umbras,
Quantus ad aetherium caeli suspectus Olympum.
Hic genus anticum Terrae, Titania pubes,
Fulmine deiecti fundo volvontur in imo.
Hic et Aloidas geminos inmania vidi
Corpora, qui manibus magnum rescindere caelum
Adgressi, superisque Iovem detrudere regnis.
Vidi et crudelis dantem Salmonea poenas,
Dum flammas Iovis et sonitus imitatur Olympi.
Quattuor hic invectus equis et lampada quassans
Per Graium populos mediaeque per Elidis urbem
Ibat ovans, divomque sibi poscebat honorem,
Demens! qui nimbos et non imitabile fulmen
Aere et cornipedum pulsu simularet equorum.
At pater omnipotens densa inter nubila telum
Contorsit, non ille faces nec fumea taedis
Lumina, praecipitemque inmani turbine adegit.
Nec non et Tityon, Terrae omniparentis alumnum,
Cernere erat, per tota novem cui iugera corpus
Porrigitur, rostroque inmanis voltur obunco
Inmortale iecur tondens fecundaque poenis
Viscera rimaturque epulis habitatque sub alto
Pectore, nec fibris requies datur ulla renatis.
Quid memorem Lapithas, Ixiona Pirithoumque?
Quos super atra silex iam iam lapsura cadentique
Imminet adsimilis; lucent genialibus altis

Aurea fulcra toris, epulaeque ante ora paratae
Regifico luxu; Furiarum maxuma iuxta
Accubat, et manibus prohibet contingere mensas,
Exsurgitque facem attollens, adque intonat ore.
Hic, quibus invisi fratres, dum vita manebat,
Pulsatusve parens, et fraus innexa clienti;
Aut qui divitiis soli incubuere repertis,
Nec partem posuere suis, quae maxuma turbast;
Quique ob adulterium caesi, quique arma secuti
Impia, nec veriti dominorum fallere dextras,
Inclusi poenam exspectant. Ne quaere doceri,
Quam poenam, aut quae forma viros fortunave mersit.
Saxum ingens volvont alii, radiisque rotarum
Districti pendent; sedet, aeternumque sedebit,
Infelix Theseus; Phlegyasque miserrimus omnis
Admonet et magna testatur voce per umbras:
„Discite iustitiam moniti, et non temnere divos.“
Vendidit hic auro patriam, dominumque potentem
Inposuit; fixit leges pretio adque refixit;
Hic thalamum invasit natae vetitosque hymenaeos;
Ausi omnes inmane nefas, ausoque potiti.
Non, mihi si linguae centum sint oraque centum,
Ferrea vox, omnis scelerum conprendere formas,
Omnia poenarum percurrere nomina possim.

Haec ubi dicta dedit Phoebi longaeva sacerdos:
Sed iam age, carpe viam et susceptum perfice munus;
Adceleremus, ait; Cyclopum educta caminis
Moenia conspicio adque adverso fornice portas,
Haec ubi nos praecepta iubent deponere dona.
Dixerat, et pariter, gressi per opaca viarum,
Corripiunt spatium medium, foribusque propinquant.
Occupat Aeneas aditum, corpusque recenti
Spargit aqua, ramumque adverso in limine figit.

His demum exactis, perfecto munere divae,
Devenere locos laetos et amoena virecta

Fortunatorum nemorum sedesque beatas.
Largior hic campos aether et lumine vestit
Purpureo, solemque suum, sua sidera norunt.
Pars in gramineis exercent membra palaestris,
Contendunt ludo et fulva luctantur harena;
Pars pedibus plaudunt choreas et carmina dicunt.
Nec non Threicius longa cum veste sacerdos
Obloquitur numeris septem discrimina vocum,
Iamque eadem digitis, iam pectine pulsat eburno.
Hic genus anticum Teucri, pulcherrima proles,
Magnanimi heroes, nati melioribus annis,
Ilusque Assaracusque et Troiae Dardanus auctor.
Arma procul currusque virum miratur inanis.
Stant terra defixae hastae, passimque soluti
Per campum pascuntur equi. Quae gratia curruum
Armorumque fuit vivis, quae cura nitentis
Pascere equos, eadem sequitur tellure repostos.
Conspicit, ecce, alios dextra laevaque per herbam
Vescentis laetumque choro Paeana canentis
Inter odoratum lauri nemus, unde superne
Plurumus Eridani per silvam volvitur amnis.
Hic manus ob patriam pugnando volnera passi,
Quique sacerdotes casti, dum vita manebat,
Quique pii vates et Phoebo digna locuti,
Inventas aut qui vitam excoluere per artis,
Quique sui memores alios fecere merendo;
Omnibus his nivea cinguntur tempora vitta.
Quos circumfusos sic est adfata Sibylla,
Musaeum ante omnis; medium nam pluruma turba
Hunc habet, adque umeris exstantem suspicit altis:
Dicite, felices animae, tuque, optume vates,
Quae regio Anchisen, quis habet locus? illius ergo
Venimus et magnos Erebi tranavimus amnis.
Adque huic responsum paucis ita reddidit heros:
Nulli certa domus; lucis habitamus opacis,
Riparumque toros et prata recentia rivis
Incolimus. Sed vos, si fert ita corde voluntas,
Hoc superate iugum; et facili iam tramite sistam.

Dixit, et ante tulit gressum, camposque nitentis
Desuper ostentat; dehinc summa cacumina lincunt.

At pater Anchises penitus convalle virenti
Inclusas animas superumque ad lumen ituras
Lustrabat studio recolens, omnemque suorum
Forte recensebat numerum carosque nepotes,
Fataque fortunasque virum moresque manusque.
Isque ubi tendentem adversum per gramina vidit
Aenean, alacris palmas utrasque tetendit,
Effusaeque genis lacrimae, et vox excidit ore:
Venisti tandem, tuaque exspectata parenti
Vicit iter durum pietas? datur ora tueri,
Nate, tua, et notas audire et reddere voces?
Sic equidem ducebam animo rebarque futurum,
Tempora dinumerans, nec me mea cura fefellit.
Quas ego te terras et quanta per aequora vectum
Accipio! quantis iactatum, nate, periclis!
Quam metui, ne quid Libyae tibi regna nocerent!
Ille autem: Tua me, genitor, tua tristis imago,
Saepius occurrens, haec limina tendere adegit;
Stant sale Tyrrheno classes. Da iungere dextram,
Da, genitor, teque amplexu ne subtrahe nostro.
Sic memorans largo fletu simul ora rigabat.
Ter conatus ibi collo dare bracchia circum,
Ter frustra conprensa manus effugit imago,
Par levibus ventis volucrique simillima somno.

Interea videt Aeneas in valle reducta
Seclusum nemus et virgulta sonantia silvis,
Lethaeumque, domos placidas qui praenatat, amnem.
Hunc circum innumerae gentes populique volabant;
Ac velut in pratis ubi apes aestate serena
Floribus insidunt variis, et candida circum
Lilia funduntur; strepit omnis murmure campus.
Horrescit visu subito, caussasque requirit
Inscius Aeneas, quae sint ea flumina porro,

Quive viri tanto conplerint agmine ripas.
Tum pater Anchises: Animae, quibus altera fato
Corpora debentur, Lethaei ad fluminis undam
Securos latices et longa oblivia potant.
Has equidem memorare tibi adque ostendere coram,
Iampridem hanc prolem cupio enumerare meorum,
Quo magis Italia mecum laetere reperta.
O pater, anne aliquas ad caelum hinc ire putandumst
Sublimis animas, iterumque ad tarda reverti
Corpora? quae lucis miseris tam dira cupido?
Dicam equidem, nec te suspensum, nate, tenebo;
Succipit Anchises, adque ordine singula pandit.

Principio caelum ac terras camposque liquentis
Lucentemque globum Lunae Titaniaque astra
Spiritus intus alit, totamque infusa per artus
Mens agitat molem et magno se corpore miscet.
Inde hominum pecudumque genus vitaeque volantum
Et quae marmoreo fert monstra sub aequore pontus.
Igneus est ollis vigor et caelestis origo
Seminibus, quantum non noxia corpora tardant
Terrenique hebetant artus moribundaque membra.
Hinc metuunt cupiuntque, dolent gaudentque, neque auras
Dispiciunt clausae tenebris et carcere caeco.
Quin et supremo cum lumine vita reliquit,
Non tamen omne malum miseris nec funditus omnes
Corporeae excedunt pestes, penitusque necessest
Multa diu concreta modis inolescere miris.
Ergo exercentur poenis, veterumque malorum
Supplicia expendunt: aliae panduntur inanis
Suspensae ad ventos; aliis sub gurgite vasto
Infectum eluitur scelus, aut exuritur igni.
Quisque suos patimur Manis; exinde per amplum
Mittimur Elysium, et pauci laeta arva tenemus;
Donec longa dies, perfecto temporis orbe,
Concretam exemit labem, purumque relinquit
Aetherium sensum adque aurai simplicis ignem.

Has omnis, ubi mille rotam volvere per annos,
Lethaeum ad fluvium deus evocat agmine magno,
Scilicet inmemores supera ut convexa revisant
Rursus et incipiant in corpora velle reverti.

Dixerat Anchises, natumque unaque Sibyllam
Conventus trahit in medios turbamque sonantem,
Et tumulum capit, unde omnis longo ordine posset
Adversos legere, et venientum discere voltus.

Nunc age, Dardaniam prolem quae deinde sequatur
Gloria, qui maneant Itala de gente nepotes,
Inlustris animas nostrumque in nomen ituras,
Expediam dictis, et te tua fata docebo.
Ille, vides, pura iuvenis qui nititur hasta,
Proxuma sorte tenet lucis loca, primus ad auras
Aetherias Italo commixtus sanguine surget,
Silvius, Albanum nomen, tua postuma proles,
Quem tibi longaevo serum Lavinia coniunx
Educet silvis regem regumque parentem,
Unde genus Longa nostrum dominabitur Alba.
Proxumus ille Procas, Troianae gloria gentis,
Et Capys, et Numitor, et qui te nomine reddet
Silvius Aeneas, pariter pietate vel armis
Egregius, si umquam regnandam acceperit Albam.
Qui iuvenes! quantas ostentant, aspice, viris!
Adque umbrata gerunt civili tempora quercu:
Hi tibi Nomentum et Gabios urbemque Fidenam,
Hi Collatinas inponent montibus arces,
[Laude pudicitiae celebris, addentque superbos]
Pometios Castrumque Inui Bolamque Coramque.
Haec tum nomina erunt, nunc sunt sine nomine terrae.
Quin et avo comitem sese Mavortius addet
Romulus, Assaraci quem sanguinis Ilia mater
Educet. Viden, ut geminae stant vertice cristae,
Et pater ipse suo superum iam signat honore?

En, huius, nate, auspiciis illa incluta Roma
Inperium terris, animos aequabit Olympo,
Septemque una sibi muro circumdabit arces,
Felix prole virum: qualis Berecyntia mater
Invehitur curru Phrygias turrita per urbes,
Laeta deum partu, centum conplexa nepotes,
Omnis caelicolas, omnis supera alta tenentis.
Huc geminas nunc flecte acies, hanc aspice gentem
Romanosque tuos. Hic Caesar et omnis Iuli
Progenies, magnum caeli ventura sub axem.
Hic vir, hic est, tibi quem promitti saepius audis,
Augustus Caesar, Divi genus, aurea condet
Saecula qui rursus Latio regnata per arva
Saturno quondam, super et Garamantas et Indos
Proferet inperium; iacet extra sidera tellus,
Extra anni solisque vias, ubi caelifer Atlans
Axem umero torquet stellis ardentibus aptum.
Huius in adventum iam nunc et Caspia regna
Responsis horrent divom et Maeotia tellus,
Et septemgemini turbant trepida ostia Nili.
Nec vero Alcides tantum telluris obivit,
Fixerit aeripedem cervam licet, aut Erymanthi
Pacarit nemora, et Lernam tremefecerit arcu;
Nec, qui pampineis victor iuga flectit habenis,
Liber, agens celso Nysae de vertice tigris.
Et dubitamus adhuc virtutem extendere factis,
Aut metus Ausonia prohibet consistere terra?
„Quis procul ille autem ramis insignis olivae
Sacra ferens?“ Nosco crinis incanaque menta
Regis Romani, primam qui legibus urbem
Fundabit, Curibus parvis et paupere terra
Missus in inperium magnum. Cui deinde subibit,
Otia qui rumpet patriae residesque movebit
Tullus in arma viros et iam desueta triumphis
Agmina. Quem iuxta sequitur iactantior Ancus,
Nunc quoque iam nimium gaudens popularibus auris.
Vis et Tarquinios reges, animamque superbam
Ultoris Bruti, fascesque videre receptos?

Consulis inperium hic primus saevasque secures
Accipiet, natosque pater nova bella moventis
Ad poenam pulchra pro libertate vocabit,
Infelix! Utcumque ferent ea facta minores,
Vincet amor patriae laudumque inmensa cupido.
Quin Decios Drusosque procul saevomque securi
Aspice Torquatum et referentem signa Camillum.
Illae autem, paribus quas fulgere cernis in armis,
Concordes animae nunc et dum nocte premuntur,
Heu quantum inter se bellum, si lumina vitae
Attigerint, quantas acies stragemque ciebunt!
Aggeribus socer Alpinis adque arce Monoeci
Descendens, gener adversis instructus Eois.
Ne, pueri, ne tanta animis adsuescite bella,
Neu patriae validas in viscera vertite viris;
Tuque prior, tu parce, genus qui ducis Olympo,
Proice tela manu, sanguis meus! —
Ille triumphata Capitolia ad alta Corintho
Victor aget currum, caesis insignis Achivis.
Eruet ille Argos Agamemnoniasque Mycenas,
Ipsumque Aeaciden, genus armipotentis Achilli,
Ultus avos Troiae, templa et temerata Minervae.
Quis te, magne Cato, tacitum, aut te, Cosse, relinquat?
Quis Gracchi genus, aut geminos, duo fulmina belli,
Scipiadas, cladem Libyae, parvoque potentem
Fabricium, vel te sulco, Serrane, serentem?
Quo fessum rapitis, Fabii? tu Maxumus ille es,
Unus qui nobis cunctando restituis rem.
Excudent alii spirantia mollius aera,
Credo equidem, vivos ducent de marmore voltus,
Orabunt caussas melius, caelique meatus
Describent radio et surgentia sidera dicent:
Tu regere inperio populos, Romane, memento;
Hae tibi erunt artes; pacisque inponere morem,
Parcere subiectis, et debellare superbos.

Sic pater Anchises, adque haec mirantibus addit:
Aspice, ut insignis spoliis Marcellus opimis
Ingreditur, victorque viros supereminet omnis!
Hic rem Romanam, magno turbante tumultu,
Sistet, eques sternet Poenos Gallumque rebellem,
Tertiaque arma patri suspendet capta Quirino.
Adque hic Aeneas; una namque ire videbat
Egregium forma iuvenem et fulgentibus armis,
Sed frons laeta parum, et deiecto lumina voltu:
Quis, pater, ille, virum qui sic comitatur euntem?
Filius, anne aliquis magna de stirpe nepotum?
Quis strepitus circa comitum! quantum instar in ipso!
Sed nox atra caput tristi circumvolat umbra.
Tum pater Anchises, lacrimis ingressus obortis:
O gnate, ingentem luctum ne quaere tuorum;
Ostendent terris hunc tantum fata, neque ultra
Esse sinent. Nimium vobis Romana propago
Visa potens, Superi, propria haec si dona fuissent.
Quantos ille virum magnam Mavortis ad urbem
Campus aget gemitus! vel quae, Tiberine, videbis
Funera, cum tumulum praeterlabere recentem!
Nec puer Iliaca quisquam de gente Latinos
In tantum spe tollet avos, nec Romula quondam
Ullo se tantum tellus iactabit alumno.
Heu pietas, heu prisca fides, invictaque bello
Dextera! non illi se quisquam inpune tulisset
Obvius armato, seu cum pedes iret in hostem,
Seu spumantis equi foderet calcaribus armos.
Heu, miserande puer! siqua fata aspera rumpas,
Tu Marcellus eris. Manibus date lilia plenis,
Purpureos spargam flores, animamque nepotis
His saltem adcumulem donis, et fungar inani
Munere. Sic tota passim regione vagantur
Aeris in campis latis, adque omnia lustrant.
Quae postquam Anchises natum per singula duxit,
Incenditque animum famae venientis amore,
Exim bella viro memorat quae deinde gerenda,

Laurentisque docet populos urbemque Latini,
Et quo quemque modo fugiatque feratque laborem.

Sunt geminae Somni portae, quarum altera fertur
Cornea, qua veris facilis datur exitus umbris;
Altera candenti perfecta nitens elephanto,
Sed falsa ad caelum mittunt insomnia Manes.
His ubi tum natum Anchises unaque Sibyllam
Prosequitur dictis, portaque emittit eburna,
Ille viam secat ad navis sociosque revisit;
Tum se ad Caietae recto fert litore portum.
Ancora de prora iacitur; stant litore puppes.

P. VERGILI MARONIS

AENEIDOS

LIBER SEPTUMUS.

Tu quoque litoribus nostris, Aeneia nutrix,
Aeternam moriens famam, Caieta, dedisti;
Et nunc servat honos sedem tuus, ossaque nomen
Hesperia in magna, siquast ea gloria, signat.
At pius exsequiis Aeneas rite solutis,
Aggere conposito tumuli, postquam alta quierunt
Aequora, tendit iter velis, portumque relinquit.
Adspirant aurae in noctem, nec candida cursus
Luna negat, splendet tremulo sub lumine pontus.
Proxuma Circaeae raduntur litora terrae,
Dives inaccessos ubi Solis filia lucos
Adsiduo resonat cantu, tectisque superbis
Urit odoratam nocturna in lumina caedrum,
Arguto tenuis percurrens pectine telas.
Hinc exaudiri gemitus iraeque leonum,
Vincla recussantum et sera sub nocte rudentum,
Saetigerique sues adque in praesepibus ursi
Saevire, ac formae magnorum ululare luporum,
Quos hominum ex facie dea saeva potentibus herbis
Induerat Circe in voltus ac terga ferarum.
Quae ne monstra pii paterentur talia Troes
Delati in portus, neu litora dira subirent,

Neptunus ventis inplevit vela secundis,
Adque fugam dedit, et praeter vada fervida vexit.

Iamque rubescebat radiis mare, et aethere ab alto
Aurora in roseis fulgebat lutea bigis:
Cum venti posuere, omnisque repente resedit
Flatus, et in lento luctantur marmore tonsae.
Adque hic Aeneas ingentem ex aequore lucum
Prospicit. Hunc inter fluvio Tiberinus amoeno,
Verticibus rapidis, et multa flavos harena,
In mare prorumpit. Variae circumque supraque
Adsuetae ripis volucres et fluminis alveo
Aethera mulcebant cantu, lucoque volabant.
Flectere iter sociis terraeque advertere proras
Inperat, et laetus fluvio succedit opaco.

Nunc age, qui reges, Erato, quae tempora rerum,
Quis Latio antiquo fuerit status, advena classem
Cum primum Ausoniis exercitus adpulit oris,
Expediam, et primae revocabo exordia pugnae.
Tu vatem, tu, diva, mone. Dicam horrida bella,
Dicam acies, actosque animis in funera reges,
Tyrrhenamque manum, totamque sub arma coactam
Hesperiam. Maior rerum mihi nascitur ordo,
Maius opus moveo. Rex arva Latinus et urbes
Iam senior longa placidas in pace regebat.
Hunc Fauno et nympha genitum Laurente Marica
Accipimus; Fauno Picus pater; isque parentem
Te, Saturne, refert; tu sanguinis ultimus auctor.
Filius huic fato divom prolesque virilis
Nulla fuit, primaque oriens erepta iuventast.
Sola domum et tantas servabat filia sedes,
Iam matura viro, iam plenis nubilis annis.
Multi illam magno e Latio totaque petebant
Ausonia; petit ante alios pulcherrimus omnis
Turnus, avis atavisque potens, quem regia coniunx
Adiungi generum miro properabat amore;

Sed variis portenta deum terroribus obstant.
Laurus erat tecti medio in penetralibus altis,
Sacra comam, multosque metu servata per annos,
Quam pater inventam, primas cum conderet arces,
Ipse ferebatur Phoebo sacrasse Latinus,
Laurentisque ab ea nomen posuisse colonis.
Huius apes summum densae — mirabile dictu —
Stridore ingenti liquidum trans aethera vectae,
Obsedere apicem, et, pedibus per mutua nexis,
Examen subitum ramo frondente pependit.
Continuo vates, Externum cernimus, inquit,
Adventare virum, et partis petere agmen easdem
Partibus ex isdem, et summa dominarier arce.
Praeterea, castis adolet dum altaria taedis,
Ut iuxta genitorem adstat Lavinia virgo,
Visa, nefas, longis conprendere crinibus ignem,
Adque omnem ornatum flamma crepitante cremari,
Regalisque accensa comas, accensa coronam,
Insignem gemmis; tum fumida lumine fulvo
Involvi, ac totis Volcanum spargere tectis.
Id vero horrendum ac visu mirabile ferri:
Namque fore inlustrem fama fatisque canebant
Ipsam, sed populo magnum portendere bellum.
At rex sollicitus monstris, oracula Fauni,
Fatidici genitoris, adit, lucosque sub alta
Consulit Albunea, nemorum quae maxuma sacro
Fonte sonat, saevamque exhalat opaca mephitim.
Hinc Italae gentes omnisque Oenotria tellus
In dubiis responsa petunt; huc dona sacerdos
Cum tulit et caesarum ovium sub nocte silenti
Pellibus incubuit stratis somnosque petivit,
Multa modis simulacra videt volitantia miris,
Et varias audit voces, fruiturque deorum
Conloquio, adque imis Acheronta adfatur Avernis.
Hic et tum pater ipse petens responsa Latinus
Centum lanigeras mactabat rite bidentis,
Adque harum effultus tergo stratisque iacebat
Velleribus: subita ex alto vox reddita lucost:

Ne pete conubiis natam sociare Latinis,
O mea progenies, thalamis neu crede paratis;
Externi veniunt generi, qui sanguine nostrum
Nomen in astra ferant, quorumque ab stirpe nepotes
Omnia sub pedibus, qua Sol utrumque recurrens
Aspicit Oceanum, vertique regique videbunt.
Haec responsa patris Fauni monitusque silenti
Nocte datos non ipse suo premit ore Latinus,
Sed circum late volitans iam Fama per urbes
Ausonias tulerat, cum Laomedontia pubes
Gramineo ripae religavit ab aggere classem.

Aeneas primique duces et pulcher Iulus
Corpora sub ramis deponunt arboris altae,
Instituuntque dapes, et adorea liba per herbam
Subiciunt epulis, — sic Iuppiter ille monebat —
Et Cereale solum pomis agrestibus augent.
Consumptis hic forte aliis, ut vertere morsus
Exiguam in Cererem penuria adegit edendi
Et violare manu malisque audacibus orbem
Fatalis crusti patulis nec parcere quadris:
Heus! etiam mensas consumimus? inquit Iulus;
Nec plura adludens. Ea vox audita laborum
Prima tulit finem, primamque loquentis ab ore
Eripuit pater, ac stupefactus numine pressit.
Continuo, Salve fatis mihi debita Tellus,
Vosque, ait, o fidi Troiae salvete Penates:
Hic domus, haec patriast. Genitor mihi talia namque,
Nunc repeto, Anchises fatorum arcana reliquit:
Cum te, nate, fames ignota ad litora vectum
Accisis coget dapibus consumere mensas,
Tum sperare domos defessus ibique memento
Prima locare manu molirique aggere tecta.
Haec erat illa fames; haec nos suprema manebat,
Exitiis positura modum.
Quare agite et primo laeti cum lumine solis,
Quae loca, quive habeant homines, ubi moenia gentis,
Vestigemus, et a portu diversa petamus.

Nunc pateras libate Iovi, precibusque vocate
Anchisen genitorem, et vina reponite mensis.
Sic deinde effatus frondenti tempora ramo
Inplicat, et Geniumque loci primamque deorum
Tellurem Nymphasque et adhuc ignota precatur
Flumina, tum Noctem Noctisque orientia Signa
Idaeumque Iovem Phrygiamque ex ordine Matrem
Invocat, et duplicis Caeloque Ereboque parentes.
Hic pater omnipotens ter caelo clarus ab alto
Intonuit, radiisque ardentem lucis et auro
Ipse manu quatiens ostendit ab aethere nubem.
Diditur hic subito Troiana per agmina rumor,
Advenisse diem, quo debita moenia condant.
Certatim instaurant epulas, adque omine magno
Crateras laeti statuunt et vina coronant.

Postera cum prima lustrabat lampade terras
Orta dies, urbem et finis et litora gentis
Diversi explorant; haec fontis stagna Numici,
Hunc Thybrim fluvium, hic fortis habitare Latinos.
Tum satus Anchisa delectos ordine ab omni
Centum oratores augusta ad moenia regis
Ire iubet, ramis velatos Palladis omnis,
Donaque ferre viro, pacemque exposcere Teucris.
Haud mora, festinant iussi rapidisque feruntur
Passibus. Ipse humili designat moenia fossa,
Moliturque locum, primasque in litore sedes
Castrorum in morem pinnis adque aggere cingit.
Iamque iter emensi turris ac tecta Latinorum
Ardua cernebant iuvenes, muroque subibant.
Ante urbem pueri et primaevo flore iuventus
Exercentur equis, domitantque in pulvere currus,
Aut acris tendunt arcus, aut lenta lacertis
Spicula contorquent, cursuque ictuque lacessunt:
Cum praevectus equo longaevi regis ad auris
Nuntius ingentis ignota in veste reportat
Advenisse viros. Ille intra tecta vocari
Inperat, et solio medius consedit avito.

Tectum augustum, ingens, centum sublime columnis,
Urbe fuit summa, Laurentis regia Pici,
Horrendum silvis et religione parentum.
Hic sceptra accipere et primos attollere fasces
Regibus omen erat; hoc illis curia templum,
Hae sacris sedes epulis; hic ariete caeso
Perpetuis soliti patres considere mensis.
Quin etiam veterum effigies ex ordine avorum
Antiqua e caedro, Italusque paterque Sabinus
Vitisator, curvam servans sub imagine falcem,
Saturnusque senex Ianique bifrontis imago,
Vestibulo adstabant, aliique ab origine reges,
Martiaque ob patriam pugnando volnera passi.
Multaque praeterea sacris in postibus arma,
Captivi pendent currus, curvaeque secures,
Et cristae capitum, et portarum ingentia claustra,
Spiculaque clipeique ereptaque rostra carinis.
Ipse Quirinali lituo, parvaque sedebat
Succinctus trabea, laevaque ancile gerebat
Picus, ecum domitor; quem capta cupidine coniunx
Aurea percussum virga versumque venenis
Fecit avem Circe, sparsitque coloribus alas.
Tali intus templo divom patriaque Latinus
Sede sedens Teucros ad sese in tecta vocavit;
Adque haec ingressis placido prior edidit ore:

Dicite, Dardanidae, neque enim nescimus et urbem
Et genus, auditique advertitis aequore cursum,
Quid petitis? quae caussa rates, aut cuius egentis
Litus ad Ausonium tot per vada caerula vexit?
Sive errore viae, seu tempestatibus acti,
Qualia multa mari nautae patiuntur in alto,
Fluminis intrastis ripas portuque sedetis,
Ne fugite hospitium, neve ignorate Latinos
Saturni gentem, haud vinclo nec legibus aequam,
Sponte sua veterisque dei se more tenentem.

Adque equidem memini — famast obscurior annis —
Auruncos ita ferre senes, his ortus ut agris
Dardanus Idaeas Phrygiae penetrarit ad urbes
Threiciamque Samon, quae nunc Samothracia fertur.
Hinc illum Corythi Tyrrhena ab sede profectum
Aurea nunc solio stellantis regia caeli
Accipit et numerum divorum altaribus addit.

Dixerat; et dicta Ilioneus sic voce secutus:
Rex, genus egregium Fauni, nec fluctibus actos
Atra subegit hiemps vestris succedere terris,
Nec sidus regione viae litusve fefellit;
Consilio hanc omnes animisque volentibus urbem
Adferimur, pulsi regnis, quae maxuma quondam
Extremo veniens Sol aspiciebat Olympo.
Ab Iove principium generis; Iove Dardana pubes
Gaudet avo; rex ipse Iovis de gente suprema,
Troius Aeneas, tua nos ad limina misit.
Quanta per Idaeos saevis effusa Mycenis
Tempestas ierit campos, quibus actus uterque
Europae adque Asiae fatis concurrerit orbis,
Audiit, et siquem tellus extrema refuso
Submovet Oceano, et siquem extenta plagarum
Quattuor in medio dirimit plaga Solis iniqui.
Diluvio ex illo tot vasta per aequora vecti
Dis sedem exiguam patriis litusque rogamus
Innocuum et cunctis undamque auramque patentem.
Non erimus regno indecores, nec vestra feretur
Fama levis, tantive abolescet gratia facti,
Nec Troiam Ausonios gremio excepisse pigebit.
Fata per Aeneae iuro dextramque potentem
Sive fide seu quis bellost expertus et armis:
Multi nos populi, multae — ne temne, quod ultro
Praeferimus manibus vittas ac verba precantia —
Et petiere sibi et voluere adiungere gentes;
Sed nos fata deum vestras exquirere terras
Inperiis egere suis. Hinc Dardanus ortus;

Huc repetit iussisque ingentibus urguet Apollo
Tyrrhenum ad Thybrim et fontis vada sacra Numici.
Dat tibi praeterea Fortunae parva prioris
Munera, reliquias Troia ex ardente receptas.
Hoc pater Anchises auro libabat ad aras;
Hoc Priami gestamen erat, cum iura vocatis
More daret populis, sceptrumque sacerque tiaras
Iliadumque labor vestes.

Talibus Ilionei dictis defixa Latinus
Optutu tenet ora, soloque inmobilis haeret,
Intentos volvens oculos. Nec purpura regem
Picta movet, nec sceptra movent Priameia tantum,
Quantum in conubio natae thalamoque moratur;
Et veteris Fauni volvit sub pectore sortem:
Hunc illum fatis externa ab sede profectum
Portendi generum, paribusque in regna vocari
Auspiciis; huic progeniem virtute futuram
Egregiam, et totum quae viribus occupet orbem.
Tandem laetus ait: Di nostra incepta secundent
Auguriumque suum! Dabitur, Troiane, quod optas.
Munera nec sperno. Non vobis, rege Latino,
Divitis uber agri Troiaeve opulentia deerit.
Ipse modo Aeneas, nostri si tanta cupidost,
Si iungi hospitio properat sociusque vocari,
Adveniat, voltus neve exhorrescat amicos.
Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyranni.
Vos contra regi mea nunc mandata referte.
Est mihi nata, viro gentis quam iungere nostrae
Non patrio ex adyto sortes, non pluruma caelo
Monstra sinunt; generos externis adfore ab oris,
Hoc Latio restare canunt, qui sanguine nostrum
Nomen in astra ferant. Hunc illum poscere fata
Et reor, et, siquid veri mens augurat, opto.
Haec effatus equos numero pater eligit omni.
Stabant ter centum nitidi in praesepibus altis.
Omnibus extemplo Teucris iubet ordine duci
Instratos ostro alipedes pictisque tapetis;

Aurea pectoribus demissa monilia pendent;
Tecti auro, fulvom mandunt sub dentibus aurum;
Absenti Aeneae currum geminosque iugalis
Semine ab aetherio, spirantis naribus ignem,
Illorum de gente, patri quos daedala Circe
Supposita de matre nothos furata creavit.
Talibus Aeneadae donis dictisque Latini
Sublimes in equis redeunt, pacemque reportant.

Ecce autem Inachiis sese referebat ab Argis
Saeva Iovis coniunx, aurasque invecta tenebat,
Et laetum Aenean classemque ex aethere longe
Dardaniam Siculo prospexit ab usque Pachyno.
Moliri iam tecta videt, iam fidere terrae,
Deseruisse rates. Stetit acri fixa dolore.
Tum quassans caput haec effundit pectore dicta:
Heu stirpem invisam, et fatis contraria nostris
Fata Phrygum! num Sigeis occumbere campis,
Num capti potuere capi? num incensa cremavit
Troia viros? medias acies mediosque per ignis
Invenere viam. At, credo, mea numina tandem
Fessa iacent, odiis aut exsaturata quievi —
Quin etiam patria excussos infesta per undas
Ausa sequi, et profugis toto me opponere ponto.
Absumptae in Teucros vires caelique marisque.
Quid Syrtes, aut Scylla mihi, quid vasta Charybdis
Profuit? optato conduntur Thybridis alveo,
Securi pelagi adque mei. Mars perdere gentem
Inmanem Lapithum valuit; concessit in iras
Ipse deum antiquam genitor Calydona Dianae;
Quod scelus aut Lapithas tantum, aut Calydona merentem?
Ast ego, magna Iovis coniunx, nil linquere inausum
Quae potui infelix, quae memet in omnia verti,
Vincor ab Aenea. Quod si mea numina non sunt
Magna satis, dubitem haud equidem inplorare quod usquamst.
Flectere si nequeo Superos, Acheronta movebo.

Non dabitur regnis, esto, prohibere Latinis,
Adque inmota manet fatis Lavinia coniunx:
At trahere, adque moras tantis licet addere rebus;
At licet amborum populos exscindere regum.
Hac gener adque socer coeant mercede suorum.
Sanguine Troiano et Rutulo dotabere, virgo,
Et Bellona manet te pronuba. Nec face tantum
Cisseis praegnas ignis enixa iugalis;
Quin idem Veneri partus suus et Paris alter,
Funestaeque iterum recidiva in Pergama taedae.

Haec ubi dicta dedit, terras horrenda petivit;
Luctificam Allecto dirarum ab sede dearum
Infernisque ciet tenebris, cui tristia bella
Iraeque insidiaeque et crimina noxia cordi.
Odit et ipse pater Pluton, odere sorores
Tartareae monstrum: tot sese vertit in ora,
Tam saevae facies, tot pullulat atra colubris.
Quam Iuno his acuit verbis, ac talia fatur:
Hunc mihi da proprium, virgo sata Nocte, laborem,
Hanc operam, ne noster honos infractave cedat
Fama loco, neu conubiis ambire Latinum
Aeneadae possint, Italosve obsidere finis.
Tu potes unanimos armare in proelia fratres
Adque odiis versare domos, tu verbera tectis
Funereasque inferre faces, tibi nomina mille,
Mille nocendi artes. Fecundum concute pectus,
Disice conpositam pacem, sere crimina belli;
Arma velit poscatque simul, rapiatque iuventus.

Exim Gorgoneis Allecto infecta venenis
Principio Latium et Laurentis tecta tyranni
Celsa petit, tacitumque obsedit limen Amatae,
Quam super adventu Teucrum Turnique hymenaeis
Femineae ardentem curaeque iraeque coquebant.
Huic dea caeruleis unum de crinibus anguem
Conicit inque sinum praecordia ad intuma subdit,
Quo furibunda domum monstro permisceat omnem.

Ille, inter vestes et levia pectora lapsus,
Volvitur attactu nullo, fallitque furentem,
Vipeream inspirans animam; fit tortile collo
Aurum ingens coluber, fit longae taenia vittae,
Innectitque comas, et membris lubricus errat.
Ac dum prima lues udo sublapsa veneno
Pertemptat sensus adque ossibus inplicat ignem
Necdum animus toto percepit pectore flammam,
Mollius, et solito matrum de more, locutast,
Multa super natae lacrimans Phrygiisque hymenaeis:
Exsulibusne datur ducenda Lavinia Teucris,
O genitor? nec te miseret gnataeque tuique?
Nec matris miseret, quam primo aquilone relinquet
Perfidus, alta petens abducta virgine praedo?
At non sic Phrygius penetrat Lacedaemona pastor
Ledaeamque Helenam Troianas vexit ad urbes.
Quid tua sancta fides? quid cura antiqua tuorum
Et consanguineo totiens data dextera Turno?
Si gener externa petitur de gente Latinis,
Idque sedet, Faunique premunt te iussa parentis,
Omnem equidem sceptris terram quae libera nostris
Dissidet, externam reor, et sic dicere divos.
Et Turno, si prima domus repetatur origo,
Inachus Acrisiusque patres mediaeque Mycenae.

His ubi nequiquam dictis experta Latinum
Contra stare videt, penitusque in viscera lapsum
Serpentis furiale malum, totamque pererrat,
Tum vero infelix, ingentibus excita monstris,
Inmensam sine more furit lymphata per urbem:
Ceu quondam torto volitans sub verbere turbo,
Quem pueri magno in gyro vacua atria circum
Intenti ludo exercent; ille actus habena
Curvatis fertur spatiis; stupet inscia supra
Inpubesque manus, mirata volubile buxum;
Dant animos plagae. Non cursu segnior illo
Per medias urbes agitur populosque ferocis.
Quin etiam in silvas, simulato numine Bacchi,

Maius adorta nefas maioremque orsa furorem,
Evolat, et natam frondosis montibus abdit,
Quo thalamum eripiat Teucris taedasque moretur,
Euhoe Bacche, fremens, solum te virgine dignum
Vociferans; etenim mollis tibi sumere thyrsos,
Te lustrare choro, sacrum tibi pascere crinem.
Fama volat, furiisque accensas pectore matres
Idem omnis simul ardor agit, nova quaerere tecta.
Deseruere domos, ventis dant colla comasque;
Ast aliae tremulis ululatibus aethera conplent,
Pampineasque gerunt incinctae pellibus hastas.
Ipsa inter medias flagrantem fervida pinum
Sustinet, ac natae Turnique canit hymenaeos,
Sanguineam torquens aciem, torvomque repente
Clamat: Io matres, audite, ubi quaeque, Latinae:
Siqua piis animis manet infelicis Amatae
Gratia, si iuris materni cura remordet,
Solvite crinalis vittas, capite orgia mecum.
Talem inter silvas, inter deserta ferarum,
Reginam Allecto stimulis agit undique Bacchi.

Postquam visa satis primos acuisse furores,
Consiliumque omnemque domum vertisse Latini,
Protinus hinc fuscis tristis dea tollitur alis
Audacis Rutuli ad muros, quam dicitur urbem
Acrisioneis Danae fundasse colonis,
Praecipiti delata Noto. Locus Ardea quondam
Dictus avis; et nunc magnum tenet Ardea nomen;
Sed fortuna fuit. Tectis hic Turnus in altis
Iam mediam nigra carpebat nocte quietem.
Allecto torvam faciem et furialia membra
Exuit; in voltus sese transformat anilis
Et frontem obscenam rugis arat; induit albos
Cum vitta crinis; tum ramum innectit olivae;
Fit Calybe Iunonis anus templique sacerdos;
Et iuveni ante oculos his se cum vocibus offert:
Turne, tot incassum fusos patiere laboris,
Et tua Dardaniis transscribi sceptra colonis?

Rex tibi coniugium et quaesitas sanguine dotes
Abnegat, externusque in regnum quaeritur heres.
I nunc, ingratis offer te, inrise, periclis;
Tyrrhenas, i, sterne acies; tege pace Latinos.
Haec adeo tibi me, placida cum nocte iaceres,
Ipsa palam fari omnipotens Saturnia iussit.
Quare age, et armari pubem portisque moveri
Laetus in arma para, et Phrygios, qui flumine pulchro
Consedere, duces pictasque exure carinas.
Caelestum vis magna iubet. Rex ipse Latinus,
Ni dare coniugium et dicto parere fatetur,
Sentiat et tandem Turnum experiatur in armis.

Hic iuvenis, vatem inridens, sic orsa vicissim
Ore refert: Classis invectas Thybridis undam
Non, ut rere, meas effugit nuntius auris.
Ne tantos mihi finge metus; nec regia Iuno
Inmemor est nostri.
Sed te victa situ verique effeta senectus,
O mater, curis nequiquam exercet, et arma
Regum inter falsa vatem formidine ludit.
Cura tibi, divom effigies et templa tueri;
Bella viri pacemque gerant, quis bella gerenda.

Talibus Allecto dictis exarsit in iras.
At iuveni oranti subitus tremor occupat artus;
Deriguere oculi: tot Erinys sibilat hydris,
Tantaque se facies aperit; tum flammea torquens
Lumina cunctantem et quaerentem dicere plura
Reppulit, et geminos erexit crinibus anguis,
Verberaque insonuit, rabidoque haec addidit ore:
En ego victa situ, quam veri effeta senectus
Arma inter regum falsa formidine ludit;
Respice ad haec: adsum dirarum ab sede sororum;
Bella manu letumque gero.
Sic effata facem iuveni coniecit, et atro
Lumine fumantis fixit sub pectore taedas.

Olli somnum ingens rumpit pavor, ossaque et artus
Perfudit toto proruptus corpore sudor.
Arma amens fremit, arma toro tectisque requirit;
Saevit amor ferri et scelerata insania belli,
Ira super: magno veluti cum flamma sonore
Virgea suggeritur costis undantis aeni,
Exsultantque aestu latices; furit intus aquai
Fumidus adque alte spumis exuberat amnis;
Nec iam se capit unda; volat vapor ater ad auras.
Ergo iter ad regem polluta pace Latinum
Indicit primis iuvenum, et iubet arma parari,
Tutari Italiam, detrudere finibus hostem;
Se satis ambobus Teucrisque venire Latinisque.
Haec ubi dicta dedit divosque in vota vocavit,
Certatim sese Rutuli exhortantur in arma.
Hunc decus egregium formae movet adque iuventae,
Hunc atavi reges, hunc claris dextera factis.

Dum Turnus Rutulos animis audacibus inplet,
Allecto in Teucros Stygiis se concitat alis.
Arte nova speculata locum, quo litore pulcher
Insidiis cursuque feras agitabat Iulus,
Hic subitam canibus rabiem Cocytia virgo
Obicit et noto naris contingit odore,
Ut cervom ardentes agerent; quae prima laborum
Caussa fuit belloque animos accendit agrestis.
Cervos erat forma praestanti et cornibus ingens,
Tyrrhidae pueri quem matris ab ubere raptum
Nutribant Tyrrheusque pater, cui regia parent
Armenta, et late custodia credita campi.
Adsuetum inperiis soror omni Silvia cura
Mollibus intexens ornabat cornua sertis,
Pectebatque ferum, puroque in fonte lavabat.
Ille, manum patiens, mensaeque adsuetus erili,
Errabat silvis, rursusque ad limina nota
Ipse domum sera quamvis se nocte ferebat.
Hunc procul errantem rabidae venantis Iuli
Commovere canes, fluvio cum forte secundo

Deflueret, ripaque aestus viridante levaret.
Ipse etiam, eximiae laudis succensus amore,
Ascanius curvo direxit spicula cornu;
Nec dextrae erranti deus afuit, actaque multo
Perque uterum sonitu perque ilia venit harundo.
Saucius at quadrupes nota intra tecta refugit,
Successitque gemens stabulis, questuque cruentus
Adque inploranti similis tectum omne replebat.
Silvia prima soror, palmis percussa lacertos,
Auxilium vocat et duros conclamat agrestis.
Olli, pestis enim tacitis latet aspera silvis,
Inprovisi adsunt, hic torre armatus obusto,
Stipitis hic gravidi nodis; quod cuique repertum
Rimanti, telum ira facit. Vocat agmina Tyrrheus,
Quadrifidam quercum cuneis ut forte coactis
Scindebat, rapta spirans inmane securi.
At saeva e speculis tempus dea nacta nocendi
Ardua tecta petit stabuli, et de culmine summo
Pastorale canit signum, cornuque recurvo
Tartaream intendit vocem, qua protinus omne
Contremuit nemus et silvae insonuere profundae;
Audiit et Triviae longe lacus; audiit amnis
Sulpurea Nar albus aqua fontesque Velini,
Et trepidae matres pressere ad pectora natos.
Tum vero ad vocem celeres, qua bucina signum
Dira dedit, raptis concurrunt undique telis
Indomiti agricolae; nec non et Troia pubes
Ascanio auxilium castris effundit apertis.
Direxere acies. Non iam certamine agresti,
Stipitibus duris agitur sudibusve praeustis,
Sed ferro ancipiti decernunt, atraque late
Horrescit strictis seges ensibus, aeraque fulgent
Sole lacessita, et lucem sub nubila iactant:
Fluctus uti primo coepit cum albescere vento,
Paulatim sese tollit mare et altius undas
Erigit, inde imo consurgit ad aethera fundo.
Hic iuvenis primam ante aciem stridente sagitta,
Natorum Tyrrhei fuerat qui maxumus, Almo,

Sternitur; haesit enim sub gutture volnus et udae
Vocis iter tenuemque inclusit sanguine vitam.
Corpora multa virum circa, seniorque Galaesus,
Dum paci medium se offert, iustissimus unus
Qui fuit Ausoniisque olim ditissimus arvis:
Quinque greges illi balantum, quina redibant
Armenta, et terram centum vertebat aratris.

Adque ea per campos aequo dum Marte geruntur,
Promissi dea facta potens, ubi sanguine bellum
Imbuit et primae commisit funera pugnae,
Deserit Hesperiam, et caeli conversa per auras
Iunonem victrix adfatur voce superba:
En, perfecta tibi bello discordia tristi;
Dic, in amicitiam coeant et foedera iungant.
Quandoquidem Ausonio respersi sanguine Teucros,
Hoc etiam his addam, tua si mihi certa voluntas:
Finitimas in bella feram rumoribus urbes,
Accendamque animos insani Martis amore,
Undique ut auxilio veniant; spargam arma per agros.
Tum contra Iuno: terrorum et fraudis abundest.
Stant belli caussae; pugnatur comminus armis;
Quae fors prima dedit, sanguis novos imbuit arma.
Talia coniugia et talis celebrent hymenaeos
Egregium Veneris genus et rex ipse Latinus.
Te super aetherias errare licentius auras
Haud Pater ille velit, summi regnator Olympi.
Cede locis. Ego, siqua super fortuna laborumst,
Ipsa regam. Talis dederat Saturnia voces;
Illa autem attollit stridentis anguibus alas,
Cocytique petit sedem, supera ardua linquens.
Est locus Italiae medio sub montibus altis,
Nobilis et fama multis memoratus in oris,
Ampsancti valles; densis hunc frondibus atrum
Urguet utrimque latus nemoris, medioque fragosus
Dat sonitum saxis et torto vertice torrens.
Hic specus horrendum et saevi spiracula Ditis

Monstrantur, ruptoque ingens Acheronte vorago
Pestiferas aperit fauces, quis condita Erinys,
Invisum numen, terras caelumque levabat.

Nec minus interea extremam Saturnia bello
Inponit regina manum. Ruit omnis in urbem
Pastorum ex acie numerus, caesosque reportant
Almonem puerum foedatique ora Galaesi,
Inplorantque deos, obtestanturque Latinum.
Turnus adest, medioque in crimine caedis et igni
Terrorem ingeminat: Teucros in regna vocari;
Stirpem admisceri Phrygiam; se limine pelli.
Tum, quorum attonitae Baccho nemora avia matres
Insultant thiasis, — neque enim leve nomen Amatae, —
Undique collecti coeunt, Martemque fatigant.
Ilicet infandum cuncti contra omina bellum,
Contra fata deum, perverso numine poscunt.
Certatim regis circumstant tecta Latini;
Ille velut pelagi rupes inmota resistit,
Ut pelagi rupes magno veniente fragore,
Quae sese, multis circum latrantibus undis,
Mole tenet; scopuli nequiquam et spumea circum
Saxa fremunt, laterique inlisa refunditur alga.
Verum ubi nulla datur caecum exsuperare potestas
Consilium, et saevae nutu Iunonis eunt res,
Multa deos aurasque pater testatus inanis,
Frangimur heu fatis, inquit, ferimurque procella!
Ipsi has sacrilego pendetis sanguine poenas,
O miseri. Te, Turne, nefas, te triste manebit
Supplicium, votisque deos venerabere seris.
Nam mihi parta quies, omnisque in limine portus;
Funere felici spolior. Nec plura locutus
Saepsit se tectis, rerumque reliquit habenas.

Mos erat Hesperio in Latio, quem protinus urbes
Albanae coluere sacrum, nunc maxuma rerum
Roma colit, cum prima movent in proelia Martem,

Sive Getis inferre manu lacrimabile bellum
Hyrcanisve Arabisve parant, seu tendere ad Indos
Auroramque sequi Parthosque reposcere signa:
Sunt geminae Belli portae, sic nomine dicunt,
Religione sacrae et saevi formidine Martis;
Centum aerei claudunt vectes aeternaque ferri
Robora, nec custos absistit limine Ianus;
Has, ubi certa sedet patribus sententia pugnae,
Ipse Quirinali trabea cinctuque Gabino
Insignis reserat stridentia limina Consul;
Ipse vocat pugnas, sequitur tum cetera pubes,
Aereaque adsensu conspirant cornua rauco.
Hoc et tum Aeneadis indicere bella Latinus
More iubebatur tristisque recludere portas.
Abstinuit tactu pater, aversusque refugit
Foeda ministeria, et caecis se condidit umbris.
Tum regina deum caelo delapsa morantis
Inpulit ipsa manu portas, et cardine verso
Belli ferratos rumpit Saturnia postis.
Ardet inexcita Ausonia adque inmobilis ante;
Pars pedes ire parat campis, pars arduus altis
Pulverulentus equis furit; omnes arma requirunt.
Pars levis clipeos et spicula lucida tergent
Arvina pingui, subiguntque in cote secures;
Signaque ferre iuvat, sonitusque audire tubarum.
Quinque adeo magnae positis incudibus urbes
Tela novant, Atina potens Tiburque superbum,
Ardea Crustumerique et turrigerae Antemnae.
Tegmina tuta cavant capitum, flectuntque salignas
Umbonum cratis; alii thoracas aenos
Aut levis ocreas lento ducunt argento;
Vomeris huc et falcis honos, huc omnis aratri
Cessit amor; recocunt patrios fornacibus enses.
Classica iamque sonant; it bello tessera signum.
Hic galeam tectis trepidus rapit; ille frementis
Ad iuga cogit equos; clipeumque auroque trilicem
Loricam induitur, fidoque accingitur ense.

Pandite nunc Helicona, deae, cantusque movete,
Qui bello exciti reges, quae quemque secutae
Conplerint campos acies, quibus Itala iam tum
Floruerit terra alma viris, quibus arserit armis;
Et meministis enim, divae, et memorare potestis;
Ad nos vix tenuis famae perlabitur aura.

Primus init bellum Tyrrhenis asper ab oris
Contemptor divom Mezentius agminaque armat.
Filius huic iuxta Lausus, quo pulchrior alter
Non fuit, excepto Laurentis corpore Turni.
Lausus, ecum domitor debellatorque ferarum,
Ducit Agyllina nequiquam ex urbe secutos
Mille viros, dignus, patriis qui laetior esset
Inperiis, et cui pater haud Mezentius esset.

Post hos insignem palma per gramina currum
Victoresque ostentat equos satus Hercule pulchro
Pulcher Aventinus, clipeoque insigne paternum
Centum anguis cinctamque gerit serpentibus Hydram;
Collis Aventini silva quem Rhea sacerdos
Furtivom partu sub luminis edidit oras,
Mixta deo mulier, postquam Laurentia victor
Geryone exstincto Tirynthius attigit arva,
Tyrrhenoque boves in flumine lavit Hiberas.
Pila manu saevosque gerunt in bella dolones,
Et tereti pugnant mucrone veruque Sabello.
Ipse pedes, tegumen torquens inmane leonis,
Terribili inpexum saeta, cum dentibus albis
Indutus capiti, sic regia tecta subibat,
Horridus, Herculeoque umeros innexus amictu.

Tum gemini fratres Tiburtia moenia lincunt,
Fratris Tiburti dictam cognomine gentem,
Catillusque acerque Coras, Argiva iuventus,
Et primam ante aciem densa inter tela feruntur:
Ceu duo nubigenae cum vertice montis ab alto

Descendunt Centauri, Homolen Othrymque nivalem
Linquentes cursu rapido; dat euntibus ingens
Silva locum, et magno cedunt virgulta fragore.

Nec Praenestinae fundator defuit urbis,
Volcano genitum pecora inter agrestia regem
Inventumque focis omnis quem credidit aetas,
Caeculus. Hunc legio late comitatur agrestis:
Quique altum Praeneste viri, quique arva Gabinae
Iunonis gelidumque Anienem et roscida rivis
Hernica saxa colunt; quos dives Anagnia pascit,
Quos, Amasene pater. Non illis omnibus arma,
Nec clipei currusve sonant; pars maxuma glandes
Liventis plumbi spargit; pars spicula gestat
Bina manu; fulvosque lupi de pelle galeros
Tegmen habent capiti; vestigia nuda sinistri
Instituere pedis; crudus tegit altera pero.

At Messapus, ecum domitor, Neptunia proles,
Quem neque fas igni cuiquam nec sternere ferro,
Iam pridem resides populos desuetaque bello
Agmina in arma vocat subito, ferrumque retractat.
Hi Fescenninas acies Aequosque Faliscos,
Hi Soractis habent arces Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum lucosque Capenos.
Ibant aequati numero, regemque canebant:
Ceu quondam nivei liquida inter nubila cycni,
Cum sese e pastu referunt et longa canoros
Dant per colla modos; sonat amnis et Asia longe
Pulsa palus.
Nec quisquam aeratas acies ex agmine tanto
Misceri putet, aeriam sed gurgite ab alto
Urgueri volucrum raucarum ad litora nubem.

Ecce, Sabinorum prisco de sanguine magnum
Agmen agens Clausus magnique ipse agminis instar,
Claudia nunc a quo diffunditur et tribus et gens

Per Latium, postquam in partem data Roma Sabinis.
Una ingens Amiterna cohors priscique Quirites,
Ereti manus omnis oliviferaeque Mutuscae;
Qui Nomentum urbem, qui Rosea rura Velini,
Qui Tetricae horrentis rupes montemque Severum
Casperiamque colunt Forulosque et flumen Himellae;
Qui Tiberim Fabarimque bibunt, quos frigida misit
Nursia, et Hortinae classes populique Latini;
Quosque secans infaustum interluit Allia nomen:
Quam multi Libyco volvontur marmore fluctus,
Saevos ubi Orion hibernis conditur undis;
Vel cum sole novo densae torrentur aristae,
Aut Hermi campo, aut Lyciae flaventibus arvis.
Scuta sonant, pulsuque pedum tremit excita tellus.

Hinc Agamemnonius, Troiani nominis hostis,
Curru iungit Halaesus equos, Turnoque ferocis
Mille rapit populos, vertunt felicia Baccho
Massica qui rastris, et quos de collibus altis
Aurunci misere patres, Sidicinaque iuxta
Aequora, quique Cales lincunt, amnisque vadosi
Accola Volturni, pariterque Saticulus asper
Oscorumque manus. Teretes sunt aclydes illis
Tela; sed haec lento mos est aptare flagello.
Laevas cetra tegit; falcati comminus enses.

Nec tu carminibus nostris indictus abibis,
Oebale, quem generasse Telon Sebethide nympha
Fertur, Teleboum Capreas cum regna teneret,
Iam senior; patriis sed non et filius arvis
Contentus late iam tum dicione premebat
Sarrastis populos et quae rigat aequora Sarnus,
Quique Rufras Batulumque tenent adque arva Celemnae,
Et quos maliferae despectant moenia Abellae,
Teutonico ritu soliti torquere cateias;

Tegmina quis capitum raptus de subere cortex,
Aerataeque micant peltae, micat aereus ensis.

Et te montosae misere in proelia Nersae,
Ufens, insignem fama et felicibus armis;
Horrida praecipue cui gens, adsuetaque multo
Venatu nemorum, duris Aequicula glaebis.
Armati terram exercent, semperque recentis
Convectare iuvat praedas et vivere rapto.

Quin et Marruvia venit de gente sacerdos,
Fronde super galeam et felici comptus oliva,
Archippi regis missu, fortissimus Umbro,
Vipereo generi et graviter spirantibus hydris
Spargere qui somnos cantuque manuque solebat,
Mulcebatque iras et morsus arte levabat.
Sed non Dardaniae medicari cuspidis ictum
Evaluit, neque eum iuvere in volnera cantus
Somniferi et Marsis quaesitae montibus herbae.
Te nemus Anguitiae, vitrea te Fucinus unda,
Te liquidi flevere lacus.

Ibat et Hippolyti proles pulcherrima bello,
Virbius, insignem quem mater Aricia misit,
Eductum Egeriae lucis umentia circum
Litora, pinguis ubi et placabilis ara Dianae.
Namque ferunt fama Hippolytum, postquam arte novercae
Occiderit patriasque explerit sanguine poenas
Turbatis distractus equis, ad sidera rursus
Aetheria et superas caeli venisse sub auras,
Paeoniis revocatum herbis et amore Dianae.
Tum Pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina surgere vitae,
Ipse repertorem medicinae talis et artis
Fulmine Phoebigenam Stygias detrusit ad undas.
At Trivia Hippolytum secretis alma recondit

Sedibus, et nymphae Egeriae nemorique relegat,
Solus ubi in silvis Italis ignobilis aevom
Exigeret, versoque ubi nomine Virbius esset.
Unde etiam templo Triviae lucisque sacratis
Cornipedes arcentur equi, quod litore currum
Et iuvenem monstris pavidi effudere marinis.
Filius ardentis haud setius aequore campi
Exercebat equos curruque in bella ruebat.

Ipse inter primos praestanti corpore Turnus
Vertitur arma tenens, et toto vertice suprast.
Cui triplici crinita iuba galea alta Chimaeram
Sustinet, Aetnaeos efflantem faucibus ignis,
Tam magis illa fremens et tristibus effera flammis,
Quam magis effuso crudescunt sanguine pugnae.
At levem clipeum sublatis cornibus Io
Auro insignibat, iam saetis obsita, iam bos,
Argumentum ingens, et custos virginis Argus,
Caelataque amnem fundens pater Inachus urna.
Insequitur nimbus peditum, clipeataque totis
Agmina densentur campis, Argivaque pubes
Auruncaeque manus, Rutuli veteresque Sicani
Et Sacranae acies et picti scuta Labici;
Qui saltus, Tiberine, tuos, sacrumque Numici
Litus arant, Rutulosque exercent vomere collis,
Circaeumque iugum, quis Iuppiter Anxurus arvis
Praesidet, et viridi gaudens Feronia luco;
Qua Saturae iacet atra palus, gelidusque per imas
Quaerit iter vallis adque in mare conditur Ufens.

Hos super advenit Volsca de gente Camilla,
Agmen agens equitum et florentis aere catervas,
Bellatrix, non illa colo calathisve Minervae
Femineas adsueta manus, sed proelia virgo
Dura pati cursuque pedum praevertere ventos.
Illa vel intactae segetis per summa volaret
Gramina, nec teneras cursu laesisset aristas;
Vel mare per medium fluctu suspensa tumenti

Ferret iter, celeris nec tingueret aequore plantas.
Illam omnis tectis agrisque effusa iuventus
Turbaque miratur matrum et prospectat euntem,
Attonitis inhians animis, ut regius ostro
Velet honos levis umeros, ut fibula crinem
Auro internectat, Lyciam ut gerat ipsa pharetram
Et pastoralem praefixa cuspide myrtum.

P. VERGILI MARONIS

AENEIDOS

LIBER OCTAVOS.

Ut belli signum Laurenti Turnus ab arce
Extulit, et rauco strepuerunt cornua cantu,
Utque acris concussit equos, utque inpulit arma,
Extemplo turbati animi, simul omne tumultu
Coniurat trepido Latium, saevitque iuventus
Effera. Ductores primi Messapus et Ufens
Contemptorque deum Mezentius undique cogunt
Auxilia, et latos vastant cultoribus agros.
Mittitur et magni Venulus Diomedis ad urbem,
Qui petat auxilium, et, Latio consistere Teucros,
Advectum Aenean classi victosque Penatis
Inferre et fatis regem se dicere posci,
Edoceat, multasque viro se adiungere gentis
Dardanio, et late Latio increbrescere nomen.
Quid struat his coeptis, quem, si Fortuna sequatur,
Eventum pugnae cupiat, manifestius ipsi,
Quam Turno regi, aut regi adparere Latino.

Talia per Latium. Quae Laomedontius heros
Cuncta videns magno curarum fluctuat aestu;
Adque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc,
In partisque rapit varias perque omnia versat:

Sicut aquae tremulum labris ubi lumen aenis
Sole repercussum aut radiantis imagine Lunae
Omnia pervolitat late loca, iamque sub auras
Erigitur summique ferit laquearia tecti.
Nox erat, et terras animalia fessa per omnis
Alituum pecudumque genus sopor altus habebat:
Cum pater in ripa gelidique sub aetheris axe
Aeneas, tristi turbatus pectora bello,
Procubuit seramque dedit per membra quietem.
Huic deus ipse loci fluvio Tiberinus amoeno
Populeas inter senior se attollere frondes
Visus; eum tenuis glauco velabat amictu
Carbasus, et crinis umbrosa tegebat harundo;
Tum sic adfari et curas his demere dictis:

O sate gente deum, Troianam ex hostibus urbem
Qui revehis nobis aeternaque Pergama servas,
Exspectate solo Laurenti arvisque Latinis,
Hic tibi certa domus, certi, ne absiste, Penates;
Neu belli terrere minis; tumor omnis et irae
Concessere deum.
Iamque tibi, ne vana putes haec fingere somnum,
Litoreis ingens inventa sub ilicibus sus,
Triginta capitum fetus enixa, iacebit,
Alba, solo recubans, albi circum ubera nati.
Hic locus urbis erit, requies ea certa laborum,
Ex quo ter denis urbem redeuntibus annis
Ascanius clari condet cognominis Albam.
Haud incerta cano. Nunc qua ratione, quod instat,
Expedias victor, paucis, adverte, docebo.
Arcades his oris, genus a Pallante profectum,
Qui regem Euandrum comites, qui signa secuti,
Delegere locum et posuere in montibus urbem
Pallantis proavi de nomine Pallanteum.
Hi bellum adsidue ducunt cum gente Latina;
Hos castris adhibe socios, et foedera iunge.
Ipse ego te ripis et recto flumine ducam,
Adversum remis superes subvectus ut amnem.

Surge age, nate dea, primisque cadentibus astris
Iunoni fer rite preces, iramque minasque
Supplicibus supera votis. Mihi victor honorem
Persolves. Ego sum, pleno quem flumine cernis
Stringentem ripas et pinguia culta secantem,
Caeruleus Thybris, caelo gratissimus amnis.
Hic mihi magna domus, celsis caput urbibus, exit.

Dixit, deinde lacu Fluvius se condidit alto,
Ima petens; nox Aenean somnusque reliquit.
Surgit, et, aetherii spectans orientia Solis
Lumina, rite cavis undam de flumine palmis
Sustinet, ac talis effundit ad aethera voces:
Nymphae, Laurentes Nymphae, genus amnibus undest,
Tuque, o Thybri tuo genitor cum flumine sancto,
Accipite Aenean, et tandem arcete periclis.
Quo te cumque lacus, miserantem incommoda nostra,
Fonte tenet, quocumque solo pulcherrimus exis,
Semper honore meo, semper celebrabere donis,
Corniger Hesperidum Fluvius regnator aquarum.
Adsis o tantum et propius tua numina firmes.
Sic memorat, geminasque legit de classe biremis,
Remigioque aptat; socios simul instruit armis.

Ecce autem subitum adque oculis mirabile monstrum,
Candida per silvam cum fetu concolor albo
Procubuit viridique in litore conspicitur sus:
Quam pius Aeneas tibi enim, tibi, maxuma Iuno,
Mactat, sacra ferens, et cum grege sistit ad aram.
Thybris ea fluvium, quam longast, nocte tumentem
Leniit, et tacita refluens ita substitit unda,
Mitis ut in morem stagni placidaeque paludis
Sterneret aequor aquis, remo ut luctamen abesset.
Ergo iter inceptum celerant rumore secundo.
Labitur uncta vadis abies; mirantur et undae,
Miratur nemus insuetum fulgentia longe

Scuta virum fluvio, pictasque innare carinas.
Olli remigio noctemque diemque fatigant,
Et longos superant flexus, variisque teguntur
Arboribus, viridisque secant placido aequore silvas.
Sol medium caeli conscenderat igneus orbem,
Cum muros arcemque procul ac rara domorum
Tecta vident; quae nunc Romana potentia caelo
Aequavit; tum res inopes Euandrus habebat.
Ocius advertunt proras, urbique propinquant.

Forte die sollemnem illo rex Arcas honorem
Amphitryoniadae magno divisque ferebat
Ante urbem in luco. Pallas huic filius una,
Una omnes iuvenum primi pauperque senatus
Tura dabant, tepidusque cruor fumabat ad aras.
Ut celsas videre rates, adque inter opacum
Adlabi nemus, et tacitis incumbere remis,
Terrentur visu subito, cunctique relictis
Consurgunt mensis. Audax quos rumpere Pallas
Sacra vetat, raptoque volat telo obvius ipse,
Et procul e tumulo: Iuvenes, quae caussa subegit
Ignotas temptare vias? quo tenditis? inquit.
Qui genus? unde domo? pacemne huc fertis, an arma?
Tum pater Aeneas puppi sic fatur ab alta,
Paciferaeque manu ramum praetendit olivae:
Troiugenas ac tela vides inimica Latinis,
Quos illi bello profugos egere superbo.
Euandrum petimus. Ferte haec, et dicite lectos
Dardaniae venisse duces, socia arma rogantis.
Opstipuit tanto percussus nomine Pallas:
Egredere o quicumque es, ait, coramque parentem
Adloquere, ac nostris succede penatibus hospes.
Excepitque manu, dextramque amplexus inhaesit.
Progressi subeunt luco, fluviumque relincunt.

Tum regem Aeneas dictis adfatur amicis:
Optume Graiugenum, cui me Fortuna precari
Et vitta comptos voluit praetendere ramos,

Non equidem extimui, Danaum quod ductor et Arcas
Quodque ab stirpe fores geminis coniunctus Atridis;
Sed mea me virtus et sancta oracula divom,
Cognatique patres, tua terris didita fama,
Coniunxere tibi, et fatis egere volentem.
Dardanus, Iliacae primus pater urbis et auctor,
Electra, ut Grai perhibent, Atlantide cretus,
Advehitur Teucros; Electram maxumus Atlans
Edidit, aetherios umero qui sustinet orbis.
Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
Cyllenae gelido conceptum vertice fudit;
At Maiam, auditis si quicquam credimus, Atlans,
Idem Atlans generat, caeli qui sidera tollit.
Sic genus amborum scindit se sanguine ab uno.
His fretus non legatos neque prima per artem
Temptamenta tui pepigi; me, me ipse meumque
Obieci caput et supplex ad limina veni.
Gens eadem, quae te, crudeli Daunia bello
Insequitur; nos si pellant, nihil afore credunt,
Quin omnem Hesperiam penitus sua sub iuga mittant,
Et mare, quod supra, teneant, quodque adluit infra.
Accipe daque fidem. Sunt nobis fortia bello
Pectora, sunt animi et rebus spectata iuventus.

Dixerat Aeneas. Ille os oculosque loquentis
Iandudum et totum lustrabat lumine corpus.
Tum sic pauca refert: Ut te, fortissime Teucrum,
Accipio adgnoscoque libens! ut verba parentis
Et vocem Anchisae magni voltumque recordor!
Nam memini Hesionae visentem regna sororis
Laomedontiaden Priamum, Salamina petentem,
Protinus Arcadiae gelidos invisere finis.
Tum mihi prima genas vestibat flore iuventa;
Mirabarque duces Teucros, mirabar et ipsum
Laomedontiaden; sed cunctis altior ibat
Anchises. Mihi mens iuvenali ardebat amore
Compellare virum, et dextrae coniungere dextram;
Accessi, et cupidus Phenei sub moenia duxi.

Ille mihi insignem pharetram Lyciasque sagittas
Discedens chlamydemque auro dedit intertextam,
Frenaque bina, meus quae nunc habet, aurea, Pallas.
Ergo et, quam petitis, iunctast mihi foedere dextra,
Et, lux cum primum terris se crastina reddet,
Auxilio laetos dimittam, opibusque iuvabo.
Interea sacra haec, quando huc venistis amici,
Annua, quae differre nefas, celebrate faventes
Nobiscum, et iam nunc sociorum adsuescite mensis.

Haec ubi dicta, dapes iubet et sublata reponi
Pocula, gramineoque viros locat ipse sedili,
Praecipuumque toro et villosi pelle leonis
Accipit Aenean, solioque invitat acerno.
Tum lecti iuvenes certatim araeque sacerdos
Viscera tosta ferunt taurorum, onerantque canistris
Dona laboratae Cereris, Bacchumque ministrant.
Vescitur Aeneas simul et Troiana iuventus
Perpetui tergo bovis et lustralibus extis.

Postquam exempta fames et amor compressus edendi,
Rex Euandrus ait: Non haec sollemnia nobis,
Has ex more dapes, hanc tanti numinis aram
Vana superstitio veterumque ignara deorum
Inposuit: saevis, hospes Troiane, periclis
Servati facimus meritosque novamus honores.
Iam primum saxis suspensam hanc aspice rupem,
Disiectae procul ut moles, desertaque montis
Stat domus, et scopuli ingentem traxere ruinam.
Hic spelunca fuit, vasto submota recessu,
Semihominis Caci facies quam dira tenebat,
Solis inaccessam radiis; semperque recenti
Caede tepebat humus, foribusque adfixa superbis
Ora virum tristi pendebant pallida tabo.
Huic monstro Volcanus erat pater: illius atros
Ore vomens ignis magna se mole ferebat.
Attulit et nobis aliquando optantibus aetas

Auxilium adventumque dei. Nam maxumus ultor,
Tergemini nece Geryonae spoliisque superbus,
Alcides aderat, taurosque hac victor agebat
Ingentis, vallemque boves amnemque tenebant.
At furiis Caci mens effera, ne quid inausum
Aut intractatum scelerisve dolive fuisset,
Quattuor a stabulis praestanti corpore tauros
Avertit, totidem forma superante iuvencas.
Adque hos, ne qua forent pedibus vestigia rectis,
Cauda in speluncam tractos versisque viarum
Indiciis raptos saxo occultabat opaco.
Quaerenti nulla ad speluncam signa ferebant.
Interea, cum iam stabulis saturata moveret
Amphitryoniades armenta abitumque pararet,
Discessu mugire boves, adque omne querelis
Inpleri nemus, et colles clamore relinqui.
Reddidit una bovom vocem vastoque sub antro
Mugiit et Caci spem custodita fefellit.
Hic vero Alcidae furiis exarserat atro
Felle dolor; rapit arma manu nodisque gravatum
Robur, et aerii cursu petit ardua montis.
Tum primum nostri Cacum videre timentem
Turbatumque oculis; fugit ilicet ocior Euro
Speluncamque petit; pedibus timor addidit alas.
Ut sese inclusit, ruptisque inmane catenis
Deiecit saxum, ferro quod et arte paterna
Pendebat, fultosque emuniit obice postis,
Ecce furens animis aderat Tirynthius, omnemque
Accessum lustrans huc ora ferebat et illuc,
Dentibus infrendens. Ter totum fervidus ira
Lustrat Aventini montem; ter saxea temptat
Limina nequiquam; ter fessus valle resedit.
Stabat acuta silex, praecisis undique saxis
Speluncae dorso insurgens, altissima visu,
Dirarum nidis domus opportuna volucrum.
Hanc, ut prona iugo laevom incumbebat ad amnem,
Dexter in adversum nitens concussit, et imis
Avolsam solvit radicibus; inde repente

Inpulit; inpulsu quo maxumus intonat aether,
Dissultant ripae refluitque exterritus amnis.
At specus et Caci detecta adparuit ingens
Regia, et umbrosae penitus patuere cavernae:
Non secus, ac siqua penitus vi terra dehiscens
Infernas reseret sedes et regna recludat
Pallida, dis invisa, superque inmane barathrum
Cernatur, trepidentque inmisso lumine Manes.
Ergo insperata deprensum in luce repente
Inclusumque cavo saxo adque insueta rudentem
Desuper Alcides telis premit, omniaque arma
Advocat, et ramis vastisque molaribus instat.
Ille autem, neque enim fuga iam super ulla pericli,
Faucibus ingentem fumum, mirabile dictu,
Evomit involvitque domum caligine caeca,
Prospectum eripiens oculis, glomeratque sub antro
Fumiferam noctem commixtis igne tenebris.
Non tulit Alcides animis, seque ipse per ignem
Praecipiti iecit saltu, qua plurumus undam
Fumus agit nebulaque ingens specus aestuat atra.
Hic Cacum in tenebris incendia vana vomentem
Corripit in nodum conplexus, et angit inhaerens
Elisos oculos et siccum sanguine guttur.
Panditur extemplo foribus domus atra revolsis,
Abstractaeque boves abiurataeque rapinae
Caelo ostenduntur, pedibusque informe cadaver
Protrahitur. Nequeunt expleri corda tuendo
Terribilis oculos, voltum villosaque saetis
Pectora semiferi adque exstinctos faucibus ignis.
Ex illo celebratus honos, laetique minores
Servavere diem, primusque Potitius auctor
Et domus Herculei custos Pinaria sacri.
Hanc aram luco statuit, quae Maxuma semper
Dicetur nobis, et erit quae maxuma semper.
Quare agite, o iuvenes, tantarum in munere laudum
Cingite fronde comas et pocula porgite dextris
Communemque vocate deum et date vina volentes.
Dixerat: Herculea bicolor cum populus umbra

Velavitque comas foliisque innexa pependit,
Et sacer inplevit dextram scyphus. Ocius omnes
In mensam laeti libant divosque precantur.

Devexo interea propior fit Vesper Olympo:
Iamque sacerdotes primusque Potitius ibant,
Pellibus in morem cincti, flammasque ferebant.
Instaurant epulas, et mensae grata secundae
Dona ferunt, cumulantque oneratis lancibus aras.
Tum Salii ad cantus incensa altaria circum
Populeis adsunt evincti tempora ramis,
Hic iuvenum chorus, ille senum; qui carmine laudes
Herculeas et facta ferunt: ut prima novercae
Monstra manu geminosque premens eliserit anguis;
Ut bello egregias idem disiecerit urbes,
Troiamque Oechaliamque; ut duros mille laboris
Rege sub Eurystheo fatis Iunonis iniquae
Pertulerit. Tu nubigenas, invicte, bimembris,
Hylaeumque Pholumque, manu, tu Cresia mactas
Prodigia et vastum Nemeae sub rupe leonem.
Te Stygii tremuere lacus, te ianitor Orci
Ossa super recubans antro semiessa cruento;
Nec te ullae facies, non terruit ipse Typhoeus,
Arduus arma tenens; non te rationis egentem
Lernaeus turba capitum circumstetit anguis.
Salve, vera Iovis proles, decus addite divis,
Et nos et tua dexter adi pede sacra secundo.
Talia carminibus celebrant; super omnia Caci
Speluncam adiciunt, spirantemque ignibus ipsum.
Consonat omne nemus strepitu, collesque resultant.

Exim se cuncti divinis rebus ad urbem
Perfectis referunt. Ibat rex obsitus aevo,
Et comitem Aenean iuxta natumque tenebat
Ingrediens, varioque viam sermone levabat.
Miratur facilisque oculos fert omnia circum
Aeneas, capiturque locis, et singula laetus
Exquiritque auditque virum monumenta priorum.

Tum rex Euandrus Romanae conditor arcis:
Haec nemora indigenae Fauni Nymphaeque tenebant,
Gensque virum truncis et duro robore nata,
Quis neque mos neque cultus erat, nec iungere tauros,
Aut conponere opes norant, aut parcere parto,
Sed rami adque asper victu venatus alebat.
Primus ab aetherio venit Saturnus Olympo,
Arma Iovis fugiens et regnis exsul ademptis.
Is genus indocile ac dispersum montibus altis
Conposuit, legesque dedit, Latiumque vocari
Maluit, his quoniam latuisset tutus in oris.
Aurea quae perhibent, illo sub rege fuere
Saecula: sic placida populos in pace regebat;
Deterior donec paulatim ac decolor aetas
Et belli rabies et amor successit habendi.
Tum manus Ausonia et gentes venere Sicanae,
Saepius et nomen posuit Saturnia tellus;
Tum reges asperque inmani corpore Thybris,
A quo post Itali fluvium cognomine Thybrim
Diximus; amisit verum vetus Albula nomen.
Me pulsum patria pelagique extrema sequentem
Fortuna omnipotens et ineluctabile fatum
His posuere locis, matrisque egere tremenda
Carmentis Nymphae monita et deus auctor Apollo.
Vix ea dicta: dehinc progressus monstrat et aram
Et Carmentalem Romani nomine portam
Quam memorant, Nymphae priscum Carmentis honorem,
Vatis fatidicae, cecinit quae prima futuros
Aeneadas magnos et nobile Pallanteum.
Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer Asylum
Rettulit, et gelida monstrat sub rupe Lupercal,
Parrhasio dictum Panos de more Lycaei.
Nec non et sacri monstrat nemus Argileti,
Testaturque locum, et letum docet hospitis Argi.
Hinc ad Tarpeiam sedem et Capitolia ducit,
Aurea nunc, olim silvestribus horrida dumis.
Iam tum religio pavidos terrebat agrestis

Dira loci; iam tum silvam saxumque tremebant.
Hoc nemus, hunc, inquit, frondoso vertice collem,
Quis deus incertumst, habitat deus; Arcades ipsum
Credunt se vidisse Iovem, cum saepe nigrantem
Aegida concuteret dextra, nimbosque cieret.
Haec duo praeterea disiectis oppida muris,
Reliquias veterumque vides monumenta virorum.
Hanc Ianus pater, hanc Saturnus condidit arcem;
Ianiculum huic, illi fuerat Saturnia nomen.
Talibus inter se dictis ad tecta subibant
Pauperis Euandri, passimque armenta videbant
Romanoque foro et lautis mugire Carinis.
Ut ventum ad sedes: Haec, inquit, limina victor
Alcides subiit, haec illum regia cepit.
Aude, hospes, contemnere opes, et te quoque dignum
Finge deo, rebusque veni non asper egenis.
Dixit, et angusti subter fastigia tecti
Ingentem Aenean duxit, stratisque locavit
Effultum foliis et pelle Libystidis ursae.

Nox ruit, et fuscis tellurem amplectitur alis.
At Venus haud animo nequiquam exterrita mater,
Laurentumque minis et duro mota tumultu
Volcanum adloquitur, thalamoque haec coniugis aureo
Incipit, et dictis divinum adspirat amorem:
Dum bello Argolici vastabant Pergama reges
Debita cassurasque inimicis ignibus arces,
Non ullum auxilium miseris, non arma rogavi
Artis opisque tuae; nec te, carissime coniunx,
Incassumve tuos volui exercere laboris;
Quamvis et Priami deberem pluruma natis,
Et durum Aeneae flevissem saepe laborem.
Nunc Iovis inperiis Rutulorum constitit oris:
Ergo eadem supplex venio, et sanctum mihi numen
Arma rogo, genetrix nato. Te filia Nerei,
Te potuit lacrimis Tithonia flectere coniunx.
Aspice, qui coeant populi, quae moenia clausis
Ferrum acuant portis in me excidiumque meorum.

Dixerat, et niveis hinc adque hinc diva lacertis
Cunctantem amplexu molli fovet. Ille repente
Accepit solitam flammam, notusque medullas
Intravit calor, et labefacta per ossa cucurrit:
Non secus adque olim, tonitru cum rupta corusco
Ignea rima micans percurrit lumine nimbos.
Sensit laeta dolis et formae conscia coniunx.
Tum pater aeterno fatur devinctus amore:
Quid caussas petis ex alto? fiducia cessit
Quo tibi, diva, mei? Similis si cura fuisset,
Tum quoque fas nobis Teucros armare fuisset;
Nec Pater omnipotens Troiam, nec fata vetabant
Stare decemque alios Priamum superesse per annos.
Et nunc, si bellare paras adque haec tibi mens est,
Quidquid in arte mea possum promittere curae,
Quod fieri ferro liquidove potest electro,
Quantum ignes animaeque valent, absiste precando
Viribus indubitare tuis. Ea verba locutus
Optatos dedit amplexus, placidumque petivit
Coniugis infusus gremio per membra soporem.

Inde ubi prima quies medio iam noctis abactae
Curriculo expulerat somnum, cum femina primum,
Cui tolerare colo vitam tenuique Minerva
Inpositum, cinerem et sopitos suscitat ignis,
Noctem addens operi, famulasque ad lumina longo
Exercet penso, castum ut servare cubile
Coniugis et possit parvos educere natos:
Haud secus Ignipotens nec tempore segnior illo
Mollibus e stratis opera ad fabrilia surgit.
Insula Sicanium iuxta latus Aeoliamque
Erigitur Liparen; fumantibus ardua saxis,
Quam subter specus et Cyclopum exessa caminis
Antra Aetnaea tonant, validique incudibus ictus
Auditi referunt gemitum, striduntque cavernis
Stricturae Chalybum, et fornacibus ignis anhelat,
Volcani domus, et Volcania nomine tellus.
Hoc tunc Ignipotens caelo descendit ab alto.

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro,
Brontesque Steropesque et nudus membra Pyracmon.
His informatum manibus iam parte polita
Fulmen erat, toto Genitor quae pluruma caelo
Deicit in terras, pars inperfecta manebat.
Tris imbris torti radios, tris nubis aquosae
Addiderant, rutili tris ignis et alitis Austri.
Fulgores nunc terrificos sonitumque metumque
Miscebant operi flammisque sequacibus iras.
Parte alia Marti currumque rotasque volucris
Instabant, quibus ille viros, quibus excitat urbes;
Aegidaque horriferam, turbatae Palladis arma,
Certatim squamis serpentum auroque polibant,
Conexosque anguis ipsamque in pectore divae
Gorgona, desecto vertentem lumina collo.
Tollite cuncta, inquit, coeptosque auferte laboris,
Aetnaei Cyclopes, et huc advertite mentem:
Arma acri facienda viro. Nunc viribus usus,
Nunc manibus rapidis, omni nunc arte magistra.
Praecipitate moras. Nec plura effatus; at illi
Ocius incubuere omnes, pariterque laborem
Sortiti. Fluit aes rivis aurique metallum,
Volnificusque chalybs vasta fornace liquescit.
Ingentem clipeum informant, unum omnia contra
Tela Latinorum, septenosque orbibus orbis
Inpediunt. Alii ventosis follibus auras
Accipiunt redduntque; alii stridentia tinguunt
Aera lacu. Gemit inpositis incudibus antrum.
Illi inter sese multa vi bracchia tollunt
In numerum, versantque tenaci forcipe massam.

Haec pater Aeoliis properat dum Lemnius oris,
Euandrum ex humili tecto lux suscitat alma
Et matutini volucrum sub culmine cantus.
Consurgit senior, tunicaque inducitur artus,
Et Tyrrhena pedum circumdat vincula plantis;
Tum lateri adque umeris Tegeaeum subligat ensem,

Demissa ab laeva pantherae terga retorquens.
Nec non et gemini custodes limine ab alto
Praecedunt gressumque canes comitantur erilem.
Hospitis Aeneae sedem et secreta petebat,
Sermonum memor et promissi muneris, heros.
Nec minus Aeneas se matutinus agebat.
Filius huic Pallas, illi comes ibat Achates.
Congressi iungunt dextras, mediisque residunt
Aedibus, et licito tandem sermone fruuntur.
Rex prior haec:
Maxume Teucrorum ductor, quo sospite numquam
Res equidem Troiae victas aut regna fatebor,
Nobis ad belli auxilium pro nomine tanto
Exiguae vires: hinc Tusco claudimur amni,
Hinc Rutulus premit, et murum circumsonat armis.
Sed tibi ego ingentis populos opulentaque regnis
Iungere castra paro, quam fors inopina salutem
Ostentat. Fatis huc te poscentibus adfers.
Haud procul hinc saxo incolitur fundata vetusto
Urbis Agyllinae sedes, ubi Lydia quondam
Gens, bello praeclara, iugis insedit Etruscis.
Hanc multos florentem annos rex deinde superbo
Inperio et saevis tenuit Mezentius armis.
Quid memorem infandas caedes, quid facta tyranni
Effera? di capiti ipsius generique reservent!
Mortua quin etiam iungebat corpora vivis,
Conponens manibusque manus adque oribus ora,
Tormenti genus, et sanie taboque fluentis
Conplexu in misero longa sic morte necabat.
At fessi tandem cives infanda furentem
Armati circumsistunt ipsumque domumque,
Obtruncant socios, ignem ad fastigia iactant.
Ille inter caedem Rutulorum elapsus in agros
Confugere, et Turni defendier hospitis armis.
Ergo omnis furiis surrexit Etruria iustis;
Regem ad supplicium praesenti Marte reposcunt.
His ego te, Aenea, ductorem milibus addam.
Toto namque fremunt condensae litore puppes,

Signaque ferre iubent; retinet longaevos haruspex
Fata canens: O Maeoniae delecta iuventus,
Flos veterum virtusque virum, quos iustus in hostem
Fert dolor et merita accendit Mezentius ira,
Nulli fas Italo tantam subiungere gentem:
Externos optate duces. Tum Etrusca resedit
Hoc acies campo, monitis exterrita divom.
Ipse oratores ad me regnique coronam
Cum sceptro misit, mandatque insignia Tarchon,
Succedam castris, Tyrrhenaque regna capessam.
Sed mihi tarda gelu saeclisque effeta senectus
Invidet inperium seraeque ad fortia vires.
Natum exhortarer, ni mixtus matre Sabella
Hinc partem patriae traheret. Tu, cuius et annis
Et generi fata indulgent, quem numina poscunt,
Ingredere, o Teucrum adque Italum fortissime ductor.
Hunc tibi praeterea, spes et solacia nostri,
Pallanta adiungam; sub te tolerare magistro
Militiam et grave Martis opus, tua cernere facta
Adsuescat, primis et te miretur ab annis.
Arcadas huic equites bis centum, robora pubis
Lecta, dabo, totidemque suo tibi nomine Pallas.

Vix ea fatus erat: defixique ora tenebant
Aeneas Anchisiades et fidus Achates;
Multaque dura suo tristi cum corde putabant,
Ni signum caelo Cytherea dedisset aperto.
Namque inproviso vibratus ab aethere fulgor
Cum sonitu venit, et ruere omnia visa repente,
Tyrrhenusque tubae mugire per aethera clangor.
Suspiciunt; iterum adque iterum fragor increpat ingens.
Arma inter nubem caeli in regione serena
Per sudum rutilare vident et pulsa tonare.
Opstipuere animis alii; sed Troius heros
Adgnovit sonitum et divae promissa parentis.
Tum memorat: Ne vero, hospes, ne quaere profecto,
Quem cassum portenta ferant: ego poscor Olympo.

Hoc signum cecinit missuram diva creatrix,
Si bellum ingrueret, Volcaniaque arma per auras
Laturam auxilio.
Heu quantae miseris caedes Laurentibus instant!
Quas poenas mihi, Turne, dabis! quam multa sub undas
Scuta virum galeasque et fortia corpora volves,
Thybri pater! Poscant acies, et foedera rumpant.

Haec ubi dicta dedit, solio se tollit ab alto;
Et primum Herculeis sopitas ignibus aras
Excitat, hesternumque Larem parvosque Penatis
Laetus adit; mactant lectas de more bidentis
Euandrus pariter, pariter Troiana iuventus.
Post hinc ad navis graditur, sociosque revisit;
Quorum de numero, qui sese in bella sequantur,
Praestantis virtute legit; pars cetera prona
Fertur aqua, segnisque secundo defluit amni,
Nuntia ventura Ascanio rerumque patrisque.
Dantur equi Teucris Tyrrhena petentibus arva;
Ducunt exsortem Aeneae, quem fulva leonis
Pellis obit totum, praefulgens unguibus aureis.

Fama volat parvam subito volgata per urbem,
Ocius ire equites Tyrrheni ad limina regis.
Vota metu duplicant matres, propiusque periclo
It timor, et maior Martis iam adparet imago.
Tum pater Euandrus dextram conplexus euntis
Haeret, inexpletus lacrimans, ac talia fatur:
O mihi praeteritos referat si Iuppiter annos,
Qualis eram, cum primam aciem Praeneste sub ipsa
Stravi scutorumque incendi victor acervos,
Et regem hac Erulum dextra sub Tartara misi,
Nascenti cui tris animas Feronia mater —
Horrendum dictu — dederat, terna arma movenda;
Ter Leto sternendus erat; cui tum tamen omnis
Abstulit haec animas dextra, et totidem exuit armis.
Non ego nunc dulci amplexu divellerer usquam,

Nate, tuo; neque finitimo Mezentius umquam
Huic capiti insultans, tot ferro saeva dedisset
Funera, tam multis viduasset civibus urbem.
At vos, o superi, et divom tu maxume rector
Iuppiter, Arcadii, quaeso, miserescite regis,
Et patrias audite preces: Si numina vestra
Incolumem Pallanta mihi, si fata reservant,
Si visurus eum vivo et venturus in unum:
Vitam oro; patior quemvis durare laborem.
Sin aliquem infandum cassum, Fortuna, minaris:
Nunc, nunc o liceat crudelem abrumpere vitam,
Dum curae ambiguae, dum spes incerta futuri,
Dum te, care puer, mea sola et sera voluptas,
Conplexu teneo; gravior neu nuntius auris
Volneret. Haec genitor digressu dicta supremo
Fundebat; famuli conlapsum in tecta ferebant.

Iamque adeo exierat portis equitatus apertis,
Aeneas inter primos et fidus Achates,
Inde alii Troiae proceres; ipse agmine Pallas
In medio, chlamyde et pictis conspectus in armis:
Qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda,
Quem Venus ante alios astrorum diligit ignis,
Extulit os sacrum caelo tenebrasque resolvit.
Stant pavidae in muris matres, oculisque secuntur
Pulveream nubem et fulgentis aere catervas.
Olli per dumos, qua proxuma meta viarum,
Armati tendunt; it clamor, et agmine facto
Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.
Est ingens gelidum lucus prope Caeritis amnem,
Religione patrum late sacer; undique colles
Inclusere cavi et nigra nemus abiete cingunt.
Silvano famast veteris sacrasse Pelasgos,
Arvorum pecorisque deo, lucumque diemque,
Qui primi finis aliquando habuere Latinos.
Haud procul hinc Tarcho et Tyrrheni tuta tenebant
Castra locis, celsoque omnis de colle videri
Iam poterat legio, et latis tendebat in arvis.

Huc pater Aeneas et bello lecta iuventus
Succedunt, fessique et equos et corpora curant.

At Venus aetherios inter dea candida nimbos
Dona ferens aderat; natumque in valle reducta
Ut procul et gelido secretum flumine vidit,
Talibus adfatast dictis, seque obtulit ultro:
En perfecta mei promissa coniugis arte
Munera; ne mox aut Laurentis, nate, superbos,
Aut acrem dubites in proelia poscere Turnum.
Dixit et amplexus nati Cytherea petivit;
Arma sub adversa posuit radiantia quercu.
Ille, deae donis et tanto laetus honore,
Expleri nequit adque oculos per singula volvit,
Miraturque interque manus et bracchia versat
Terribilem cristis galeam flammasque vomentem,
Fatiferumque ensem, loricam ex aere rigentem,
Sanguineam, ingentem, qualis cum caerula nubes
Solis inardescit radiis longeque refulget;
Tum levis ocreas electro auroque recocto,
Hastamque, et clipei non enarrabile textum.
Illic res Italas Romanorumque triumphos,
Haud vatum ignarus venturique inscius aevi,
Fecerat Ignipotens; illic genus omne futurae
Stirpis ab Ascanio, pugnataque in ordine bella.
Fecerat et viridi fetam Mavortis in antro
Procubuisse lupam; geminos huic ubera circum
Ludere pendentis pueros, et lambere matrem
Inpavidos; illam tereti cervice reflexam
Mulcere alternos, et corpora fingere lingua.
Nec procul hinc Romam et raptas sine more Sabinas
Consessu caveae, magnis Circensibus actis,
Addiderat, subitoque novom consurgere bellum
Romulidis Tatioque seni Curibusque severis.
Post idem inter se posito certamine reges
Armati Iovis ante aram paterasque tenentes
Stabant et caesa iungebant foedera porca.

Haud procul inde citae Mettum in diversa quadrigae
Distulerant — at tu dictis, Albane, maneres! —
Raptabatque viri mendacis viscera Tullus
Per silvam, et sparsi rorabant sanguine vepres.
Nec non Tarquinium eiectum Porsenna iubebat
Accipere, ingentique urbem obsidione premebat;
Aeneadae in ferrum pro libertate ruebant.
Illum indignanti similem, similemque minanti
Aspiceres, pontem auderet quia vellere Cocles,
Et fluvium vinclis innaret Cloelia ruptis.
In summo custos Tarpeiae Manlius arcis
Stabat pro templo et Capitolia celsa tenebat,
Romuleoque recens horrebat regia culmo.
Adque hic auratis volitans argenteus anser
Porticibus Gallos in limine adesse canebat;
Galli per dumos aderant, arcemque tenebant,
Defensi tenebris et dono noctis opacae;
Aurea caesaries ollis, adque aurea vestis;
Virgatis lucent sagulis; tum lactea colla
Auro innectuntur; duo quisque Alpina coruscant
Gaesa manu, scutis protecti corpora longis.
Hic exsultantis Salios, nudosque Lupercos,
Lanigerosque apices, et lapsa ancilia caelo
Extuderat; castae ducebant sacra per urbem
Pilentis matres in mollibus. Hinc procul addit
Tartareas etiam sedes, alta ostia Ditis,
Et scelerum poenas, et te, Catilina, minaci
Pendentem scopulo, Furiarumque ora trementem;
Secretosque pios; his dantem iura Catonem.
Haec inter tumidi late maris ibat imago,
Aurea, sed fluctu spumabant caerula cano;
Et circum argento clari delphines in orbem
Aequora verrebant caudis aestumque secabant.
In medio classis aeratas, Actia bella,
Cernere erat; totumque instructo Marte videres
Fervere Leucaten, auroque effulgere fluctus.
Hinc Augustus agens Italos in proelia Caesar
Cum Patribus Populoque, Penatibus et magnis Dis,

Stans celsa in puppi; geminas cui tempora flammas
Laeta vomunt, patriumque aperitur vertice sidus.
Parte alia ventis et dis Agrippa secundis
Arduus agmen agens; cui, belli insigne superbum,
Tempora navali fulgent rostrata corona.
Hinc ope barbarica variisque Antonius armis,
Victor ab Aurorae populis et litore rubro,
Aegyptum virisque Orientis et ultima secum
Bactra vehit; sequiturque, nefas! Aegyptia coniunx.
Una omnes ruere, ac totum spumare, reductis
Convolsum remis rostrisque tridentibus, aequor.
Alta petunt; pelago credas innare revolsas
Cycladas, aut montis concurrere montibus altos:
Tanta mole viri turritis puppibus instant.
Stuppea flamma manu telisque volatile ferrum
Spargitur; arva nova Neptunia caede rubescunt.
Regina in mediis patrio vocat agmina sistro;
Necdum etiam geminos a tergo respicit anguis.
Omnigenumque deum monstra et latrator Anubis
Contra Neptunum et Venerem contraque Minervam
Tela tenent. Saevit medio in certamine Mavors
Caelatus ferro, tristesque ex aethere Dirae;
Et scissa gaudens vadit Discordia palla,
Quam cum sanguineo sequitur Bellona flagello.
Actius haec cernens arcum intendebat Apollo
Desuper: omnis eo terrore Aegyptus et Indi,
Omnis Arabs, omnes vertebant terga Sabaei.
Ipsa videbatur ventis regina vocatis
Vela dare, et laxos iam iamque inmittere funis.
Illam inter caedes pallentem morte futura
Fecerat Ignipotens undis et Iapyge ferri;
Contra autem magno maerentem corpore Nilum,
Pandentemque sinus et tota veste vocantem
Caeruleum in gremium latebrosaque flumina victos.
At Caesar, triplici invectus Romana triumpho
Moenia, dis Italis votum inmortale sacrabat,
Maxuma tercentum totam delubra per Urbem.
Laetitia ludisque viae plausuque fremebant;

Omnibus in templis matrum chorus, omnibus arae;
Ante aras terram caesi stravere iuvenci.
Ipse, sedens niveo candentis limine Phoebi,
Dona recognoscit populorum aptatque superbis
Postibus; incedunt victae longo ordine gentes,
Quam variae linguis, habitu tam vestis et armis.
Hic Nomadum genus et discinctos Mulciber Afros,
Hic Lelegas Carasque sagittiferosque Gelonos
Finxerat; Euphrates ibat iam mollior undis;
Extremique hominum Morini, Rhenusque bicornis;
Indomitique Dahae, et pontem indignatus Araxes.
Talia per clipeum Volcani, dona parentis,
Miratur, rerumque ignarus imagine gaudet,
Attollens umero famamque et fata nepotum.

P. VERGILI MARONIS

AENEIDOS

LIBER NONUS.

Adque ea diversa penitus dum parte geruntur,
Irim de caelo misit Saturnia Iuno
Audacem ad Turnum. Luco tum forte parentis
Pilumni Turnus sacrata valle sedebat.
Ad quem sic roseo Thaumantias ore locutast:
Turne, quod optanti divom promittere nemo
Auderet, volvenda dies, en, attulit ultro.
Aeneas, urbe et sociis et classe relicta,
Sceptra Palatini sedemque petit Euandri.
Nec satis: extremas Corythi penetravit ad urbes,
Lydorumque manum collectos armat agrestis.
Quid dubitas? nunc tempus equos, nunc poscere currus.
Rumpe moras omnis et turbata arripe castra.
Dixit, et in caelum paribus se sustulit alis,
Ingentemque fuga secuit sub nubibus arcum.
Adgnovit iuvenis, duplicisque ad sidera palmas
Sustulit, ac tali fugientemst voce secutus:
Iri, decus caeli, quis te mihi nubibus actam
Detulit in terras? unde haec tam clara repente
Tempestas? medium video discedere caelum,
Palantisque polo stellas. Sequor omina tanta,
Quisquis in arma vocas. Et sic effatus ad undam

Processit, summoque hausit de gurgite lymphas,
Multa deos orans, oneravitque aethera votis.

Iamque omnis campis exercitus ibat apertis,
Dives ecum, dives pictai vestis et auri;
Messapus primas acies, postrema coercent
Tyrrhidae iuvenes; medio dux agmine Turnus;
[Vertitur arma tenens, et toto vertice suprast.]
Ceu septem surgens sedatis amnibus altus
Per tacitum Ganges, aut pingui flumine Nilus
Cum refluit campis et iam se condidit alveo.
Hic subitam nigro glomerari pulvere nubem
Prospiciunt Teucri, ac tenebras insurgere campis.
Primus ab adversa conclamat mole Caicus:
Quis globus, o cives, caligine volvitur atra!
Ferte citi ferrum, date tela, ascendite muros,
Hostis adest, heia! Ingenti clamore per omnis
Condunt se Teucri portas, et moenia conplent.
Namque ita discedens praeceperat optumus armis
Aeneas: siqua interea fortuna fuisset,
Neu struere auderent aciem, neu credere campo;
Castra modo et tutos servarent aggere muros.
Ergo, etsi conferre manum pudor iraque monstrat,
Obiciunt portas tamen et praecepta facessunt,
Armatique cavis exspectant turribus hostem.
Turnus, ut ante volans tardum praecesserat agmen,
Viginti lectis equitum comitatus et urbi
Improvisus adest; maculis quem Thracius albis
Portat ecus, cristaque tegit galea aurea rubra.
Ecquis erit, mecum, iuvenes, qui primus in hostem —?
En, ait. Et iaculum attorquens emittit in auras,
Principium pugnae, et campo sese arduus infert.
Clamore excipiunt socii, fremituque secuntur
Horrisono; Teucrum mirantur inertia corda:
Non aequo dare se campo, non obvia ferre
Arma viros, sed castra fovere. Huc turbidus adque huc
Lustrat equo muros, aditumque per avia quaerit.
Ac veluti pleno lupus insidiatus ovili

Cum fremit ad caulas, ventos perpessus et imbris,
Nocte super media; tuti sub matribus agni
Balatum exercent; ille asper et inprobus ira
Saevit in absentis; collecta fatigat edendi
Ex longo rabies, et siccae sanguine fauces:
Haud aliter Rutulo muros et castra tuenti
Ignescunt irae; duris dolor ossibus ardet,
Qua temptet ratione aditus, et quae via clausos
Excutiat Teucros vallo adque effundat in aecum.
Classem, quae lateri castrorum adiuncta latebat,
Aggeribus saeptam circum et fluvialibus undis,
Invadit, sociosque incendia poscit ovantis,
Adque manum pinu flagranti fervidus inplet.
Tum vero incumbunt; urguet praesentia Turni;
Adque omnis facibus pubes accingitur atris.
Diripuere focos; piceum fert fumida lumen
Taeda, et commixtam Volcanus ad astra favillam.

Quis deus, o Musae, tam saeva incendia Teucris
Avertit? tantos ratibus quis depulit ignis?
Dicite. Prisca fides facto, sed fama perennis.
Tempore quo primum Phrygia formabat in Ida
Aeneas classem, et pelagi petere alta parabat,
Ipsa deum fertur genetrix Berecyntia magnum
Vocibus his adfata Iovem: Da, nate, petenti,
Quod tua cara parens domito te poscit Olympo.
Pinea silva mihi, multos dilecta per annos;
Lucus in arce fuit summa, quo sacra ferebant,
Nigranti picea trabibusque obscurus acernis:
Has ego Dardanio iuveni, cum classis egeret,
Laeta dedi; nunc sollicitam timor anxius angit.
Solve metus, adque hoc precibus sine posse parentem,
Neu cursu quassatae ullo neu turbine venti
Vincantur; prosit nostris in montibus ortas.
Filius huic contra, torquet qui sidera mundi:
O genetrix, quo fata vocas? aut quid petis istis?
Mortaline manu factae inmortale carinae
Fas habeant? certusque incerta pericula lustret

Aeneas? cui tanta deo permissa potestas?
Immo, ubi defunctae finem portusque tenebunt
Ausonios olim, quaecumque evaserit undis
Dardaniumque ducem Laurentia vexerit arva,
Mortalem eripiam formam, magnique iubebo
Aequoris esse deas, qualis Nereia Doto
Et Galatea secant spumantem pectore pontum.
Dixerat, idque ratum Stygii per flumina fratris,
Per pice torrentis atraque voragine ripas
Adnuit, et totum nutu tremefecit Olympum.

Ergo aderat promissa dies, et tempora Parcae
Debita conplerant: cum Turni iniuria Matrem
Admonuit ratibus sacris depellere taedas.
Hic primum nova lux oculis offulsit, et ingens
Visus ab Aurora caelum transcurrere nimbus,
Idaeique chori; tum vox horrenda per auras
Excidit et Troum Rutulorumque agmina conplet:
Ne trepidate meas, Teucri, defendere navis,
Neve armate manus; maria ante exurere Turno,
Quam sacras dabitur pinus. Vos ite solutae,
Ite deae pelagi; genetrix iubet. Et sua quaeque
Continuo puppes abrumpunt vincula ripis,
Delphinumque modo demersis aequora rostris
Ima petunt. Hinc virgineae, mirabile monstrum,
[Quot prius aeratae steterant ad litora prorae]
Reddunt se totidem facies, pontoque feruntur.

Opstipuere animi Rutulis; conterritus ipse
Turbatis Messapus equis; cunctatur et amnis
Rauca sonans, revocatque pedem Tiberinus ab alto.
At non audaci Turno fiducia cessit;
Ultro animos tollit dictis, adque increpat ultro:
Troianos haec monstra petunt; his Iuppiter ipse
Auxilium solitum eripuit, non tela, neque ignis
Exspectant Rutulos. Ergo maria invia Teucris,
Nec spes ulla fugae; rerum pars altera ademptast;
Terra autem in nostris manibus; tot milia, gentes
Arma ferunt Italae. Nil me fatalia terrent,

Siqua Phryges prae se iactant, responsa deorum:
Sat fatis Venerique datum, tetigere quod arva
Fertilis Ausoniae Troes. Sunt et mea contra
Fata mihi, ferro sceleratam exscindere gentem,
Coniuge praerepta; nec solos tangit Atridas
Iste dolor, solisque licet capere arma Mycenis.
Sed periisse semel satis est: peccare fuisset
Ante satis, penitus modo non genus omne perosos
Femineum. Quibus haec medii fiducia valli
Fossarumque morae, leti discrimina parva,
Dant animos. At non viderunt moenia Troiae
Neptuni fabricata manu considere in ignis?
Sed vos, o lecti, ferro quis scindere vallum
Apparat et mecum invadit trepidantia castra?
Non armis mihi Volcani, non mille carinis
Est opus in Teucros. Addant se protinus omnes
Etrusci socios. Tenebras et inertia furta
[Palladii, caesis summae custodibus arcis,]
Ne timeant; nec equi caeca condemur in alvo;
Luce, palam, certumst igni circumdare muros.
Haud sibi cum Danais rem faxo et pube Pelasga
Esse putent, decumum quos distulit Hector in annum.
Nunc adeo, melior quoniam pars acta diei,
Quod superest, laeti bene gestis corpora rebus
Procurate, viri; et pugnam sperate parari.
Interea vigilum excubiis obsidere portas
Cura datur Messapo et moenia cingere flammis.
Bis septem Rutuli, muros qui milite servent,
Delecti; ast illos centeni quemque secuntur
Purpurei cristis iuvenes auroque corusci.
Discurrunt, variantque vices, fusique per herbam
Indulgent vino, et vertunt crateras aenos.
Conlucent ignes; noctem custodia ducit
Insomnem ludo.

Haec super e vallo prospectant Troes, et armis
Alta tenent; nec non trepidi formidine portas

Explorant, pontisque et propugnacula iungunt,
Tela gerunt. Instant Mnestheus acerque Serestus,
Quos pater Aeneas, siquando adversa vocarent,
Rectores iuvenum et rerum dedit esse magistros.
Omnis per muros legio, sortita periclum,
Excubat exercetque vices, quod cuique tuendumst.

Nisus erat portae custos, acerrimus armis,
Hyrtacides, comitem Aeneae quem miserat Ida
Venatrix, iaculo celerem levibusque sagittis;
Et iuxta comes Euryalus, quo pulchrior alter
Non fuit Aeneadum Troiana neque induit arma,
Ora puer prima signans intonsa iuventa.
His amor unus erat, pariterque in bella ruebant;
Tum quoque communi portam statione tenebant.
Nisus ait: Dine hunc ardorem mentibus addunt,
Euryale, an sua cuique deus fit dira cupido?
Aut pugnam, aut aliquid iandudum invadere magnum
Mens agitat mihi, nec placida contenta quietest.
Cernis, quae Rutulos habeat fiducia rerum.
Lumina rara micant; somno vinoque soluti
Procubuere; silent late loca. Percipe porro,
Quid dubitem, et quae nunc animo sententia surgat.
Aenean acciri omnes, populusque patresque,
Exposcunt, mittique viros, qui certa reportent.
Si, tibi quae posco, promittunt, — nam mihi facti
Fama sat est, — tumulo videor reperire sub illo
Posse viam ad muros et moenia Pallantea.
Opstipuit magno laudum percussus amore
Euryalus; simul his ardentem adfatur amicum:
Mene igitur socium summis adiungere rebus,
Nise, fugis? solum te in tanta pericula mittam?
Non ita me genitor, bellis adsuetus Opheltes,
Argolicum terrorem inter Troiaeque laboris
Sublatum erudiit; nec tecum talia gessi,
Magnanimum Aenean et fata extrema secutus:
Est hic, est animus lucis contemptor, et istum
Qui vita bene credat emi, quo tendis, honorem.

Nisus ad haec: Equidem de te nil tale verebar,
Nec fas; non: ita me referat tibi magnus ovantem
Iuppiter, aut quicumque oculis haec aspicit aequis.
Sed siquis — quae multa vides discrimine tali —
Siquis in adversum rapiat cassusve deusve,
Te superesse velim; tua vita dignior aetas.
Sit, qui me raptum pugna pretiove redemptum
Mandet humo, solita aut siqua id fortuna vetabit,
Absenti ferat inferias, decoretque sepulchro.
Neu matri miserae tanti sim caussa doloris,
Quae te sola, puer, multis e matribus ausa
Persequitur, magni nec moenia curat Acestae.
Ille autem: Caussas nequiquam nectis inanis,
Nec mea iam mutata loco sententia cedit.
Adceleremus, ait. Vigiles simul excitat. Illi
Succedunt servantque vices; statione relicta
Ipse comes Niso graditur, regemque requirunt.

Cetera per terras omnis animalia somno
Laxabant curas et corda oblita laborum:
Ductores Teucrum primi, delecta iuventus,
Consilium summis regni de rebus habebant,
Quid facerent, quisve Aeneae iam nuntius esset;
Stant longis adnixi hastis et scuta tenentes
Castrorum et campi medio. Tum Nisus et una
Euryalus confestim alacres admittier orant;
Rem magnam, pretiumque morae fore. Primus Iulus
Accepit trepidos, ac Nisum dicere iussit.
Tum sic Hyrtacides: Audite o mentibus aequis,
Aeneadae, neve haec nostris spectentur ab annis,
Quae ferimus. Rutuli somno vinoque soluti
Conticuere; locum insidiis conspeximus ipsi,
Qui patet in bivio portae, quae proxuma ponto;
Interrupti ignes, aterque ad sidera fumus
Erigitur; si fortuna permittitis uti,
Quaesitum Aenean et moenia Pallantea:
Mox hic cum spoliis, ingenti caede peracta,
Adfore cernetis. Nec nos via fallit euntis:

Vidimus obscuris primam sub vallibus urbem
Venatu adsiduo et totum cognovimus amnem.
Hic annis gravis adque animi maturus Aletes:
Di patrii, quorum semper sub numine Troiast,
Non tamen omnino Teucros delere paratis,
Cum talis animos iuvenum et tam certa tulistis
Pectora. — Sic memorans, umeros dextrasque tenebat
Amborum, et voltum lacrimis adque ora rigabat. —
Quae vobis, quae digna, viri, pro laudibus istis,
Praemia posse rear solvi? pulcherrima primum
Di moresque dabunt vestri; tum cetera reddet
Actutum pius Aeneas adque integer aevi
Ascanius, meriti tanti non inmemor umquam.
Immo ego vos, cui sola salus genitore reducto,
Excipit Ascanius, per magnos, Nise, Penatis
Assaracique Larem et canae penetralia Vestae
Obtestor; quaecumque mihi fortuna fidesquest,
In vestris pono gremiis: revocate parentem,
Reddite conspectum; nihil illo triste recepto.
Bina dabo argento perfecta adque aspera signis
Pocula, devicta genitor quae cepit Arisba,
Et tripodas geminos, auri duo magna talenta,
Cratera anticum, quem dat Sidonia Dido.
Si vero capere Italiam sceptrisque potiri
Contigerit victori, et praedae dicere sortem:
Vidisti, quo Turnus equo, quibus ibat in armis
Aureus; ipsum illum, clipeum cristasque rubentis
Excipiam sorti, iam nunc tua praemia, Nise.
Praeterea bis sex genitor lectissima matrum
Corpora captivosque dabit, suaque omnibus arma;
Insuper his, campi quod rex habet ipse Latinus.
Te vero, mea quem spatiis propioribus aetas
Insequitur, venerande puer, iam pectore toto
Accipio et comitem cassus conplector in omnis.
Nulla meis sine te quaeretur gloria rebus;
Seu pacem seu bella geram, tibi maxuma rerum
Verborumque fides. Contra quem talia fatur

Euryalus: Me nulla dies tam fortibus ausis
Dissimilem arguerit; tantum! fortuna secunda
Aut adversa cadat. Sed te super omnia dona
Unum oro: genetrix Priami de gente vetusta
Est mihi, quam miseram tenuit non Ilia tellus
Mecum excedentem, non moenia regis Acestae.
Hanc ego nunc ignaram huius quodcumque periclist
Inque salutatam linquo; Nox et tua testis
Dextera, quod nequeam lacrimas perferre parentis.
At tu, oro, solare inopem, et succurre relictae.
Hanc sine me spem ferre tui: audentior ibo
In cassus omnis. Percussa mente dedere
Dardanidae lacrimas; ante omnis pulcher Iulus,
Adque animum patriae strinxit pietatis imago.
Tum sic effatur:
Sponde digna tuis ingentibus omnia coeptis.
Namque erit ista mihi genetrix, nomenque Creusae
Solum defuerit, nec partum gratia talem
Parva manet. Cassus factum quicumque sequentur,
Per caput hoc iuro, per quod pater ante solebat:
Quae tibi polliceor reduci rebusque secundis,
Haec eadem matrique tuae generique manebunt.
Sic ait inlacrimans; umero simul exuit ensem,
Auratum, mira quem fecerat arte Lycaon
Gnosius adque habilem vagina aptarat eburna.
Dat Niso Mnestheus pellem horrentisque leonis
Exuvias; galeam fidus permutat Aletes.
Protinus armati incedunt; quos omnis euntis
Primorum manus ad portas, iuvenumque senumque,
Prosequitur votis. Nec non et pulcher Iulus,
Ante annos animumque gerens curamque virilem,
Multa patri mandata dabat portanda. Sed aurae
Omnia discerpunt, et nubibus inrita donant.

Egressi superant fossas, noctisque per umbram
Castra inimica petunt, multis tamen ante futuri
Exitio. Passim somno vinoque per herbam
Corpora fusa vident, arrectos litore currus,

Inter lora rotasque viros, simul arma iacere,
Vina simul. Prior Hyrtacides sic ore locutus:
Euryale, audendum dextra; nunc ipsa vocat res.
Hac iter est. Tu, ne qua manus se attollere nobis
A tergo possit, custodi et consule longe;
Haec ego vasta dabo, et lato te limite ducam.
Sic memorat, vocemque premit; simul ense superbum
Rhamnetem adgreditur, qui forte tapetibus altis
Exstructus toto proflabat pectore somnum,
Rex idem, et regi Turno gratissimus augur;
Sed non augurio potuit depellere pestem.
Tris iuxta famulos temere inter tela iacentis
Armigerumque Remi premit aurigamque sub ipsis
Nactus equis, ferroque secat pendentia colla;
Tum caput ipsi aufert domino, truncumque relinquit
Sanguine singultantem; atro tepefacta cruore
Terra torique madent. Nec non Lamyrumque Lamumque
Et iuvenem Serranum, illa qui plurima nocte
Luserat, insignis facie, multoque iacebat
Membra deo victus; felix, si protinus illum
Aequasset nocti ludum in lucemque tulisset.
Inpastus ceu plena leo per ovilia turbans;
Suadet enim vaesana fames; manditque trahitque
Molle pecus mutumque metu; fremit ore cruento.
Nec minor Euryali caedes; incensus et ipse
Perfurit, ac multam in medio sine nomine plebem,
Fadumque Herbesumque subit Rhoetumque Abarimque,
Ignaros; Rhoetum vigilantem et cuncta videntem;
Sed magnum metuens se post cratera tegebat;
Pectore in adverso totum cui comminus ensem
Condidit adsurgenti, et multa morte recepit.
Purpuream vomit ille animam, et cum sanguine mixta
Vina refert moriens; hic furto fervidus instat.
Iamque ad Messapi socios tendebat; ibi ignem
Deficere extremum et religatos rite videbat
Carpere gramen equos: breviter cum talia Nisus —
Sensit enim nimia caede adque cupidine ferri —

Absistamus, ait; nam lux inimica propinquat.
Poenarum exhaustum satis est; via facta per hostis.
Multa virum solido argento perfecta relincunt
Armaque craterasque simul pulchrosque tapetas.
Euryalus phaleras Rhamnetis et aurea bullis
Cingula, Tiburti Remulo ditissimus olim
Quae mittit dona, hospitio cum iungeret absens,
Caedicus; ille suo moriens dat habere nepoti;
*Post mortem bello Rutuli pugnaque potiti;
Haec rapit, adque umeris nequiquam fortibus aptat.
Tum galeam Messapi habilem cristisque decoram
Induit. Excedunt castris, et tuta capessunt.

Interea praemissi equites ex urbe Latina,
Cetera dum legio campis instructa moratur,
Ibant et Turno regi responsa ferebant,
Tercentum, scutati omnes, Volscente magistro.
Iamque propinquabant castris, muroque subibant,
Cum procul hos laevo flectentis limite cernunt,
Et galea Euryalum sublustri noctis in umbra
Prodidit inmemorem radiisque adversa refulsit.
Haud temerest visum. Conclamat ab agmine Volscens:
State, viri; quae caussa viae? quive estis in armis?
Quove tenetis iter? Nihil illi tendere contra,
Sed celerare fugam in silvas et fidere nocti.
Obiciunt equites sese ad divortia nota
Hinc adque hinc, omnemque abitum custode coronant.
Silva fuit late dumis adque ilice nigra
Horrida, quam densi conplerant undique sentes;
Rara per occultos lucebat semita calles.
Euryalum tenebrae ramorum onerosaque praeda
Inpediunt, fallitque timor regione viarum.
Nisus abit; iamque inprudens evaserat hostis
Adque locos, qui post Albae de nomine dicti
Albani, tum rex stabula alta Latinus habebat:
Ut stetit, et frustra absentem respexit amicum.

Euryale infelix, qua te regione reliqui?
Quave sequar, rursus perplexum iter omne revolvens
Fallacis silvae? Simul et vestigia retro
Observata legit, dumisque silentibus errat.
Audit equos, audit strepitus et signa sequentum.
Nec longum in medio tempus, cum clamor ad auris
Pervenit, ac videt Euryalum; quem iam manus omnis,
Fraude loci et noctis, subito turbante tumultu,
Oppressum rapit et conantem pluruma frustra.
Quid faciat? qua vi iuvenem, quibus audeat armis
Eripere? an sese medios moriturus in enses
Inferat, et pulchram properet per volnera mortem?
Ocius adducto torquens hastile lacerto,
Suspiciens altam Lunam, et sic voce precatur:
Tu, dea, tu praesens nostro succurre labori,
Astrorum decus et nemorum Latonia custos;
Siqua tuis umquam pro me pater Hyrtacus aris
Dona tulit, siqua ipse meis venatibus auxi,
Suspendive tholo, aut sacra ad fastigia fixi:
Hunc sine me turbare globum, et rege tela per auras.
Dixerat, et toto conixus corpore ferrum
Conicit. Hasta volans noctis diverberat umbras,
Et venit aversi in tergum Sulmonis, ibique
Frangitur, ac fisso transit praecordia ligno.
Volvitur ille vomens calidum de pectore flumen
Frigidus, et longis singultibus ilia pulsat.
Diversi circumspiciunt. Hoc acrior idem
Ecce aliud summa telum librabat ab aure.
Dum trepidant, iit hasta Tago per tempus utrumque,
Stridens, traiectoque haesit tepefacta cerebro.
Saevit atrox Volscens, nec teli conspicit usquam
Auctorem, nec quo se ardens inmittere possit.
Tu tamen interea calido mihi sanguine poenas
Persolves amborum, inquit; simul ense recluso
Ibat in Euryalum. Tum vero exterritus, amens,
Conclamat Nisus; nec se celare tenebris
Amplius, aut tantum potuit perferre dolorem:
Me, me, adsum, qui feci, in me convertite ferrum,

O Rutuli! mea fraus omnis; nihil iste nec ausus,
Nec potuit; caelum hoc et conscia sidera testor;
Tantum infelicem nimium dilexit amicum.
Talia dicta dabat; sed viribus ensis adactus
Transabiit costas et candida pectora rumpit.
Volvitur Euryalus leto, pulchrosque per artus
It cruor, inque umeros cervix conlapsa recumbit:
Purpureus veluti cum flos succisus aratro
Languescit moriens, lassove papavera collo
Demisere caput, pluvia cum forte gravantur.
At Nisus ruit in medios, solumque per omnis
Volscentem petit; in solo Volscente moratur.
Quem circum glomerati hostes hinc comminus adque hinc
Proturbant. Instat non setius, ac rotat ensem
Fulmineum, donec Rutuli clamantis in ore
Condidit adverso, et moriens animam abstulit hosti.
Tum super exanimum sese proiecit amicum
Confossus, placidaque ibi demum morte quievit.

Fortunati ambo! siquid mea carmina possunt,
Nulla dies umquam memori vos eximet aevo,
Dum domus Aeneae Capitoli inmobile saxum
Accolet, inperiumque pater Romanus habebit.

Victores praeda Rutuli spoliisque potiti,
Volscentem exanimum flentes in castra ferebant.
Nec minor in castris luctus Rhamnete reperto
Exsangui et primis una tot caede peremptis,
Serranoque Numaque. Ingens concursus ad ipsa
Corpora seminecisque viros, tepidaque recentem
Caede locum et plenos spumanti sanguine rivos.
Adgnoscunt spolia inter se, galeamque nitentem
Messapi, et multo phaleras sudore receptas.

Et iam prima novo spargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens Aurora cubile:
Iam sole infuso, iam rebus luce retectis,

Turnus in arma viros, armis circumdatus ipse,
Suscitat, aeratasque acies in proelia cogit
Quisque suas, variisque acuunt rumoribus iras.
Quin ipsa arrectis — visu miserabile — in hastis
Praefigunt capita et multo clamore secuntur
Euryali et Nisi.
Aeneadae duri murorum in parte sinistra
Opposuere aciem, — nam dextera cingitur amni —
Ingentisque tenent fossas, et turribus altis
Stant maesti; simul ora virum praefixa movebant,
Nota nimis miseris, atroque fluentia tabo.

Interea pavidam volitans pinnata per urbem
Nuntia Fama ruit, matrisque adlabitur auris
Euryali. At subitus miserae calor ossa reliquit;
Excussi manibus radii, revolutaque pensa.
Evolat infelix, et femineo ululatu,
Scissa comam, muros amens adque agmina cursu
Prima petit, non illa virum, non illa pericli
Telorumque memor; caelum dehinc questibus inplet:
Hunc ego te, Euryale, aspicio? tune ille senectae
Sera meae requies, potuisti linquere solam,
Crudelis? nec te, sub tanta pericula missum,
Adfari extremum miserae data copia matri?
Heu, terra ignota canibus date praeda Latinis
Alitibusque iaces! nec te tua funere mater
Produxi, pressive oculos, aut volnera lavi,
Veste tegens, tibi quam noctes festina diesque
Urguebam et tela curas solabar anilis.
Quo sequar? aut quae nunc artus avolsaque membra
Et funus lacerum tellus habet? Hoc mihi de te,
Nate, refers? hoc sum terraque marique secuta?
Figite me, siquast pietas, in me omnia tela
Conicite, o Rutuli, me primam absumite ferro;
Aut tu, magne pater divom, miserere, tuoque
Invisum hoc detrude caput sub Tartara telo,
Quando aliter nequeo crudelem abrumpere vitam.

Hoc fletu concussi animi, maestusque per omnis
It gemitus; torpent infractae ad proelia vires.
Illam incendentem luctus Idaeus et Actor
Ilionei monitu et multum lacrimantis Iuli
Corripiunt, interque manus sub tecta reponunt.

At tuba terribilem sonitum procul aere canoro
Increpuit; sequitur clamor, caelumque remugit.
Adcelerant acta pariter testudine Volsci;
Et fossas inplere parant ac vellere vallum.
Quaerunt pars aditum, et scalis ascendere muros,
Qua rarast acies interlucetque corona
Non tam spissa viris. Telorum effundere contra
Omne genus Teucri ac duris detrudere contis,
Adsueti longo muros defendere bello.
Saxa quoque infesto volvebant pondere, siqua
Possent tectam aciem perrumpere, cum tamen omnis
Ferre iuvat subter densa testudine cassus.
Nec iam sufficiunt. Nam qua globus imminet ingens,
Inmanem Teucri molem volvontque ruuntque,
Quae stravit Rutulos late, armorumque resolvit
Tegmina. Nec curant caeco contendere Marte
Amplius audaces Rutuli, sed pellere vallo
Missilibus certant.
Parte alia horrendus visu quassabat Etruscam
Pinum et fumiferos infert Mezentius ignis;
At Messapus ecum domitor, Neptunia proles,
Rescindit vallum et scalas in moenia poscit.

Vos, o Calliope, precor, adspirate canenti,
Quas ibi tum ferro strages, quae funera Turnus
Ediderit, quem quisque virum demiserit Orco;
Et mecum ingentis oras evolvite belli.
[Et meministis enim, divae, et memorare potestis.]

Turris erat vasto suspectu et pontibus altis,
Opportuna loco; summis quam viribus omnes
Expugnare Itali summaque evertere opum vi

Certabant, Troes contra defendere saxis
Perque cavas densi tela intorquere fenestras.
Princeps ardentem coniecit lampada Turnus,
Et flammam adfixit lateri; quae pluruma vento
Corripuit tabulas et postibus haesit adessis.
Turbati trepidare intus, frustraque malorum
Velle fugam. Dum se glomerant, retroque residunt
In partem, quae peste caret, tum pondere turris
Procubuit subito, et caelum tonat omne fragore.
Semineces ad terram, inmani mole secuta,
Confixique suis telis et pectora duro
Transfossi ligno veniunt. Vix unus Helenor
Et Lycus elapsi; quorum primaevos Helenor,
Maeonio regi quem serva Licymnia furtim
Sustulerat vetitisque ad Troiam miserat armis,
Ense levis nudo parmaque inglorius alba.
Isque ubi se Turni media inter milia vidit,
Hinc acies adque hinc acies adstare Latinas:
Ut fera, quae, densa venantum saepta corona,
Contra tela furit, seseque haud nescia morti
Inicit et saltu supra venabula fertur,
Haud aliter iuvenis medios moriturus in hostis
Inruit, et, qua tela videt densissima, tendit.
At pedibus longe melior Lycus inter et hostis
Inter et arma fuga muros tenet, altaque certat
Prendere tecta manu sociumque attingere dextras.
Quem Turnus, pariter cursu teloque secutus,
Increpat his victor: Nostrasne evadere, demens,
Sperasti te posse manus? simul arripit ipsum
Pendentem, et magna muri cum parte revellit:
Qualis ubi aut leporem aut candenti corpore cycnum
Sustulit alta petens pedibus Iovis armiger uncis,
Quaesitum aut matri multis balatibus agnum
Martius a stabulis rapuit lupus. Undique clamor
Tollitur; invadunt et fossas aggere conplent;
Ardentis taedas alii ad fastigia iactant.
Ilioneus saxo adque ingenti fragmine montis
Lucetium, portae subeuntem ignisque ferentem,

Emathiona Liger, Corynaeum sternit Asilas,
Hic iaculo bonus, hic longe fallente sagitta;
Ortygium Caeneus, victorem Caenea Turnus,
Turnus Itym Cloniumque, Dioxippum Promolumque,
Et Sagarim et summis stantem pro turribus Idan;
Privernum Capys. Hunc primo levis hasta Themillae
Strinxerat: ille manum proiecto tegmine demens
Ad volnus tulit; ergo alis adlapsa sagitta
Et laevo infixast lateri manus, abditaque intus
Spiramenta animae letali volnere rupit.
Stabat in egregiis Arcentis filius armis,
Pictus acu chlamydem et ferrugine clarus Hibera,
Insignis facie, genitor quem miserat Arcens,
Eductum matris luco Symaethia circum
Flumina, pinguis ubi et placabilis ara Palici:
Stridentem fundam positis Mezentius hastis
Ipse ter adducta circum caput egit habena,
Et media adversi liquefacto tempora plumbo
Diffidit, ac multa porrectum extendit harena.

Tum primum bello celerem intendisse sagittam
Dicitur, ante feras solitus terrere fugacis,
Ascanius, fortemque manu fudisse Numanum;
Cui Remulo cognomen erat, Turnique minorem
Germanam nuper thalamo sociatus habebat.
Is primam ante aciem digna adque indigna relatu
Vociferans, tumidusque novo praecordia regno
Ibat et ingentem sese clamore ferebat:
Non pudet obsidione iterum valloque teneri,
Bis capti Phryges, et morti praetendere muros?
En, qui nostra sibi bello conubia poscunt!
Quis deus Italiam, quae vos dementia adegit?
Non hic Atridae, nec fandi fictor Ulixes.
Durum ab stirpe genus natos ad flumina primum
Deferimus saevoque gelu duramus et undis;
Venatu invigilant pueri, silvasque fatigant;
Flectere ludus equos et spicula tendere cornu.
At patiens operum parvoque adsueta iuventus

Aut rastris terram domat, aut quatit oppida bello.
Omne aevom ferro teritur, versaque iuvencum
Terga fatigamus hasta; nec tarda senectus
Debilitat viris animi mutatque vigorem:
Canitiem galea premimus; semperque recentis
Comportare iuvat praedas et vivere rapto.
Vobis picta croco et fulgenti murice vestis;
Desidiae cordi; iuvat indulgere choreis;
Et tunicae manicas, et habent redimicula mitrae.
O vere Phrygiae, neque enim Phryges, ite per alta
Dindyma, ubi adsuetis biforem dat tibia cantum.
Tympana vos buxusque vocat Berecyntia Matris
Idaeae: sinite arma viris, et cedite ferro.

Talia iactantem dictis ac dira canentem
Non tulit Ascanius; nervoque obversus equino
Contendit telum, diversaque bracchia ducens
Constitit, ante Iovem supplex per vota precatus:
Iuppiter omnipotens, audacibus adnue coeptis.
Ipse tibi ad tua templa feram sollemnia dona,
Et statuam ante aras aurata fronte iuvencum,
Candentem, pariterque caput cum matre ferentem,
Iam cornu petat et pedibus qui spargat harenam.
Audiit et caeli Genitor de parte serena
Intonuit laevom; sonat una fatifer arcus.
Effugit horrendum stridens adducta sagitta,
Perque caput Remuli venit et cava tempora ferro
Traicit. I, verbis virtutem inlude superbis!
Bis capti Phryges haec Rutulis responsa remittunt.
Hoc tantum Ascanius; Teucri clamore secuntur,
Laetitiaque fremunt, animosque ad sidera tollunt.
Aetheria tum forte plaga crinitus Apollo
Desuper Ausonias acies urbemque videbat,
Nube sedens, adque his victorem adfatur Iulum:
Macte nova virtute, puer; sic itur ad astra,
Dis genite et geniture deos. Iure omnia bella
Gente sub Assaraci fato ventura resident;
Nec te Troia capit. Simul haec effatus ab alto

Aethere se mittit, spirantis dimovet auras,
Ascaniumque petit. Formam tum vertitur oris
Anticum in Buten. Hic Dardanio Anchisae
Armiger ante fuit fidusque ad limina custos;
Tum comitem Ascanio pater addidit. Ibat Apollo
Omnia longaevo similis, vocemque coloremque
Et crinis albos et saeva sonoribus arma,
Adque his ardentem dictis adfatur Iulum:
Sit satis, Aenide, telis inpune Numanum
Oppetiisse tuis; primam hanc tibi magnus Apollo
Concedit laudem, et paribus non invidet armis;
Cetera parce, puer, bello. Sic orsus Apollo
Mortalis medio aspectus sermone reliquit,
Et procul in tenuem ex oculis evanuit auram.
Adgnovere deum proceres divinaque tela
Dardanidae, pharetramque fuga sensere sonantem.
Ergo avidum pugnae dictis ac numine Phoebi
Ascanium prohibent; ipsi in certamina rursus
Succedunt, animasque in aperta pericula mittunt.
It clamor totis per propugnacula muris;
Intendunt acris arcus, ammentaque torquent.
Sternitur omne solum telis; tum scuta cavaeque
Dant sonitum flictu galeae; pugna aspera surgit:
Quantus ab occassu veniens pluvialibus Haedis
Verberat imber humum; quam multa grandine nimbi
In vada praecipitant, cum Iuppiter horridus austris
Torquet aquosam hiemem et caelo cava nubila rumpit.

Pandarus et Bitias, Idaeo Alcanore creti,
Quos Iovis eduxit luco silvestris Iaera,
Abietibus iuvenes patriis et montibus aequos,
Portam, quae ducis inperio commissa, recludunt,
Freti armis, ultroque invitant moenibus hostem.
Ipsi intus dextra ac laeva pro turribus adstant,
Armati ferro et cristis capita alta corusci:
Quales aeriae liquentia flumina circum,
Sive Padi ripis, Athesim seu propter amoenum,
Consurgunt geminae quercus intonsaque caelo

Attollunt capita et sublimi vertice nutant.
Inrumpunt, aditus Rutuli ut videre patentis.
Continuo Quercens et pulcher Aquicolus armis
Et praeceps animi Tmarus et Mavortius Haemon
Agminibus totis aut versi terga dedere,
Aut ipso portae posuere in limine vitam.
Tum magis increscunt animis discordibus irae;
Et iam collecti Troes glomerantur eodem,
Et conferre manum et procurrere longius audent.

Ductori Turno, diversa in parte furenti,
Turbantique viros, perfertur nuntius, hostem
Fervere caede nova, et portas praebere patentis.
Deserit inceptum, adque inmani concitus ira
Dardaniam ruit ad portam fratresque superbos.
Et primum Antiphaten, is enim se primus agebat,
Thebana de matre nothum Sarpedonis alti,
Coniecto sternit iaculo; volat Itala cornus
Aera per tenerum, stomachoque infixa sub altum
Pectus abit; reddit specus atri volneris undam
Spumantem, et fixo ferrum in pulmone tepescit.
Tum Meropem adque Erymanta manu, tum sternit Aphidnum;
Tum Bitian ardentem oculis animisque frementem,
Non iaculo; neque enim iaculo vitam ille dedisset;
Sed magnum stridens contorta phalarica venit,
Fulminis acta modo; quam nec duo taurea terga,
Nec duplici squama lorica fidelis et auro
Sustinuit; conlapsa ruunt inmania membra.
Dat tellus gemitum, et clipeum super intonat ingens.
Talis in Euboico Baiarum litore quondam
Saxea pila cadit, magnis quam molibus ante
Constructam ponto iaciunt; sic illa ruinam
Prona trahit, penitusque vadis inlisa recumbit;
Miscent se maria, et nigrae attolluntur harenae;
Tum sonitu Prochyta alta tremit, durumque cubile
Inarime Iovis inperiis inposta Typhoeo.

Hic Mars armipotens animum virisque Latinis
Addidit, et stimulos acris sub pectore vertit;
Inmisitque Fugam Teucris atrumque Timorem.
Undique conveniunt, quoniam data copia pugnae,
Bellatorque animo deus incidit.
Pandarus, ut fuso germanum corpore cernit,
Et quo sit fortuna loco, qui cassus agat res,
Portam vi multa converso cardine torquet,
Obnixus latis umeris, multosque suorum
Moenibus exclusos duro in certamine linquit;
Ast alios secum includit recipitque ruentis,
Demens! qui Rutulum in medio non agmine regem
Viderit inrumpentem, ultroque incluserit urbi,
Inmanem veluti pecora inter inertia tigrim.
Continuo nova lux oculis effulsit, et arma
Horrendum sonuere; tremunt in vertice cristae
Sanguineae, clipeoque micantia fulmina mittit.
Adgnoscunt faciem invisam adque inmania membra
Turbati subito Aeneadae. Tum Pandarus ingens
Emicat, et mortis fraternae fervidus ira
Effatur: Non haec dotalis regia Amatae;
Nec muris cohibet patriis media Ardea Turnum.
Castra inimica vides; nulla hinc exire potestas.
Olli subridens sedato pectore Turnus:
Incipe, siqua animo virtus, et consere dextram;
Hic etiam inventum Priamo narrabis Achillen.
Dixerat. Ille rudem nodis et cortice crudo
Intorquet summis adnixus viribus hastam;
Excepere aurae; volnus Saturnia Iuno
Detorsit veniens, portaeque infigitur hasta.
At non hoc telum, mea quod vi dextera versat,
Effugies; neque enim is teli nec volneris auctor.
Sic ait, et sublatum alte consurgit in ensem,
Et mediam ferro gemina inter tempora frontem
Dividit inpubisque inmani volnere malas.
Fit sonus; ingenti concussast pondere tellus;
Conlapsos artus adque arma cruenta cerebro
Sternit humi moriens, adque illi partibus aequis

Huc caput adque illuc umero ex utroque pependit.
Diffugiunt versi trepida formidine Troes.
Et, si continuo victorem ea cura subisset,
Rumpere claustra manu sociosque inmittere portis,
Ultimus ille dies bello gentique fuisset.
Sed furor ardentem caedisque insana cupido
Egit in adversos.
Principio Phalerim et succiso poplite Gygen
Excipit; hinc raptas fugientibus ingerit hastas
In tergum; Iuno viris animumque ministrat.
Addit Halym comitem et confixa Phegea parma;
Ignaros deinde in muris Martemque cientis
Alcandrumque Haliumque Noemonaque Prytanimque.
Lyncea tendentem contra sociosque vocantem
Vibranti gladio conixus ab aggere dexter
Occupat; huic uno deiectum comminus ictu
Cum galea longe iacuit caput. Inde ferarum
Vastatorem Amycum, quo non felicior alter
Unguere tela manu ferrumque armare veneno;
Et Clytium Aeoliden, et amicum Crethea Musis,
Crethea Musarum comitem, cui carmina semper
Et citharae cordi, numerosque intendere nervis;
Semper equos adque arma virum pugnasque canebat.

Tandem ductores audita caede suorum
Conveniunt Teucri, Mnestheus acerque Serestus;
Palantisque vident socios hostemque receptum.
Et Mnestheus: Quo deinde fugam, quo tenditis? inquit.
Quos alios muros, quae iam ultra moenia habetis?
Unus homo, et vestris, o cives, undique saeptus
Aggeribus, tantas strages inpune per urbem
Ediderit? iuvenum primos tot miserit Orco?
Non infelicis patriae veterumque deorum
Et magni Aeneae, segnes, miseretque pudetque?
Talibus accensi firmantur, et agmine denso
Consistunt. Turnus paulatim excedere pugna
Et fluvium petere ac partem, quae cingitur unda.

Acrius hoc Teucri clamore incumbere magno,
Et glomerare manum: ceu saevom turba leonem
Cum telis premit infensis; at territus ille,
Asper, acerba tuens, retro redit; et neque terga
Ira dare aut virtus patitur, nec tendere contra,
Ille quidem hoc cupiens, potis est per tela virosque.
Haud aliter retro dubius vestigia Turnus
Inproperata refert, et mens exaestuat ira.
Quin etiam bis tum medios invaserat hostis,
Bis confusa fuga per muros agmina vertit;
Sed manus e castris propere coit omnis in unum,
Nec contra viris audet Saturnia Iuno
Sufficere; aeriam caelo nam Iuppiter Irim
Demisit, germanae haud mollia iussa ferentem,
Ni Turnus cedat Teucrorum moenibus altis.
Ergo nec clipeo iuvenis subsistere tantum
Nec dextra valet: iniectis sic undique telis
Obruitur. Strepit adsiduo cava tempora circum
Tinnitu galea, et saxis solida aera fatiscunt;
Discussaeque iubae capiti; nec sufficit umbo
Ictibus; ingeminant hastis et Troes et ipse
Fulmineus Mnestheus. Tum toto corpore sudor
Liquitur et piceum — nec respirare potestas —
Flumen agit; fessos quatit aeger anhelitus artus.
Tum demum praeceps saltu sese omnibus armis
In fluvium dedit. Ille suo cum gurgite flavo
Accepit venientem ac mollibus extulit undis,
Et laetum sociis abluta caede remisit.

P. VERGILI MARONIS

A E N E I D O S

LIBER DECUMUS.

Panditur interea domus omnipotentis Olympi,
Conciliumque vocat divom pater adque hominum rex
Sideream in sedem, terras unde arduus omnis
Castraque Dardanidum adspectat populosque Latinos.
Considunt tectis bipatentibus; incipit ipse:
Caelicolae magni, quianam sententia vobis
Versa retro, tantumque animis certatis iniquis?
Abnueram bello Italiam concurrere Teucris.
Quae contra vetitum discordia? quis metus aut hos
Aut hos arma sequi ferrumque lacessere suasit?
Adveniet iustum pugnae, ne arcessite, tempus,
Cum fera Karthago Romanis arcibus olim
Exitium magnum adque Alpes inmittet apertas:
Tum certare odiis, tum res rapuisse licebit.
Nunc sinite; et placitum laeti conponite foedus.

Iuppiter haec paucis; at non Venus aurea contra
Pauca refert:
O Pater, o hominum rerumque aeterna potestas!
Namque aliud quid sit, quod iam inplorare queamus?
Cernis, ut insultent Rutuli, Turnusque feratur
Per medios insignis equis tumidusque secundo

Marte ruat? Non clausa tegunt iam moenia Teucros:
Quin intra portas adque ipsis proelia miscent
Aggeribus moerorum, et inundant sanguine fossae.
Aeneas ignarus abest. Numquamne levari
Obsidione sines? muris iterum imminet hostis
Nascentis Troiae, nec non exercitus alter;
Adque iterum in Teucros Aetolis surgit ab Arpis
Tydides. Equidem credo, mea volnera restant,
Et tua progenies mortalia demoror arma!
Si sine pace tua adque invito numine Troes
Italiam petiere: luant peccata, neque illos
Iuveris auxilio; sin tot responsa secuti,
Quae Superi Manesque dabant: cur nunc tua quisquam
Vertere iussa potest? aut cur nova condere fata?
Quid repetam exustas Erycino in litore classis?
Quid tempestatum regem, ventosque furentis
Aeolia excitos? aut actam nubibus Irim?
Nunc etiam Manis — haec intemptata manebat
Sors rerum — movet, et superis inmissa repente
Allecto, medias Italum bacchata per urbes.
Nil super inperio moveor; speravimus ista,
Dum fortuna fuit; vincant, quos vincere mavis.
Si nullast regio, Teucris quam det tua coniunx
Dura, per eversae, genitor, fumantia Troiae
Excidia obtestor: liceat dimittere ab armis
Incolumem Ascanium, liceat superesse nepotem.
Aeneas sane ignotis iactetur in undis,
Et, quamcumque viam dederit Fortuna, sequatur:
Hunc tegere et dirae valeam subducere pugnae.
Est Amathus, est celsa Paphus adque alta Cythera,
Idaliaeque domus: positis inglorius armis
Exigat hic aevom. Magna dicione iubeto
Karthago premat Ausoniam; nihil urbibus inde
Obstabit Tyriis. Quid pestem evadere belli
Iuvit et Argolicos medium fugisse per ignis,
Totque maris vastaeque exhausta pericula terrae,
Dum Latium Teucri recidivaque Pergama quaerunt?

Non satius, cineres patriae insedisse supremos
Adque solum, quo Troia fuit? Xanthum et Simoenta
Redde, oro, miseris, iterumque revolvere cassus
Da, pater, Iliacos Teucris. Tum regia Iuno
Acta furore gravi: Quid me alta silentia cogis
Rumpere et obductum verbis volgare dolorem?
Aenean hominum quisquam divomque subegit
Bella sequi, aut hostem regi se inferre Latino?
Italiam fatis petiit auctoribus; esto;
Cassandrae inpulsus furiis: num linquere castra
Hortati sumus, aut vitam committere ventis?
Num puero summam belli, num credere muros?
Tyrrhenamque fidem aut gentis agitare quietas?
Quis deus in fraudem, quae dura potentia nostri
Egit? ubi hic Iuno, demissave nubibus Iris?
Indignumst Italos Troiam circumdare flammis
Nascentem, et patria Turnum consistere terra,
Cui Pilumnus avos, cui diva Venilia mater:
Quid, face Troianos atra vim ferre Latinis,
Arva aliena iugo premere adque avertere praedas?
Quid, soceros legere et gremiis abducere pactas,
Pacem orare manu, praefigere puppibus arma?
Tu potes Aenean manibus subducere Graium,
Proque viro nebulam et ventos obtendere inanis,
Et potes in totidem classem convertere Nymphas:
Nos aliquid Rutulos contra iuvisse nefandumst?
Aeneas ignarus abest: ignarus et absit:
Est Paphus, Idaliumque tibi, sunt alta Cythera.
Quid gravidam bellis urbem et corda aspera temptas?
Nosne tibi fluxas Phrygiae res vertere fundo
Conamur? nos? an miseros qui Troas Achivis
Obiecit? Quae caussa fuit, consurgere in arma
Europamque Asiamque, et foedera solvere furto?
Me duce Dardanius Spartam expugnavit adulter,
Aut ego tela dedi, fovive Cupidine bella?
Tum decuit metuisse tuis; nunc sera querellis
Haud iustis adsurgis, et inrita iurgia iactas.

Talibus orabat Iuno, cunctique fremebant
Caelicolae adsensu vario; ceu flamina prima
Cum deprensa fremunt silvis, et caeca volutant
Murmura, venturos nautis prodentia ventos.
Tum Pater omnipotens, rerum cui prima potestas,
Infit; eo dicente deum domus alta silescit,
Et tremefacta solo tellus; silet arduus aether;
Tum Zephyri posuere; premit placida aequora pontus.
Accipite ergo animis adque haec mea figite dicta.
Quandoquidem Ausonios coniungi foedere Teucris
Haud licitum, nec vestra capit discordia finem:
Quae cuiquest fortuna hodie, quam quisque secat spem,
Tros Rutulusve fuat, nullo discrimine habebo,
Seu fatis Italum castra obsidione tenentur,
Sive errore malo Troiae monitisque sinistris.
Nec Rutulos solvo. Sua cuique exorsa laborem
Fortunamque ferent. Rex Iuppiter omnibus idem.
Fata viam invenient. Stygii per flumina fratris,
Per pice torrentis atraque voragine ripas
Adnuit, et totum nutu tremefecit Olympum.
Hic finis fandi. Solio tum Iuppiter aureo
Surgit, caelicolae medium quem ad limina ducunt.

Interea Rutuli portis circum omnibus instant
Sternere caede viros, et moenia cingere flammis.
At legio Aeneadum vallis obsessa tenetur,
Nec spes ulla fugae. Miseri stant turribus altis
Nequiquam, et rara muros cinxere corona:
Asius Imbrasides Hicetaoniusque Thymoetes
Assaracique duo et senior cum Castore Thymbris,
Prima acies; hos germani Sarpedonis ambo,
Et Clarus et Themon, Lycia comitantur ab alta.
Fert ingens toto conixus corpore saxum,
Haud partem exiguam montis, Lyrnesius Acmon,
Nec Clytio genitore minor, nec fratre Menestheo.
Hi iaculis, illi certant defendere saxis,
Molirique ignem, nervoque aptare sagittas.

Ipse inter medios, Veneris iustissima cura,
Dardanius caput, ecce, puer detectus honestum,
Qualis gemma, micat, fulvom quae dividit aurum,
Aut collo decus aut capiti; vel quale per artem
Inclusum buxo aut Oricia terebintho
Lucet ebur; fusos cervix cui lactea crinis
Accipit et molli subnectens circulus auro.
Te quoque magnanimae viderunt, Ismare, gentes
Volnera dirigere, et calamos armare veneno,
Maeonia generose domo, ubi pinguia culta
Exercentque viri, Pactolosque inrigat auro.
Adfuit et Mnestheus, quem pulsi pristina Turni
Aggere moerorum sublimem gloria tollit,
Et Capys: hinc nomen Campanae ducitur urbi.

Illi inter sese duri certamina belli
Contulerant: media Aeneas freta nocte secabat.
Namque, ut ab Euandro castris ingressus Etruscis,
Regem adit, et regi memorat nomenque genusque;
Quidve petat, quidve ipse ferat; Mezentius arma
Quae sibi conciliet, violentaque pectora Turni
Edocet; humanis quae sit fiducia rebus
Admonet, inmiscetque preces. Haud fit mora; Tarchon
Iungit opes, foedusque ferit; tum libera fati
Classem conscendit iussis gens Lydia divom,
Externo commissa duci. Aeneia puppis
Prima tenet, rostro Phrygios subiuncta leones;
Imminet Ida super, profugis gratissima Teucris.
Hic magnus sedet Aeneas, secumque volutat
Eventus belli varios; Pallasque sinistro
Adfixus lateri iam quaerit sidera, opacae
Noctis iter, iam quae passus terraque marique.

Pandite nunc Helicona, deae, cantusque movete,
Quae manus interea Tuscis comitetur ab oris
Aenean, armetque rates, pelagoque vehatur.

Massicus aerata princeps secat aequora tigri;
Sub quo mille manus iuvenum, qui moenia Clusi,

Quique urbem liquere Cosas; quis tela sagittae
Gorytique leves umeris et letifer arcus.
Una torvos Abas; huic totum insignibus armis
Agmen et aurato fulgebat Apolline puppis.
Sescentos illi dederat Populonia mater
Expertos belli iuvenes; ast Ilva trecentos
Insula, inexhaustis Chalybum generosa metallis.
Tertius, ille hominum divomque interpres Asilas,
Cui pecudum fibrae, caeli cui sidera parent
Et linguae volucrum et praesagi fulminis ignes,
Mille rapit densos acie adque horrentibus hastis.
Hos parere iubent Alpheae ab origine Pisae,
Urbs Etrusca solo. Sequitur pulcherrimus Astyr,
Astyr equo fidens et versicoloribus armis.
Tercentum adiciunt, mens omnibus una sequendi,
Qui Caerete domo, qui sunt Minionis in arvis,
Et Pyrgi veteres, intempestaeque Graviscae.

Non ego te, Ligurum ductor fortissime bello,
Transierim, Cinyra, et paucis comitate Cupavo,
Cuius olorinae surgunt de vertice pinnae, —
Crimen amor vestrum — formaeque insigne paternae.
Namque ferunt luctu Cycnum Phaethontis amati,
Populeas inter frondes umbramque sororum
Dum canit et maestum Musa solatur amorem,
Canentem molli pluma duxisse senectam,
Linquentem terras et sidera voce sequentem.
Filius, aequalis comitatus classe catervas,
Ingentem remis Centaurum promovet: ille
Instat aquae, saxumque undis inmane minatur
Arduus, et longa sulcat maria alta carina.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris,
Fatidicae Mantus et Tusci filius amnis,
Qui muros matrisque dedit tibi, Mantua, nomen,
Mantua, dives avis; sed non genus omnibus unum.
Gens illi triplex, populi sub gente quaterni;
Ipsa caput populis; Tusco de sanguine vires.

Hinc quoque quingentos in se Mezentius armat,
Quos patre Benaco velatus harundine glauca
Mincius infesta ducebat in aequora pinu.
It gravis Aulestes, centenaque arbore fluctum
Verberat adsurgens; spumant vada marmore verso.
Hunc vehit inmanis Triton et caerula concha
Exterrens freta; cui laterum tenus hispida nanti
Frons hominem praefert, in pristim desinit alvos;
Spumea semifero sub pectore murmurat unda.

Tot lecti proceres ter denis navibus ibant
Subsidio Troiae, et campos salis aere secabant.

Iamque dies caelo concesserat, almaque curru
Noctivago Phoebe medium pulsabat Olympum:
Aeneas — neque enim membris dat cura quietem —
Ipse sedens clavomque regit velisque ministrat.
Adque illi medio in spatio chorus, ecce, suarum
Occurrit comitum: Nymphae, quas alma Cybebe
Numen habere maris Nymphasque e navibus esse
Iusserat, innabant pariter fluctusque secabant,
Quot prius aeratae steterant ad litora prorae.
Adgnoscunt longe regem, lustrantque choreis.
Quarum quae fandi doctissima Cymodocea,
Pone sequens dextra puppim tenet, ipsaque dorso
Eminet, ac laeva tacitis subremigat undis.
Tum sic ignarum adloquitur: Vigilasne, deum gens,
Aenea? Vigila, et velis inmitte rudentis.
Nos sumus, Idaeae sacro de vertice pinus,
Nunc pelagi Nymphae, classis tua. Perfidus ut nos
Praecipitis ferro Rutulus flammaque premebat,
Rupimus invitae tua vincula, teque per aequor
Quaerimus. Hanc genetrix faciem miserata refecit,
Et dedit esse deas aevomque agitare sub undis.
At puer Ascanius muro fossisque tenetur
Tela inter media adque horrentis Marte Latinos.
Iam loca iussa tenet forti permixtus Etrusco
Arcas eques; medias illis opponere turmas,
Ne castris iungant, certast sententia Turno.

Surge age, et Aurora socios veniente vocari
Primus in arma iube, et clipeum cape, quem dedit ipse
Invictum Ignipotens, adque oras ambiit auro.
Crastina lux, mea si non inrita dicta putaris,
Ingentis Rutulae spectabit caedis acervos.
Dixerat; et dextra discedens inpulit altam,
Haud ignara modi, puppim: fugit illa per undas
Ocior et iaculo et ventos aequante sagitta.
Inde aliae celerant cursus. Stupet inscius ipse
Tros Anchisiades; animos tamen omine tollit.
Tum breviter supera adspectans convexa precatur:
Alma parens Idaea deum, cui Dindyma cordi
Turrigeraeque urbes biiugique ad frena leones,
Tu mihi nunc pugnae princeps, tu rite propinques
Augurium, Phrygibusque adsis pede, diva, secundo.
Tantum effatus. Et interea revoluta ruebat
Matura iam luce dies, noctemque fugarat:
Principio sociis edicit, signa sequantur,
Adque animos aptent armis, pugnaeque parent se.
Iamque in conspectu Teucros habet et sua castra,
Stans celsa in puppi: clipeum cum deinde sinistra
Extulit ardentem. Clamorem ad sidera tollunt
Dardanidae e muris; spes addita suscitat iras;
Tela manu iaciunt: quales sub nubibus atris
Strymoniae dant signa grues, adque aethera tranant
Cum sonitu, fugiuntque Notos clamore secundo.
At Rutulo regi ducibusque ea mira videri
Ausoniis, donec versas ad litora puppis
Respiciunt, totumque adlabi classibus aequor.
Ardet apex capiti, cristisque a vertice flamma
Funditur, et vastos umbo vomit aureus ignis:
Non secus, ac liquida siquando nocte cometae
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor;
Ille sitim morbosque ferens mortalibus aegris,
Nascitur, et laevo contristat lumine caelum.

Haud tamen audaci Turno fiducia cessit
Litora praecipere, et venientis pellere terra.
[Ultro animos tollit dictis, adque increpat ultro:]
Quod votis optastis, adest, perfringere dextra.
In manibus Mars ipse, viri. Nunc coniugis esto
Quisque suae tectique memor; nunc magna referto
Facta, patrum laudes. Ultro occurramus ad undam,
Dum trepidi, egressique labant vestigia prima.
Audentis Fortuna iuvat.
Haec ait, et secum versat, quos ducere contra,
Vel quibus obsessos possit concredere muros.

Interea Aeneas socios de puppibus altis
Pontibus exponit. Multi servare recursus
Languentis pelagi, et brevibus se credere saltu;
Per remos alii. Speculatus litora Tarchon,
Qua vada non spirant nec fracta remurmurat unda,
Sed mare inoffensum crescenti adlabitur aestu,
Advertit subito proras, sociosque precatur:
Nunc, o lecta manus, validis incumbite remis;
Tollite, ferte rates; inimicam findite rostris
Hanc terram, sulcumque sibi premat ipsa carina.
Frangere nec tali puppim statione recusso,
Arrepta tellure semel. Quae talia postquam
Effatus Tarchon, socii consurgere tonsis
Spumantisque rates arvis inferre Latinis,
Donec rostra tenent siccum et sedere carinae
Omnes innocuae. Sed non puppis tua, Tarchon.
Namque inflicta vadis dorso dum pendet iniquo,
Anceps sustentata diu, fluctusque fatigat,
Solvitur, adque viros mediis exponit in undis;
Fragmina remorum quos et fluitantia transtra
Inpediunt, retrahitque pedem simul unda relabens.

Nec Turnum segnis retinet mora; sed rapit acer
Totam aciem in Teucros, et contra in litore sistit.
Signa canunt. Primus turmas invasit agrestis
Aeneas, omen pugnae, stravitque Latinos,

Occiso Therone, virum qui maxumus ultro
Aenean petit. Huic gladio perque aerea suta,
Per tunicam squalentem auro, latus haurit apertum.
Inde Lichan ferit, exsectum iam matre perempta,
Et tibi, Phoebe, sacrum, cassus evadere ferri
Quod licuit parvo. Nec longe, Cissea durum
Inmanemque Gyan, sternentis agmina clava,
Deiecit Leto; nihil illos Herculis arma,
Nec validae iuvere manus genitorque Melampus,
Alcidae comes, usque gravis dum terra laboris
Praebuit. Ecce Pharo, voces dum iactat inertis,
Intorquens iaculum clamanti sistit in ore.
Tu quoque, flaventem prima lanugine malas
Dum sequeris Clytium infelix, nova gaudia, Cydon,
Dardania stratus dextra, securus amorum,
Qui iuvenum tibi semper erant, miserande iaceres,
Ni fratrum stipata cohors foret obvia, Phorci
Progenies, septem numero, septenaque tela
Coniciunt; partim galea clipeoque resultant
Inrita, deflexit partim stringentia corpus
Alma Venus. Fidum Aeneas adfatur Achaten:
Suggere tela mihi; non ullum dextera frustra
Torserit in Rutulos, steterunt quae in corpore Graium
Iliacis campis. Tum magnam corripit hastam,
Et iacit; illa volans clipei transverberat aera
Maeonis, et thoraca simul cum pectore rumpit.
Huic frater subit Alcanor, fratremque ruentem
Sustentat dextra: traiecto missa lacerto
Protinus hasta fugit servatque cruenta tenorem,
Dexteraque ex umero nervis moribunda pependit.
Tum Numitor iaculo fratris de corpore rapto
Aenean petiit; sed non et figere contra
Est licitum, magnique femur perstrinxit Achatae.
Hic Curibus, fidens primaevo corpore, Clausus
Advenit, et rigida Dryopem ferit eminus hasta
Sub mentum, graviter pressa, pariterque loquentis
Vocem animamque rapit traiecto gutture; at ille

Fronte ferit terram, et crassum vomit ore cruorem.
Tris quoque Threicios Boreae de gente suprema,
Et tris, quos Idas pater et patria Ismara mittit,
Per varios sternit cassus. Accurrit Halaesus
Auruncaeque manus; subit et Neptunia proles,
Insignis Messapus equis. Expellere tendunt
Nunc hi, nunc illi; certatur limine in ipso
Ausoniae. Magno discordes aethere venti
Proelia ceu tollunt animis et viribus aequis;
Non ipsi inter se, non nubila, non mare cedit;
Anceps pugna diu; stant obnixa omnia contra:
Haud aliter Troianae acies aciesque Latinae
Concurrunt; haeret pede pes densusque viro vir.

At parte ex alia, qua saxa rotantia late
Inpulerat torrens arbustaque diruta ripis,
Arcadas, insuetos acies inferre pedestris,
Ut vidit Pallas Latio dare terga sequaci, —
Aspera quis natura loci dimittere quando
Suasit equos, — unum quod rebus restat egenis,
Nunc prece, nunc dictis virtutem accendit amaris:
Quo fugitis, socii? per vos et fortia facta,
Per ducis Euandri nomen, devictaque bella,
Spemque meam, patriae quae nunc subit aemula laudi,
Fidite ne pedibus. Ferro rumpenda per hostis
Est via. Qua globus ille virum densissimus urguet,
Hac vos et Pallanta ducem patria alta reposcit.
Numina nulla premunt; mortali urguemur ab hoste
Mortales; totidem nobis animaeque manusque.
Ecce, maris magna claudit nos obice pontus;
Deest iam terra fugae: pelagus Troiamne petemus?
Haec ait, et medius densos prorumpit in hostis.
Obvius huic primum, fatis adductus iniquis,
Fit Lagus; hunc, magno vellit dum pondere saxum,
Intorto figit telo, discrimina costis
Per medium qua spina dabat; hastamque receptat
Ossibus haerentem. Quem non super occupat Hisbo,
Ille quidem hoc sperans; nam Pallas ante ruentem,

Dum furit, incautum crudeli morte sodalis,
Excipit, adque ensem tumido in pulmone recondit.
Hinc Sthenelum petit, et Rhoeti de gente vetusta
Anchemolum, thalamos ausum incestare novercae.
Vos etiam gemini, Rutulis cecidistis in arvis,
Daucia, Laride Thymberque, simillima proles,
Indiscreta suis gratusque parentibus error;
At nunc dura dedit vobis discrimina Pallas:
Nam tibi, Thymbre, caput Euandrius abstulit ensis;
Te decisa suum, Laride, dextera quaerit,
Semianimesque micant digiti ferrumque retractant.
Arcadas accensos monitu et praeclara tuentis
Facta viri, mixtus dolor et pudor armat in hostis.
Tum Pallas biiugis fugientem Rhoetea praeter
Traicit. Hoc spatium, tantumque morae fuit Ilo;
Ilo namque procul validam direxerat hastam:
Quam medius Rhoeteus intercipit, optume Teuthra,
Te fugiens fratremque Tyren; curruque volutus
Caedit semianimis Rutulorum calcibus arva.
Ac velut, optato ventis aestate cohortis,
Dispersa inmittit silvis incendia pastor;
Correptis subito mediis extenditur una
Horrida per latos acies Volcania campos;
Ille sedens victor flammas despectat ovantis:
Non aliter socium virtus coit omnis in unum,
Teque iuvat, Palla. Sed bellis acer Halaesus
Tendit in adversos, seque in sua colligit arma.
Hic mactat Ladona Pheretaque Demodocumque;
Strymonio dextram fulgenti deripit ense
Elatam in iugulum; saxo ferit ora Thoantis,
Ossaque dispersit cerebro permixta cruento.
Fata canens silvis genitor celarat Halaesum;
Ut senior leto canentia lumina solvit,
Iniecere manum Parcae, telisque sacrarunt
Euandri. Quem sic Pallas petit ante precatus:
Da nunc, Thybri pater, ferro, quod missile libro,
Fortunam adque viam duri per pectus Halaesi.
Haec arma exuviasque viri tua quercus habebit.

Audiit illa deus; dum texit Imaona Halaesus,
Arcadio infelix telo dat pectus inermum.
At non caede viri tanta perterrita Lausus,
Pars ingens belli, sinit agmina: primus Abantem
Oppositum interimit, pugnae nodumque moramque.
Sternitur Arcadiae proles, sternuntur Etrusci,
Et vos, o Grais inperdita corpora, Teucri.
Agmina concurrunt ducibusque et viribus aequis.
Extremi addensent acies; nec turba moveri
Tela manusque sinit. Hinc Pallas instat et urguet,
Hinc contra Lausus, nec multum discrepat aetas,
Egregii forma; sed quis fortuna negarat
In patriam reditus. Ipsos concurrere passus
Haud tamen inter se magni regnator Olympi;
Mox illos sua fata manent maiore sub hoste.

Interea soror alma monet succedere Lauso
Turnum, qui volucri curru medium secat agmen.
Ut vidit socios: Tempus desistere pugnae;
Solus ego in Pallanta feror; soli mihi Pallas
Debetur; cuperem ipse parens spectator adesset.
Haec ait; et socii cesserunt aequore iusso.
At, Rutulum abscessu, iuvenis tum, iussa superba
Miratus, stupet in Turno, corpusque per ingens
Lumina volvit, obitque truci procul omnia visu,
Talibus et dictis it contra dicta tyranni:
Aut spoliis ego iam raptis laudabor opimis,
Aut leto insigni. Sorti pater aecus utriquest.
Tolle minas. Fatus medium procedit in aequor.
Frigidus Arcadibus coit in praecordia sanguis.
Desiluit Turnus biiugis; pedes apparat ire
Comminus. Utque leo, specula cum vidit ab alta
Stare procul campis meditantem in proelia taurum,
Advolat: haud aliast Turni venientis imago.
Hunc ubi contiguum missae fore credidit hastae,
Ire prior Pallas, siqua fors adiuvet ausum
Viribus inparibus, magnumque ita ad aethera fatur:
Per patris hospitium et mensas, quas advena adisti,

Te precor, Alcide, coeptis ingentibus adsis.
Cernat semineci sibi me rapere arma cruenta,
Victoremque ferant morientia lumina Turni.
Audiit Alcides iuvenem, magnumque sub imo
Corde premit gemitum lacrimasque effundit inanis.
Tum Genitor natum dictis adfatur amicis:
Stat sua cuique dies; breve et inreparabile tempus
Omnibus est vitae: sed famam extendere factis,
Hoc virtutis opus. Troiae sub moenibus altis
Tot gnati cecidere deum; quin occidit una
Sarpedon, mea progenies. Etiam sua Turnum
Fata vocant, metasque dati pervenit ad aevi.
Sic ait, adque oculos Rutulorum reicit arvis.
At Pallas magnis emittit viribus hastam,
Vaginaque cava fulgentem deripit ensem.
Illa volans, umeri surgunt qua tegmina summa,
Incidit, adque, viam clipei molita per oras,
Tandem etiam magno strinxit de corpore Turni.
Hic Turnus ferro praefixum robur acuto
In Pallanta diu librans iacit, adque ita fatur:
Aspice, num mage sit nostrum penetrabile telum.
Dixerat; at clipeum, tot ferri terga, tot aeris,
Cum pellis totiens obeat circumdata tauri,
Vibranti medium cuspis transverberat ictu,
Loricaeque moras et pectus perforat ingens.
Ille rapit calidum frustra de volnere telum:
Una eademque via sanguis animusque secuntur.
Corruit in volnus; sonitum super arma dedere;
Et terram hostilem moriens petit ore cruento.
Quem Turnus super adsistens:
Arcades, haec, inquit, memores mea dicta referte
Euandro: Qualem meruit, Pallanta remitto.
Quisquis honos tumuli, quidquid solamen humandist,
Largior. Haud illi stabunt Aeneia parvo
Hospitia. Et laevo pressit pede, talia fatus,
Exanimem, rapiens inmania pondera baltei,
Inpressumque nefas: una sub nocte iugali
Caesa manus iuvenum foede, thalamique cruenti;

Quae Clonus Eurytides multo caelaverat auro;
Quo nunc Turnus ovat spolio gaudetque potitus.
Nescia mens hominum fati sortisque futurae,
Et servare modum, rebus sublata secundis!
Turno tempus erit, magno cum optaverit emptum
Intactum Pallanta, et cum spolia ista diemque
Oderit. At socii multo gemitu lacrimisque
Inpositum scuto referunt Pallanta frequentes.
O dolor adque decus magnum rediture parenti!
Haec te prima dies bello dedit, haec eadem aufert,
Cum tamen ingentis Rutulorum linquis acervos!

Nec iam fama mali tanti, sed certior auctor
Advolat Aeneae, tenui discrimine leti
Esse suos; tempus, versis succurrere Teucris.
Proxuma quaeque metit gladio, latumque per agmen
Ardens limitem agit ferro, te, Turne, superbum
Caede nova quaerens. Pallas, Euander, in ipsis
Omnia sunt oculis, mensae, quas advena primas
Tunc adiit, dextraeque datae. Sulmone creatos
Quattuor hic iuvenes, totidem, quos educat Ufens,
Viventis rapit, inferias quos immolet umbris,
Captivoque rogi perfundat sanguine flammas.
Inde Mago procul infensam contenderat hastam.
Ille astu subit; at tremibunda supervolat hasta;
Et genua amplectens effatur talia supplex:
Per patrios Manis et spes surgentis Iuli
Te precor, hanc animam serves gnatoque patrique.
Est domus alta; iacent penitus defossa talenta
Caelati argenti; sunt auri pondera facti
Infectique mihi. Non hic victoria Teucrum
Vertitur, aut anima una dabit discrimina tanta.
Dixerat. Aeneas contra cui talia reddit:
Argenti adque auri memoras quae multa talenta,
Gnatis parce tuis. Belli commercia Turnus
Sustulit ista prior iam tum Pallante perempto.
Hoc patris Anchisae Manes, hoc sentit Iulus.
Sic fatus galeam laeva tenet, adque reflexa

Cervice orantis capulo tenus adplicat ensem.
Nec procul Haemonides, Phoebi Triviaeque sacerdos,
Infula cui sacra redimibat tempora vitta,
Totus conlucens veste adque insignibus armis.
Quem congressus agit campo, lapsumque superstans
Immolat, ingentique umbra tegit; arma Serestus
Lecta refert umeris, tibi, rex Gradive, tropaeum.
Instaurant acies Volcani stirpe creatus
Caeculus et veniens Marsorum montibus Umbro.
Dardanides contra furit. Anxuris ense sinistram
Et totum clipei ferro deiecerat orbem; —
Dixerat ille aliquid magnum, vimque adfore verbo
Crediderat, caeloque animum fortasse ferebat,
Canitiemque sibi et longos promiserat annos; —
Tarquitus exsultans contra fulgentibus armis,
Silvicolae Fauno Dryope quem nympha crearat,
Obvius ardenti sese obtulit. Ille reducta
Loricam clipeique ingens onus inpedit hasta;
Tum caput orantis nequiquam et multa parantis
Dicere deturbat terrae, truncumque tepentem
Provolvens super haec inimico pectore fatur:
Istic nunc, metuende, iace. Non te optuma mater
Condet humo, patrioque onerabit membra sepulchro:
Alitibus linquere feris, aut gurgite mersum
Unda feret, piscesque inpasti volnera lambent.
Protinus Antaeum et Lucam, prima agmina Turni,
Persequitur, fortemque Numam, fulvomque Camertem,
Magnanimo Volscente satum, ditissimus agri
Qui fuit Ausonidum, et tacitis regnavit Amyclis.
Aegaeon qualis, centum cui bracchia dicunt
Centenasque manus, quinquaginta oribus ignem
Pectoribusque arsisse, Iovis cum fulmina contra
Tot paribus streperet clipeis, tot stringeret enses:
Sic toto Aeneas desaevit in aequore victor,
Ut semel intepuit mucro. Quin ecce Niphaei
Quadriiugis in equos adversaque pectora tendit.
Adque illi, longe gradientem et dira frementem

Ut videre, metu versi retroque ruentes
Effunduntque ducem, rapiuntque ad litora currus.
Interea biiugis infert se Lucagus albis
In medios, fraterque Liger; sed frater habenis
Flectit equos, strictum rotat acer Lucagus ensem.
Haud tulit Aeneas tanto fervore furentis:
Inruit, adversaque ingens adparuit hasta.
Cui Liger:
Non Diomedis equos, nec currum cernis Achilli,
Aut Phrygiae campos: nunc belli finis et aevi
His dabitur terris. Vaesano talia late
Dicta volant Ligeri. Sed non et Troius heros
Dicta parat * contra; iaculum nam torquet in hostem. *
Lucagus ut pronus pendens in verbera telo
Admonuit biiugos, proiecto dum pede laevo
Aptat se pugnae, subit oras hasta per imas
Fulgentis clipei, tum laevom perforat inguen;
Excussus curru moribundus volvitur arvis.
Quem pius Aeneas dictis adfatur amaris:
Lucage, nulla tuos currus fuga segnis equorum
Prodidit, aut vanae vertere ex hostibus umbrae;
Ipse rotis saliens iuga deseris. Haec ita fatus
Arripuit biiugos; frater tendebat inertis
Infelix palmas, curru delapsus eodem:
Per te, per qui te talem genuere parentes,
Vir Troiane, sine hanc animam, et miserere precantis.
Pluribus oranti Aeneas: Haud talia dudum
Dicta dabas. Morere, et fratrem ne desere frater.
Tum, latebras animae, pectus mucrone recludit.
Talia per campos edebat funera ductor
Dardanius, torrentis aquae vel turbinis atri
More furens. Tandem erumpunt et castra relincunt
Ascanius puer et nequiquam obsessa iuventus.

Iunonem interea compellat Iuppiter ultro:
O germana mihi adque eadem gratissima coniunx,
Ut rebare, Venus — nec te sententia fallit —

Troianas sustentat opes; non vivida bello
Dextra viris animusque ferox patiensque pericli.
Cui Iuno submissa: Quid, o pulcherrime coniunx,
Sollicitas aegram et tua tristia dicta timentem?
Si mihi, quae quondam fuerat, quamque esse decebat,
Vis in amore foret, non hoc mihi namque negares,
Omnipotens, quin et pugnae subducere Turnum,
Et Dauno possem incolumem servare parenti.
Nunc pereat, Teucrisque pio det sanguine poenas.
Ille tamen nostra deducit origine nomen,
Pilumnusque illi quartus pater; et tua larga
Saepe manu multisque oneravit limina donis.
Cui rex aetherii breviter sic fatus Olympi:
Si mora praesentis leti tempusque caduco
Oratur iuveni, meque hoc ita ponere sentis,
Tolle fuga Turnum adque instantibus eripe fatis.
Hactenus indulsisse vacat. Sin altior istis
Sub precibus venia ulla latet, totumque moveri
Mutarive putas bellum, spes pascis inanis.
Et Iuno adlacrimans: Quid, si, quae voce gravaris,
Mente dares, adque haec Turno rata vita maneret?
Nunc manet insontem gravis exitus; aut ego veri
Vana feror. Quod ut o potius formidine falsa
Ludar, et in melius tua, qui potes, orsa reflectas!
Haec ubi dicta dedit, caelo se protinus alto
Misit, agens hiemem nimbo succincta per auras,
Iliacamque aciem et Laurentia castra petivit.
Tum dea nube cava tenuem sine viribus umbram
In faciem Aeneae — visu mirabile monstrum —
Dardaniis ornat telis, clipeumque iubasque
Divini adsimulat capitis, dat inania verba,
Dat sine mente sonum, gressusque effingit euntis:
Morte obita qualis famast volitare figuras,
Aut quae sopitos deludunt somnia sensus.
At primas laeta ante acies exsultat imago,
Inritatque virum telis et voce lacessit.
Instat cui Turnus, stridentemque eminus hastam
Conicit; illa dato vertit vestigia tergo.

Tum vero Aenean aversum ut cedere Turnus
Credidit, adque animo spem turbidus hausit inanem:
Quo fugis, Aenea? thalamos ne desere pactos;
Hac dabitur dextra tellus quaesita per undas.
Talia vociferans sequitur, strictumque coruscat
Mucronem; nec ferre videt sua gaudia ventos.
Forte ratis celsi coniuncta crepidine saxi
Expositis stabat scalis et ponte parato,
Qua rex Clusinis advectus Osinius oris.
Huc sese trepida Aeneae fugientis imago
Conicit in latebras; nec Turnus segnior instat,
Exsuperatque moras, et pontis transilit altos.
Vix proram attigerat: rumpit Saturnia funem,
Avolsamque rapit revoluta per aequora navem.
Tum levis haud ultra latebras iam quaerit imago,
Sed sublime volans nubi se inmiscuit atrae.
Illum autem Aeneas absentem in proelia poscit.
Obvia multa virum demittit corpora Morti:
Cum Turnum medio interea fert aequore turbo.
Respicit ignarus rerum ingratusque salutis,
Et duplicis cum voce manus ad sidera tendit:
Omnipotens genitor, tanton me crimine dignum
Duxisti, et talis voluisti expendere poenas?
Quo feror? unde abii? quae me fuga, quemve reducit?
Laurentisne iterum muros aut castra videbo?
Quid manus illa virum, qui me meaque arma secuti?
Quosne — nefas — omnis infanda in morte reliqui,
Et nunc palantis video, gemitumque cadentum
Accipio? Quid ago? aut quae iam satis ima dehiscat
Terra mihi? Vos o potius miserescite, venti;
In rupes, in saxa — volens vos Turnus adoro —
Ferte ratem, saevisque vadis inmittite Syrtis,
Quo neque me Rutuli, nec conscia fama sequatur.
Haec memorans animo nunc huc, nunc fluctuat illuc;
An sese mucrone ob tantum dedecus amens

Induat, et crudum per costas exigat ensem;
Fluctibus an iaciat mediis, et litora nando
Curva petat, Teucrumque iterum se reddat in arma.
Ter conatus utramque viam; ter maxuma Iuno
Continuit, iuvenemque animo miserata repressit.
Labitur alta secans fluctuque aestuque secundo,
Et patris antiquam Dauni defertur ad urbem.

At Iovis interea monitis Mezentius ardens
Succedit pugnae, Teucrosque invadit ovantis.
Concurrunt Tyrrhenae acies, adque omnibus uni,
Uni odiisque viro telisque frequentibus instant.
Ille, velut rupes, vastum quae prodit in aequor,
Obvia ventorum furiis expostaque ponto,
Vim cunctam adque minas perfert caelique marisque,
Ipsa inmota manens; prolem Dolichaonis Hebrum
Sternit humi, cum quo Latagum Palmumque fugacem,
Sed Latagum saxo adque ingenti fragmine montis
Occupat os faciemque adversam, poplite Palmum
Succiso volvi segnem sinit; armaque Lauso
Donat habere umeris et vertice figere cristas.
Nec non Euanthen Phrygium, Paridisque Mimanta
Aequalem comitemque, una quem nocte Theano
In lucem genitori Amyco dedit, et face praegnas
Cisseis regina Parim; Paris urbe paterna
Occubat, ignarum Laurens habet ora Mimanta.
Ac velut ille canum morsu de montibus altis
Actus aper, multos Vesulus quem pinifer annos
Defendit, multosque palus Laurentia, silva
Pastus harundinea, postquam inter retia ventumst,
Substitit, infremuitque ferox et inhorruit armos;
Nec cuiquam irasci propiusve accedere virtus,
Sed iaculis tutisque procul clamoribus instant;
Ille autem inpavidus partis cunctatur in omnis,
Dentibus infrendens, et tergo decutit hastas:
Haud aliter, iustae quibus est Mezentius irae,
Non ullist animus stricto concurrere ferro;

Missilibus longe et vasto clamore lacessunt.
Venerat antiquis Corythi de finibus Acron,
Graius homo, infectos linquens profugus hymenaeos;
Hunc ubi miscentem longe media agmina vidit,
Purpureum pinnis et pactae coniugis ostro:
Inpastus stabula alta leo ceu saepe peragrans,
Suadet enim vaesana fames, si forte fugacem
Conspexit capream, aut surgentem in cornua cervom,
Gaudet, hians inmane, comasque arrexit, et haeret
Visceribus super incumbens; lavit inproba taeter
Ora cruor:
Sic ruit in densos alacer Mezentius hostis.
Sternitur infelix Acron, et calcibus atram
Tundit humum exspirans, infractaque tela cruentat.
Adque idem fugientem haud est dignatus Oroden
Sternere, nec iacta caecum dare cuspide volnus;
Obvius adversoque occurrit, seque viro vir
Contulit, haud furto melior, sed fortibus armis.
Tum super abiectum posito pede nixus et hasta:
Pars belli haud temnenda, viri, iacet altus Orodes.
Conclamant socii laetum paeana secuti.
Ille autem exspirans: Non me, quicumque es, inulto,
Victor, nec longum laetabere; te quoque fata
Prospectant paria, adque eadem mox arva tenebis.
Ad quem subridens mixta Mezentius ira:
Nunc morere. Ast de me divom pater adque hominum rex
Viderit. Hoc dicens eduxit corpore telum.
Olli dura quies oculos et ferreus urguet
Somnus; in aeternam clauduntur lumina noctem.
Caedicus Alcathoum obtruncat, Sacrator Hydaspen,
Partheniumque Rapo et praedurum viribus Orsen,
Messapus Cloniumque Lycaoniumque Ericeten,
Illum infrenis equi lapsu tellure iacentem,
Hunc peditem pedes. Et Lycius processerat Agis;
Quem tamen haud expers Valerus virtutis avitae

Deicit; at Thronium Salius, Saliumque Nealces,
Insignis iaculo et longe fallente sagitta.

Iam gravis aequabat luctus et mutua Mavors
Funera; caedebant pariter pariterque ruebant
Victores victique; neque his fuga nota, neque illis.
Di Iovis in tectis iram miserantur inanem
Amborum, et tantos mortalibus esse laboris;
Hinc Venus, hinc contra spectat Saturnia Iuno.
Pallida Tisiphone media inter milia saevit.
At vero ingentem quatiens Mezentius hastam
Turbidus ingreditur campo. Quam magnus Orion,
Cum pedes incedit medii per maxuma Nerei
Stagna viam scindens, umero supereminet undas,
Aut, summis referens annosam montibus ornum,
Ingrediturque solo et caput inter nubila condit:
Talis se vastis infert Mezentius armis.
Huic contra Aeneas, speculatus in agmine longo,
Obvius ire parat. Manet inperterritus ille,
Hostem magnanimum opperiens, et mole sua stat;
Adque oculis spatium emensus, quantum satis hastae:
Dextra mihi deus et telum, quod missile libro,
Nunc adsint! Voveo praedonis corpore raptis
Indutum spoliis ipsum te, Lause, tropaeum
Aeneae. Dixit, stridentemque eminus hastam
Iecit; at illa volans clipeost excussa, proculque
Egregium Antoren latus inter et ilia figit,
Herculis Antoren comitem, qui missus ab Argis
Haeserat Euandro, adque Itala consederat urbe.
Sternitur infelix alieno volnere, caelumque
Aspicit, et dulcis moriens reminiscitur Argos.
Tum pius Aeneas hastam iacit; illa per orbem
Aere cavom triplici, per linea terga, tribusque
Transiit intextum tauris opus, imaque sedit
Inguine; sed viris haud pertulit. Ocius ensem
Aeneas, viso Tyrrheni sanguine laetus,
Eripit a femine, et trepidanti fervidus instat.
Ingemuit cari graviter genitoris amore,

Ut vidit, Lausus, lacrimaeque per ora volutae.
Hic mortis durae cassum tuaque optuma facta,
Siqua fidem tantost operi latura vetustas,
Non equidem, nec te, iuvenis memorande, silebo.
Ille pedem referens et inutilis inque ligatus
Cedebat, clipeoque inimicum hastile trahebat.
Proripuit iuvenis seseque inmiscuit armis,
Iamque adsurgentis dextra plagamque ferentis
Aeneae subiit mucronem, ipsumque morando
Sustinuit; socii magno clamore secuntur,
Dum genitor nati parma protectus abiret,
Telaque coniciunt, proturbantque eminus hostem
Missilibus. Furit Aeneas, tectusque tenet se.
Ac velut, effusa siquando grandine nimbi
Praecipitant, omnis campis diffugit arator,
Omnis et agricola, et tuta latet arce viator,
Aut amnis ripis, aut alti fornice saxi,
Dum pluit in terris, ut possint sole reducto
Exercere diem: sic obrutus undique telis
Aeneas nubem belli, dum detonet omnis,
Sustinet, et Lausum increpitat Lausoque minatur:
Quo moriture ruis, maioraque viribus audes?
Fallit te incautum pietas tua. Nec minus ille
Exsultat demens; saevae iamque altius irae
Dardanio surgunt ductori, extremaque Lauso
Parcae fila legunt: validum namque exigit ensem
Per medium Aeneas iuvenem, totumque recondit.
Transiit et parmam mucro, levia arma minacis,
Et tunicam, molli mater quam neverat auro,
Inplevitque sinum sanguis; tum vita per auras
Concessit maesta ad Manis, corpusque reliquit.
At vero ut voltum vidit morientis et ora,
Ora modis Anchisiades pallentia miris,
Ingemuit miserans graviter, dextramque tetendit,
Et mentem patriae subiit pietatis imago.
Quid tibi nunc, miserande puer, pro laudibus istis,
Quid pius Aeneas tanta dabit indole dignum?
Arma, quibus laetatus, habe tua; teque parentum

Manibus et cineri, siquast ea cura, remitto.
Hoc tamen infelix miseram solabere mortem:
Aeneae magni dextra cadis. Increpat ultro
Cunctantis socios, et terra sublevat ipsum,
Sanguine turpantem comptos de more capillos.

Interea genitor Tiberini ad fluminis undam
Volnera siccabat lymphis, corpusque levabat
Arboris adclinis trunco. Procul aerea ramis
Dependet galea, et prato gravia arma quiescunt.
Stant lecti circum iuvenes; ipse aeger, anhelans
Colla fovet, fusus propexam in pectore barbam;
Multa super Lauso rogitat, multosque remittit,
Qui revocent, maestique ferant mandata parentis.
At Lausum socii exanimem super arma ferebant
Flentes, ingentem adque ingenti volnere victum.
Adgnovit longe gemitum praesaga mali mens.
Canitiem multo deformat pulvere, et ambas
Ad caelum tendit palmas, et corpore inhaeret.
Tantane me tenuit vivendi, nate, voluptas,
Ut pro me hostili paterer succedere dextrae,
Quem genui? Tuane haec genitor per volnera servor,
Morte tua vivens? Heu, nunc misero mihi demum
Exitium infelix! nunc alte volnus adactum!
Idem ego, nate, tuum maculavi crimine nomen,
Pulsus ob invidiam solio sceptrisque paternis.
Debueram patriae poenas odiisque meorum:
Omnis per mortis animam sontem ipse dedissem!
Nunc vivo, neque adhuc homines lucemque relinquo.
Sed linquam. Simul hoc dicens attollit in aegrum
Se femur, et, quamquam vis alto volnere tardat,
Haud deiectus ecum duci iubet. Hoc decus illi,
Hoc solamen erat; bellis hoc victor abibat
Omnibus. Adloquitur maerentem, et talibus infit:
Rhoebe, diu, res siqua diu mortalibus ullast,
Viximus. Aut hodie victor spolia illa cruenta
Et caput Aeneae referes, Lausique dolorum

Ultor eris mecum, aut, aperit si nulla viam vis,
Occumbes pariter; neque enim, fortissime, credo,
Iussa aliena pati et dominos dignabere Teucros.
Dixit, et exceptus tergo consueta locavit
Membra, manusque ambas iaculis oneravit acutis,
Aere caput fulgens, cristaque hirsutus equina.
Sic cursum in medios rapidus dedit. Aestuat ingens
Uno in corde pudor mixtoque insania luctu,
[Et furiis agitatus amor et conscia virtus.]
Adque hic Aenean magna ter voce vocavit.
Aeneas — agnovit enim — laetusque precatur:
Sic pater ille deum faciat, sic altus Apollo!
Incipias conferre manum.
Tantum effatus, et infesta subit obvius hasta.
Ille autem: Quid me erepto, saevissime, nato
Terres? haec via sola fuit, qua perdere posses.
Nec mortem horremus, nec divom parcimus ulli.
Desine: iam venio moriturus, et haec tibi porto
Dona prius. Dixit, telumque intorsit in hostem;
Inde aliud super adque aliud figitque, volatque
Ingenti gyro; sed sustinet aureus umbo.
Ter circum adstantem laevos equitavit in orbis,
Tela manu iaciens; ter secum Troius heros
Inmanem aerato circumfert tegmine silvam.
Inde ubi tot traxisse moras, tot spicula taedet
Vellere, et urguetur pugna congressus iniqua,
Multa movens animo iam tandem erumpit, et inter
Bellatoris equi cava tempora conicit hastam.
Tollit se arrectum quadrupes, et calcibus auras
Verberat, effusumque equitem super ipse secutus
Inplicat, eiectoque incumbit cernuus armo.
Clamore incendunt caelum Troesque Latinique.
Advolat Aeneas, vaginaque eripit ensem,
Et super haec: Ubi nunc Mezentius acer, et illa
Effera vis animi? Contra Tyrrhenus, ut auras
Suspiciens hausit caelum, mentemque recepit:
Hostis amare, quid increpitas mortemque minaris?

Nullum in caede nefas; nec sic ad proelia veni;
Nec tecum meus haec pepigit mihi foedera Lausus.
Unum hoc, per, siquast victis venia hostibus, oro:
Corpus humo patiare tegi. Scio acerba meorum
Circumstare odia: hunc, oro, defende furorem;
Et me consortem nati concede sepulchro.
Haec loquitur, iuguloque haud inscius accipit ensem,
Undantique animam diffundit in arma cruore.

P. VERGILI MARONIS

AENEIDOS

LIBER UNDECIMUS.

Oceanum interea surgens Aurora reliquit:
Aeneas, quamquam et sociis dare tempus humandis
Praecipitant curae, turbataque funere mens est,
Vota deum primo victor solvebat Eoo.
Ingentem quercum decisis undique ramis
Constituit tumulo, fulgentiaque induit arma,
Mezenti ducis exuvias, tibi, magne, tropaeum,
Bellipotens; aptat rorantis sanguine cristas
Telaque trunca viri et bis sex thoraca petitum
Perfossumque locis, clipeumque ex aere sinistrae
Subligat, adque ensem collo suspendit eburnum.
Tum socios, namque omnis eum stipata tegebat
Turba ducum, sic incipiens hortatur ovantis:
Maxuma res effecta, viri; timor omnis abesto,
Quod superest; haec sunt spolia et de rege superbo
Primitiae, manibusque meis Mezentius hic est.
Nunc iter ad regem nobis murosque Latinos.
Arma parate animis, et spe praesumite bellum,
Ne qua mora ignaros, ubi primum vellere signa
Adnuerint superi pubemque educere castris,
Inpediat, segnisve metu sententia tardet.
Interea socios inhumataque corpora terrae

Mandemus, qui solus honos Acheronte sub imost.
Ite, ait, egregias animas, quae sanguine nobis
Hanc patriam peperere suo, decorate supremis
Muneribus, maestamque Euandri primus ad urbem
Mittatur Pallas, quem non virtutis egentem
Abstulit atra dies et funere mersit acerbo.

Sic ait inlacrimans recipitque ad limina gressum,
Corpus ubi exanimi positum Pallantis Acoetes
Servabat senior, qui Parrhasio Euandro
Armiger ante fuit, sed non felicibus aeque
Tum comes auspiciis caro datus ibat alumno.
Circum omnis famulumque manus Troianaque turba
Et maestum Iliades crinem de more solutae.
Ut vero Aeneas foribus sese intulit altis,
Ingentem gemitum tunsis ad sidera tollunt
Pectoribus, maestoque inmugit regia luctu.
Ipse, caput nivei fultum Pallantis et ora
Ut vidit levique patens in pectore volnus
Cuspidis Ausoniae, lacrimis ita fatur obortis:
Tene, inquit, miserande puer, cum laeta veniret,
Invidit Fortuna mihi, ne regna videres
Nostra, neque ad sedes victor veherere paternas?
Non haec Euandro de te promissa parenti
Discedens dederam, cum me conplexus euntem
Mitteret in magnum inperium, metuensque moneret
Acris esse viros, cum dura proelia gente.
Et nunc ille quidem spe multum captus inani
Fors et vota facit, cumulatque altaria donis;
Nos iuvenem exanimum et nil iam caelestibus ullis
Debentem vano maesti comitamur honore.
Infelix, nati funus crudele videbis!
Hi nostri reditus, exspectatique triumphi?
Haec mea magna fides? At non, Euandre, pudendis
Volneribus pulsum aspicies; nec sospite dirum
Optabis nato funus pater. Ei mihi, quantum
Praesidium Ausonia et quantum tu perdis, Iule!

Haec ubi deflevit, tolli miserabile corpus
Inperat, et toto lectos ex agmine mittit
Mille viros, qui supremum comitentur honorem,
Intersintque patris lacrimis, solacia luctus
Exigua ingentis, misero sed debita patri.
Haud segnes alii cratis et molle feretrum
Arbuteis texunt virgis et vimine querno,
Exstructosque toros obtentu frondis inumbrant.
Hic iuvenem agresti sublimem stramine ponunt:
Qualem virgineo demessum pollice florem
Seu mollis violae, seu languentis hyacinthi,
Cui neque fulgor adhuc, nec dum sua forma recessit;
Non iam mater alit tellus, virisque ministrat.
Tum geminas vestes auroque ostroque rigentis
Extulit Aeneas, quas illi laeta laborum
Ipsa suis quondam manibus Sidonia Dido
Fecerat, et tenui telas discreverat auro.
Harum unam iuveni supremum maestus honorem
Induit, arsurasque comas obnubit amictu;
Multaque praeterea Laurentis praemia pugnae
Aggerat, et longo praedam iubet ordine duci.
Addit equos et tela, quibus spoliaverat hostem.
Vinxerat et post terga manus, quos mitteret umbris
Inferias, caeso sparsurus sanguine flammam;
Indutosque iubet truncos hostilibus armis
Ipsos ferre duces, inimicaque nomina figi.
Ducitur infelix aevo confectus Acoetes,
Pectora nunc foedans pugnis, nunc unguibus ora;
Sternitur, et toto proiectus corpore terrae.
Ducunt et Rutulo perfusos sanguine currus.
Post bellator ecus, positis insignibus, Aethon,
It lacrimans, guttisque umectat grandibus ora.
Hastam alii galeamque ferunt; nam cetera Turnus
Victor habet. Tum maesta phalanx Teucrique secuntur
Tyrrhenique omnes et versis Arcades armis.
Postquam omnis longe comitum processerat ordo,

Substitit Aeneas, gemituque haec addidit alto:
Nos alias hinc ad lacrimas eadem horrida belli
Fata vocant: salve aeternum mihi, maxume Palla,
Aeternumque vale. Nec plura effatus ad altos
Tendebat muros, gressumque in castra ferebat.

Iamque oratores aderant ex urbe Latina,
Velati ramis oleae, veniamque rogantes:
Corpora, per campos ferro quae fusa iacebant,
Redderet, ac tumulo sineret succedere terrae;
Nullum cum victis certamen et aethere cassis;
Parceret hospitibus quondam socerisque vocatis.
Quos bonus Aeneas, haud aspernanda precantis,
Prosequitur venia, et verbis haec insuper addit:
Quaenam vos tanto fortuna indigna, Latini,
Inplicuit bello, qui nos fugiatis amicos?
Pacem me exanimis et Martis sorte peremptis
Oratis? equidem et vivis concedere vellem.
Nec veni, nisi fata locum sedemque dedissent;
Nec bellum cum gente gero: rex nostra reliquit
Hospitia, et Turni potius se credidit armis.
Aequius huic Turnum fuerat se opponere morti.
Si bellum finire manu, si pellere Teucros
Apparat, his mecum decuit concurrere telis;
Vixet, cui vitam deus aut sua dextra dedisset.
Nunc ite et miseris supponite civibus ignem.
Dixerat Aeneas. Olli opstipuere silentes,
Conversique oculos inter se adque ora tenebant.
Tum senior semperque odiis et crimine Drances
Infensus iuveni Turno sic ore vicissim
Orsa refert: O fama ingens, ingentior armis,
Vir Troiane, quibus caelo te laudibus aequem?
Iustitiaene prius mirer, belline laborum?
Nos vero haec patriam grati referemus ad urbem;
Et te, siqua viam dederit fortuna, Latino
Iungemus regi. Quaerat sibi foedera Turnus.
Quin et fatalis murorum attollere moles,
Saxaque subvectare umeris Troiana iuvabit.

Dixerat haec, unoque omnes eadem ore fremebant.
Bis senos pepigere dies, et pace sequestra
Per silvas Teucri mixtique inpune Latini
Erravere iugis. Ferro sonat alta bipinni
Fraxinus; evertunt actas ad sidera pinos;
Robora nec cuneis et olentem scindere caedrum,
Nec plaustris cessant vectare gementibus ornos.

Et iam Fama volans, tanti praenuntia luctus,
Euandrum Euandrique domos et moenia replet,
Quae modo victorem Latio Pallanta ferebat.
Arcades ad portas ruere, et de more vetusto
Funereas rapuere faces; lucet via longo
Ordine flammarum, et late discriminat agros.
Contra turba Phrygum veniens plangentia iungit
Agmina. Quae postquam matres succedere tectis
Viderunt, maestam incendunt clamoribus urbem.
At non Euandrum potis est vis ulla tenere;
Sed venit in medios. Feretro Pallanta reposto
Procubuit super, adque haeret lacrimansque gemensque,
Et via vix tandem voci laxata dolorest:
Non haec, o Palla, dederas promissa parenti!
Cautius ut saevo velles te credere Marti!
Haud ignarus eram, quantum nova gloria in armis
Et praedulce decus primo certamine posset.
Primitiae iuvenis miserae, bellique propinqui
Dura rudimenta! et nulli exaudita deorum
Vota precesque meae! tuque, o sanctissima coniunx,
Felix morte tua, neque in hunc servata dolorem!
Contra ego vivendo vici mea fata, superstes
Restarem ut genitor. Troum socia arma secutum
Obruerent Rutuli telis! animam ipse dedissem,
Adque haec pompa domum me, non Pallanta, referret!
Nec vos arguerim, Teucri, nec foedera, nec quas
Iunximus hospitio dextras; sors ista senectae
Debita erat nostrae. Quod si inmatura manebat

Mors gnatum, caesis Volscorum milibus ante
Ducentem in Latium Teucros cecidisse iuvaret.
Quin ego non alio digner te funere, Palla,
Quam pius Aeneas, et quam magni Phryges, et quam
Tyrrhenique duces, Tyrrhenum exercitus omnis.
Magna tropaea ferunt, quos dat tua dextera leto;
Tu quoque nunc stares inmanis truncus in armis,
Esset par aetas et idem si robur ab annis,
Turne. Sed infelix Teucros quid demoror armis?
Vadite et haec memores regi mandata referte:
Quod vitam moror invisam, Pallante perempto,
Dextera caussa tuast, Turnum gnatoque patrique
Quam debere vides. Meritis vacat hic tibi solus
Fortunaeque locus. Non vitae gaudia quaero;
Nec fas; sed gnato Manis perferre sub imos.

Aurora interea miseris mortalibus almam
Extulerat lucem, referens opera adque laboris:
Iam pater Aeneas, iam curvo in litore Tarchon
Constituere pyras. Huc corpora quisque suorum
More tulere patrum; subiectisque ignibus atris
Conditur in tenebras altum caligine caelum.
Ter circum accensos, cincti fulgentibus armis,
Decurrere rogos; ter maestum funeris ignem
Lustravere in equis, ululatusque ore dedere.
Spargitur et tellus lacrimis, sparguntur et arma.
It caelo clamorque virum clangorque tubarum.
Hinc alii spolia occisis derepta Latinis
Coniciunt igni, galeas ensesque decoros
Frenaque ferventisque rotas; pars munera nota,
Ipsorum clipeos et non felicia tela.
Multa bovom circa mactantur corpora Morti,
Saetigerosque sues raptasque ex omnibus agris
In flammam iugulant pecudes. Tum litore toto
Ardentis spectant socios, semiustaque servant
Busta, neque avelli possunt, nox umida donec
Invertit caelum stellis ardentibus aptum.

Nec minus et miseri diversa in parte Latini
Innumeras struxere pyras; et corpora partim
Multa virum terrae infodiunt, avectaque partim
Finitimos tollunt in agros, urbique remittunt;
Cetera, confusaeque ingentem caedis acervom,
Nec numero nec honore cremant; tunc undique vasti
Certatim crebris conlucent ignibus agri.
Tertia lux gelidam caelo dimoverat umbram:
Maerentes altum cinerem et confusa ruebant
Ossa focis, tepidoque onerabant aggere terrae.
Iam vero in tectis, praedivitis urbe Latini,
Praecipuus fragor et longi pars maxuma luctus.
Hic matres miseraeque nurus, hic cara sororum
Pectora maerentum, puerique parentibus orbi,
Dirum exsecrantur bellum Turnique hymenaeos;
Ipsum armis, ipsumque iubent decernere ferro,
Qui regnum Italiae et primos sibi poscat honores.
Ingravat haec saevos Drances, solumque vocari
Testatur, solum posci in certamina Turnum.
Multa simul contra variis sententia dictis
Pro Turno; et magnum reginae nomen obumbrat;
Multa virum meritis sustentat fama tropaeis.

Hos inter motus, medio in flagrante tumultu,
Ecce super maesti magna Diomedis ab urbe
Legati responsa ferunt: nihil omnibus actum
Tantorum inpensis operum; nil dona neque aurum
Nec magnas valuisse precês; alia arma Latinis
Quaerenda, aut pacem Troiano ab rege petendum.
Deficit ingenti luctu rex ipse Latinus.
Fatalem Aenean manifesto numine ferri
Admonet ira deum tumulique ante ora recentes.
Ergo concilium magnum primosque suorum
Inperio accitos alta intra limina cogit.
Olli convenere, fluuntque ad regia plenis
Tecta viis. Sedet in mediis et maxumus aevo
Et primus sceptris, haud laeta fronte, Latinus.
Adque hic legatos Aetola ex urbe remissos,

Quae referant, fari iubet, et responsa reposcit
Ordine cuncta suo. Tum facta silentia linguis,
Et Venulus dicto parens ita farier infit:

Vidimus, o cives, Diomedem Argivaque castra,
Adque iter emensi cassus superavimus omnis,
Contigimusque manum, qua concidit Ilia tellus.
Ille urbem Argyripam patriae cognomine gentis
Victor Gargani condebat Iapygis arvis.
Postquam introgressi et coram data copia fandi,
Munera praeferimus, nomen patriamque docemus;
Qui bellum intulerint, quae caussa attraxerit Arpos.
Auditis ille haec placido sic reddidit ore:
O fortunatae gentes, Saturnia regna,
Antiqui Ausonii, quae vos fortuna quietos
Sollicitat, suadetque ignota lacessere bella?
Quicumque Iliacos ferro violavimus agros, —
Mitto ea, quae muris bellando exhausta sub altis,
Quos Simois premat ille viros — infanda per orbem
Supplicia et scelerum poenas expendimus omnes,
Vel Priamo miseranda manus; scit triste Minervae
Sidus et Euboicae cautes ultorque Caphereus.
Militia ex illa diversum ad litus abacti
Atrides Protei Menelaus adusque columnas
Exsulat, Aetnaeos vidit Cyclopas Ulixes.
Regna Neoptolemi referam, versosque penatis
Idomenei? Libycone habitantis litore Locros?
Ipse Mycenaeus magnorum ductor Achivom
Coniugis infandae prima intra limina dextra
Oppetiit; devictam Asiam subsedit adulter.
Invidisse deos, patriis ut redditus aris
Coniugium optatum et pulchram Calydona viderem?
Nunc etiam horribili visu portenta secuntur,
Et socii amissi petierunt aethera pinnis,
Fluminibusque vagantur aves — heu dira meorum
Supplicia! — et scopulos lacrimosis vocibus inplent.

Haec adeo ex illo mihi iam speranda fuerunt
Tempore, cum ferro caelestia corpora demens
Adpetii et Veneris violavi volnere dextram.
Ne vero, ne me ad talis inpellite pugnas.
Nec mihi cum Teucris ullum post eruta bellum
Pergama; nec veterum memini laetorve malorum.
Munera, quae patriis ad me portatis ab oris,
Vertite ad Aenean. Stetimus tela aspera contra,
Contulimusque manus: experto credite, quantus
In clipeum adsurgat, quo turbine torqueat hastam.
Si duo praeterea talis Idaea tulisset
Terra viros, ultro Inachias venisset ad urbes
Dardanus, et versis lugeret Graecia fatis.
Quidquid apud durae cessatumst moenia Troiae,
Hectoris Aeneaeque manu victoria Graium
Haesit et in decumum vestigia rettulit annum.
Ambo animis, ambo insignes praestantibus armis;
Hic pietate prior. Coeant in foedera dextrae,
Qua datur; ast armis concurrant arma cavete.
Et responsa simul quae sint, rex optume, regis
Audisti, et quae sit magno sententia bello.

Vix ea legati: variusque per ora cucurrit
Ausonidum turbata fremor; ceu saxa morantur
Cum rapidos amnis, fit clauso gurgite murmur,
Vicinaeque fremunt ripae crepitantibus undis.
Ut primum placati animi, et trepida ora quierunt,
Praefatus divos solio rex infit ab alto:

Ante equidem summa de re statuisse, Latini,
Et vellem, et fuerat melius; non tempore tali
Cogere concilium, cum muros adsidet hostis.
Bellum inportunum, cives, cum gente deorum,
Invictisque viris, gerimus, quos nulla fatigant
Proelia, nec victi possunt absistere ferro.
Spem siquam adscitis Aetolum habuistis in armis,
Ponite. Spes sibi quisque; sed haec quam angusta, videtis.

Cetera qua rerum iaceant perculsa ruina,
Ante oculos interque manus sunt omnia vestras.
Nec quemquam incusso: potuit quae pluruma virtus
Esse, fuit; toto certatumst corpore regni.
Nunc adeo, quae sit dubiae sententia menti,
Expediam et paucis — animos adhibete — docebo.
Est anticus ager Tusco mihi proxumus amni,
Longus in occassum, finis super usque Sicanos;
Aurunci Rutulique serunt, et vomere duros
Exercent collis, adque horum asperrima pascunt.
Haec omnis regio et celsi plaga pinea montis
Cedat amicitiae Teucrorum; et foederis aequas
Dicamus leges, sociosque in regna vocemus;
Considant, si tantus amor, et moenia condant.
Sin alios finis aliamque capessere gentem
Est animus, possuntque solo decedere nostro:
Bis denas Italo texamus robore navis,
Seu pluris conplere valent; iacet omnis ad undam
Materies; ipsi numerumque modumque carinis
Praecipiant; nos aera, manus, navalia demus.
Praeterea, qui dicta ferant et foedera firment,
Centum oratores prima de gente Latinos
Ire placet, pacisque manu praetendere ramos,
Munera portantis aurique eborisque talenta
Et sellam regni trabeamque insignia nostri.
Consulite in medium, et rebus succurrite fessis.

Tum Drances, idem infensus, quem gloria Turni
Obliqua invidia stimulisque agitabat amaris,
Largus opum, et lingua melior, sed frigida bello
Dextera, consiliis habitus non futilis auctor,
Seditione potens; genus huic materna superbum
Nobilitas dabat, incertum de patre ferebat;
Surgit, et his onerat dictis adque aggerat iras:
Rem nulli obscuram, nostrae nec vocis egentem,
Consulis, o bone rex; cuncti se scire fatentur,
Quid fortuna ferat populi; sed dicere mussant.
Det libertatem fandi, flatusque remittat,

Cuius ob auspicium infaustum moresque sinistros —
Dicam equidem, licet arma mihi mortemque minetur —
Lumina tot cecidisse ducum, totamque videmus
Consedisse urbem luctu, dum Troia temptat
Castra, fugae fidens, et caelum territat armis.
Unum etiam donis istis, quae pluruma mitti
Dardanidis dicique iubes, unum, optume regum,
Adicias; nec te ullius violentia vincat,
Quin natam egregio genero dignisque hymenaeis
Des, pater, et pacem hanc aeterno foedere iungas.
Quod si tantus habet mentes et pectora terror,
Ipsum obtestemur, veniamque oremus ab ipso:
Cedat, ius proprium regi patriaeque remittat.
Quid miseros totiens in aperta pericula civis
Proicis, o Latio caput horum et caussa malorum?
Nulla salus bello; pacem te poscimus omnes,
Turne, simul pacis solum inviolabile pignus.
Primus ego, invisum quem tu tibi fingis, et esse
Nil moror, en supplex venio. Miserere tuorum,
Pone animos, et pulsus abi. Sat funera fusi
Vidimus, ingentis et desolavimus agros.
Aut, si fama movet, si tantum pectore robur
Concipis, et si adeo dotalis regia cordist,
Aude, adque adversum fidens fer pectus in hostem.
Scilicet, ut Turno contingat regia coniunx,
Nos, animae viles, inhumata infletaque turba,
Sternamur campis. Et iam tu, siqua tibi vis,
Si patrii quid Martis habes, illum aspice contra,
Qui vocat.

Talibus exarsit dictis violentia Turni;
Dat gemitum, rumpitque has imo pectore voces:
Larga quidem, Drance, semper tibi copia fandi
Tum, cum bella manus poscunt; patribusque vocatis
Primus ades. Sed non replendast curia verbis,
Quae tuto tibi magna volant, dum distinet hostem
Agger moerorum, nec inundant sanguine fossae.

Proinde tona eloquio; solitum tibi; meque timoris
Argue tu, Drance, quando tot stragis acervos
Teucrorum tua dextra dedit, passimque tropaeis
Insignis agros. Possit quid vivida virtus,
Experiare licet; nec longe scilicet hostes
Quaerendi nobis; circumstant undique muros.
Imus in adversos! quid cessas? an tibi Mavors
Ventosa in lingua pedibusque fugacibus istis
Semper erit?
Pulsus ego? aut quisquam merito, foedissime, pulsum
Arguet, Iliaco tumidum qui crescere Thybrim
Sanguine, et Euandri totam cum stirpe videbit
Procubuisse domum, adque exutos Arcadas armis?
Haud ita me experti Bitias et Pandarus ingens,
Et quos mille die victor sub Tartara misi,
Inclusus muris hostilique aggere saeptus.
„Nulla salus bello.“ Capiti cane talia, demens,
Dardanio rebusque tuis. Proinde omnia magno
Ne cessa turbare metu, adque extollere viris
Gentis bis victae, contra premere arma Latini.
Nunc et Myrmidonum proceres Phrygia arma tremescunt,
Nunc et Tydides et Larissaeus Achilles,
Amnis et Hadriacas retro fugit Aufidus undas.
Vel cum se pavidum contra mea iurgia fingit
Artificis scelus, et formidine crimen acerbat.
Numquam animam talem dextra hac — absiste moveri —
Amittes; habitet tecum, et sit pectore in isto.
Nunc ad te, et tua magna, pater, consulta revertor.
Si nullam nostris ultra spem ponis in armis,
Si tam deserti sumus, et semel agmine verso
Funditus occidimus, neque habet Fortuna regressum,
Oremus pacem, et dextras tendamus inertis.
Quamquam, o, si solitae quicquam virtutis adesset,
Ille mihi ante alios fortunatusque laborum
Egregiusque animi, qui, ne quid tale videret,
Procubuit moriens, et humum semel ore momordit.

Sin et opes nobis et adhuc intacta iuventus,
Auxilioque urbes Italae populique supersunt,
Sin et Troianis cum multo gloria venit
Sanguine: — sunt illis sua funera, parque per omnis
Tempestas — cur indecores in limine primo
Deficimus? cur ante tubam tremor occupat artus?
Multa dies variique labor mutabilis aevi
Rettulit in melius; multos alterna revisens
Lusit et in solido rursus Fortuna locavit.
Non erit auxilio nobis Aetolus et Arpi:
At Messapus erit, felixque Tolumnius, et quos
Tot populi misere duces; nec parva sequetur
Gloria delectos Latio et Laurentibus agris.
Est et Volscorum egregia de gente Camilla,
Agmen agens equitum et florentis aere catervas.
Quod si me solum Teucri in certamina poscunt,
Idque placet, tantumque bonis communibus obsto,
Non adeo has exosa manus Victoria fugit,
Ut tanta quicquam pro spe temptare recussem.
Ibo animis contra, vel magnum praestet Achillen,
Factaque Volcani manibus paria induat arma
Ille licet. Vobis animam hanc soceroque Latino
Turnus ego, haud ulli veterum virtute secundus,
Devovi. „Solum Aeneas vocat.“ Et vocet oro;
Nec Drances potius, sivest haec ira deorum,
Morte luat, sivest virtus et gloria, tollat.

Illi haec inter se dubiis de rebus agebant
Certantes: castra Aeneas aciemque movebat.
Nuntius ingenti per regia tecta tumultu
Ecce ruit, magnisque urbem terroribus inplet:
Instructos acie Tiberino a flumine Teucros
Tyrrhenamque manum totis descendere campis.
Extemplo turbati animi concussaque volgi
Pectora, et arrectae stimulis haud mollibus irae.
Arma manu trepidi poscunt; fremit arma iuventus;
Flent maesti mussantque patres. Hic undique clamor
Dissensu vario magnus se tollit ad auras:

Haud secus, adque alto in luco cum forte catervae
Consedere avium, piscosove amne Padusae
Dant sonitum rauci per stagna loquacia cycni.
Immo, ait, o cives, arrepto tempore Turnus,
Cogite concilium, et pacem laudate sedentes:
Illi armis in regna ruant. Nec plura locutus
Corripuit sese et tectis citus extulit altis.
Tu, Voluse, armari Volscorum edice maniplis;
Duc, ait, et Rutulos. Equitem, Messapus, in armis,
Et cum fratre Coras, latis diffundite campis.
Pars aditus urbis firmet, turrisque capessat;
Cetera, qua iusso, mecum manus inferat arma.
Ilicet in muros tota discurritur urbe.
Concilium ipse pater et magna incepta Latinus
Deserit, ac tristi turbatus tempore differt,
Multaque se incussat, qui non acceperit ultro
Dardanium Aenean, generumque adsciverit urbi.
Praefodiunt alii portas, aut saxa sudesque
Subvectant. Bello dat signum rauca cruentum
Bucina. Tum muros varia cinxere corona
Matronae puerique; vocat labor ultimus omnis.
Nec non ad templum summasque ad Palladis arces
Subvehitur magna matrum regina caterva,
Dona ferens, iuxtaque comes Lavinia virgo,
Caussa mali tanti, oculos deiecta decoros.
Succedunt matres, et templum ture vaporant,
Et maestas alto fundunt de limine voces:
Armipotens, praeses belli, Tritonia virgo,
Frange manu telum Phrygii praedonis, et ipsum
Pronum sterne solo, portisque effunde sub altis.
Cingitur ipse furens certatim in proelia Turnus.
Iamque adeo Rutulum thoraca indutus aenis
Horrebat squamis, surasque incluserat auro,
Tempora nudus adhuc, laterique accinxerat ensem,
Fulgebatque alta decurrens aureus arce,
Exsultatque animis, et spe iam praecipit hostem:
Qualis ubi abruptis fugit praesepia vinclis
Tandem liber ecus, campoque potitus aperto

Aut ille in pastus armentaque tendit equarum,
Aut adsuetus aquae perfundi flumine noto
Emicat, arrectisque fremit cervicibus alte
Luxurians, luduntque iubae per colla, per armos.
Obvia cui, Volscorum acie comitante, Camilla
Occurrit, portisque ab equo regina sub ipsis
Desiluit, quam tota cohors imitata relictis
Ad terram defluxit equis; tum talia fatur:
Turne, sui merito siquast fiducia forti,
Audeo et Aeneadum promitto occurrere turmae
Solaque Tyrrhenos equites ire obvia contra.
Me sine prima manu temptare pericula belli;
Tu pedes ad muros subsiste, et moenia serva.
Turnus ad haec, oculos horrenda in virgine fixus:
O decus Italiae virgo, quas dicere grates,
Quasve referre parem? sed nunc, est omnia quando
Iste animus supra, mecum partire laborem.
Aeneas, ut fama fidem missique reportant
Exploratores, equitum levia inprobus arma
Praemisit, quaterent campos; ipse ardua montis
Per deserta iugo superans adventat ad urbem.
Furta paro belli convexo in tramite silvae,
Ut bivias armato obsidam milite fauces.
Tu Tyrrhenum equitem collatis excipe signis;
Tecum acer Messapus erit, turmaeque Latinae,
Tiburtique manus; ducis et tu concipe curam.
Sic ait, et paribus Messapum in proelia dictis
Hortatur sociosque duces, et pergit in hostem.
Est curvo anfractu valles, adcommoda fraudi
Armorumque dolis, quam densis frondibus atrum
Urguet utrimque latus, tenuis quo semita ducit
Angustaeque ferunt fauces aditusque maligni.
Hanc super in speculis summoque in vertice montis
Planities ignota iacet, tutique recessus,
Seu dextra laevaque velis occurrere pugnae,
Sive instare iugis et grandia volvere saxa.
Huc iuvenis nota fertur regione viarum,
Arripuitque locum et silvis insedit iniquis.

Velocem interea superis in sedibus Opim,
Unam ex virginibus sociis sacraque caterva,
Compellabat et has tristis Latonia voces
Ore dabat: Graditur bellum ad crudele Camilla,
O virgo, et nostris nequiquam cingitur armis,
Cara mihi ante alias. Neque enim novos iste Dianae
Venit amor, subitaque animum dulcedine movit.
Pulsus ob invidiam regno virisque superbas
Priverno antiqua Metabus cum excederet urbe,
Infantem fugiens media inter proelia belli
Sustulit exsilio comitem, matrisque vocavit
Nomine Casmillae, mutata parte, Camillam.
Ipse sinu prae se portans iuga longa petebat
Solorum nemorum; tela undique saeva premebant,
Et circumfuso volitabant milite Volsci.
Ecce, fugae medio, summis Amasenus abundans
Spumabat ripis; tantus se nubibus imber
Ruperat. Ille, innare parans, infantis amore
Tardatur, caroque oneri timet. Omnia secum
Versanti subito vix haec sententia sedit:
Telum inmane, manu valida quod forte gerebat
Bellator, solidum nodis et robore cocto,
Huic natam, libro et silvestri subere clausam,
Inplicat, adque habilem mediae circumligat hastae;
Quam dextra ingenti librans ita ad aethera fatur:
Alma, tibi hanc, nemorum cultrix, Latonia virgo,
Ipse pater famulam voveo; tua prima per auras
Tela tenens supplex hostem fugit. Accipe, testor,
Diva tuam, quae nunc dubiis committitur auris.
Dixit, et adducto contortum hastile lacerto
Inmittit: sonuere undae; rapidum super amnem
Infelix fugit in iaculo stridente Camilla.
At Metabus, magna propius iam urguente caterva,
Dat sese fluvio, adque hastam cum virgine victor
Gramineo donum Triviae de caespite vellit.
Non illum tectis ullae, non moenibus urbes
Accepere, neque ipse manus feritate dedisset:
Pastorum et solis exegit montibus aevom.

Hic natam in dumis interque horrentia lustra
Armentalis equae mammis et lacte ferino
Nutribat, teneris inmulgens ubera labris.
Utque pedum primis infans vestigia plantis
Institerat, iaculo palmas armavit acuto,
Spiculaque ex umero parvae suspendit et arcum.
Pro crinali auro, pro longae tegmine pallae,
Tigridis exuviae per dorsum a vertice pendent.
Tela manu iam tum tenera puerilia torsit,
Et fundam tereti circum caput egit habena,
Strymoniamque gruem, aut album deiecit olorem.
Multae illam frustra Tyrrhena per oppida matres
Optavere nurum; sola contenta Diana
Aeternum telorum et virginitatis amorem
Intemerata colit. Vellem haud correpta fuisset
Militia tali, conata lacessere Teucros:
Cara mihi comitumque foret nunc una mearum.
Verum age, quandoquidem fatis urguetur acerbis,
Labere, Nympha, polo, finisque invise Latinos,
Tristis ubi infausto committitur omine pugna.
Haec cape, et ultricem pharetra deprome sagittam:
Hac, quicumque sacrum violarit volnere corpus,
Tros Italusve, mihi pariter det sanguine poenas.
Post ego nube cava miserandae corpus et arma
Inspoliata feram tumulo, patriaeque reponam.
Dixit; at illa levis caeli delapsa per auras
Insonuit, nigro circumdata turbine corpus.

At manus interea muris Troiana propinquat
Etruscique duces equitumque exercitus omnis,
Conpositi numero in turmas. Fremit aequore toto
Insultans sonipes, et pressis pugnat habenis
Huc obversus et huc; tum late ferreus hastis
Horret ager, campique armis sublimibus ardent.
Nec non Messapus contra celeresque Latini
Et cum fratre Coras et virginis ala Camillae
Adversi campo adparent, hastasque reductis

Protendunt longe dextris, et spicula vibrant;
Adventusque virum fremitusque ardescit equorum.
Iamque intra iactum teli progressus uterque
Constiterat: subito erumpunt clamore, furentisque
Exhortantur equos; fundunt simul undique tela,
Crebra, nivis ritu, caelumque obtexitur umbra.
Continuo adversis Tyrrhenus et acer Aconteus
Conixi incurrunt hastis, primique ruinam
Dant sonitu ingenti, perfractaque quadrupedantum
Pectora pectoribus rumpunt; excussus Aconteus
Fulminis in morem aut tormento ponderis acti,
Praecipitat longe, et vitam dispergit in auras.
Extemplo turbatae acies, versique Latini
Reiciunt parmas et equos ad moenia vertunt.
Troes agunt; princeps turmas inducit Asilas.
Iamque propinquabant portis, rursusque Latini
Clamorem tollunt, et mollia colla reflectunt:
Hi fugiunt, penitusque datis referuntur habenis.
Qualis ubi alterno procurrens gurgite pontus
Nunc ruit ad terram, scopulosque superiacit unda
Spumeus, extremamque sinu perfundit harenam;
Nunc rapidus retro adque aestu revoluta resorbens
Saxa fugit, litusque vado labente relinquit.
Bis Tusci Rutulos egere ad moenia versos;
Bis reiecti armis respectant terga tegentes.
Tertia sed postquam congressi in proelia, totas
Inplicuere inter se acies, legitque virum vir:
Tum vero et gemitus morientum, et sanguine in alto
Armaque corporaque et permixti caede virorum
Semianimes volvontur equi; pugna aspera surgit.
Orsilochus Remuli, quando ipsum horrebat adire,
Hastam intorsit equo, ferrumque sub aure reliquit.
Quo sonipes ictu furit arduus, altaque iactat
Volneris inpatiens arrecto pectore crura.
Volvitur ille excussus humi. Catillus Iollan,
Ingentemque animis, ingentem corpore et armis
Deicit Herminium, nudo cui vertice fulva
Caesaries, nudique umeri; nec volnera terrent;

Tantus in arma patet. Latos huic hasta per armos
Acta tremit, duplicatque virum transfixa dolore.
Funditur ater ubique cruor; dant funera ferro
Certantes, pulchramque petunt per volnera mortem.

At medias inter caedes exsultat Amazon,
Unum exserta latus pugnae, pharetrata Camilla;
Et nunc lenta manu spargens hastilia denset,
Nunc validam dextra rapit indefessa bipinnem;
Aureus ex umero sonat arcus et arma Dianae.
Illa etiam, siquando in tergum pulsa recessit,
Spicula converso fugientia dirigit arcu.
At circum lectae comites, Larinaque virgo
Tullaque et aeratam quatiens Tarpeia securim,
Italides, quas ipsa decus sibi dia Camilla
Delegit, pacisque bonas bellique ministras:
Quales Threiciae cum flumina Thermodontis
Pulsant et pictis bellantur Amazones armis,
Seu circum Hippolyten, seu cum se Martia curru
Penthesilea refert, magnoque ululante tumultu
Feminea exsultant lunatis agmina peltis.
Quem telo primum, quem postremum, aspera virgo,
Deicis? aut quot humi morientia corpora fundis?
Euneum Clytio primum patre; cuius apertum
Adversi longa transverberat abiete pectus.
Sanguinis ille vomens rivos cadit, adque cruentam
Mandit humum, moriensque suo se in volnere versat.
Tum Lirim, Pagasumque super; quorum alter habenas
Suffuso revolutus equo dum colligit, alter
Dum subit ac dextram labenti tendit inermem,
Praecipites pariterque ruunt. His addit Amastrum
Hippotaden, sequiturque incumbens eminus hasta
Tereaque Harpalycumque et Demophoonta Chromimque;
Quotque emissa manu contorsit spicula virgo,
Tot Phrygii cecidere viri. Procul Ornytus armis
Ignotis et equo venator Iapyge fertur,

Cui pellis latos umeros erepta iuvenco
Pugnatori operit, caput ingens oris hiatus
Et malae texere lupi cum dentibus albis,
Agrestisque manus armat sparus; ipse catervis
Vertitur in mediis, et toto vertice suprast.
Hunc illa exceptum, neque enim labor agmine verso,
Traicit, et super haec inimico pectore fatur:
Silvis te, Tyrrhene, feras agitare putasti?
Advenit qui vestra dies muliebribus armis
Verba redarguerit. Nomen tamen haud leve patrum
Manibus hoc referes, telo cecidisse Camillae.
Protinus Orsilochum et Buten, duo maxuma Teucrum
Corpora: sed Buten aversum cuspide fixit
Loricam galeamque inter, qua colla sedentis
Lucent, et laevo dependet parma lacerto;
Orsilochum, fugiens magnumque agitata per orbem,
Eludit gyro interior, sequiturque sequentem;
Tum validam perque arma viro perque ossa securim,
Altior exsurgens, oranti et multa precanti
Congeminat; volnus calido rigat ora cerebro.
Incidit huic subitoque aspectu territus haesit
Appenninicolae bellator filius Auni,
Haud Ligurum extremus, dum fallere fata sinebant.
Isque, ubi se nullo iam cursu evadere pugnae
Posse neque instantem reginam avertere cernit,
Consilio versare dolos ingressus et astu,
Incipit haec: Quid tam egregium, si femina forti
Fidis equo? Dimitte fugam, et te comminus aequo
Mecum crede solo, pugnaeque accinge pedestri:
Iam nosces, ventosa ferat cui gloria laudem.
Dixit; at illa furens acrique accensa dolore
Tradit ecum comiti, paribusque resistit in armis,
Ense pedes nudo, puraque interrita parma.
At iuvenis, vicisse dolo ratus, avolat ipse,
Haud mora, conversisque fugax aufertur habenis,
Quadrupedemque citum ferrata calce fatigat.
Vane Ligus, frustraque animis elate superbis,

Nequiquam patrias temptasti lubricus artis,
Nec fraus te incolumem fallaci perferet Auno.
Haec fatur virgo, et pernicibus ignea plantis
Transit ecum cursu, frenisque adversa prehensis
Congreditur poenasque inimico ex sanguine sumit:
Quam facile accipiter saxo sacer ales ab alto
Consequitur pinnis sublimem in nube columbam,
Conprensamque tenet, pedibusque eviscerat uncis;
Tum cruor et volsae labuntur ab aethere plumae.

At non haec nullis hominum sator adque deorum
Observans oculis summo sedet altus Olympo.
Tyrrhenum genitor Tarchonem in proelia saeva
Suscitat, et stimulis haud mollibus inicit iras.
Ergo inter caedes cedentiaque agmina Tarchon
Fertur equo, variisque instigat vocibus alas,
Nomine quemque vocans, reficitque in proelia pulsos.
Quis metus, o numquam dolituri, o semper inertes
Tyrrheni, quae tanta animis ignavia venit?
Femina palantis agit, adque haec agmina vertit?
Quo ferrum, quidve haec gerimus tela inrita dextris?
At non in Venerem segnes nocturnaque bella,
Aut, ubi curva choros indixit tibia Bacchi,
Exspectare dapes et plenae pocula mensae, —
Hic amor, hoc studium — dum sacra secundus haruspex
Nuntiet, ac lucos vocet hostia pinguis in altos.
Haec effatus ecum in medios, moriturus et ipse,
Concitat, et Venulo adversum se turbidus infert,
Dereptumque ab equo dextra conplectitur hostem
Et gremium ante suum multa vi concitus aufert.
Tollitur in caelum clamor, cunctique Latini
Convertere oculos. Volat igneus aequore Tarchon,
Arma virumque ferens; tum summa ipsius ab hasta
Defringit ferrum, et partis rimatur apertas,
Qua volnus letale ferat; contra ille repugnans

Sustinet a iugulo dextram, et vim viribus exit.
Utque volans alte raptum cum fulva draconem
Fert aquila, inplicuitque pedes, adque unguibus haesit;
Saucius at serpens sinuosa volumina versat,
Arrectisque horret squamis, et sibilat ore,
Arduus insurgens; illa haud minus urguet obunco
Luctantem rostro; simul aethera verberat alis:
Haud aliter praedam Tiburtum ex agmine Tarchon
Portat ovans. Ducis exemplum eventumque secuti
Maeonidae incurrunt. Tum fatis debitus Arruns
Velocem iaculo et multa prior arte Camillam
Circuit, et, quae sit fortuna facillima, temptat.
Qua se cumque furens medio tulit agmine virgo,
Hac Arruns subit, et tacitus vestigia lustrat;
Qua victrix redit illa pedemque ex hoste reportat,
Hac iuvenis furtim celeris detorquet habenas.
Hos aditus, iamque hos aditus, omnemque pererrat
Undique circuitum, et certam quatit inprobus hastam.
Forte sacer Cybelae Chloreus olimque sacerdos
Insignis longe Phrygiis fulgebat in armis,
Spumantemque agitabat ecum, quem pellis aenis
In plumam squamis auro conserta tegebat.
Ipse, peregrina ferrugine clarus et ostro,
Spicula torquebat Lycio Gortynia cornu;
Aureus ex umero sonat arcus, et aurea vati
Cassida; tum croceam chlamydemque sinusque crepantis
Carbaseos fulvo in nodum collegerat auro,
Pictus acu tunicas et barbara tegmina crurum.
Hunc virgo, sive ut templis praefigeret arma
Troia, captivo sive ut se ferret in auro,
Venatrix unum ex omni certamine pugnae
Caeca sequebatur, totumque incauta per agmen
Femineo praedae et spoliorum ardebat amore:
Telum ex insidiis cum tandem tempore capto
Concitat et superos Arruns sic voce precatur:
Summe deum, sancti custos Soractis Apollo,

Quem primi colimus, cui pineus ardor acervo
Pascitur, et medium freti pietate per ignem
Cultores multa premimus vestigia pruna,
Da, Pater, hoc nostris aboleri dedecus armis,
Omnipotens. Non exuvias pulsaeve tropaeum
Virginis, aut spolia ulla peto; mihi cetera laudem
Facta ferent; haec dira meo dum volnere pestis
Pulsa cadat, patrias remeabo inglorius urbes.
Audiit et voti Phoebus succedere partem
Mente dedit, partem volucris dispersit in auras:
Sterneret ut subita turbatam morte Camillam,
Adnuit oranti; reducem ut patria alta videret,
Non dedit; inque notos vocem vertere procellae.
Ergo, ut missa manu sonitum dedit hasta per auras,
Convertere animos acris oculosque tulere
Cuncti ad reginam Volsci. Nihil ipsa nec aurae
Nec sonitus memor aut venientis ab aethere teli,
Hasta sub exsertam donec perlata papillam
Haesit, virgineumque alte bibit acta cruorem.
Concurrunt trepidae comites, dominamque ruentem
Suscipiunt. Fugit ante omnis exterritus Arruns,
Laetitia mixtoque metu, nec iam amplius hastae
Credere, nec telis occurrere virginis audet.
Ac velut ille, prius quam tela inimica sequantur,
Continuo in montis sese avius abdidit altos
Occiso pastore lupus magnove iuvenco,
Conscius audacis facti, caudamque remulcens
Subiecit pavitantem utero, silvasque petivit:
Haud secus ex oculis se turbidus abstulit Arruns,
Contentusque fuga mediis se inmiscuit armis.
Illa manu moriens telum trahit; ossa sed inter
Ferreus ad costas alto stat volnere mucro.
Labitur exsanguis; labuntur frigida leto
Lumina; purpureus quondam color ora reliquit.
Tum sic exspirans Accam, ex aequalibus unam,
Adloquitur; fida ante alias quae sola Camillae,
Quicum partiri curas; adque haec ita fatur:
Hactenus, Acca soror, potui; nunc volnus acerbum

Conficit, et tenebris nigrescunt omnia circum.
Effuge et haec Turno mandata novissima perfer:
Succedat pugnae Troianosque arceat urbe.
Iamque vale. Simul his dictis linquebat habenas,
Ad terram non sponte fluens. Tum frigida toto
Paulatim exsolvit se corpore, lentaque colla
Et captum leto posuit caput, arma relinquens,
Vitaque cum gemitu fugit indignata sub umbras.
Tum vero inmensus surgens ferit aurea clamor
Sidera; deiecta crudescit pugna Camilla;
Incurrunt densi simul omnis copia Teucrum
Tyrrhenique duces Euandrique Arcades alae.

At Triviae custos iandudum in montibus Opis
Alta sedet summis, spectatque interrita pugnas.
Utque procul medio iuvenum in clamore furentum
Prospexit tristi multatam morte Camillam,
Ingemuitque deditque has imo pectore voces:
Heu nimium, virgo, nimium crudele luisti
Supplicium, Teucros conata lacessere bello!
Nec tibi desertae in dumis coluisse Dianam
Profuit, aut nostras umero gessisse sagittas.
Non tamen indecorem tua te regina reliquit
Extrema iam in morte; neque hoc sine nomine letum
Per gentis erit, aut famam patieris inultae.
Nam quicumque tuum violavit volnere corpus,
Morte luet merita. Fuit ingens monte sub alto
Regis Dercenni terreno ex aggere bustum
Antiqui Laurentis, opacaque ilice tectum;
Hic dea se primum rapido pulcherrima nisu
Sistit, et Arruntem tumulo speculatur ab alto.
Ut vidit laetantem animis ac vana tumentem:
Cur, inquit, diversus abis? huc dirige gressum,
Huc periture veni, capias ut digna Camillae
Praemia. Tune etiam telis moriere Dianae?
Dixit, et aurata volucrem Threissa sagittam
Deprompsit pharetra, cornuque infensa tetendit,
Et duxit longe, donec curvata coirent

Inter se capita, et manibus iam tangeret aequis,
Laeva aciem ferri, dextra nervoque papillam.
Extemplo teli stridorem aurasque sonantis
Audiit una Arruns, haesitque in corpore ferrum.
Illum exspirantem socii adque extrema gementem
Obliti ignoto camporum in pulvere lincunt;
Opis ad aetherium pinnis aufertur Olympum.

Prima fugit, domina amissa, levis ala Camillae;
Turbati fugiunt Rutuli, fugit acer Atinas,
Disiectique duces desolatique manipli
Tuta petunt, et equis aversi ad moenia tendunt.
Nec quisquam instantis Teucros letumque ferentis
Sustentare valet telis, aut sistere contra;
Sed laxos referunt umeris languentibus arcus,
Quadrupedumque putrem cursu quatit ungula campum.
Volvitur ad muros caligine turbidus atra
Pulvis, et e speculis percussae pectora matres
Femineum clamorem ad caeli sidera tollunt.
Qui cursu portas primi inrupere patentis,
Hos inimica super mixto premit agmine turba;
Nec miseram effugiunt mortem, sed limine in ipso,
Moenibus in patriis adque inter tuta domorum
Confixi exspirant animas. Pars claudere portas;
Nec sociis aperire viám, nec moenibus audent
Accipere orantis; oriturque miserrima caedes
Defendentum armis aditus, inque arma ruentum.
Exclusi ante oculos lacrimantumque ora parentum
Pars in praecipitis fossas urguente ruina
Volvitur, inmissis pars caeca et concita frenis
Arietat in portas et duros obice postis.
Ipsae de muris summo certamine matres, —
Monstrat amor verus patriae — ut videre Camillam,
Tela manu trepidae iaciunt, ac robore duro
Stipitibus ferrum sudibusque imitantur obustis
Praecipites, primaeque mori pro moenibus ardent.

Interea Turnum in silvis saevissimus inplet
Nuntius, et iuveni ingentem fert Acca tumultum:
Deletas Volscorum acies, cecidisse Camillam,
Ingruere infensos hostis, et Marte secundo
Omnia corripuisse, metum iam ad moenia ferri.
Ille furens — et saeva Iovis sic numina poscunt —
Deserit obsessos collis, nemora aspera linquit.
Vix e conspectu exierat campumque tenebat,
Cum pater Aeneas, saltus ingressus apertos,
Exsuperatque iugum silvaque evadit opaca.
Sic ambo ad muros rapidi totoque feruntur
Agmine, nec longis inter se passibus absunt,
Ac simul Aeneas fumantis pulvere campos
Prospexit longe Laurentiaque agmina vidit,
Et saevom Aenean adgnovit Turnus in armis
Adventumque pedum flatusque audivit equorum.
Continuoque ineant pugnas et proelia temptent,
Ni roseus fessos iam gurgite Phoebus Hibero
Tinguat equos noctemque die labente reducat.
Considunt castris ante urbem et moenia vallant.

P. VERGILI MARONIS

AENEIDOS

LIBER DUODECIMUS.

Turnus ut infractos adverso Marte Latinos
Defecisse videt, sua nunc promissa reposci,
Se signari oculis, ultro inplacabilis ardet,
Attollitque animos. Poenorum qualis in arvis,
Saucius ille gravi venantum volnere pectus,
Tum demum movet arma leo, gaudetque comantis
Excutiens cervice toros, fixumque latronis
Inpavidus frangit telum, et fremit ore cruento:
Haud secus accenso gliscit violentia Turno.
Tum sic adfatur regem, adque ita turbidus infit:
Nulla mora in Turno; nihil est, quod dicta retractent
Ignavi Aeneadae, nec, quae pepigere, recussent.
Congredior. Fer sacra, pater, et concipe foedus.
Aut hac Dardanium dextra sub Tartara mittam,
Desertorem Asiae, — sedeant spectentque Latini —
Et solus ferro crimen commune refellam;
Aut habeat victos, cedat Lavinia coniunx.

Olli sedato respondit corde Latinus:
O praestans animi iuvenis, quantum ipse feroci
Virtute exsuperas, tanto me inpensius aecumst
Consulere, adque omnis metuentem expendere cassus.

Sunt tibi regna patris Dauni, sunt oppida capta
Multa manu; nec non aurumque animusque Latinost.
Sunt aliae innuptae Latio et Laurentibus agris,
Nec genus indecores. Sine me haec haud mollia fatu
Sublatis aperire dolis; simul hoc animo hauri:
Me natam nulli veterum sociare procorum
Fas erat, idque omnes divique hominesque canebant.
Victus amore tui, cognato sanguine victus,
Coniugis et maestae lacrimis, vincla omnia rupi:
Promissam eripui genero; arma impia sumpsi.
Ex illo qui me cassus, quae, Turne, sequantur
Bella, vides, quantos primus patiare laboris.
Bis magna victi pugna vix urbe tuemur
Spes Italas; recalent nostro Tiberina fluenta
Sanguine adhuc, campique ingentes ossibus albent.
Quo referor totiens? quae mentem insania mutat?
Si Turno exstincto socios sum adscire paratus,
Cur non incolumi potius certamina tollo?
Quid consanguinei Rutuli, quid cetera dicet
Italia, ad mortem si te — Fors dicta refutet! —
Prodiderim, natam et conubia nostra petentem?
Respice res bello varias; miserere parentis
Longaevi, quem nunc maestum patria Ardea longe
Dividit. Haudquaquam dictis violentia Turni
Flectitur; exsuperat magis, aegrescitque medendo.
Ut primum fari potuit, sic institit ore:
Quam pro me curam geris, hanc precor, optume, pro me
Deponas, letumque sinas pro laude pacisci.
Et nos tela, pater, ferrumque haud debile dextra
Spargimus; et nostro sequitur de volnere sanguis.
Longe illi dea mater erit, quae nube fugacem
Feminea tegat, et vanis sese occulat umbris.

At regina, nova pugnae conterrita sorte,
Flebat, et ardentem generum moritura tenebat:
Turne, per has ego te lacrimas, per siquis Amatae

Tangit honos animum, — spes tu nunc una, senectae
Tu requies miserae; decus inperiumque Latini
Te penes; in te omnis domus inclinata recumbit —
Unum oro: desiste manum committere Teucris.
Qui te cumque manent isto certamine cassus,
Et me, Turne, manent; simul haec invisa relinquam
Lumina, nec generum Aenean captiva videbo.
Accepit vocem lacrimis Lavinia matris
Flagrantis perfusa genas, cui plurumus ignem
Subiecit rubor, et calefacta per ora cucurrit.
Indum sanguineo veluti violaverit ostro
Siquis ebur, aut mixta rubent ubi lilia multa
Alba rosa: talis virgo dabat ore colores.
Illum turbat amor, figitque in virgine voltus.
Ardet in arma magis, paucisque adfatur Amatam:
Ne, quaeso, ne me lacrimis, neve omine tanto
Prosequere in duri certamina Martis euntem,
O mater; neque enim Turno mora libera mortis.
Nuntius haec Idmon Phrygio mea dicta tyranno
Haud placitura refer: Cum primum crastina caelo
Puniceis invecta rotis Aurora rubebit,
Non Teucros agat in Rutulos; Teucrum arma quiescant,
Et Rutuli: nostro dirimamus sanguine bellum;
Illo quaeratur coniunx Lavinia campo.

Haec ubi dicta dedit: rapidusque in tecta recessit;
Poscit equos, gaudetque tuens ante ora frementis,
Pilumno quos ipsa decus dedit Orithyia,
Qui candore nives anteirent, cursibus auras.
Circumstant properi aurigae manibusque lacessunt
Pectora plausa cavis et colla comantia pectunt.
Ipse dehinc auro squalentem alboque orichalco
Circumdat loricam umeris; simul aptat habendo
Ensemque clipeumque et rubrae cornua cristae;
Ensem, quem Dauno ignipotens deus ipse parenti
Fecerat et Stygia candentem tinxerat unda.
Exim, quae mediis ingenti adnixa columnae

Aedibus adstabat, validam vi corripit hastam,
Actoris Aurunci spolium, quassatque trementem,
Vociferans: Nunc, o numquam frustrata vocatus
Hasta meos, nunc tempus adest; te maxumus Actor,
Te Turni nunc dextra gerit. Da sternere corpus,
Loricamque manu valida lacerare revolsam
Semiviri Phrygis, et foedare in pulvere crinis
Vibratos calido ferro murraque madentis.
His agitur furiis; totoque ardentis ab ore
Scintillae absistunt; oculis micat acribus ignis.
Mugitus veluti cum prima in proelia taurus
Terrificos ciet adque irasci in cornua temptat,
Arboris obnixus trunco, ventosque lacessit
Ictibus, aut sparsa ad pugnam proludit harena.

Nec minus interea maternis saevos in armis
Aeneas acuit Martem et se suscitat ira,
Oblato gaudens conponi foedere bellum.
Tum socios maestique metum solatur Iuli,
Fata docens, regique iubet responsa Latino
Certa referre viros, et pacis dicere leges.

Postera vix summos spargebat lumine montis
Orta dies, cum primum alto se gurgite tollunt
Solis equi, lucemque elatis naribus efflant:
Campum ad certamen magnae sub moenibus urbis
Dimensi Rutulique viri Teucrique parabant;
In medioque focos et dis communibus aras
Gramineas. Alii fontemque ignemque ferebant,
Velati limo, et verbena tempora vincti.
Procedit legio Ausonidum, pilataque plenis
Agmina se fundunt portis. Hinc Troius omnis
Tyrrhenusque ruit variis exercitus armis,
Haud secus instructi ferro, quam si aspera Martis
Pugna vocet. Nec non mediis in milibus ipsi
Ductores auro volitant ostroque superbi,
Et genus Assaraci Mnestheus, et fortis Asilas,
Et Messapus ecum domitor, Neptunia proles.

Utque dato signo spatia in sua quisque recessit,
Defigunt telluri hastas et scuta reclinant.
Tum studio effusae matres et volgus inermum
Invalidique senes turris et tecta domorum
Obsedere, alii portis sublimibus adstant.

At Iuno e summo, qui nunc Albanus habetur, —
Tum neque nomen erat nec honos aut gloria monti —
Prospiciens tumulo campum aspectabat et ambas
Laurentum Troumque acies urbemque Latini.
Extemplo Turni sic est adfata sororem,
Diva deam, stagnis quae fluminibusque sonoris
Praesidet; hunc illi rex aetheris altus honorem
Iuppiter erepta pro virginitate sacravit:
Nympha, decus fluviorum, animo gratissima nostro,
Scis, ut te cunctis unam, quaecumque Latinae
Magnanimi Iovis ingratum ascendere cubile,
Praetulerim, caelique libens in parte locarim:
Disce tuum, ne me incusses, Iuturna, dolorem.
Qua visast fortuna pati, Parcaeque sinebant
Cedere res Latio, Turnum et tua moenia texi:
Nunc iuvenem inparibus video concurrere fatis,
Parcarumque dies et vis inimica propinquat.
Non pugnam aspicere hanc oculis, non foedera possum.
Tu pro germano siquid praesentius audes,
Perge; decet. Forsan miseros meliora sequentur.
Vix ea: cum lacrimas oculis Iuturna profudit,
Terque quaterque manu pectus percussit honestum.
Non lacrimis hoc tempus, ait Saturnia Iuno;
Adcelera, et fratrem, siquis modus, eripe morti;
Aut tu bella cie, conceptumque excute foedus.
Auctor ego audendi. Sic exhortata reliquit
Incertam et tristi turbatam volnere mentis.

Interea reges, ingenti mole Latinus
Quadriiugo vehitur curru, cui tempora circum
Aurati bis sex radii fulgentia cingunt,

Solis avi specimen; bigis it Turnus in albis,
Bina manu lato crispans hastilia ferro.
Hinc pater Aeneas, Romanae stirpis origo,
Sidereo flagrans clipeo et caelestibus armis,
Et iuxta Ascanius, magnae spes altera Romae,
Procedunt castris, puraque in veste sacerdos
Saetigerae fetum suis intonsamque bidentem
Attulit, admovitque pecus flagrantibus aris.
Illi ad surgentem conversi lumina solem
Dant fruges manibus salsas, et tempora ferro
Summa notant pecudum, paterisque altaria libant.
Tum pius Aeneas stricto sic ense precatur:
Esto nunc Sol testis et haec mihi Terra vocanti,
Quam propter tantos potui perferre laboris,
Et Pater omnipotens, et tu Saturnia coniunx,
Iam melior, iam, diva, precor; tuque inclute Mavors,
Cuncta tuo qui bella, pater, sub numine torques;
Fontisque Fluviosque voco, quaeque aetheris alti
Religio, et quae caeruleo sunt numina ponto:
Cesserit Ausonio si fors victoria Turno,
Convenit Euandri victos discedere ad urbem;
Cedet Iulus agris; nec post arma ulla rebelles
Aeneadae referent, ferrove haec regna lacessent.
Sin nostrum adnuerit nobis Victoria Martem, —
Ut potius reor, et potius di numine firment —
Non ego nec Teucris Italos parere iubebo,
Nec mihi regna peto; paribus se legibus ambae
Invictae gentes aeterna in foedera mittant.
Sacra deosque dabo; socer arma Latinus habeto,
Inperium sollemne socer; mihi moenia Teucri
Constituent, urbique dabit Lavinia nomen.
Sic prior Aeneas; sequitur sic deinde Latinus,
Suspiciens caelum, tenditque ad sidera dextram:
Haec eadem, Aenea, Terram, Mare, Sidera, iuro,
Latonaeque genus duplex, Ianumque bifrontem,
Vimque deum infernam et duri sacraria Ditis;
Audiat haec Genitor, qui foedera fulmine sancit.
Tango aras, medios ignis et numina testor:

Nulla dies pacem hanc Italis nec foedera rumpet,
Quo res cumque cadent; nec me vis ulla volentem
Avertet, non, si tellurem effundat in undas,
Diluvio miscens, caelumque in Tartara solvat;
Ut sceptrum hoc — dextra sceptrum nam forte gerebat —
Numquam fronde levi fundet virgulta nec umbras,
Cum semel in silvis imo de stirpe recisum
Matre caret, posuitque comas et bracchia ferro;
Olim arbos; nunc artificis manus aere decoro
Inclusit, patribusque dedit gestare Latinis.
Talibus inter se firmabant foedera dictis
Conspectu in medio procerum. Tum rite sacratas
In flammam iugulant pecudes, et viscera vivis
Eripiunt, cumulantque oneratis lancibus aras.

At vero Rutulis inpar ea pugna videri
Iandudum, et vario misceri pectora motu;
Tum magis, ut propius cernunt non viribus aequis.
Adiuvat incessu tacito progressus et aram
Suppliciter venerans demisso lumine Turnus,
Tabentesque genae et iuvenali in corpore pallor.
Quem simul ac Iuturna soror crebrescere vidit
Sermonem, et volgi variare labantia corda,
In medias acies, formam adsimulata Camerti, —
Cui genus a proavis ingens, clarumque paternae
Nomen erat virtutis, et ipse acerrimus armis —
In medias dat sese acies, haud nescia rerum,
Rumoresque serit varios, ac talia fatur:
Non pudet, o Rutuli, pro cunctis talibus unam
Obiectare animam? numerone an viribus aequi
Non sumus? En, omnes et Troes et Arcades hi sunt,
*Fatalisque manus, infensa Etruria Turno.
Vix hostem, alterni si congrediamur, habemus.
Ille quidem ad superos, quorum se devovet aris,
Succedet fama, vivosque per ora feretur;
Nos, patria amissa, dominis parere superbis
Cogemur, qui nunc lenti consedimus arvis.

Talibus incensast iuvenum sententia dictis
Iam magis adque magis, serpitque per agmina murmur;
Ipsi Laurentes mutati ipsique Latini.
Qui sibi iam requiem pugnae rebusque salutem
Sperabant, nunc arma volunt, foedusque precantur
Infectum, et Turni sortem miserantur iniquam.
His aliud maius Iuturna adiungit, et alto
Dat signum caelo, quo non praesentius ullum
Turbavit mentes Italas, monstroque fefellit.
Namque volans rubra fulvos Iovis ales in aethra
Litoreas agitabat aves turbamque sonantem
Agminis aligeri: subito cum lapsus ad undas
Cycnum excellentem pedibus rapit inprobus uncis.
Arrexere animos Itali, cunctaeque volucres
Convertunt clamore fugam, mirabile visu,
Aetheraque obscurant pinnis, hostemque per auras
Facta nube premunt, donec vi victus et ipso
Pondere defecit, praedamque ex unguibus ales
Proiecit fluvio, penitusque in nubila fugit.
Tum vero augurium Rutuli clamore salutant,
Expediuntque manus; primusque Tolumnius augur,
Hoc erat, hoc, votis, inquit, quod saepe petivi.
Accipio, adgnoscoque deos; me, me duce ferrum
Corripite, o miseri, quos inprobus advena bello
Territat, invalidas ut aves, et litora vestra
Vi populat. Petet ille fugam, penitusque profundo
Vela dabit. Vos unanimi densate catervas,
Et regem vobis pugna defendite raptum.
Dixit, et adversos telum contorsit in hostis
Procurrens; sonitum dat stridula cornus, et auras
Certa secat. Simul hoc, simul ingens clamor, et omnes
Turbati cunei, calefactaque corda tumultu.
Hasta volans, ut forte novem pulcherrima fratrum
Corpora constiterant contra, quos fida crearat
Una tot Arcadio coniunx Tyrrhena Gylippo,
Horum unum ad medium, teritur qua sutilis alvo
Balteus et laterum iuncturas fibula mordet,
Egregium forma iuvenem et fulgentibus armis,

Transadigit costas, fulvaque effundit harena.
At fratres, animosa phalanx accensaque luctu,
Pars gladios stringunt manibus, pars missile ferrum
Corripiunt, caecique ruunt. Quos agmina contra
Procurrunt Laurentum; hinc densi rursus inundant
Troes Agyllinique et pictis Arcades armis.
Sic omnis amor unus habet decernere ferro.
Diripuere aras; it toto turbida caelo
Tempestas telorum, ac ferreus ingruit imber;
Craterasque focosque ferunt. Fugit ipse Latinus
Pulsatos referens infecto foedere divos.
Infrenant alii currus, aut corpora saltu
Subiciunt in equos, et strictis ensibus adsunt.
Messapus regem, regisque insigne gerentem,
Tyrrhenum Aulesten, avidus confundere foedus,
Adverso proterret equo; ruit ille recedens,
Et miser oppositis a tergo involvitur aris
In caput inque umeros. At fervidus advolat hasta
Messapus, teloque orantem multa trabali
Desuper altus equo graviter ferit, adque ita fatur:
Hoc habet; haec melior magnis data victima divis.
Concurrunt Itali, spoliantque calentia membra.
Obvius ambustum torrem Corynaeus ab ara
Corripit, et venienti Ebyso plagamque ferenti
Occupat os flammis; olli ingens barba reluxit,
Nidoremque ambusta dedit; super ipse secutus
Caesariem laeva turbati corripit hostis,
Inpressoque genu nitens terrae adplicat ipsum;
Sic rigido latus ense ferit. Podalirius Alsum,
Pastorem, primaque acie per tela ruentem,
Ense sequens nudo superimminet; ille securi
Adversi frontem mediam mentumque reducta
Disicit, et sparso late rigat arma cruore.
Olli dura quies oculos et ferreus urguet
Somnus; in aeternam clauduntur lumina noctem.

At pius Aeneas dextram tendebat inermem
Nudato capite, adque suos clamore vocabat:

Quo ruitis? quaeve ista repens discordia surgit?
O cohibete iras! ictum iam foedus, et omnes
Conpositae leges; mihi ius concurrere soli;
Me sinite, adque auferte metus; ego foedera faxo
Firma manu; Turnum debent haec iam mihi sacra.
Has inter voces, media inter talia verba,
Ecce, viro stridens alis adlapsa sagittast,
Incertum, qua pulsa manu, quo turbine adacta,
Quis tantam Rutulis laudem, cassusne deusne,
Attulerit; pressast insignis gloria facti,
Nec sese Aeneae iactavit volnere quisquam.
Turnus, ut Aenean cedentem ex agmine vidit
Turbatosque duces, subita spe fervidus ardet;
Poscit equos adque arma simul, saltuque superbus
Emicat in currum, et manibus molitur habenas.
Multa virum volitans dat fortia corpora leto;
Seminecis volvit multos, aut agmina curru
Proterit, aut raptas fugientibus ingerit hastas.
Qualis apud gelidi cum flumina concitus Hebri
Sanguineus Mavors clipeo increpat, adque furentis
Bella movens inmittit equos; illi aequore aperto
Ante Notos Zephyrumque volant; gemit ultima pulsu
Thraca pedum; circumque atrae Formidinis ora,
Iraeque, Insidiaeque, dei comitatus, aguntur:
Talis equos alacer media inter proelia Turnus
Fumantis sudore quatit, miserabile caesis
Hostibus insultans; spargit rapida ungula rores
Sanguineos, mixtaque cruor calcatur harena.
Iamque neci Stheneloumque dedit Thamyrimque Pholumque,
Hunc congressus et hunc, illum eminus; eminus ambo
Imbrasidas, Glaucum adque Laden, quos Imbrasus ipse
Nutrierat Lycia, paribusque ornaverat armis,
Vel conferre manum, vel equo praevertere ventos.
Parte alia media Eumedes in proelia fertur,
Antiqui proles bello praeclara Dolonis,
Nomine avom referens, animo manibusque parentem,

Qui quondam, castra ut Danaum speculator adiret,
Ausus Pelidae pretium sibi poscere currus;
Illum Tydides alio pro talibus ausis
Adfecit pretio, nec equis adspirat Achillis.
Hunc procul ut campo Turnus prospexit aperto,
Ante levi iaculo longum per inane secutus,
Sistit equos biiugis et curru desilit, adque
Semianimi lapsoque supervenit, et, pede collo
Inpresso, dextrae mucronem extorquet et alto
Fulgentem tinguit iugulo, adque haec insuper addit:
En, agros, et, quam bello, Troiane, petisti,
Hesperiam metire iacens: haec praemia, qui me
Ferro ausi temptare, ferunt; sic moenia condunt.
Huic comitem Asbyten coniecta cuspide mittit,
Chloreaque Sybarimque Daretaque Thersilochumque,
Et sternacis equi lapsum cervice Thymoeten.
Ac velut Edoni Boreae cum spiritus alto
Insonat Aegaeo, sequiturque ad litora fluctus;
Qua venti incubuere, fugam dant nubila caelo:
Sic Turno, quacumque viam secat, agmina cedunt
Conversaeque ruunt acies; fert impetus ipsum,
Et cristam adverso curru quatit aura volantem.
Non tulit instantem Phegeus animisque frementem;
Obiecit sese ad currum, et spumantia frenis
Ora citatorum dextra detorsit equorum.
Dum trahitur pendetque iugis, hunc lata retectum
Lancea consequitur, rumpitque infixa bilicem
Loricam, et summum degustat volnere corpus.
Ille tamen clipeo obiecto conversus in hostem
Ibat, et auxilium ducto mucrone petebat:
Cum rota praecipitem et procursu concitus axis
Inpulit effunditque solo, Turnusque secutus
Imam inter galeam summi thoracis et oras
Abstulit ense caput, truncumque reliquit harenae.

Adque ea dum campis victor dat funera Turnus,
Interea Aenean Mnestheus et fidus Achates
Ascaniusque comes castris statuere cruentum,

Alternos longa nitentem cuspide gressus.
Saevit, et infracta luctatur harundine telum
Eripere, auxilioque viam, quae proxuma, poscit:
Ense secent lato volnus, telique latebram
Rescindant penitus, seseque in bella remittant.
Iamque aderat Phoebo ante alios dilectus Iapis
Iasides, acri quondam cui captus amore
Ipse suas artis, sua munera, laetus Apollo
Augurium citharamque dabat celerisque sagittas.
Ille, ut depositi proferret fata parentis,
Scire potestates herbarum usumque medendi
Maluit et mutas agitare inglorius artis.
Stabat acerba fremens, ingentem nixus in hastam,
Aeneas, magno iuvenum et maerentis Iuli
Concursu, lacrimis inmobilis. Ille retorto
Paeonium in morem senior succinctus amictu,
Multa manu medica Phoebique potentibus herbis
Nequiquam trepidat, nequiquam spicula dextra
Sollicitat prensatque tenaci forcipe ferrum.
Nulla viam Fortuna regit; nihil auctor Apollo
Subvenit; et saevos campis magis ac magis horror
Crebrescit, propiusque malumst. Iam pulvere caelum
Stare vident, subeuntque equites, et spicula castris
Densa cadunt mediis. It tristis ad aethera clamor
Bellantum iuvenum et duro sub Marte cadentum.
Hic Venus, indigno nati concussa dolore,
Dictamnum genetrix Cretaea carpit ab Ida,
Puberibus caulem foliis et flore comantem
Purpureo; non illa feris incognita capris
Gramina, cum tergo volucres haesere sagittae.
Hoc Venus, obscuro faciem circumdata nimbo,
Detulit; hoc fusum labris splendentibus amnem
Inficit, occulte medicans, spargitque salubris
Ambrosiae sucos et odoriferam panaceam.
Fovit ea volnus lympha longaevos Iapis
Ignorans, subitoque omnis de corpore fugit
Quippe dolor, omnis stetit imo volnere sanguis.
Iamque secuta manum, nullo cogente, sagitta

Excidit, adque novae rediere in pristina vires.
Arma citi properate viro! quid statis? Iapis
Conclamat, primusque animos accendit in hostem.
Non haec humanis opibus, non arte magistra
Proveniunt, neque te, Aenea, mea dextera servat;
Maior agit deus adque opera ad maiora remittit.
Ille avidus pugnae suras incluserat auro
Hinc adque hinc, oditque moras, hastamque coruscat.
Postquam habilis lateri clipeus loricaque tergost,
Ascanium fusis circum conplectitur armis,
Summaque per galeam delibans oscula fatur:
Disce, puer, virtutem ex me verumque laborem,
Fortunam ex aliis. Nunc te mea dextera bello
Defensum dabit, et magna inter praemia ducet.
Tu facito, mox cum matura adoleverit aetas,
Sis memor, et te animo repetentem exempla tuorum
Et pater Aeneas et avonculus excitet Hector.

Haec ubi dicta dedit, portis sese extulit ingens,
Telum inmane manu quatiens; simul agmine denso
Antheusque Mnestheusque ruunt, omnisque relictis
Turba fluit castris. Tum caeco pulvere campus
Miscetur, pulsuque pedum tremit excita tellus.
Vidit ab adverso venientis aggere Turnus,
Videre Ausonii, gelidusque per ima cucurrit
Ossa tremor; prima ante omnis Iuturna Latinos
Audiit adgnovitque sonum, et tremefacta refugit.
Ille volat, campoque atrum rapit agmen aperto.
Qualis ubi ad terras abrupto sidere nimbus
It mare per medium; miseris, heu, praescia longe
Horrescunt corda agricolis; dabit ille ruinas
Arboribus, stragemque satis; ruet omnia late;
Ante volant, sonitumque ferunt ad litora venti:
Talis in adversos ductor Rhoeteius hostis
Agmen agit; densi cuneis se quisque coactis
Adglomerant. Ferit ense gravem Thymbraeus Osirim,
Archetium Mnestheus, Epulonem obtruncat Achates,
Ufentemque Gyas; cadit ipse Tolumnius augur,

Primus in adversos telum qui torserat hostis.
Tollitur in caelum clamor, versique vicissim
Pulverulenta fuga Rutuli dant terga per agros.
Ipse neque aversos dignatur sternere Morti,
Nec pede congressos aequo nec tela ferentis
Insequitur; solum densa in caligine Turnum
Vestigat lustrans, solum in certamina poscit.
Hoc concussa metu mentem Iuturna virago
Aurigam Turni media inter lora Metiscum
Excutit, et longe lapsum temone relinquit;
Ipsa subit, manibusque undantis flectit habenas,
Cuncta gerens, vocemque et corpus et arma Metisci.
Nigra velut magnas domini cum divitis aedes
Pervolat et pinnis alta atria lustrat hirundo,
Pabula parva legens nidisque loquacibus escas;
Et nunc porticibus vacuis, nunc umida circum
Stagna sonat: similis medios Iuturna per hostis
Fertur equis, rapidoque volans obit omnia curru;
Iamque hic germanum, iamque hic ostentat ovantem;
Nec conferre manum patitur; volat avia longe.
Haud minus Aeneas tortos legit obvius orbis,
Vestigatque virum et disiecta per agmina magna
Voce vocat. Quotiens oculos coniecit in hostem,
Alipedumque fugam cursu temptavit equorum,
Aversos totiens currus Iuturna retorsit.
Heu, quid agat? Vario nequiquam fluctuat aestu,
Diversaeque vocant animum in contraria curae.
Huic Messapus, uti laeva duo forte gerebat
Lenta, levis cursu, praefixa hastilia ferro,
Horum unum certo contorquens dirigit ictu.
Substitit Aeneas, et se collegit in arma,
Poplite subsidens; apicem tamen incita summum
Hasta tulit, summasque excussit vertice cristas.
Tum vero adsurgunt irae; insidiisque subactus,
Diversos ubi sentit equos currumque referri,
Multa Iovem et laesi testatus foederis aras,
Iam tandem invadit medios, et Marte secundo

Terribilis saevam nullo discrimine caedem
Suscitat, irarumque omnis effundit habenas.

Quis mihi nunc tot acerba deus, quis carmine caedes
Diversas, obitumque ducum, quos aequore toto
Inque vicem nunc Turnus agit, nunc Troius heros,
Expediat? tanton placuit concurrere motu,
Iuppiter, aeterna gentis in pace futuras?
Aeneas Rutulum Sucronem, — ea prima ruentis
Pugna loco statuit Teucros — haud multa morantem,
Excipit in latus, et, qua fata celerrima, crudum
Transadigit costas et cratis pectoris ensem.
Turnus equo deiectum Amycum fratremque Diorem,
Congressus pedes, hunc venientem cuspide longa,
Hunc mucrone ferit, curruque abscisa duorum
Suspendit capita, et rorantia sanguine portat.
Ille Talon Tanaimque neci fortemque Cethegum,
Tris uno congressu, et maestum mittit Oniten,
Nomen Echionium matrisque genus Peridiae;
Hic fratres Lycia missos et Apollinis agris,
Et iuvenem exosum nequiquam bella Menoeten,
Arcada, piscosae cui circum flumina Lernae
Ars fuerat pauperque domus, nec nota potentum
Munera, conductaque pater tellure serebat.
Ac velut inmissi diversis partibus ignes
Arentem in silvam et virgulta sonantia lauro;
Aut ubi decursu rapido de montibus altis
Dant sonitum spumosi amnes, et in aequora currunt
Quisque suum populatus iter: non segnius ambo
Aeneas Turnusque ruunt per proelia; nunc, nunc
Fluctuat ira intus; rumpuntur nescia vinci
Pectora; nunc totis in volnera viribus itur.
Murranum hic, atavos et avorum antiqua sonantem
Nomina, per regesque actum genus omne Latinos,
Praecipitem scopulo adque ingentis turbine saxi
Excutit, effunditque solo; hunc lora et iuga subter
Provolvere rotae; crebro super ungula pulsu

Incita nec domini memorum proculcat equorum.
Ille ruenti Hyllo animisque inmane frementi
Occurrit, telumque aurata ad tempora torquet:
Olli per galeam fixo stetit hasta cerebro.
Dextera nec tua te, Graium fortissime, Cretheu,
Eripuit Turno; nec di texere Cupencum,
Aenea veniente, sui; dedit obvia ferro
Pectora, nec misero clipei mora profuit aerei.
Te quoque Laurentes viderunt, Aeole, campi
Oppetere et late terram consternere tergo;
Occidis, Argivae quem non potuere phalanges
Sternere, nec Priami regnorum eversor Achilles;
Hic tibi mortis erant metae, domus alta sub Ida,
Lyrnesi domus alta, solo Laurente sepulchrum.
Totae adeo conversae acies, omnesque Latini,
Omnes Dardanidae, Mnestheus, acerque Serestus,
Et Messapus ecum domitor, et fortis Asilas,
Tuscorumque phalanx, Euandrique Arcades alae,
Pro se quisque viri summa nituntur opum vi;
Nec mora, nec requies; vasto certamine tendunt.

Hic mentem Aeneae genetrix pulcherrima misit,
Iret ut ad muros, urbique adverteret agmen
Ocius, et subita turbaret clade Latinos.
Ille, ut vestigans diversa per agmina Turnum
Huc adque huc acies circumtulit, aspicit urbem
Immunem tanti belli adque inpune quietam.
Continuo pugnae accendit maioris imago;
Mnesthea Sergestumque vocat fortemque Serestum
Ductores, tumulumque capit, quo cetera Teucrum
Concurrit legio, nec scuta aut spicula densi
Deponunt. Celso medius stans aggere fatur:
Ne qua meis esto dictis mora; Iuppiter hac stat;
Neu quis ob inceptum subitum mihi segnior ito.
Urbem hodie, caussam belli, regna ipsa Latini,
Ni frenum accipere et victi parere fatentur,
Eruam, et aequa solo fumantia culmina ponam.
Scilicet exspectem, libeat dum proelia Turno

Nostra pati, rursusque velit concurrere victus?
Hoc caput, o cives, haec belli summa nefandi.
Ferte faces propere, foedusque reposcite flammis.
Dixerat, adque animis pariter certantibus omnes
Dant cuneum, densaque ad muros mole feruntur.
Scalae inproviso subitusque adparuit ignis.
Discurrunt alii ad portas primosque trucidant,
Ferrum alii torquent et obumbrant aethera telis.
Ipse inter primos dextram sub moenia tendit
Aeneas, magnaque incussat voce Latinum,
Testaturque deos, iterum se ad proelia cogi,
Bis iam Italos hostis, haec iam altera foedera rumpi.
Exoritur trepidos inter discordia civis:
Urbem alii reserare iubent et pandere portas
Dardanidis, ipsumque trahunt in moenia regem;
Arma ferunt alii et pergunt defendere muros:
Inclusas ut cum latebroso in pumice pastor
Vestigavit apes, fumoque inplevit amaro;
Illae intus trepidae rerum per cerea castra
Discurrunt, magnisque acuunt stridoribus iras;
Volvitur ater odor tectis; tum murmure caeco
Intus saxa sonant; vacuas it fumus ad auras.

Accidit haec fessis etiam fortuna Latinis,
Quae totam luctu concussit funditus urbem.
Regina ut tectis venientem prospicit hostem,
Incessi muros, ignis ad tecta volare,
Nusquam acies contra Rutulas, nulla agmina Turni:
Infelix pugnae iuvenem in certamine credit
Exstinctum, et, subito mentem turbata dolore,
Se caussam clamat crimenque caputque malorum,
Multaque per maestum demens effata furorem,
Purpureos moritura manu discindit amictus,
Et nodum informis leti trabe nectit ab alta.
Quam cladem miserae postquam accepere Latinae,
Filia prima manu flavos Lavinia crinis
Et roseas laniata genas, tum cetera circum
Turba, furit; resonant late plangoribus aedes.

Hinc totam infelix volgatur fama per urbem.
Demittunt mentes; it scissa veste Latinus,
Coniugis attonitus fatis urbisque ruina,
Canitiem inmundo perfusam pulvere turpans,
Multaque se incussat, qui non acceperit ante
Dardanium Aenean, generumque adsciverit ultro.

Interea extremo bellator in aequore Turnus
Palantis sequitur paucos iam segnior, adque
Iam minus adque minus successu laetus equorum.
Attulit hunc illi caecis terroribus aura
Commixtum clamorem, arrectasque inpulit auris
Confusae sonus urbis et inlaetabile murmur.
Ei mihi! quid tanto turbantur moenia luctu?
Quisve ruit tantus diversa clamor ab urbe?
Sic ait, adductisque amens subsistit habenis.
Adque huic, in faciem soror ut conversa Metisci
Aurigae currumque et equos et lora regebat,
Talibus occurrit dictis: Hac, Turne, sequamur
Troiugenas, qua prima viam victoria pandit;
Sunt alii, qui tecta manu defendere possint.
Ingruit Aeneas Italis et proelia miscet,
Et nos saeva manu mittamus funera Teucris.
Nec numero inferior, pugnae nec honore recedes.
Turnus ad haec:
O soror, et dudum adgnovi, cum prima per artem
Foedera turbasti teque haec in bella dedisti,
Et nunc nequiquam fallis dea. Sed quis Olympo
Demissam tantos voluit te ferre laboris?
An fratris miseri letum ut crudele videres?
Nam quid ago? aut quae iam spondet Fortuna salutem?
Vidi oculos ante ipse meos me voce vocantem
Murranum, quo non superat mihi carior alter,
Oppetere ingentem adque ingenti volnere victum.
Occidit infelix, ne nostrum dedecus Ufens
Aspiceret; Teucri potiuntur corpore et armis.
Exscindine domos, id rebus defuit unum,

Perpetiar? dextra nec Drancis dicta refellam?
Terga dabo, et Turnum fugientem haec terra videbit?
Usque adeone mori miserumst? Vos o mihi Manes
Este boni, quoniam Superis aversa voluntas.
Sancta ad vos anima, adque istius inscia culpae
Descendam, magnorum haud umquam indignus avorum.

Vix ea fatus erat: medios volat, ecce, per hostis
Vectus equo spumante Saces, adversa sagitta
Saucius ora, ruitque inplorans nomine Turnum:
Turne, in te suprema salus; miserere tuorum.
Fulminat Aeneas armis, summasque minatur
Deiecturum arces Italum excidioque daturum;
Iamque faces ad tecta volant. In te ora Latini,
In te oculos referunt; mussat rex ipse Latinus,
Quos generos vocet, aut quae sese ad foedera flectat.
Praeterea regina, tui fidissima, dextra
Occidit ipsa sua, lucemque exterrita fugit.
Soli pro portis Messapus et acer Atinas
Sustentant aciem. Circum hos utrimque phalanges
Stant densae, strictisque seges mucronibus horret
Ferrea: tu currum deserto in gramine versas.
Opstipuit varia confusus imagine rerum
Turnus, et optutu tacito stetit. Aestuat ingens
Uno in corde pudor mixtoque insania luctu
Et furiis agitatus amor et conscia virtus.
Ut primum discussae umbrae et lux reddita menti,
Ardentis oculorum orbis ad moenia torsit
Turbidus, eque rotis magnam respexit ad urbem.
Ecce autem, flammis inter tabulata volutus
Ad caelum undabat vertex turrimque tenebat,
Turrim, compactis trabibus quam eduxerat ipse
Subdideratque rotas pontisque instraverat altos.
Iam iam fata, soror, superant; absiste morari;
Quo deus et quo dura vocat Fortuna, sequamur.
Stat conferre manum Aeneae, stat, quidquid acerbist,

Morte pati; neque me indecorem, germana, videbis
Amplius. Hunc, oro, sine me furere ante furorem.
Dixit, et e curru saltum dedit ocius arvis,
Perque hostis, per tela ruit, maestamque sororem
Deserit, ac rapido cursu media agmina rumpit.
Ac veluti montis saxum de vertice praeceps
Cum ruit, avolsum vento, seu turbidus imber
Proluit, aut annis solvit sublapsa vetustas;
Fertur in abruptum magno mons inprobus actu,
Exsultatque solo, silvas, armenta, virosque
Involvens secum: disiecta per agmina Turnus
Sic urbis ruit ad muros, ubi pluruma fuso
Sanguine terra madet, striduntque hastilibus aurae;
Significatque manu, et magno simul incipit ore:
Parcite iam, Rutuli, et vos tela inhibete, Latini;
Quaecumquest Fortuna, meast; me verius unum
Pro vobis foedus luere, et decernere ferro.
Discessere omnes medii, spatiumque dedere.

At pater Aeneas, audito nomine Turni,
Deserit et muros, et summas deserit arces,
Praecipitatque moras omnis, opera omnia rumpit,
Laetitia exsultans, horrendumque intonat armis:
Quantus Athos, aut quantus Eryx, aut ipse, coruscis
Cum fremit ilicibus, quantus, gaudetque nivali
Vertice se attollens pater Appenninus ad auras.
Iam vero et Rutuli certatim et Troes et omnes
Convertere oculos Itali, quique alta tenebant
Moenia, quique imos pulsabant ariete muros,
Armaque deposuere umeris. Stupet ipse Latinus
Ingentis, genitos diversis partibus orbis,
Inter se coiisse viros et cernere ferro.
Adque illi, ut vacuo patuerunt aequore campi,
Procursu rapido, coniectis eminus hastis,
Invadunt Martem clipeis adque aere sonoro.
Dat gemitum tellus; tum crebros ensibus ictus
Congeminant; fors et virtus miscentur in unum.
Ac velut ingenti Sila summove Taburno

Cum duo conversis inimica in proelia tauri
Frontibus incurrunt; pavidi cessere magistri;
Stat pecus omne metu mutum, mussantque iuvencae,
Quis nemori inperitet, quem tota armenta sequantur;
Illi inter sese multa vi volnera miscent,
Cornuaque obnixi infigunt, et sanguine largo
Colla armosque lavant; gemitu nemus omne remugit:
Non aliter Tros Aeneas et Daunius heros
Concurrunt clipeis; ingens fragor aethera conplet.
Iuppiter ipse duas aequato examine lances
Sustinet, et fata inponit diversa duorum,
Quem damnet labor, et quo vergat pondere letum.
Emicat hic, inpune putans, et corpore toto
Alte sublatum consurgit Turnus in ensem,
Et ferit. Exclamant Troes trepidique Latini,
Arrectaeque amborum acies. At perfidus ensis
Frangitur, in medioque ardentem deserit ictu,
Ni fuga subsidio subeat. Fugit ocior Euro,
Ut capulum ignotum dextramque aspexit inermem.
Famast, praecipitem, cum prima in proelia iunctos
Conscendebat equos, patrio mucrone relicto,
Dum trepidat, ferrum aurigae rapuisse Metisci;
Idque diu, dum terga dabant palantia Teucri,
Suffecit; postquam arma dei ad Volcania ventumst,
Mortalis mucro, glacies ceu futilis, ictu
Dissiluit; fulva resplendet fragmen harena.
Ergo amens diversa fuga petit aequora Turnus,
Et nunc huc, inde huc incertos inplicat orbis;
Undique enim densa Teucri inclusere corona,
Adque hinc vasta palus, hinc ardua moenia cingunt.

Nec minus Aeneas, quamquam tardante sagitta
Interdum genua inpediunt, cursumque recussant,
Insequitur, trepidique pedem pede fervidus urguet:
Inclusum veluti siquando flumine nactus
Cervom aut puniceae saeptum formidine pinnae
Venator cursu canis et latratibus instat;
Ille autem, insidiis et ripa territus alta,

Mille fugit refugitque vias; at vividus Umber
Haeret hians, iam iamque tenet, similisque tenenti
Increpuit malis, morsuque elusus inanist.
Tum vero exoritur clamor, ripaeque lacusque
Responsant circa, et caelum tonat omne tumultu.
Ille simul fugiens Rutulos simul increpat omnis,
Nomine quemque vocans, notumque efflagitat ensem.
Aeneas mortem contra praesensque minatur
Exitium, si quisquam adeat, terretque trementis,
Excisurum urbem minitans, et saucius instat.
Quinque orbis explent cursu, totidemque retexunt
Huc illuc; neque enim levia aut ludicra petuntur
Praemia, sed Turni de vita et sanguine certant.
Forte sacer Fauno foliis oleaster amaris
Hic steterat, nautis olim venerabile lignum,
Servati ex undis ubi figere dona solebant
Laurenti divo et votas suspendere vestes;
Sed stirpem Teucri nullo discrimine sacrum
Sustulerant, puro ut possent concurrere campo.
Hic hasta Aeneae stabat; huc impetus illam
Detulerat, fixam et lenta in radice tenebat.
Incubuit voluitque manu convellere ferrum
Dardanides, teloque sequi, quem prendere cursu
Non poterat. Tum vero amens formidine Turnus,
Faune, precor, miserere, inquit, tuque optuma ferrum
Terra tene, colui vestros si semper honores,
Quos contra Aeneadae bello fecere profanos.
Dixit, opemque dei non cassa in vota vocavit.
Namque diu luctans lentoque in stirpe moratus
Viribus haud ullis valuit discludere morsus
Roboris Aeneas. Dum nititur acer et instat,
Rursus in aurigae faciem mutata Metisci
Procurrit fratrique ensem dea Daunia reddit.
Quod Venus audaci Nymphae indignata licere,
Accessit, telumque alta ab radice revellit.
Olli sublimes, armis animisque refecti,
Hic gladio fidens, hic acer et arduus hasta,
Adsistunt contra certamine Martis anheli.

Iunonem interea Rex omnipotentis Olympi
Adloquitur, fulva pugnas de nube tuentem:
Quae iam finis erit, coniunx? quid denique restat?
Indigetem Aenean scis ipsa, et scire fateris,
Deberi caelo, fatisque ad sidera tolli.
Quid struis? aut qua spe gelidis in nubibus haeres?
Mortalin decuit violari volnere divom?
Aut ensem — quid enim sine te Iuturna valeret? —
Ereptum reddi Turno, et vim crescere victis?
Desine iam tandem, precibusque inflectere nostris;
Nec te tantus edat tacitam dolor, et mihi curae
Saepe tuo dulci tristes ex ore recursent.
Ventum ad supremumst. Terris agitare vel undis
Troianos potuisti, infandum accendere bellum,
Deformare domum, et luctu miscere hymenaeos:
Ulterius temptare veto. Sic Iuppiter orsus;
Sic dea submisso contra Saturnia voltu:
Ista quidem quia nota mihi tua, magne, voluntas,
Iuppiter, et Turnum et terras invita reliqui;
Nec tu me aeria solam nunc sede videres
Digna indigna pati, sed flammis cincta sub ipsa
Starem acie traheremque inimica in proelia Teucros.
Iuturnam misero, fateor, succurrere fratri
Suasi, et pro vita maiora audere probavi;
Non ut tela tamen, non ut contenderet arcum;
Adiuro Stygii caput inplacabile fontis,
Una superstitio superis quae reddita divis.
Et nunc cedo equidem, pugnasque exosa relinquo.
Illud te, nulla fati quod lege tenetur,
Pro Latio obtestor, pro maiestate tuorum:
Cum iam conubiis pacem felicibus, esto,
Conponent, cum iam leges et foedera iungent,
Ne vetus indigenas nomen mutare Latinos,
Neu Troas fieri iubeas Teucrosque vocari,
Aut vocem mutare viros, aut vertere vestem.
Sit Latium, sint Albani per saecula reges,
Sit Romana potens Itala virtute propago;
Occidit, occideritque sinas cum nomine Troia.

Olli subridens hominum rerumque repertor:
Es germana Iovis Saturnique altera proles:
Irarum tantos volvis sub pectore fluctus!
Verum age et inceptum frustra submitte furorem:
Do, quod vis, et me victusque volensque remitto.
Sermonem Ausonii patrium moresque tenebunt,
Utquest, nomen erit; commixti corpore tantum
Subsident Teucri. Morem ritusque sacrorum
Adiciam faciamque omnis uno ore Latinos.
Hinc genus Ausonio mixtum quod sanguine surget,
Supra homines, supra ire deos pietate videbis,
Nec gens ulla tuos aeque celebrabit honores.
Adnuit his Iuno, et mentem laetata retorsit.
Interea excedit caelo, nubemque relinquit.

His actis aliud Genitor secum ipse volutat,
Iuturnamque parat fratris dimittere ab armis.
Dicuntur geminae pestes cognomine Dirae,
Quas et Tartaream Nox intempesta Megaeram
Uno eodemque tulit partu, paribusque revinxit
Serpentum spiris, ventosasque addidit alas.
Hae Iovis ad solium saevique in limine regis
Adparent, acuuntque metum mortalibus aegris,
Siquando letum horrificum morbosque deum rex
Molitur, meritas aut bello territat urbes.
Harum unam celerem demisit ab aethere summo
Iuppiter, inque omen Iuturnae occurrere iussit.
Illa volat, celerique ad terram turbine fertur.
Non secus, ac nervo per nubem inpulsa sagitta,
Armatam saevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, sive Cydon, telum inmedicabile, torsit,
Stridens et celeris incognita transilit umbras:
Talis se sata Nocte tulit, terrasque petivit.
Postquam acies videt Iliacas adque agmina Turni,
Alitis in parvae subitam collecta figuram,
Quae quondam in bustis aut culminibus desertis
Nocte sedens serum canit inportuna per umbras;
Hanc versa in faciem Turni se pestis ob ora

Fertque refertque sonans, clipeumque everberat alis.
Illi membra novos solvit formidine torpor,
Arrectaeque horrore comae, et vox faucibus haesit.
At, procul ut Dirae stridorem adgnovit et alas,
Infelix crinis scindit Iuturna solutos,
Unguibus ora soror foedans et pectora pugnis:
Quid nunc te tua, Turne, potest germana iuvare?
Aut quid iam durae superat mihi? qua tibi lucem
Arte morer? talin possum me opponere monstro?
Iam iam linquo acies. Ne me terrete timentem,
Obscenae volucres; alarum verbera nosco
Letalemque sonum; nec fallunt iussa superba
Magnanimi Iovis. Haec pro virginitate reponit?
Quo vitam dedit aeternam? cur mortis ademptast
Condicio? possem tantos finire dolores
Nunc certe, et misero fratri comes ire per umbras.
Inmortalis ego? aut quicquam mihi dulce meorum
Te sine, frater, erit? O quae satis alta dehiscat
Terra mihi, Manisque deam demittat ad imos?
Tantum effata, caput glauco contexit amictu
Multa gemens, et se fluvio dea condidit alto.

Aeneas instat contra telumque coruscat
Ingens arboreum, et saevo sic pectore fatur:
Quae nunc deinde morast? aut quid iam, Turne, retractas?
Non cursu, saevis certandumst comminus armis.
Verte omnis tete in facies, et contrahe, quidquid
Sive animis sive arte vales; opta ardua pinnis
Astra sequi, clausumque cava te condere terra.
Ille caput quassans: Non me tua fervida terrent
Dicta, ferox; di me terrent et Iuppiter hostis.
Nec plura effatus, saxum circumspicit ingens,
Saxum anticum, ingens, campo quod forte iacebat,
Limes agro positus, litem ut discerneret arvis;
Vix illud lecti bis sex cervice subirent,
Qualia nunc hominum producit corpora tellus;
Ille manu raptum trepida torquebat in hostem,

Altior insurgens et cursu concitus heros.
Sed neque currentem se nec cognoscit euntem,
Tollentemve manu saxumque inmane moventem;
Genua labant, gelidus concrevit frigore sanguis.
Tum lapis ipse viri, vacuum per inane volutus,
Nec spatium evasit totum, neque pertulit ictum.
Ac velut in somnis, oculos ubi languida pressit
Nocte quies, nequiquam avidos extendere cursus
Velle videmur, et in mediis conatibus aegri
Succidimus; non lingua valet, non corpore notae
Sufficiunt vires, nec vox aut verba secuntur:
Sic Turno, quacumque viam virtute petivit,
Successum dea dira negat. Tum pectore sensus
Vertuntur varii. Rutulos adspectat et urbem,
Cunctaturque metu, telumque instare tremescit;
Nec, quo se eripiat, nec, qua vi tendat in hostem,
Nec currus usquam videt aurigamque sororem.
Cunctanti telum Aeneas fatale coruscat,
Sortitus fortunam oculis, et corpore toto
Eminus intorquet. Murali concita numquam
Tormento sic saxa fremunt, nec fulmine tanti
Dissultant crepitus. Volat atri turbinis instar
Exitium dirum hasta ferens, orasque recludit
Loricae et clipei extremos septemplicis orbis.
Per medium stridens transit femur. Incidit ictus
Ingens ad terram duplicato poplite Turnus.
Consurgunt gemitu Rutuli, totusque remugit
Mons circum, et vocem late nemora alta remittunt.
Ille humilis supplexque oculos dextramque precantem
Protendens, Equidem merui, nec deprecor, inquit;
Utere sorte tua. Miseri te siqua parentis
Tangere cura potest, oro, — fuit et tibi talis
Anchises genitor — Dauni miserere senectae,
Et me, seu corpus spoliatum lumine mavis,
Redde meis. Vicisti, et victum tendere palmas
Ausonii videre; tuast Lavinia coniunx;
Ulterius ne tende odiis. Stetit acer in armis

Aeneas, volvens oculos, dextramque repressit;
Et iam iamque magis cunctantem flectere sermo
Coeperat, infelix umero cum adparuit alto
Balteus, et notis fulserunt cingula bullis
Pallantis pueri, victum quem volnere Turnus
Straverat adque umeris inimicum insigne gerebat.
Ille, oculis postquam saevi monumenta doloris
Exuviasque hausit, furiis accensus, et ira
Terribilis: Tune hinc spoliis indute meorum
Eripiare mihi? Pallas te hoc volnere, Pallas
Immolat, et poenam scelerato ex sanguine sumit.
Hoc dicens ferrum adverso sub pectore condit
Fervidus. Ast illi solvontur frigore membra,
Vitaque cum gemitu fugit indignata sub umbras.

P. VERGILI MARONIS
AENEIDOS LIB. XII EXPL. FELICITER.

ORTHOGRAPHIA VERGILIANA.

ORTHOGRAPHIA VERGILIANA.

A littera in compositis *attractare, detractare* et *adspargine* servata; vid. Var. Lectt. ad Ge. III, 57. 419. Aen. III, 534. adde Arntzen. ad Panegyr. pag. 605. Duker. ad Flor. I, 22. Oudendorp. ad Frontin. I, 1, 9. et ad Appulei. Met. pag. 525. Kritz. ad Sallust. Iug. 53, 8.

A interiectio ubique in Mediceo, Romano aliisque optimis libris sine adspiratione scribitur; vid. Ecl. II, 60. 69. VI, 47. 52. 77. X, 47—49. Idem volunt veteres Grammatici; vid. Heins. ad Ecl. I, 15. et Hand. Tursell. Vol. I. p. 211. sqq. Contra Palatinus, deterioris orthographiae auctor, ubique habet *Ah*. Ambrogius quidem *Ah* etiam in Romano se invenisse testatur Ecl. II, 60. et X, 47.; sed, qua est oscitantia, non vidit priore loco in Rom. legi *adeo mens* pro *a demens;* itaque Bottario potius fidem habebimus ad Ecl. VI, 47. affirmanti, ita *A* ubique exstare in Rom. Nunc scribit Schulzius meus, et Ecl. X, 47. et I, 15. et ceteris locis *A* exaratum esse in Rom.

AB. Vide Quaest. Virgil. I. et infra ADSIMILATIO §. 18.

ABLATIVUS III. Declinat. in ...*i* terminatus. Vid. V. L. ad Ge. I, 13. IV, 165. cf. Servii Ars Grammat. pag. 499. vid. etiam quos laudat Weichert. Poet. Latt. Reliqu. p. 56.

ACCUSATIVUS Singular. I. Declinat. Nominum propriorum in ...*as* aut ...*es* desinentium. Vid. Quaest. Virgil. III, 1. 2.

ACCUSATIVUS in ...*om*. Vid. LITTERAE SIBI INSIDENTES §. 4. et 6.

ACCUSATIVUS Singular. III. Declinat. Nominum propriorum in ...*is* desinentium. Vid. Quaest. Virgil. III, 3.

ACCUSATIVUS Plural. III. Declinat. in ...*es* et ...*is* terminatus.

1. Quantum titubatum sit in terminatione Accusativi Plural. tertiae Declinationis, satis constat. Quid igitur? num aeque fluctuasse Vergilium in simillimis iisdemque saepe vocabulis censebimus, ac factum videmus a librariis et iis, Grammaticos dico et Editores, qui, quomodo ex his tricis se expedirent, non videntes, turbas non composuerunt, sed auxerunt? Nota est lex illa, quae Accusativum Pluralis eorum Nominum, quae Genitivum in ...*ium* mittunt, in ...*is* terminari iubet. At in libris et scriptis et impressis is casus modo ...*es*, modo ...*is* habet. Fuerunt et inter veteres et inter recentiores, qui hanc inconstantiam ipsius Vergilii fuisse dictitarent, qui acri nescio quo aurium iudicio confisus modo hanc, modo illam terminationem praeferret. Vellem docuissent illi causas ac rationes illius aurium elegantiae. Qui ubi viderint, aut eadem aut inter se simillima varie scribi in vetustis codicibus eosque etiam ipsos in ea re inter se crebro discrepare, nescient iam, Vergiliusne an librarii auribus usi fuerint eruditioribus. Sed multum profecerimus, si causas tantae dissensionis indagaverimus. Primum igitur tenendum, facillimam fuisse litterae *i* cum *e* permutationem, quod admodum similes sunt inter se hae litterae in veterrimis libris mss., ut specimina scripturae ex ipso Mediceo a Fogginio pag. XV., tum ab aliis ex aliis codd. prolata luculenter indicant. Tum ipsi librarii quodam quasi odio insectati sunt litteram *i*; cuius rei causam puto in eo fuisse positam, quod inferior aetas sonum huius litterae ita videtur corrupisse, ut prope idem esset, qui litterae *e*. *) Quod ut appareat, satis erit, ea commemorasse, quae ipse Fogginius ad calcem Vergilii Medicei attulit, pleraque a manu emendatrice in ipso codice correcta. Ecl. VIII, 73. triplic*e*. IX, 25. fer*e*t pro fer*i*t. ib. 54. Moer*e*m. Ge. I, 309. Bal*i*aris temere mutatur in Bal*e*aris. ib. 472. vid*e*mus pro vid*i*mus. II, 67. Chaoni*e*que patris. 304. fort*e*m pro furt*i*m. 309. p*e*cea Fogginio videtur primo scriptum fuisse pro p*i*cea. III, 333. sicub*e* pro sicub*i*. ib. 517. *e*t pro *i*t. IV, 294. iac*i*t stulte mutatur in iac*e*t. Aen. I, 123. r*e*mis pro r*i*mis. 490. agm*e*na pro agm*i*na. 622. d*e*cione pro d*i*cione. II, 540. mentir*e*s pro mentir*i*s. III, 620. sp*e*rabile pro sp*i*rabile. IV, 31. d*e*lecta pro d*i*lecta. 573.

---

*) De Fragm. Vatic. ita scribit Schulzius ad Aen. I, 236.: litteram *i* tenui admodum discrimine a littera *e* distingui in eo codice, multisque locis illam a posteriore manu in hanc converti.

cons*e*dite pro cons*i*dite. 665. *et* pro *it*. 689. def*e*cit pro def*i*cit. 705. d*e*lapsus pro d*i*lapsus. VII, 221. lim*e*na pro lim*i*na. 267. reg*e* pro reg*i*. 733. ab*e*bis pro ab*i*bis. VIII, 649. indignant*e* pro indignant*i*. IX, 99. ol*e*m pro ol*i*m. 236. fer*e*mus pro fer*i*mus. 599. mort*e* pro mort*i*. 664. *et* pro *it*. 686. vers*e* pro vers*i*. 733. mitt*e*t pro mitt*i*t. 803. Ir*e*m pro Ir*i*m. X, 290. sp*i*culatus pro sp*e*culatus. 330. part*e*m pro part*i*m. 401. d*e*rexerat pro d*i*rexerat. 785. transi*e*t pro transi*i*t. 788. trepidant*e* pro trepidant*i*. 842. ingent*e* pro ingent*i*, hoc a priore manu profectum, illud a correctore. XI, 184. *e*t pro *i*n. 347. sin*e*stros pro sin*i*stros. 366. ab*e* pro ab*i*. 491. praec*e*pit pro praec*i*pit. 591. violar*e*t pro violar*i*t. 663. agm*e*na pro agm*i*na. XII, 249. aliger*e* pro aliger*i*. 304. fer*e*t pro fer*i*t. 330. proter*e*t pro proter*i*t. 418. inf*e*cit pro inf*i*cit. 515. Perid*i*ae perperam in Perid*e*ae mutatum. 634. nequ*e*quam pro nequ*i*quam. Multo plura inveniet, qui omnem variantium lectionum farraginem ex hoc codice a me enotatam in quarta Vergilii Heyniani editione perlustrare velit. Illud vero maxime operae pretium est videre, quoties librarii ipsam illam Accusativi terminationem ...*is* mutarint in ...*es*, de quo infra dicetur.

2. Sed quam infesti illi huic formae fuerint, multo etiam clarius apparet ex eo, quod caeco quodam studio abrepti saepe Nominativos quoque aut etiam Genitivos in ...*is* exeuntes ridicule corruperunt. Afferam huius quoque rei exempla quaedam ex Mediceo, quae facile augeri possunt. Ge. I, 426. „neque insidiis noct*es* capiere serenae.“ II, 533. „sic fort*es* Etruria crevit.“ IV, 156. „Venturaeque hiem*es* memores.“ 564. „ignobil*es* oti.“ Aen. VI, 138. „hunc tegit omn*es* lucus.“ VII, 728. amn*es*que vadosi Accola.“ X, 806. „aut amn*es* ripis“ pro Genitivo *amnis*. XI, 151. „Et via vix tandem voc*es* laxata dolore est.“ 343. „nostrae nec voc*es* egentem.“ 383. „meque timor*es* Argue.“ XII, 444. „omn*es*que relictis Turba fluit castris.“ 546. „Hic tibi mort*es* erant metae.“ IV, 41. „inhospita Syrt*es*.“ VII, 302. „Quid Syrt*es* — Profuit?“ Hinc vitiose olim legebatur Ecl. IX, 9.: „ad *veteris* iam fracta cacumina *fagi*.“ Servavit veram lectionem *fagos* unus Mediceus; nempe *veteris* Genitivum esse putarant librarii. Foedius etiam vitium item unius libri ms. ope nuper sustulit Zumptius Cic. Off. II, 10, 37.: „nam et voluptates, blandissimae dominae, m a i o r i s   p a r t i s   a n i m o s a virtute detorquent.“ uti scribendum esse multo ante vidit Chapmannus; antea legebatur *maiores partes animi*. Taceo, quam saepe Accusativi in ...*is* terminati in Accusativum Singularis numeri conversi sint; cf. Var. Lectt. ad Aen. II, 804. V, 359. XII, 232. Sed ut etiam aliis in codicibus librarios pariter peccasse intelligatur, addam ex Romano quaedam iis, quae modo ex Mediceo protuli, simillima: Ecl. V, 10. Phyllid*es* pro Phyllid*is*. ib. 58. alacr*es* pro Nominat. Singul. alacr*is*. Ge. I, 22. alit*es* pro alit*is*.

ib. 242. sublimes pro Nominat. Singul. sublimis. II, 428. opes pro opis. III, 73. gentes pro Genitivo gentis. Aen. VI, 167. insignes pro Nominat. Singul. insignis. Denique Ge. IV, 297. pro artis, quod fit ab artus, in eodem legitur artes! In Vatic. Aen. IV, 61. candentes pro Genitivo candentis.

3. In ipsis autem eiusmodi vitiis saepe sunt certissima veri vestigia; aut quis non videat, cum Aen. XI, 298. in Medic. scriptum sit a pr. m.: „ceu saxa morantur Cum *rapidus amnis*,“ pro *rapidos*, non *amnes* a librario mutatum esse in *amnis*, sed cum *amnis* in vetere illo, unde transscribebat, exemplari invenisset, Nominativo *amnis*, ut ille quidem rebatur, etiam Adiectivum accommodandum putasse; aut cum Aen. IV, 34. pro *Manes* in Vaticano a m. pr. scriptum sit *amnis*, male hoc ab altera manu mutatum esse in *Manes*, cum ipsa illa vitiosa lectio veram et antiquam fuisse *Manis* probet; similiter in eodem Aen. IV, 490. *movit samnis* pro *movet manis*. Aen. V, 62. quum in Mediceo exstet *innabis*, id non ex *in naves*, sed ex *in navis* ortum patet; constat autem *v* saepe transisse in *b*, et contra *b* in *v*, ut in cod. Rom. Aen. IV, 57. „lectas de more *videntis*“ pro *bidentis*. Ge. III, 152. *horribili* scriptum est a m. pr. pro *horribilis*, et Aen. X, 194. aequali item a m. pr. pro aequalis. Aen. X, 465. pro *inanis* primo scriptum fuerat *in annis*, et Ge. IV, 105. *in stabulis* pro *instabilis*, et *maris* pro *naris* Aen. VI, 497. In Rom. Ecl. II, 47. legitur: „*Palletis* violas“ pro *Pallentis*; in eodem Ge. II, 217. pro volucris scribitur *lucoris*, et Aen. V, 265. pro „*palantis* Troas“ exstat *Pallantis Tr.* Quod est in Medic. Aen. X, 571. „Quadriiugis in equis (hoc a m. pr.) adversaque pectora tendit,“ ostendere videtur, *quadriiugis* a librario pro Ablativo esse habitum.

4. Quam inimici fuerint vel librarii vel Grammatici antiquiori isti Accusativorum terminationi, testatur Mediceus, — nam de aliis nihil possumus affirmare *), — in quo multis locis ...*is*, quod primo scriptum fuerat, mutatur in ...*es*. Factum hoc est in voc. *artis* Aen. VI, 663. in *auris* Aen. II, 119. IV, 428. XII, 618. in *cratis* Ge. IV, 214. *gentis* Aen. XII, 504. *hostis* Aen. X, 398. *ignis* Aen. VIII, 267. *Manis* Aen. VI, 119. 506. XII, 884. *montis* Aen. XI, 810. *partis* Aen. VII, 69. X, 717. XI, 748. *viris* Aen. V, 415. 466. X, 786. XI, 71. crebrius etiam in Adiectivis et Participiis; in *agrestis* Ge. I, 41. *anilis* Aen. IX, 489. *ardentis* Aen. XII, 670. *audentis* Aen. X, 284. *celeris* Aen. VII, 811. *euntis* Aen. V, 777. *exsortis* Aen. VI, 428. *ferocis* Aen. VII, 384. *fortis* Ge. III, 50. *insontis* Aen. III, 249. *omnis* Aen. XII, 837. *palantis* Aen. XI, 734. *patentis* Aen. XI, 879. *rigentis* Aen. XI, 72. *ruentis*

---

*) Possumus tamen nunc de Vaticano; vid. quae supra pag. 382. not. scripsimus.

Aen. IX, 727. *spirantis* Aen. IX, 645. *surgentis* Ge. III, 29. *tenentis* Aen. VI, 788. *tenuis* Aen. VI, 292. *torrentis* Aen. X, 114. *trementis* Aen. XII, 761. *viridis* Ge. IV, 121. Rarissime contra aut numquam ...*es* conversum est in ...*is* in Mediceo; duobus id locis factum vidi, sed utroque falsus videtur Fogginius. Nam cum Aen. I, 375. ita sit scriptum: „si vestras forte per AU STRES,“ inter emendanda pag. 446. haec legimus: „AU'STRES. In Cod. AU'STRIS, litteris *S* et *T* transfixis; et littera *E* in *I* commutata est.“ Scilicet scribere voluisse videtur: *I* in *E* commutata est. Et Aen. IX, 766. ita est in codice: „Martemque *clentes*“. Fogginius pag. 454. haec habet: „CLENTES. Littera *E* in *I* commutata est.“ Utra igitur *E*, prior an posterior? nisi forte hoc dicere voluit, *L* mutatam esse in *I*.

5. Nec ita raro ipsos antiquissimos codices hac in re inter se videmus dissentire, multisque locis aut Mediceum, aut Romanum, aut Vaticanum vel in ...*is*, vel in ...*es* desinentes Accusativos exhibere, ubi unus aut duo ex illis contrarium sequuntur; addo Fragmentum Sangallense, de quo in Praefatione dictum; idque multo saepius animadvertere liceret, si de Romano Vaticanoque (sed vide Notam infra in margine adiectam) aeque ac de Mediceo constaret. Nam omittenda putavi omnia, quae non viderentur certissima fide niti. *aures* Ge. IV, 349. habent Medic. et Rom., contra *auris* Fragm. Sangall. — *aures* idem Medic. Aen. III, 40., *auris* ibi Vatic. — *collis* Medic. Ge. II, 276., *colles* Rom. — *imbres* Medic. Aen. IX, 60., *imbris* Vatic. — *ignis* Medic. Ge. I, 427., *ignes* Rom. — *Manes* Medic. Ge. IV, 505., *Manis* Rom. — *Manes* Medic. Aen. IV, 34., *amnis* Vatic., unde manus emendatrix fecit *Manes*. — *Manis* Medic. Aen. V, 99., *Manes* Rom. — *montis* Medic. Ge. I, 283. et III, 412., *montes* utroque loco Rom. — *navis* Medic. Aen. III, 465., *naves* Fragm. Sangall. — *navis* idem Medic. Aen. V, 471., *naves* Rom. — contra *naves* Medic. Aen. I, 573., *navis* Rom. — *orbis* Medic. Ge. I, 337., *orbes* Rom. — *ovis* Medic. Ecl. X, 68. et Ge. III, 296., *oves* utroque loco Rom., altero etiam Vatic. — *Penates* Medic. Aen. I, 527. 704., *Penatis* utroque loco Rom. — *puppis* Medic. Aen. V, 663., *puppes* Rom. — *soles* Aen. III, 203. Medic, *solis* Fragm. Sangall. — *vires* Medic. Aen. VI, 114., *viris*

(*Not.*) Haec dudum scripseram ac prope iam in eo erat ut typographo traderentur, cum mihi affertur collatio Fragmenti Vaticani a Schulzio et Schweersio facta. Hinc iam facile novis exemplis ab ipsis legentibus illustrari poterit haec nunc a me instituta comparatio. Illud tamen a me iam hoc loco non videtur praetereundum, hanc esse in ea re huius codicis rationem, ut ex octonis exemplis Accusativi Pluralis vel Adiectivorum vel Participiorum tertiae Declinationis septena in ...*is* mittantur, octavum quodque dumtaxat in ...*es*.

Rom. — Adiiciamus Adiectiva et Participia. *agentis* Medic. Ge. I, 352., *agentes* Rom. — *amantis* Med. Ge. III, 218., *amantes* Rom. — *ardentis* Aen. I, 472. Vatic., *ardentes* Medic. — *bicornis* Medic. Ge. I, 264., *bicornes* Rom. — *crudelis* Vatic. Aen. III, 44., *crudeles* Medic. — *cunctantis* Medic. Ge. III, 488., *cunctantes* Rom. — *dulcis* Ge. I, 414. et III, 495. Medic., *dulces* Rom. — *florentis* Ecl. X, 25. Medic., *florentes* Rom. — *gradientis* Fragm. Sangall. Aen. I, 411., *gradientes* Medic. — *gravis* Medic. Ge. III, 415., *graves* Rom. — *horrentis* Medic. et Vatic. Ge. III, 315., *horrentes* Rom. — *inmanis* Medic. cum Vatic. Aen. I, 428., *inmanes* Rom. — *inanis* Medic. Ge. I, 496., *inanes* Rom. — *inermis* Vatic. Aen. I, 487., *inermes* Medic. — *levis* Medic. Ge. II, 358. III, 274., *leves* Rom. — *minacis* Rom. Ge. III, 77., *minaces* Medic. — *morantis* Medic. Ge. IV, 28., *morantes* Rom. — *omnis* Vatic. Aen. II, 266., *omnes* Medic. — *omnis* Rom. Ge. II, 326., *omnes* Medic. — *omnis* Medic. Ge. III, 266., *omnes* Rom. — *pallentis* Vatic. Aen. IV, 26., *pallentes* Medic. — *pallantis* Rom. Aen. V, 265., *palantes* Medic. — *pinguis* Medic. Ge. III, 450., *pingues* Rom. — *putris* Medic. Ge. I, 392., *putres* Rom. — *rudentis* Rom. Ge. III, 374., *rudentes* Medic. — *salubris* Rom. Ge. III, 530., *salubres* Medic. — *sequacis* Medic. Ge. IV, 230., *sequaces* Rom. — *sequentis* Medic. Ge. I, 33., *sequentes* Rom. — *sollemnis* Medic. Ge. III, 22., *sollemnes* Rom. — *sonantis* Medic. Ge. III, 184. Aen. V, 169., *sonantes* Rom. — *tenuis* Medic. et Vatic. Ge. III, 335., *tenues* Rom. — *tris* Medic. Aen. IX, 329. XII, 514., *tres* utroque loco Rom. — *trudentis* Rom. Ge. III, 373., *trudentes* Medic. — *vacantis* Medic. Ge. III, 477., *vacantes* Rom. — *viridis* Medic. Aen. V, 330., *virides* Rom. Postquam autem semel consuescere coeperunt eiusmodi Accusativos in ...*es* terminare, fieri non potuit, quin, quo quis esset codex recentior, eo rarius antiquiorem terminationem retineret. Cuius rei illustre est exemplum liber Ciceronis de Republica cum codice Orationum Ciceronis Erfurtensi collatus, quorum codicum lectiones ad hanc causam spectantes congessit Freund. ad Orat. pro Mil. p. 11. sqq., unde intelliges multo pluribus locis manum Ciceronis in illo libro servatam esse, quam in hoc. Ac nuper fuit, qui Lectionis Varietatem, quam appellant, ex recentissimo aliquo codice Sallustii collectam proponens, uno tantum loco, in ipso quidem principio *Omnis homines*, veterem Accusativi formam in eo retentam scriberet.

6. Sequitur iam index omnium et Participiorum et Adiectivorum, eorum quidem, quae Genitivum Pluralis in ...*ium* mittunt, aut, etsi Genitivum in ...*um* terminant, tamen Accusativum litteris ...*is* finiunt, ex Mediceo confectus. Adiicietur tamen eorum quoque, quos supra commemoravi, codicum, ubi quidem certa videtur, auctoritas; quod ita faciam, ut Vaticanus singulis stellulis *, Romanus binis **, Fragm. Sangall. ternis *** significetur, ubi hi codi-

ces cum Mediceo consentiunt; ubi autem unus alterve ex his dissentit a Mediceo, simplex, duplex aut triplex crux figetur. Neque vero mutati ...*is* in ...*es* hic ratio habebitur:

absentis A. IX, 63*.	
acris A. VII, 164. VIII, 3. IX, 665. 718. XI, 48. 800.	*acres* Ecl. X, 56††.
adstantis A. III, 677 *.	
aequalis A. X, 194.	
agentis Ge. I, 352††.	
agrestis Ge. I, 41. A. III, 34*. VII, 482. 504*. VIII, 349. IX, 11. X, 310.	*agrestes* Ge. II, 493.
amantis Ge. III, 218††. 315*. IV, 124*. A. IV, 221. 520*.	
anilis A. IX, 489.	*aniles* A. VII, 416.
ardentis Ge. IV, 451. A. II, 210. 734. V, 637. 648. VII, 781. IX, 568. XI, 200. XII, 670.	*ardentes* Ge. III, 46. A. I, 472 †.
arentis Ge. IV, 268.	
audentis A. X, 284.	
bicornis Ge. I, 264††.	
bilinguis A. I, 661 *.	
	bimembres A. VIII, 293.
brevis Ge. IV, 194.	
canentis A. VI, 657*.	
	carentes A. VI, 333.
celeris vid. §. 16.	
	(ciens) *clentes* (?) A. IX, 766.
comantis A. III, 468***.	*comantes* Ge. III, 312 †. A. XII, 6.
	communes Ge. IV, 153†.
crepantis A. XI, 775.	
crescentis Rom. E. II, 67.	
crinalis A. VII, 403.	
crudelis A. I, 355. VI, 501*. 585.	*crudeles* A. III, 44 †.
cunctantis Ge. III, 488 ††. A. X, 831.	*cunctantes* Ge. II, 236.
difficilis A. IV, 694. V, 865.	
dulcis Ge. I, 414 ††. III, 495 ††. A. II, 138. IV, 33 †. 281. 342. X, 782. Sic etiam Rom. Ecl. III, 110.	*dulces* Ge. III, 178**. IV, 61., sed *dulcis* ap. Prisc. p. 775. A. III, 140*.
duplicis A. IV, 470*. VII, 140. IX, 16. X, 617.	*duplices* A. I, 93.
	egentes A. V, 751. VII, 197.

equestres A. V, 667.

errantis A. I, 185*. III, 101*. VI, 68. Sic etiam Rom. Ecl. IV, 19.

euhantis A. VI, 517* et **.

exsanguis A. VI, 401*.

exsortis A. VI, 428.

exsultantes A. VIII, 663.

facilis Ge. IV, 535*. A. VIII, 310.

fatalis A. XI, 130.

felicis Ge. I, 277.

felices Ge. IV, 329**.

feralis A. VI, 216.

feracis Ge. IV, 114*.

ferentis Ge. IV, 145. A. III, 678*. IV, 430. XII, 465.

ferentes A. I, 189†. II, 49. XI, 872*.

ferocis Ge. III, 179†. A. VII, 384.

feroces A. I, 263*. VII, 724.

ferventes A. XI, 195.

flagrantis A. I, 710** et ***. XII, 65.

flaventis Ge. III, 350. A. IV, 590.

flectentis A. IX, 372.

florentis E. X, 25††. Ge. III, 126**. A. VII, 804. XI, 433. Schulzius tamen contra quam Bottarius *florentis* affert ex Rom. Ecl. X, 25.

fluentis A. I, 320.

fluentes Ge. II, 190. 370. VIII, 487.

fortis Ge. II, 296. III, 50. 121. A. VII, 151.

fragilis E. VIII, 82. Ge. I, 76**.

frementis A. VII, 638 (*). XII, 82.

frequentis G. III, 394.

frondentis A. IV, 399.

fugaces A. IX, 591.

fulgentis A. VIII, 593. Medic. apud Bottar.

fumantis A. VII, 457*. XII, 338.

fumantes A. XI, 908.

furentis A. X, 578. XI, 609**.

furentes A. X, 37.

gradientes A. I, 411†††.

gravis Ge. III, 415††. 451. A. IV, 688*. VI, 56. X, 321. Sic etiam Rom. E. I, 50.

graves Ge. III, 526.

habitantes A. XI, 265.

hiantis Ge. I, 91. A. VI, 493*.

horrentis Ge. III, 315*††. A. X, 237.

horribilis Ge. III, 152*.	
humilis Ge. II, 213.	
illustris A. VI, 758.	
immanis A. I, 428*††.	
implumis Ge. IV, 513.	
	impubes A. VII, 382. IX, 751.
inanis Ge. I, 496††. IV, 375. A. VI, 651*. 740†. VII, 593. IX, 219*. X, 82. 465. 627.	*inanes* Ge. IV, 241.
	incolumes A. VI, 415* et **.
	inermes A. I, 487†.
inertis Ge. III, 136. A. X, 595**. XI, 414.	*inertes* E. VIII, 24. Ge. I, 94**. III, 523. A. X, 322.
ingentis Ge. III, 207*. 333*. IV, 83. A. II, 20. V, 701. VI, 182. VII, 167. VIII, 204. 475. IX, 470. 528*. X, 245. 509. XII, 708.	*ingentes* A. XI, 367.
insontis A. III, 249.	
instabilis Ge. IV, 105*.	
instantis A. XI, 872†.	
(iens) *euntis* A. II, 111. III, 130*. V, 554. 777. IX, 243. 308.	
iacentis A. IX, 329.	*iacentes* Ge. I, 65**. A. I, 224†.
iugalis A. VII, 280†.	*iugales* A. VII, 320†.
labantis A. II, 463*.	
laetantis A. I, 393***.	
latentis A. III, 32*.	
Laurentis A. VI, 892*.	
	legentes Ge. II, 152.
lĕvis Ge. III, 274††. A. XI, 595.	*leves* Rom. Ecl. V, 2.
lēvis Ge. II, 358††. A. V, 558. VII, 626*. 634*. 815. VIII, 624., Medic. apud Bottar.	
liquentis A. VI, 724*.	
liventis (rectius pro Genitivo habetur) A. VII, 687.	
	loquentes E. VIII, 22.
	luctantes Ge. II, 357**. A. I 53**.
madentis A. XII, 100.	
	metuentes Ge. I, 246**.
migrantis A. IV, 401.	
	minaces Ge. III, 77††.
mollis A. (II, 683*.) IV, 423. VII, 390.	*molles* Ge. III, 435**.

morantis Ge. IV, 28††. 70. A. VII, 620*.	*morantes* Ge. IV, 138.
mortalis A. II, 605. IV, 277. IX, 657.	
	moventes A. VI, 821.
nantis Ge. I, 369.	
nigrantis A. V, 97. VI, 243*.	
nitentis A. I, 228*. VI, 654*.	*nitentes* A. VI, 677†.
nivalis Ge. III, 318†.	
olentis cod. Rom. Ecl. II, 11.	*olentes* Ge. I, 188.
omnis Ge. II, 491. III, 123. 266††. IV, 221. 411. 485*. A. I, 74. 194*. 347. 501*. II, 40. 102. 498. 523. III, 513. IV, 59*. 141. 496*. 581*. 630. V, 406. 492. 540. 570. 627. 720. 782. 818. 828. VI, 113. 618*. 626*. 667*. 748*. 754*. 788 bis. 857. VII, 55*. 154. 393. VIII, 26. 566. IX, 13. 38*. 224*. 277. 293. 438. 498. 513*. X, 673. 717. 854. XI, 244. 422. 476. 806. XII, 21. 282. 448. 699. 837. 891. Sic etiam Rom. Ecl. III, 97.	*omnes* E. VIII, 32. Ge. I, 482. II, 326††. 335. A. II, 66. 266†. 598. 750. V, 833. VI, 482. IX, 292. X, 3. (XI, 258.?) XII, 499., sed hic versus in margine inferiore aliis iisque recentioribus litteris scriptus est. 758.
	orantes A. XI, 885†.
ovantis A. III, 544. IV, 543. XI, 13.	*ovantes* A. IX, 71. X, 409. 690.
palantis A. IX, 21. 780. XI, 734. XII, 615.	*palantes* A. V, 265††. X, 674.
pallentis E. VI, 54**. Ge. IV, 124*. A. IV, 243†. *palletis* Rom. Ecl. II, 47.	*pallentes* Ge. III, 357. A. IV, 26†.
	pares Ge. I, 208. III, 169*. (vid. §. 17.)
pascentis Rom. Ecl. IV, 45.	*pascentes* Rom. Ecl. III, 96.
patentis Ge. IV, 77. A. IX, 683. 693. XI, 879*.	*patentes* A. IV, 153. V, 552.
	pedestres A. X, 364.
pendentis A. VIII, 632. Medic. ap. Bottar.	
pinguis E. VII, 65. Ge. I, 192. III, 450††. IV, 118*. A. I, 635. IV, 62*. Sic etiam Rom. Ecl. VI, 4.	

pluris Ge. I, 89. Sic etiam Rom. Ecl. II, 32.	*plures* A. XI, 327.
portantis A. XI, 333.	
praecipitis A. XI, 888†.	*praecipites* A. II, 307*. III, 682*. X, 232.
(*praestantis* cod. Rom. Ge. IV, 538.)	*praestantes* A. VIII, 548.
	precantes A. XI, 106.
putris Ge. I, 392††.	*putres* Ge. III, 562.
quadriiugis A. X, 571.	
qualis A. X, 641.	
rapacis Ge. III, 142**.	
recentis Ge. IV, 304. A. VII, 748. IX, 612.	*recentes* Ge. III, 301†. IV, 56.
regalis A. I, 686***. VII, 75.	
	revertentes Ge. I, 427.
rigentis A. XI, 72.	
	rogantes A. VIII, 120.
	rorantes A. XI, 8.
rubentis Ge. IV, 47.	*rubentes* A. IX, 270. (*comantis* Rom.)
	rudentes Ge. III, 374††.
ruentis A. II. 440*. IV, 401. IX, 727. XII, 505.	
salubris A. XII, 418.	*salubres* Ge. III, 530††.
segnis Ge. III, 42.	
seminecis A. IX, 455.	*semineces* A. XII, 329.
sequacis Ge. IV, 230††.	
sequentis Ge. I, 33††. 106. Sic etiam Rom. Ecl. III, 46.	*sequentes* Ge. I, 425**.
	serentes Ge. I, 193.
	silentes Ge. I, 476.
silvestris Ge. II. 302.	
sitientis Ge. IV, 425.	
sollemnis Ge. III, 22††. A. II, 202. III, 301†. V, 53.	
sonantis Ge. III, 184*††. IV, 364. A. I, 200*. V, 169††.	*sonantes* E. X, 58††. A. XI, 863†.
sontis A. VI, 570.	
spirantis A. VII, 281. IX, 645††.	
	spumantes A. X, 300.
squalentis Ge. II, 348.	
	steriles Ge. I, 84**. A. III, 141*.
sternentis A. X, 318.	
	stantes A. II, 485.
	stridentes A. VII, 561.
	sublimes A. VI, 720†.

surgentis Ge. III, 29**.	
tabentis A. I, 173.	
talis A. III, 183*. IV, 437. 551. V, 409. 723. 780. VII, 555. VIII, 70. IX, 249. X, 669. XI, 278. 285. XII, 69.	*tales* A. I, 227†.
	tenaces Ge. IV, 421. IV, 161†. *tenacis* etiam Priscian. p. 777.
tenentis A. VI, 788.	
tenuis Ge. I, 177. II, 75. III, 335*††. IV, 410††. A. V, 526. 690. 740. 861. VI, 292. VII, 14*.	*tenues* Ge. IV, 224. 500.
teretis A. VI, 207.	
terribilis A. VIII, 266.	
	tondentes A. III, 538.
torrentis A. IX, 105. X, 114.	
trementis A. IV, 643. XII, 761.	
tris A. I, 108. 110. 184. III, 203*. V, 772. VI, 355. 484. VIII, 429 bis. 430. 564. IX, 329††. X, 350. 351. XII, 514††. Sic etiam Rom. Ecl. III, 105.	
tristis Ge. II, 126. IV, 531. A. I, 238*. III, 366. VI, 534*. VII, 617*. XI, 534. et Rom. E. II, 14.	
	trudentes Ge. III, 373††.
tuentis A. X, 397.	
tumentis A. II, 273*.	
turpis Ge. II, 60. III, 299*. IV, 395.	*turpes* E. VI, 49††.
undantis A. XII, 471.	
	urentes Ge. II, 196.
vacantis Ge. III, 477††.	
valentis Ge. II, 359.	*valentes* Ge. II, 70. 426.
velocis Ge. III, 405.	*veloces* A. V, 253.
venientis A. X, 277.	*venientes* A. XII, 446.
vescentis A. VI, 657*.	
veteris vid. §. 16.	
	victrices E. VIII, 13.
viridis Ge. III, 162*. A. V, 330††. VIII, 96*.	
virilis A. III, 342.	
vitalis A. I, 388***.	

viventis A. X, 519.

(*volantis*, quod eo loco vim Substantivi habet, primo scriptum fuisse videtur Fogginio Ge. IV, 16.) — *volantes* Ge. I, 321. III, 181†.

volentis Ge. IV, 561.

volucris A. V, 503. XI, 795. *Volucres* est Accusativus Substantivi; Charisius quidem pag. 119. edit. Fabric. utramque Genitivi formam, *volucrum* et *volucrium* agnoscit. — *volucres* Ge. II, 217††. A. VIII, 433.

7. Ex hoc indice primum perspicitur, quamvis infensi fuerint librarii formae horum Accusativorum antiquiori, tamen eam multo pluribus locis in Mediceo esse servatam. Tum illud etiam apparet, Romanum codicem, auctoritate Mediceo inferiorem, plus, quam illum, favere recentiori eiusdem casus terminationi, at praestantissimum Vaticanum plus etiam fortasse, quam Mediceum, antiquiori. Porro intelligitur, aeque Participiorum atque Adiectivorum Accusativos in ...*is* desinere; et Participiorum quidem sive participialiter positorum, ut

Aen. III, 677. Cernimus *adstantis* nequidquam lumine torvo.
Ge. I, 352. Aestusque pluviasque et *agentis* frigora ventos.
A. VI, 657. *Vescentis* laetumque choro Paeana *canentis*.
A. IX, 372. Cum procul hos laevo *flectentis* limite cernunt.

sive Adiectivorum vim obtinentium, ut

A. XII, 65. *Flagrantis* perfusa genas.
A. IV, 590. *Flaventis* abscissa comas.
Ge. I, 91. venas adstringit *hiantis*.
Ge. II, 359. Fraxineasque aptare sudes furcasque *valentis*.

sive Substantivorum, ut

Ge. III. 218. Cornibus inter se subigit decernere *amantis*.
A. IV, 221. oblitos famae melioris *amantis*.
A. X, 284. *Audentis* Fortuna iuvat.
A. VI, 570. *sontis* ultrix succincta flagello Tisiphone quatit.

Praeterea nullo sunt discrimine Accusativi in ...*is* terminati; Nominibus et masculini et feminini generis vel praemittuntur vel subiiciuntur, nec quam iidem in versu sedem teneant, aut, quale sti orationis genus, refert, humile an elatum. Denique, ut quaedam in Mediceo in ...*es* terminata contendamus cum contrariis, quid interest inter *acres* et *acris*

E. X, 56. Aut *acres* venabor apros.
A. VIII, 3. Utque *acris* concussit equos.

agrestes et *agrestis*

Ge. II, 493. deos qui novit *agrestes*.
A. VII, 482. animos accendit *agrestis*.
comantes et *comantis*
Ge. III, 312. saetasque *comantes*.
A. III, 468. cristasque *comantis*.
crudeles et *crudelis*
A. III, 44. *crudeles* terras.
A. I, 355. *Crudelis* terras.
dulces et *dulcis*
Ge. III, 178. in *dulces* consumunt ubera natos.
A. II, 138. et IV, 33. Nec *dulcis* natos.
A. III, 140. Linquebant *dulces* animas.
Ge. III, 495. Et *dulcis* animas plena ad praesepia reddunt.
ferentes et *ferentis*
A. I, 189. capita alta *ferentes*.
A. III, 678. capita alta *ferentis*.
A. II, 49. timeo Danaos et dona *ferentes*.
Ge. IV, 145. spinos iam pruna *ferentis*.
feroces et *ferocis*
A. I, 263. populosque *feroces*.
A. VII, 384. populosque *ferocis*.

Sed mittamus reliqua et unum illud addamus, quo nihil crebrius hoc in genere recurrit, *omnes* et *omnis*.

omnes E. VIII, 32. dum despicis *omnes*.
A. II, 66. Disce *omnes*.
...*is* A. II, 523. haec ara tuebitur *omnis*.
A. XI, 476. vocat labor ultimus *omnis*.
omnes Ge. I, 482. camposque per *omnes*.
...*is* A. II, 498. camposque per *omnis*.
omnes Ge. II, 326. et *omnes* Magnus alit fetus.
...*is* A. III, 513. et *omnis* Explorat ventos.
omnes Ge. II, 335. et frondes explicat *omnes*.
A. X, 3. terras unde arduus *omnes*.
A. XII, 758. Rutulos simul increpat *omnes*.
...*is* A. I, 501. deas supereminet *omnis*.
A. VI, 618. Phlegyasque miserrimus *omnis*.
A. VI, 857. viros supereminet *omnis*.
A. XI, 244. casus superavimus *omnis*.
omnes A. II, 266. portisque patentibus *omnes* Accipiunt socios.
...*is* A. IX, 513. cum tamen *omnis* Ferre iuvat casus.
omnes A. II, 598. *quos omnes* undique Graiae Circumerrant acies.
A. VI, 482. *quos* ille *omnes* longo ordine cernens.
...*is* A. X, 673. *Quos*ne — nefas — *omnis* infanda in morte reliqui.

omnes A. II, 750. Stat casus renovare *omnes*.
A. IX, 292. In casus *omnes*.
. . . *is* Ge. IV, 485. casus evaserat *omnis*.
A. IX, 277. comitem casus complector in *omnis*.
omnes A. V, 833. ante *omnes*.
. . . *is* Ge. III, 266.
A. II, 40.
A. IV, 59.
A. V, 406. 492. 540.
A. VI, 767.
A. XI, 806.
} ante *omnis*.

et aliquoties praeterea „ante alios *omnis*“.

8. Surdis igitur auribus canent in posterum, qui eleganti nescio cui aurium iudicio hoc dedisse Vergilium praecipiunt, ut modo hac, modo illa Accusativi forma uti maluerit. Qui si mihi obiicient illud, quod legitur in Mediceo A. XI, 872.: „*stantis* Teucros letumque *ferentes*,“ tantum abest ut me confundant, ut quovis pignore, si liceat, contendam *ferentis* poetam scripsisse. Nempe amat in his sedibus aequaliter cadentia Vergilius; Ecl. VIII, 80.: „Limus ut hic dur*escit* et haec ut cera liqu*escit*.“ Ge. I, 479.: „sist*unt* amnes terraeque dehisc*unt*.“ Aen. VIII, 649.: „Illum indig*nanti* similem similemque mi*nanti*.“ IX, 621.: „Talia iacta*ntem* dictis ac dira cane*ntem*.“ vide, quae de hoc genere scripsi ad Ge. I, 157. Aut si illud rectum, vitiosa iudicanda etiam haec sunt: Ge. III, 115.: „Horre*ntis*que rubos et ama*ntis* ardua dumos.“ IV, 124.: „Palle*ntis*que ederas et ama*ntis* litora myrtos.“ Aen. VI, 657.: „Vesc*entis* laetumque choro paeana can*entis*.“ Aen. IV, 401.: „Migra*ntis* cernas totaque ex urbe rue*ntis*.“ At in eodem Mediceo est Ge. I, 427.: „Luna revertent*es* cum primum colligit ign*is*.“ Sed idem haec habet: Aen. IV, 638.: „et part*is* animum versabat in omn*is*.“ VI, 788.: „Omn*is* caelicolas, omn*is* supera alta tenent*is*.“ X, 854.: „Omn*is* per mort*is*.“ Aut retinendum erit etiam illud Aen. X, 300.: „Spuman*tes*que ra*tes*.“ adde, quae §. 12. in medium afferentur. Quocumque igitur se vertent fictae illius elegantiae auctores, irretitos se iis laqueis videbunt, unde non sit quomodo se expediant.

9. Si igitur nullum est vestigium, quo nixum coniicere liceat Vergilium aliqua de causa modo hac, modo illa forma usum esse; si certum est testatumque et *i* vocalem saepissime a librariis in *e*, inprimisque ... *is* illam Accusativi III. Decl. extremam syllabam frequenter in ... *es* conversam, et multa etiam menda orta ex illo syllabae finalis ... *is* in ... *es* mutandae studio, et nihilo tamen minus multo plura antiquioris formae exempla relicta esse; denique si dubitari non potest, quin ipsi antiquissimi codd. mss. in ea re haud

raro inter se dissentiant aliusque ab alio emendetur, unum hoc relinquitur, ut Vergilium in omnibus vel Adiectivis vel Participiis supra propositis sola antiquiore ista Accusativi Pluralis terminatione usum credamus. Itaque hanc ubique restitui. Eandem etiam veteres Grammatici multis locis apud Vergilium agnoscunt.

Verum ne quid dissimulasse videar, non sunt praetereunda, quae scripsit Gellius N. A. XIII, 20.: „Nos autem aliud quoque postea consimiliter a Virgilio duplici modo scriptum invenimus; nam et *tres* et *tris* posuit eodem in loco ea iudicii subtilitate, ut, si aliter dixeris mutaverisque, et aliquid tamen auris habeas, sentias suavitatem sonitus claudere. Versus ex decimo (350. sq.) hi sunt:

Tres quoque Threicios Boreae de gente suprema,
Et *tris,* quos Idas pater et patria Ismara mittit.

tres illic, *tris* hic. Pensicula utrumque et modulare: reperies suo quodque in loco sonare aptissime.“ Quamvis affirmate haec scribat Gellius, tamen non desunt causae dubitandi iustissimae. Primum optimus quisque liber ms. adversatur eius auctoritati; tum aliis quoque locis, ubi eandem vocem iteratam legimus, Aen. I, 108. et 110. VIII, 429. sq., *tris* exhibent consentientes inter se libri praestantissimi; porro si versus a Gellio commemoratos contuleris cum VIII, 429. sq.

Tris imbris torti radios, *tris* nubis aquosae
Addiderant, rutili *tris* ignis et alitis austri,

auribus in consilium adhibitis potius hoc loco ter scribendum erat *tres,* quam illo semel. Ac sive librarius verba dedit Gellio, sive ipse erravit, finxisse videtur vir optimus illam, quam in hac variatione se deprehendisse putat, suavitatem. Certe Vergilio satis erat, ut prius *tris* ictum haberet, alterum eo careret; sic enim talia collocari solent; alia mutatio nec usitata est, nec necessaria, nec apta.

10. Sed veniamus iam ad Substantiva, quorum non est eadem causa, quae Participiorum atque Adiectivorum, et impeditior ratio. Ac primum quidem, ut horum supra, ita hoc loco Substantivorum indicem proponemus.

amnis Ge. IV, 233. A. V, 634††. XI, 298.	*amnes* A. VI, 671*.
anguis Ge. III, 38. A. VI, 572. VII, 450*. VIII, 437. 697.	*angues* Ge. IV, 482* et **. A. VII, 658. VIII, 289.
annalis A. I, 373.	
artis Aen. IV, 493*. V, 359., ubi est *artes,* sed supra scripta *i,* non tamen expuncta *e.* VI, 663†. XI, 716.	*artes* Ge. I, 133. II, 52. A. I, 657*. XII, 393. 397.

auris A. I, 375., ubi *austres* in *auris* mutatur. II, 81. 119. III, 93*. 294. IV, 183. 428. 440. V, 435. VII, 166. VIII, 582. IX, 395. 474., ubi a m. pr. *auras*. XII, 618. Sic etiam Rom. Ecl. III, 73.

aures Ge. IV, 349**†††. A. II, 731. III, 40†. VII, 437†.

bidentis Ge. II, 355. A. IV, 57**†. V, 96. VI, 39*. VII, 93. VIII, 544.

biremis A. I, 182. VIII, 79*.

civis A. XII, 583. Et sic OB CIVIS SERVATOS nummi Augusti et Galbae apud Eckhel. T. VI. p. 121. 123. 298. Consentit Rom. Ecl. I, 72.

cives A. XI, 360.

classis Ge. I, 255. A. VIII, 675.

classes A. III, 300*. IV, 537. VII, 436†. X, 36.

collis Ge. II, 276††. A. III, 522.

colles Ge. II, 113. A. VII, 798. XI, 319. 902.

cratis Ge. IV, 214.

crates Ge. I, 95**. A. VII, 633., sed *crateis* eo loco Vatic., *e* quidem puncto notata, ut delenda. XI, 64. XII, 508.

crinis E. VI, 68**. A. II, 277*. IV, 509*. 559*. VI, 810. VII, 418. VIII, 34. IX, 651. X, 137. XII, 99. 605. 870.

finis A. I, 564. III, 440. V, 82. VI, 345. VIII, 159. XI, 317. 324. 588. Sic etiam Rom. Ecl. I, 68.

fines A. I, 570. VII, 149. 334. VIII, 602. Medic. apud Bottar.

fontis Ge. IV, 376. Sic etiam Rom. Ecl. I, 53.

fontes E. IX, 20. Ge. II, 175., ubi *fontis* Prisc. p. 776.

funis A. IV, 575. (vide *Not.*) †.

funes A. VIII, 708.

gentis A. I, 523. VIII, 13. X, 71**. XI, 847. XII, 504.

gentes Ge. I, 331. III, 33. A. VI, 60. 92.

hostis A. II, 43. 377. 527. 632. III, 283. IX, 386. 400**. 554. 556. 799. X, 372. 379. 398. 729. XI, 899. XII, 266. 456. 461**. 477. 582.

hostes E. X, 45††. Ge. III, 120. A. II, 358. 511. IX, 356. XII, 650.

Not. quamquam *funis* plur. num. accus. dici negat Plinius apud Charis. pag. 104. Putsch.

ignis Ge. I, 427††. A. II, 276*. 502. 664. III, 406. V, 743. VII, 320*. 786. VIII, 199. 267. 590., Medic. apud Bottar. IX, 145*. 522†. 570. X, 271. XII, 201. 596.	*ignes* Ge. I, 291. A. I, 525. II, 624. 686†. VII, 296†. VIII, 410. IX, 78. 129. X, 56.
imbris Ge. IV, 115†.	*imbres* Ge. II, 352**. A. IX, 60., ubi Prisc. p. 776. cum Vatic. *imbris*.
Laurentis A. VIII, 613., Medic. ap. Bottar.	
manis A. III, 565. IV, 490*. V, 99††. VI, 119. 506*. X, 820. XI, 181. XII, 884.	*manes* Ge. IV, 469**. 505††. A. III, 303*. IV, 34., ubi *amnis* Vatic., et ab alt. m. *manes*; *manis* ibi Priscian.; 387. 427. VI, 743†. X, 524.
messis E. VIII, 99.	*messes* Ge. I, 103**. IV, 330**.
montis Ge. I, 283††. III, 412††. A. II, 636. III, 206* et ***. XI, 810. Sic etiam Rom. Ecl. VI, 40.	*montes* E. VI, 65††. Ge. II, 260**. III, 253. 535. IV, 461**. A. I, 61**. II, 804. IV, 151. 155. VIII, 692. XII, 113.
mortis A. X, 854.	
naris A. VI, 497. VII, 480.	
navis A. I, 644. 656*. III, 465†††. V, 29. 62. 247. 471††. VI, 900†. XI, 326.	*naves* A. I, 145. 168., sed *navis* Prisc. p. 775. 573††. (362. incertum est, Nominativus sit an Accusativus.)
orbis Ge. I, 337††. III, 424.	*orbes* Ge. II, 153. III, 173*. 361**. A. I, 269. VIII, 137. 448. X, 885. XII, 481. 670. 743. 763. 925.
ovis E. VII, 3. VIII, 52. X, 18**. 68††. Ge. III, 296† et ††. 441. Sic etiam Rom. Ecl. II, 33. III, 5.	*oves* E. VI, 85**. Sic Rom. ibid. vs. 5. et Ecl. III, 98. VI, 5.
paludis Ge. I, 363.	
partis A. IV, 286(*). 630. VI, 540*. VII, 69. VIII, 21. X, 717. XI, 748.	*partes* Ge. II, 483.
Penatis A. VIII, 11.	*Penates* Ge. II, 505**. IV, 155*. A. I, 68. 378. 527††. 704††. II, 293*. 514. 717. 747. III, 603. IV, 21*. 598. V, 62**. VIII, 543. IX, 258. XI, 264.
pontis A. IX, 170. XII, 675.	*pontes* A. X, 658.

postis A. II, 442†. XI, 890*.	*postes* Ge. II, 463. A. II, 480. 490. VII, 622*. VIII, 227.
puppis A. V, 635. 663††. 794*.	*puppes* A. I, 69. X, 268.
rudentis A. III, 682., ubi *ruentis* Vatic.	*rudentes* A. III, 267. V, 753. X, 229.
Sarrastis A. VII, 738.	
Syrtis A. I, 111.	*Syrtes* A. 1, 146.
tigris Ge. IV, 510. Sic etiam Rom. Ecl. V, 29.	*tigres* A. VI, 806.
turris A. II, 445*. VII, 160. XI, 466. XII, 132.	
vallis A. I, 186*.	*valles* A. VII, 802. *convalles* Ge. III, 276.
viris Ge. II, 286. A. V, 415. 466. X, 786. XI, 71.	*vires* Ge. I, 86. II, 427**. III, 209†**. 214* et **. 229. A. II, 617. IV, 175. V, 191. 446. 455. 680. VI, 114††. 834. VIII, 687. IX, 611. 717. 764. 802. XI, 539.
vitis Ge. II, 191. IV, 331††. Sic etiam Rom. Ecl. III, 11.	*vites* Ge. I, 2. II, 299. (Rom. Ecl. I, 74.)

11. Comparemus et hoc loco, ut supra in Adiectivis et Participiis fecimus, quaedam inter se pugnantia.

amnis et *amnes*

Ge. IV, 233. Plias, et Oceani spretos pede reppulit *amnis.*
A. VI, 671. Venimus, et magnos Erebi transnavimus *amnes.*

anguis et *angues*

Ge. III, 38. tortosque Ixionis *anguis.*
A. VII, 450. et geminos erexit crinibus *anguis.*
VIII, 697. geminos a tergo respicit *anguis.*
VIII, 289. geminosque premens eliserit *angues.*

artis et *artes*

A. IV, 493. magicas invitam accingier *artis.*
XI, 716. patrias temptasti lubricus *artis.*
XII, 397. mutas agitare inglorius *artes.*

auris et *aures*

A. II, 81. Fando aliquod si forte tuas pervenit ad *auris.*
II, 119. volgi quae vox ut venit ad *auris.*
III, 93. petimus terram et vox fertur ad *auris.*
II, 731. subito cum creber ad *aures.*
III, 40. et vox reddita fertur ad *aures.*
et VIII, 582. gravior neu nuntius *auris* Volneret.
VII, 437. meas effugit nuntius *aures.*
et XII, 618. arrectasque impulit *auris.*
Ge. IV, 349. maternas impulit *aures.*

civis et *cives*
A. XII, 583. Exoritur trepidos inter discordia *civis*.
XI, 360. Quid miseros totiens in aperta pericula *cives*.
classis et *classes*
A. VIII, 675. In medio *classis* aeratas.
VII, 436. Ore refert *classes* invectas.
Ge. I, 255. Conveniat quando armatas deducere *classis*.
A. X, 36. Quid referam exustas Erycino in litore *classes*.
finis et *fines*
A. VIII, 159. Arcadiae gelidos invisere *finis*.
VII, 334. Italosve obsidere *fines*.
funis et *funes*
A. IV, 575. Festinare fugam tortosque incidere *funis*.
VIII, 708. Vela dare et laxos iam iamque inmittere *funes*.
hostis et *hostes*
A. II, 527. per tela, per *hostis* Porticibus fugit.
X, 372. rumpenda per *hostis* Est via.
XII, 477. medios Iuturna per *hostis* Fertur.
II, 358. per tela, per *hostes* Vadimus.
IX, 356. via facta per *hostes*.
XII, 650. medios volat ecce per *hostes*.
et II, 377. medios delapsus in *hostis*.
IX, 554. medios moriturus in *hostis*.
X, 379. densos prorumpit in *hostis*.
II, 511. densos fertur moriturus in *hostes*.
ignis et *ignes*
A. IX, 145. Neptuni fabricata manu considere in *ignis*.
II, 624. Tum vero omne mihi visum considere in *ignes*.
et V, 743. cinerem et sopitos suscitat *ignis*.
VIII, 410. cinerem et sopitos suscitat *ignes*.
et II, 276. Phrygios iaculatus puppibus *ignis*.
I, 525. prohibe infandos a navibus *ignes*.
manis et *manes*
A. XI, 181. gnato *Manis* perferre sub imos.
XII, 884. *Manis*que deam demittat ad imos.
IV, 387. haec *Manes* veniat mihi fama sub imos.
montis et *montes*
Ge. III, 412. *montis*que per altos.
III, 535. *montes*que per altos.
et Ge. I, 283. exstructos disiecit fulmine *montis*.
A. XII, 113. vix summos spargebat lumine *montes*.
et A. XI, 810. Continuo in *montis* sese avius abdidit altos.
IV, 151. Postquam altos ventum in *montes*.
navis et *naves*
A. V, 29. Quoque magis fessas optem demittere *navis*.
I, 168. hic fessas non vincula *naves* Ulla tenent.

orbis et *orbes*

Ge. I, 337. Quos ignis caeli Cyllenius erret in *orbis*.
A. X, 885. Ter circum adstantem laevos equitavit in *orbes*.

Penatis et *Penates*

A. VIII, 11. Advectum Aenean classi victosque *Penatis*.
I, 68. Ilium in Italiam portans victosque *Penates*.

postis et *postes*

A. XI, 890. Arietat in portas et duros obice *postis*.
VIII, 227. fultosque emuniit obice *postes*.

puppis et *puppes*

A. V, 635. infaustas exurite *puppis*.
I, 69. submersasque obrue *puppes*.

viris et *vires*

Ge. II, 286. Sed quia non aliter *viris* dabit omnibus aequas.
A. V, 415. Dum melior *viris* sanguis dabit.
XI, 71. Non iam mater alit tellus *viris*que ministrat.
IX, 717. animum *vires*que Latinis Addidit.
764. Iuno *vires* animumque ministrat.
802. *vires* audet Saturnia Iuno Sufficere.

12. Haec qui consideraverit, facile intelliget, quod supra §. 9. de Adiectivis et Participiis conclusimus, idem ad Substantiva modo recensita spectare, nec esse Vergilii illam, quam in his quoque observavimus, varietatem, sed librariorum. Rursus autem fortasse cantabunt suam de euphonia cantilenam, qui talia legi in Mediceo animadverterint: Ecl. VI, 85.: „Cogere donec ov*es* stabul*is*.“ A. I, 69.: „Incute vim vent*is* submersasque obrue pupp*es*.“ II, 358.: „Faucibus exspectant sicc*is*, per tela, per host*es*.“ aut talia: Ge. I, 331. „Per gent*es* humil*is* stravit pavor.“ A. VII, 320.: „ign*is* enixa iugal*es*.“ At in eodem haec invenies: Ge. III, 535.: „Unguibus infodiunt frug*es* mont*es*que per altos.“ Ge. II, 52.: „In quascumque vol*es* art*es* haud tarda sequentur.“ Ge. IV, 461.: „Implerunt mont*es*, flerunt Rhodopeiae arc*es*.“ A. VII, 296.: „medias aci*es* mediosque per ign*es*.“ ib. 149.: „Orta di*es*, urbem et fin*es* et litora gentis.“ porro Ecl. VII, 3.: „Thyrs*is* ov*is*.“ Ge. III, 441.: „Turp*is* ov*is*.“ ib. 38.: „Ixion*is* angu*is*.“ A. V, 415.: „dum melior vir*is* sangu*is* dabit.“

13. Illud autem fortasse miraberis, quod in tanta illa, quantam vidimus, varietate quaedam vocabula constanter in ...*is* exeunt; omitto, quae semel aut bis leguntur, *turris* quater, *bidentis* sexies, *crinis* duodecies recurrit. Infra a Charisio relatum legemus, iam M. Terentii Varronis aetate non omnium Substantivorum, quorum Genitivus plur. in ...*ium* desinit, Accusativum ab omnibus in ...*is*, sed a quibusdam etiam in ...*es* terminatum esse; et paulatim antiquior illa forma ita obsolevit, ut in paucis nominibus retineretur;

id quod docet Consentius p. 2040.: „Sane plerique omnes has regulas, quae genitivum in ...*ium* mittunt, dicunt etiam accusativum pluralem in ...*is* mittere; sed in hoc quoque sequenda euphonia est. Pleraque enim ex omnibus istis regulis consuetudine cernimus immutata.“ Itaque fieri potuit, ut, cum dudum aliam consuetudinem in ceteris sequerentur, in his nominibus *turris, bidentis, crinis,* et aliis fortasse, veterem morem vulgo retinerent eo tempore, quo scriptus est liber Mediceus.

14. Reliqua iam est illa multitudo Nominum, quae contra regulam Accusativum in ...*es* terminatum habet. Atque in Mediceo quidem, quocum fere consentit Vaticanus, qui ubi ab illo discedit, suis locis notatum videbis, in ... *es* ubique exeunt *Alpes**), *ambages, apes, arces, aves, caedes, cautes, dentes* (secundum praeceptum Varronis, de quo infra dicetur), *enses* (*ensis* tamen Vatic. A. VII, 636.), *fasces, fauces, fores, frondes, glandes, grates,* (*iuvenes,*) *lances, lites* Ecl. IX, 14. (Ecl .III, 108. *lites* Rom.), *menses, mentes,* (sed *mentis* exstat Aen. IV, 487. in Vatic.) *moles, noctes,* (sed Aen. VI, 556. dubitat Fogginius, an littera *e* primo fuerit *i*; et ad Ge. I, 290.: „noctes lentus non deficit humor“ Servius: „*Noctis,* inquit, Accusativus pluralis.“) *nubes, parentes,* (sed *parentis* Aen. III, 180. in Vatic. exstat,) *rades, rupes, secures, sedes,* (sed Aen. VI, 639. Bottario Vaticanus habere videtur *sedisque beatas;* cfr. Matth. ad Cic. pro Sext. c. XX.) *soles,* (*solis* tamen cod. Sangallens. Aen. III, 203.) *strages, sudes, trabes, urbes*, (semel tamen *urbis* in Medic. Aen. VIII, 434., sed a m. sec. *urbes.*) *vestes*; praeterea semel in IV. casu lecta *aedes, antes, calles, casses, cohortes, lintres,* [*merces* E. IV, 39., probatum a Varrone,] *nives, novales, pisces, Quirites, sortes, stirpes, utres, vepres,* [*vulpes* E. III, 91.]

15. Quid igitur? Num haec quoque, quae modo recensuimus, contra optimi codicis auctoritatem, ad notam illam ac vulgarem regulam accommodabimus? minime vero, etsi vix dubito, quin etiam ex his quaedam a Vergilio in ...*is* terminata fuerint. Atque iam aurea aetate aliorum Nominum, quorum Genitivus in ...*ium* desineret, Accusativum plur. in ...*is,* aliorum in ...*es* exisse, locupletissimus auctor est M. Terentius Varro. Charisius Institutt. Grammat. l. I. p. 128. ed. Fabric. pag. 104. ap. Putsch. ita scribit: „Quorum nominum genitivus pluralis ante *um* syllabam *i* littera terminabitur, accusativus, inquit Plinius, per *eis* locutus, *montium monteis*; licet Varro, inquit, exemplis hanc regulam confutare tentarit istiusmodi: *falcium falces,* non *falceis* facit, nec has *merceis,* nec hos *axeis,*

---

*) Velleio *Alpis* nunc restituit Kritz. Prolegg. p. CXXIII.

lintreis, ventreis, stirpeis, urbeis, corbeis, vecteis, nepteis. Et tamen manus dat praemissae regulae ridiculae (*ridicule*?), ut exceptis his nominibus valeat regula.“ Adde ipsius Varronis de L. L. l. VIII, 38.: „Quid potest similius esse, quam *mens, dens, gens?* cum horum casus patricus et accusativus in multitudine sint dispariles: nam a primo fit *gentium* et *gentis,* utrobique ut sit *i*; ab secundo *mentium* et *mentes,* ut in priore solo sit *i;* ab tertio *dentum* et *dentes,* ut in neutro sit *i*.“ Quae cum ita sint, cavendum erit, ne quaedam inferamus in libros veterum, quae respuat ipsa cultior Latinitas; quamquam omnes scriptores num intra fines a Varrone positos sese continuerint, dubitari fortasse potest. Eorum Nominum, quae Varro commemorat, Accusativi apud Vergilium inveniuntur *dentes, lintres, mentes, merces, stirpes, urbes,* illa quidem fere singulis locis, *urbes* autem satis crebro. Itaque consultius erit, Ge. I, 25.: „urbisne invisere, Caesar, Terrarumque velis curam,“ *urbis* pro Genitivo habere. Ita fit, ut concidat Val. Probi apud Gellium XIII, 20. ratio: „diversis in locis *urbes* et *urbis* dixit (Vergilius) arbitrio consilioque usus auris. Nam in primo Georgicon, quem ego librum manu ipsius correctum legi, *urbis* per *i* litteram scripsit. Verte et muta, ut *urbes* dicas, insubidius nescio quid facies et pinguius. Contra in tertio Aeneidos *urbes* dixit per *e* litteram:

Centum *urbes* habitant magnas.

Hic item muta, ut *urbis* dicas: nimis exilis vox erit et exsanguis; tanta quippe iuncturae differentia est in consonantia vocum proximarum.“ Haec ille. Esto autem, ut aliud sonuerit *Manes,* aliud *Manis*; non tamen continuo inde sequitur, eadem vocabula ab eodem scriptore diversis modis et scripta et pronuntiata fuisse, ut *urbes* et *urbis*; et ubi discrepant in his codices, tribuerim hoc potius consuetudini posteriorum saeculorum, omne inter has Accusativi formas discrimen exaequanti, id quod supra §. 13. luculento testimonio Consentii est cognitum. Ac non sum nescius iam Varronis aetate quaedam et in ...*is* et in ...*es* terminata fuisse, quod ex ipsius l. VIII. de L. L. p. 440. ed. Spengel. discitur: „sine reprehensione vulgo alii dicunt in Singulari hac *ovi* et *avi,* alii hac *ove* et *ave*; —— in accusandi casu hos *montes, fontes,* hos *montis, fontis.*“ Sed haec verba minime favent iis, qui Vergilium multa modo in ...*es,* modo in ...*is* terminasse opinantur; hoc enim scribit Varro: alios quaedam aliter, non eosdem eadem diverso modo pronuntiasse. Id ipsum tamen si haud dubie contendit Valerius Probus apud Gellium l. l., probe distinguas aetates necesse est; quod enim Neronis aetate fecerunt, id non continuo sequitur Augusteo saeculo factum esse.

16. Verum ea res videtur etiam latius patere, quam vulgo creditur. Ut paucis rem complectar: Accusativum nominum liquidam

r ante terminationem habentium in ...*is* a Vergilio terminatum esse admodum probabile est. Eam rationem in Mediceo diligentissime observatam videbis in Adiectivo *celer,* cfr. Aen. I, 187*. IV, 226. 270. 357. V, 217. VII, 811. XI, 765. XII, 394. 859. In eodem exstat *veteris* Aen. I, 358., quod idem Ecl. IX, 9. restituendum esse contra codicum auctoritatem idoneis argumentis ad eum ipsum locum dudum probavimus. Et *prioris* est in duobus codd. Ge. II, 59.; ex editione autem Vergilii diobolari Vimariae 1826. edita enotavi *minoris* cod. 6. Aen. I, 733. et *degeneris* cod. 7. Aen. IV, 13. Praeterea *laboris* bis in Mediceo legitur, Aen. VI, 65. et IX, 202., item in Vatic. Aen. II, 306. et a m. pr. in alt. Mentel. Ge. II, 478. Porro *fratris* exstat in Medic. Aen. IX, 695. et *pastoris* in Leid. Ge. III, 339. Contra *memores*, *immemores*, *maiores*, *pares*, *priores* ubique in Mediceo. Nec dubitavi Accusativos *celeris*, *veteris* et *laboris* ubique revocare. Etsi autem credibile est, in ceteris quoque idem secutum Vergilium scripsisse *prioris*, *minoris*, (cfr. §. 18.) *maioris* *), *amoris*, *odoris*, *oloris*, fortasse *floris* etiam, *moris*, et quae sunt eius generis alia, tamen idoneis exemplis destitutus manum cohibui. — Num etiam alia quaedam Nomina hanc terminationem admiserint, difficile est dictu; tamen *hiemis* Ge. III, 197. etiam Heynius exhibuit; et sic est eo loco in Vatic.; vid. quae ibi scripsimus. *dapis* a m. pr. habet Gud. Aen. III, 301.

17. Ceterum in ...*is* an in ...*eis* Accusativum plur. tert. Declinat. exire voluerit Vergilius si quaeritur, parum commendatur forma ...*eis* a libris mss., neque eam usquam exhibitam vidi, praeterquam quibusdam locis in cod. Palatino, non optimo orthographiae Vergilianae auctore. Nam quod Aen. VII, 633. in Vatic. a m. pr. legitur *crateis*, nihil fere probat, quam librarium primo scribere voluisse *crates*, deinde, cum in illo, unde transscriberet, exemplari *cratis* legi animadvertisset, adiecisse *i*, *e* autem puncto ut delendam notasse. Vid. de hac Accusativi forma a scriptoribus aevi Augustei spreta Kirchneri Praefat. ad Horat. Satiras pag. LXXXIV.

18. Denique (liceat enim haec propter quandam argumenti cognationem adiicere) ne a Nominativo quidem Pluralis aliena fuit haec forma. Varro de L. L. VIII, 37. pag. 440. Speng.: „Sine reprehensione vulgo alii dicunt in Singulari *hac ovi* et *avi*, alii *hac ove* et *ave*; in multitudinis *hae puppis*, *restis* et hae *puppes*, *restes*.“ Nec, quod cuipiam in mentem venire possit, *has* pro *hae*

*) „*ferocior*, *peior*, *melior* ait Stilo in ...*eis* accusativo posse proferri.“ et paulo post: „*facilioreis* Caecilius et *sanctioreis*.“ Haec Charisius pag. 104. Putsch.

scribendum esse, docent, quae sequuntur: „in accusandi *hos montes*, *fontes*, et *hos montis*, *fontis*.“ Atque in Monumento Ancyrano scriptum est *pluris conflixerunt* Edit. Sueton. Wolf. pag. 374., quamquam alias in eodem *plures* exaratur; sed etiam *minoris* pag. 369. videtur esse Nominativus plural. Itaque non continuo reiicienda erunt, quae Freundius, vitiosa esse ratus, ex antiquissimis codd. Ciceronianis attulit ad Orat. pro Mil. pag. 14. Quae ex tribus antiquissimis codicibus Vergilii collegimus eius rei exempla, haec sunt: 1) ex Mediceo: „*viridis* apio ripae“ Ge. IV, 121. „*tris* equitum turmae“ Aen. V, 560. „multae — *gentis*“ Aen. VII, 238. „laetique *minoris* Servavere diem“ Aen. VIII, 268. 2) e Vaticano: „campique *natantis*“ Ge. III, 198. „*viridis* apio ripae“ Ge. IV, 121. „quo pontus et *omnis* Intremuere undae“ Aen. III, 672. „Heu vatum ignarae *mentis*“ Aen. IV, 65. „ocius *omnis* Inperio laeti parent“ Aen. IV, 294. „*ultricis*-que sedent in limine dirae“ Aen. IV, 473. „paremus *ovantis*“ Aen. IV, 577. „Conlabsam adspiciunt *comitis*“ Aen. IV, 664. „Unde ruunt totidem *vocis*“ Aen. VI, 44. „cremantur — fuso *crateris* olivo“ VI, 225. „purpurei cristis *iuvenis*“ IX, 163. 3) ex Romano: „*bellantis* — Grai“ Aen. I, 466. „*dulcis* nidi“ Aen. V, 214. „donati *omnis*“ Aen. V, 268. „*omnis* fecere pedem“ Aen. V, 830. „*Terribilis* visu formae“ Aen. VI, 277. „datae sine iudice *sedis*“ Aen. VI, 431. „*omnis* Corporeae pestes“ ib. 736. Non videtur ea vis esse horum exemplorum, ut continuo iudices ita Vergilium scripsisse. Nam ut littera *i* infinitis locis in *e* litteram mutata est a veteribus librariis, id quod supra vidimus, ita facile etiam *e* in *i* converti poterat. Nec cum in Vaticano Aen. II, 197. et V, 804. *Achillis* reperiatur, ita, non *Achilles*, scripsisse Vergilium in animum induces; nec quomodo illud, quod est in eodem codice Aen. VI, 225.: „fuso *crateris* olivo“ defendas, facile dixeris. Sed in exiguo horum exemplorum numero cum *omnis* quater inveniatur, non recusabo, quin hoc saltem Vergilianum censeas.

ACHAIUS, ACHAICUS. vid. V. L. ad Aen. II, 462. Weichert. Poetar. Latt. Reliqu. p. 322. sq. not. et Doederlin. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. V. p. 306.

ACHILLES, Genit. *Achillis* et *Achilli*, Accusat. *Achillen.* vid. V. L. ad Aen. I, 30.

ACLYDES. vid. V. L. ad Aen. VII, 730. Ita etiam ex optimo cod. editur apud Silium III, 363. VIII, 552. Aliter Doederl. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. VI. p. 5.

ACRAGANS. vid. litt. *N.* §. 6. Et *Acragas* per *c* Graeco

more scriptum in Rom.; Mediceus *Agragans*, in quo decepit fortasse librarium inflexa Latinorum forma *Agrigentum*; vid. tamen Heins. ad Silium XIV, 210.

AD et AT. vid. litteram *D*. §. 4. 8. 9.

AD in compositis. vid. ADSIMILATIO §. 2—8.

ADESSUS. vid. litt. *S*. §. 2.

ADQUE. vid. litteram *D*. §. 5. et 10.

ADQUI. vid. litteram *D*. §. 5.

ADRIACUS. vid. HADRIACUS.

ADSIMILATIO PRAEPOSITIONUM in compositis.

1. Praeter alios, qui hac de re dixerunt, vid. A. Mai. Conspect. Orthographiae Cod. Vatic. de Rep. pag. 621. edit. Moser. Schneider. Gramm. Lat. Vol. I. P. II. p. 515. sqq. Kirchneri Praefat. ad Horat. Satiras pag. LXXXV. sq. Wunder. Praefat. ad Cic. Orat. pro Plancio p. XV. et Freund. ad Orat. pro Mil. p. 25. sqq.; adde Reisigii *Vorlesungen über lateinische Sprachwissenschaft* p. 280. sq. et ad eum librum notam 308. Fr. Hasii. Servius semel hanc rem attigit, ad Aen. I, 616.: „ADPLICAT. Secundum praesentem usum per *d* prima syllaba scribitur; secundum antiquam orthographiam, quae praepositionum ultimam litteram consonam in vicinam mutabat, per *p*.“ Sed Servii in eiusmodi re non maior est auctoritas, quam cuiuslibet veteris grammatici.

Praepositiones in quibusdam verbis vocabulisque immutatas et, ut hodie loquuntur Grammatici, adsimilatas esse, in aliis integras relictas, pro certo habendum est. Sed illud iure dubitatur, quibus finibus contineantur eius rei praecepta; nec audeo sperare ita de ea praecipi posse, ut omnis error tollatur. Non una hanc rem expedire conanti obiicitur difficultas; nam nec quando apud Romanos initium factum sit adsimilandarum praepositionum constat, nec qui fuerit cuiusque vel aetatis vel scriptoris usus. Illud et res ipsa probat et declarant vetera monumenta, primo rariorem fuisse adsimilationem, post magis magisque increbruisse ac, prouti vel auris vel consuetudo posceret, in simili compositorum genere modo admissam esse, modo reiectam. Sed cum posterior aetas multo etiam magis, quam Augusteum saeculum, quo fuit Vergilius, faveret adsimilationi, fieri non potuit, quin vetus mos a librariis multum obscuraretur. Maxime id factum est in verbis vocabulisque plurimum frequentatis. Nos quidem Mediceum ducem ita sequemur, ut in iis

verbis, in quibus constanter inflexa est praepositio, retineamus adsimilationem, respuamus eandem in iis, in quibus praepositiones integras a Vergilio servatas esse vel pluribus exemplis vel etiam uno satis probabili declaratum videatur. Consentiunt cum Mediceo Vatic. et Rom., in quibus si quam deprehendero memorabilem discrepantiam, suo loco adnotabitur.

2. AD ante litteram *c* immutatur in verbis *Accedere, Accendere, Accessus, Accĭdere, Accīdere, Accingere, Accipere, Accire, Accitu, Accola, Accolere, Accubare* (*Adcubet* tamen Vatic. apud Bottar. Ge. III, 334.), *Accumbere, Accurrere.* Servata littera *d* in quibusdam rarius lectis, *Adclinis* Aen. X, 835., *Adcommodus* Aen. XI, 522. (quare etiam *adcommodat* Aen. II, 393. exarandum putavi), *Adcumulo* Aen. VI, 886.; et Ge. II, 276. cum exstet *Aclive,* supra scripta est *d.* Praeterea *Atcelerare* legitur Aen. V, 675. IX, 221. 505., *Adcelerare* Aen. VI, 630. XII, 157.

3. *Ad* subiectis litteris *f, g, m, n,* retinet *d,* nisi quod perpaucis locis in easdem transit: *affatur* Aen. XII, 10. 71., *affectare* Ge. IV, 562. Aen. III, 670.; praeterea *atfata* Aen. XII, 138. et *atfatu* Aen. IV, 284., sed utroque loco *t* mutata in *d;* denique *afėabilis,* sic, Aen. III, 621.; (Pompeii Comment. Art. Don. pag. 405.: „Non dicebant *affero,* sed *adfero.*“) *a morso,* a m. s. *a morsu,* pro *admorso* Ge. II, 379. Maior quaedam est varietas in verbo *adgnosco,* quod *d* habet his locis: Aen. I, 406. 470. 488. II, 423. III, 180. 347. IV, 23. VI, 407. 452. 498. IX, 16. 457. 659. 734. X, 224. 843. XII, 260. 449. 632.; caret idem *d* littera Aen. III, 82. 173. 351. V, 576. 679. VI, 193. VIII, 531. X, 874. XI, 910. XII, 869. Praeterea *abnosco* scriptum fuerat A. VIII, 155., sed *b* transfixa et supra scripta *g*; sed facilius *D* et *B,* quam *G* et *B,* permutari poterant; quare librarius in eo, quod describebat, exemplari *adnosco* videtur invenisse. In Vatic. *agnosco* deprehenditur Aen. III, 173. VI, 498., ceteris iisque pluribus locis *adgnosco.* Quod autem semel legitur *aggeritur* Aen. III, 63., quo in verbo mature adsimilationi adsuevisse Romani videntur, non censui movendum.

4. Item recte a superioribus editoribus retentum *Ad* ante litteram *l*; vid. Heins. ad Aen. I, 229. Ita ubique in Mediceo, nisi quod *Alligat* ter (nec saepius exstat hoc verbum apud Vergilium) invenitur, quare hoc quidem mutare religioni habuerim. *Alligat* etiam Vatic. *Adlocutio* constanter in nummis. Ceterum *alapsa* Aen. XII, 319., sed *d* supra adiecta.

5. *Ad* ante *p* servati pauca quidem sunt exempla, sed satis idonea, quae certe ea verba, in quibus aliquo loco servatum deprehenditur, ad eum modum ubique exigenda esse probent. *Ad-*

parent Aen. XI, 605. *Adpetii* Aen. XI, 277., ut etiam Rom., *Adpone* Ge. IV, 280. *Adplicat* Aen. I, 616. *Adpulit* Aen. I, 377., ut etiam Vaticanus Aen. VII, 39. Retinui *Apparare* et *Appellare*; et *Appellare* quidem etiam Monument. Ancyran. et Fasti Praenestini.

6. *Adq*... Ita compositum verbum semel apud Vergilium legitur, *Adquirit,* sic scriptum in Mediceo, Aen. IV, 175.; *Adquisita* etiam in nummis apud Eckhel. T. VI. p. 420.

7. *Ads*... Constanter in Mediceo scribitur *Adsciscere, Adsensu, Adsentire, Adsistere, Adspirare, Adsiduus* (hoc etiam in Voll. Herculanens. P. II. Col. I. lin. 6.), *Adsurgere, Adsum.* Adde semel lecta *Adstringere* Ge. I, 91., *Adscire* Aen. XII, 38., quod iniuria damnat Kritz. ad Sallust. Cat. 47, 1., *Adservare* Aen. II, 763., *Adsultibus* Aen. V, 442.; porro *Atsimilis* Aen. VI, 603., *Atsimulat* Aen. X, 639., *Adsimulata* Aen. XII, 224. *Adstare* ubique, si discesseris ab Aen. III, 194. IV, 702. V, 10., ubi *astitit,* sed ubique supra scripta *d*; *astare* etiam Vatic. Aen. II, 303. III, 123. 150. 194., sed *adstare* idem III, 677. VII, 181. *Adsuetus* quoque cum Vatic. semper Medic. praeter Aen. IX, 201., ubi *assuetus*; *Advescite,* sic, Rom. Aen. VI, 833. pro *adsuescite.* *Adspergere* Ge. III, 419. Aen. III, 625.; aliter Ge. IV, 62. Aen. III, 534. Contra ubique, ut etiam in Vatic. et Rom., *Aspicere, Aspectus,* de quo vid. Noris. Cenotaph. Pis. p. 483., *Ascendere*; quae scriptura Vergiliine fuerit, an librariorum, haud facile dixeris. Tribuendum fortasse hic quoque aliquid consuetudini rationem et quandam in his rebus aequabilitatem nihil curanti. Sexies *Aspectare* exaratum est in Mediceo, semel deprehenditur *Adspectare* Aen. X, 4.; *adspectans* etiam Rom. Ge. III, 228.; et in Vatic. cum Aen. I, 420. *spectat* scriptum esset, antiqua manus adiecit *ad.* His tribus exemplis satis defensam tectamque puto antiquiorem in hoc verbo rationem, quam non dubitavi adsciscere. Nec mirum, si Verbum simplex *aspicere*, plurimo usu tritum, litteram *d* mature expulerit, diutius contra retinuerit Verbum frequentativum, quod non habebat sedem in quotidiana consuetudine. Mirum videtur Reisigio (*Vorles. über lat. Sprachw.* p. 280.), quod Passovius ad Tacit. Germ. p. 3. *adsum* retinere voluerit, cum *assum* pronuntiasse Romanos ostendat Plautus Poen. I, 2, 67.: „a s s u m apud te eccum. AG. ego e l i x u s sis volo." At ea res non impedit, quominus *adsum* scripsisse Romanos putemus; alia esse potuit scribendi, alia pronuntiandi ratio; ac si illo quidem loco Plautus *assum* scripsit, ut ibi debuit, non sequitur continuo sic eum ubique scripsisse, qui semel hoc pronuntiandi consuetudini tribuerit, ut ita scriberet. Quid autem, si hanc ipsam vulgi consuetudinem ridendam eo loco proponere Plautus voluit? quod mihi quidem ita videtur. — Denique *Aspernari* ubique veteres illi, quos supra me-

moravi, codices; et recte; vid. Heusinger. Obss. antibarb. pag. 327. Doederl. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. II. p. 178. sq. coll. Vol. III. p. 323. sq.

8. Ante *r* et *t* in easdem litteras *d* mutatur constanter. Itaque Mediceo auctore scribemus *Arrigere, Arripere, Atterere, Attingere, Attollere,* et quae sunt eiusdem modi. Quae res cum innumerabilium exemplorum testimonio confirmetur, Aen. XII, 322. casu nescio an Fogginii errore *Adtulerit* exaratum sit. Sed, ne quid dissimulemus, enotantur a Bottario ex cod. Rom. *adtrita,* quod vidit etiam Schulzius, Ecl. VI, 17. Ge. I, 46., *adtractus* Ge. III, 505., *adtoniti* Ge. III, 545., *adterat* Ge. IV, 12., *adtraxerit* Aen. XI, 250. Praeterea *adtorquens* Vatic. apud Bottar. Aen. IX, 52. — Ceterum ante litteras *c, f, g, l, n, p, r, s, t,* litteram *d* in easdem abire vult Priscianus l. II. c. 1. s. 7., etsi frequenter inveniatur litteris *f* vel *n,* vel *l,* vel *r,* vel *s* sequentibus *d* scripta, quod ille scriptorum errori adsignandum putat.

Progredimur ad Praepositiones IN et CUM.

9. *In* constantissime servatur ante litteram *l.* Ergo ubique in Mediceo *Inlabor, Inlacrimo, Inlido, Inludo, Inlustris,* etiam *Inlecebrae, Inluvies,* et quae sunt reliqua. Pariter *inlita* in Voll. Herculanens. P. II. Col. VI. lin. 5. Atque eam rationem et Vergilii aetate et postea pervulgatam fuisse, cognosci potest ex ridiculo errore, qui deprehenditur in nummo Decii apud Eckhel. T. VII. p. 344., in quo est *Inluricus* pro *Illyricus.* Hinc vide, quid facias severa illa in Wunderum animadversione Lindemanni Grammat. Lat. Vol. I. p. 235. not. 38. *Illaudati* tamen Vatic. Ge. III, 5. apud Bottar.

10. Non eadem est alterius Praepositionis constantia. Et *Colligo* quidem, quod in hoc genere longe frequentissimum est, sic semper, non *Conligo,* scriptum invenitur; (Quintil. XI, 3, 35.: „Vitatur etiam duriorum inter se congressus, unde *pellexit* et *collegit.*") neque aliter illa semel apud Vergilium lecta *Colloco,* (Placidi Glossae p. 441.: „*Collocat* melius dicimus per ·*l*·, nam mollior et levior sonus est; interdum enim praepositio praecedens sumit litteram sequentis verbi.") *Colludo* et *Collatus.* Obtemperavi in ea re Mediceo, quamquam *Conlegit* exstat in Rom. Aen. XII, 491.; nam quod in eodem Aen. XII, 711. *Conlectis* pro *Coniectis* legitur, nihil probat. Contra ubique, Vaticano consentiente, in Mediceo *Conlapsus* et *Conlucere,* nisi quod Aen. X, 539. est *collucens.* Praeterea etiam semel lecta *Conloquium* et *Conlustro.* Mihi quidem in his discrepantia compositionis eam videtur habuisse causam, quod in aliis produceretur, in aliis corriperetur Praepositio; cfr. Gell. N. A. infra ad litt. *N.* §. 3. et 4. laud. Aliter de ea

re indicat Muellerus Praefat. ad Varron. de L. L. p. XXXVIII., a quo dissentit Freund. ad Cic. Orat. pro Mil. p. 27.

11. Porro ubique *Inr*... in Mediceo, nusquam *Irr*...; sic, ut quaedam crebrius lecta afferam, *Inridere, Inrigare*, *Inritus, Inrumpo, Inruo;* consentiunt Rom. Vatic. et Fragm. Sangall., adde Voll. Herculanens. P. II. Col. VII. lin. 4. Contra eadem constantia *Corr*..., nusquam *Conr*... Cum autem *Inr*... ubique retinuerit Mediceus, mirum profecto esset, si eadem ratio in *Conr*... prorsus oblitterata esset in eodem. Scilicet in haec quoque usus (vel etiam varius pronuntiandi modus, cfr. §. 10. extr.) imperium suum exercuisse putandus erit.

12. *In* ante *m* servandum esse, etsi aliquoties inversum invenitur, satis multa exempla docent. *Inmanis* legitur Ge. IV, 458. Aen. I, 110. 139. V, 351. 822. VII, 666. IX, 730. XI, 173. 552. et aliis locis; *Inmemor* Ge. IV, 440. Aen. II, 244. III, 617. VII, 439. IX, 256. et saepius; *Inmensus* quoque crebrius est, quam *Immensus; Inmergere* Ge. IV, 29. Aen. III, 605.; *Inmiscere* saepius quam *Immiscere; Inmittere* Ge. III, 371. Aen. III, 593. VI, 1. 312. X, 406. XI, 562. et saepius; *Inmitis* Ge. IV, 17.; *Inmobilis* Aen. IX, 448. XII, 400.; *Inmotus* Aen. I, 257.; *Inmortalis* Ge. IV, 208. Aen. IX, 95. XII, 882.; *Inmundus* Aen. V, 333. X, 844.; porro semel lecta: *Inmaturus* Aen. XI, 166.; *Inmedicabilis* Aen. XII, 858.; *Inmeritus* Aen. III, 2.; *Inmulgere* Aen. XI, 572.; *Inmurmurat* Ge. IV, 261., et bis lectum *Inmugire* Aen. III, 674. XI, 38. Contra semper scribitur *Imminere,* ut etiam in Voll. Herculanens. P. II. Col. I. lin. 7., *Immolare*, *Immunis*, geminata *m;* vid. infra §. 18. Vaticanus crebrius in hoc genere adsimilatione utitur; cuius quam studiosus fuerit is, qui scripsit eum codicem, licebit fortasse inde suspicari, quod etiam *im mentem* exaravit Aen. IV, 39. et *im pace* Aen. VII, 46. Hinc recte coniecturam facias de consuetudine talia pronuntiandi. Legitur tamen in eodem *inmensam* Aen. II, 185. *inmeritam* III, 2. *inmanis* VI, 618. *inmota* VII, 314. et *inmittere* V, 805. IX, 889. Ut autem supra vidimus *Corr*... ubique, non *Conr*... in Mediceo exarari, sic etiam *Comm*..., non *Conm*... Consentit in ea quoque re Vatic.

13. *In* ante litteram *p* in Mediceo nunc servatur, nunc inflectitur, ita quidem, ut appareat, si non in omnibus, certe in longe plurimis verbis vocabulisque antiquiorem formam exhibitam esse a Vergilio. In omni autem hac quaestione de vera germanaque verbi cuiusque scribendi ratione illud maxime videndum est, quae sit forma verborum rarissime lectorum, quippe in quibus fere antiquam manum servarint librarii. Itaque *Inpastus, Inpatiens, Inpavidus, Inpensa, Inpensius, Inperditus, Inperfectus, Inperterritus*, *Inpexus*, *Inpiger*, *Inplacabilis*, *Inplacatus*, *Inplumis*,

Inprecor, Inproperatus, Inprovidus, Inproviso, Inpubis, ubique sic per *n* scripta sunt in Mediceo. Et cum multo crebrius *Impellere,* quam *Inpellere,* in eodem compareat, non est praetereundum, quod Aen. VIII, 239. legitur: „*Impulit: inpulsu*"; nempe hoc nomen semel exstat in carminibus Vergilii. Nec leve praesidium huic rationi etiam inde paratum, quod, ubi esset in eiusmodi vocabuli prima parte, quod corrigeretur, *in* positum est, non *im*; quippe in retractandis iis, quae scripsimus, deposita perpetuae scriptionis festinatione, accuratius singula expendimus. Aen. XII, 357. *expresso* legitur in Mediceo; sed supra scriptum *in,* ut fieret id quod requiritur *inpresso.* Similiter Aen. X, 844., cum in Mediceo scriptum fuisset *multo,* manus emendatrix *in* supra scripsit et *lt* in *nd* mutavit, ut exsisteret *inmundo.* Nec, quod in cod. Rom. Aen. X, 363. legitur *intulerat* pro *inpulerat,* fieri ex *impulerat* facile potuit. Sed persequor reliqua. *Inpar* legitur Ge. III, 532. IV, 245. Aen. X, 459. XII, 149. 216. (et in Vatic. Aen. I, 475.) *Inpedire* Aen. IX, 385. X, 553. XI, 21. *Inpellere* Aen. I, 11. II, 465. IV, 594. XI, 278. XII, 856. Ge. II, 211. *Inpendēre* Ge. I, 365. IV, 191. *Inpendĕre* Ge. II, 61. III, 74. *Inplere* Ecl. VI, 48. Aen. I, 215. 716. (etiam in Fragm. Sangall.) III, 526. VIII, 278. (denique in Vatic. Aen. IV, 30.); *Inplicare* Aen. II, 552. IV, 148. XI, 632. 752. *Inplorare* Aen. X, 19. (et in Vatic. Aen. VII, 311.); *Inponere* Ge. II, 73. 540. IV, 173. Aen. IV, 418. V, 463. VI, 246. VII, 573. VIII, 188. et saepius; (tum Vatic. Ge. III, 173. Aen. IV, 497.) *Inportunus* Aen. XI, 305. XII, 864. *Inprimere* Aen. IV, 659. (ut in Vatic.), V, 536. X, 497. XII, 303. *Inprobus* Aen. II, 80. IV, 386. XI, 512. XII, 261. *Inprovisus* Aen. I, 595. II, 182. et reliquis locis; (etiam in Vatic. Aen. I, 195. II, 182. IX, 49.) *Inprudens* Ge. I, 373. Aen. IX, 386. *Inpune* Aen. III, 628. VI, 880. (ut in Vatic.), IX, 653. 784. XI, 134. Habes hic prope omnia litteris *inp* incipientia, quae quidem apud Vergilium leguntur. Ex paucis, quae restant, *impingere* est Aen. V, 805. et *implexae* Ge. IV, 482., quae non dubitabis quin ad ceterorum formam revocanda sint et ita scribenda: *inpingere*, *inplexae.* Difficilius est statuere de verbo *imperare,* quod, quoties scriptum est, *m* habet, non *n*; et *Imperium, Imperator,* haec ita per *m* scripta prope constanter exhibent Nummi et Inscriptiones, etiam Voll. Herculanens. P. II. Col. II. lin. 4. et Col. III. lin. 4. Apparet igitur mature in hoc verbo, utpote usu maxime trito, *n* in *m* transisse. Quare minime mirum videbitur, quod in cod. Mediceo eadem regnat ratio; sed certa germanae scripturae vestigia exstant Aen. VIII, 509., ubi est *inperium,* et Aen. XII, 719., ubi *inperitet*, frequentativum semel a Vergilio positum; quae ipsa res quam habeat vim, supra declaravimus. Restituemus igitur prope oblitteratas formas *inperare* et *inperium* ubique, quas etiam Ciceroni vindicat cod. palimpsestus libror. de

Rep. Restant *Impetus* et *Impius*; ex quibus etsi certe alterum *Inpius* ab ipso poeta exaratum credas, malui tamen, ne quid temere fecisse videar, utrumque ita, ut in Mediceo scriptum repperi, servare. *Impetus* etiam Voll. Hercul. P. II. Col. I. lin. 8. Ceterum *in.primis* (sic) Rom. Ecl. V, 69.

14. Multo rarius antiqua consuetudo servata est in verbis vocabulisque a litteris *comp* incipientibus; servatam his tantum locis reperies: *Conpages* Aen. II, 51. *Conplere* Aen. IX, 39. XI, 140. (et in Rom. IX, 567.) *Conplexus* Aen. VIII, 582. *Conpositus* Aen. XI, 599. *Conprensus* Aen. VI, 701. XI, 723. et in Vatic. VI, 626. Nec parvi est momenti, de qua re paulo ante diximus §. 13., quod, cum Aen. XI, 140. *replet* scriptum exstet in Mediceo, *con* supra appositum cernitur, ut fiat *conplet.* His exemplis refutandus K. L. Schneiderus, qui Grammat. Lat. Vol. I. P. I. p. 306. rationem solam secutus usum neglexit; adde, quae ab ipso afferuntur P. II. p. 544. Cetera, *Compellare,* quod ita scriptum ter etiam in Vaticano visitur, *Compellere*, *Compescere*, *Compingere*, *Comportare, Comprimere*, per *m* ubique exarata inveniuntur. Atque ex his quoque intelligitur, maturius immutari coeptum esse *Con*, quam *In*; cf. supra §. 10. 11. 12. extr.; unde factum videtur, ut consuetudo posteriore aetate per totum hoc genus dominans prope omnia ipsi contraria inverterit. Ac reputantes ex numero verborum ita compositorum nulla crebrius legi, quam *Complecti* et *Complexus*, *Complere* et *Componere,* quibus addere licet *Comprehendere,* et tamen vix plus, quam singula exempla antiquioris consuetudinis relicta esse, facile nobis persuadebimus, non haec solum, sed etiam cetera, exceptis fortasse, si qua sunt excipienda, verbis *Compellare* et *Compescere,* per *n* scripta fuisse a Vergilio. Tamen, ne calidius rem gessisse videar, in sex illis verbis, quae supra sunt proposita, *m* servavi.

15. *Inbellis* Mediceus ubique; consentit Rom., qui Ge. III, 265. habet *in.bellis.* Contra idem Mediceus semper *Imbuo*; et consultius fuerit huius codicis auctoritatem in hoc verbo sequi, cum compositionis rationem in eo mature obliti esse Romani videantur.

Venimus ad Praepositiones OB et SUB ante litteras *c, f, g, m, p, r, s, t,* in compositis collocatas.

16. *Ob* servatur ante *m*; Aen. VI, 155. *obmutuit*; et cum Aen. IV, 279. primo scriptum fuisset *ommutuit,* ut est eo loco in Rom., altera manus prius *m* transfixit et *b* supra scripsit. Idem dicendum de praepositione *Sub.* Et *submergere* ubique Mediceus, nisi quod Aen. V, 125. *sumersum* (sic) legitur, sed supra scripta *b*. *Submittere* exstat his locis: Ge. III, 159. Aen. XII, 832. Contra *summovere* in eodem, non *submovere*; sed quod pro *sub vomere* ter scriptum est *submovere,* Ge. II, 203. 356. III, 515.,

pro melioris scripturae testimonio esse debet. *Summotis* Rom. Ecl. VI, 38. In Vaticano cum quater omnino Verba, quibus praefixa est haec praepositio, a littera *m* incipientia deprehendantur, Ge. III, 159. Aen. III, 93. V, 125. VII, 226., ubique admissa est adsimilatio. Denique eadem praepositio in Mediceo integra servatur ante litteram *r* duobus locis, qui sola, quae exstant in carminibus Vergilii, habent huius compositionis exempla, *Subremigo* et *Subrigo*; nam *Surgo* facit *Surrexi*.

17. Iam quaeritur, num etiam *obc, subc, obf, subf, subg, obp, subp*, scribendum sit, an *occ, succ, off, suff, sugg, opp, supp*? Et *obfuit* quidem Medic. Ge. I, 374., ubi *offuit* Rom.; praeterea non legitur hoc Perfectum; sed in ceteris idem codex constanter praebet *off*. In reliquis, quae modo attuli, compositis ubique admissa est adsimilatio, nisi quod Aen. XI, 119. *subponite* scriptum est in Mediceo; sed id unum inter tot contraria pro regula sequi nolim cuiquam suadere. Itaque satis habeo, tenuia quaedam asperioris formae, quae collegi, exempla subiungere. *Subcinctam* Rom. Ecl. VI, 75. *Subcumbere* Vatic. Aen. IV, 19. *Subfosso* Alburg. Aen. IX, 671. *Subfecti* affertur e duobus codd. ab Iaeckio Aen. II, 110.; item ex uno *Subgeritur* Aen. VII, 463. Singularia in suo genere sunt *Substentant*, quod habet Palat. Aen. XII, 662., et *suppedibus*, quod est in Vatic. Aen. VI, 256.

18. Denique dicendum est de iisdem Praepositionibus, quibus adiungimus Praepositionem *Ab*, ante litteras *s* et *t* collocatis. Littera *b* in iis vocabulis verbisque, quibus Praepositiones *Ab, Ob* et *Sub* praefixae sunt, cum succedit vel *s* vel *t* littera, ut propius ad sonum tenuis *p* accedebat, sic etiam in hanc ipsam non raro conversa est. Quintil. Inst. Orat. I, 7, 7.: „Quaeri solet, in scribendo praepositiones sonum, quem iunctae efficiunt, an, quem separatae, observare conveniat; ut cum dico *obtinuit*; secundam enim *b* litteram ratio poscit, aures magis audiunt *p*; et *immunis*; illud enim, quod veritas exigit, sequentis syllabae sono victum *m* gemina commutatur.“ Glossae Placidi p. 487.: „Nuptiae quamquam a nubendo dicantur, scribuntur per *p*, quia *p* littera mitior.“ His compara, quae leguntur apud Quintilianum XII, 10, 32.: „Quid, quod syllabae nostrae in *b* litteram et *d* innituntur adeo aspere, ut plerique non antiquissimorum quidem, sed tamen veterum mollire tentaverint.“ Et *aps*, *apt*, *ops*, *opt*, pro *abs*, *abt*, *obs*, *obt*, fuisse qui scriberent, et Nummi et Marmora et libri mss. testantur. De libris mss., nam de his solis hic agam, vid. praeter alios Niebuhr. ad Cic. Orationum pro Fonteio et Rabirio Fragmm. pag. 110. A. Mai. Conspect. Orthographiae ad calcem libror. de Rep. p. 624. edit. Moser. adde Pontederae Ep. I. p. 335. apud Schneid. Satis antiquam fuisse hanc rationem docet nobile illud,

brevissimum quidem, sed idem antiquissimum Fragmentum carminis epici Herculani repertum, in Part. II. Voluminum Herculanens. editum. Ibi Col. I. *opsessis* et Col. VIII. *opsidione* est scriptum. In Mediceo haec inveni: *opstipui* Aen. II, 560. III, 48. 298. *opstipuit* Aen. I, 613. II, 378. *opstipuere* Ge. IV, 351., *opservans* Ge. IV, 513., *opsuitur* Ge. IV, 301., *optendere* Aen. X, 82., *optestemur* Aen. XI, 358., *optulerat* Aen. II, 61. cum Rom., *optusis* Ge. I, 433., *optutu* Aen. I, 495. cum Rom., adversante ibi Vaticano, et VII, 250. cum Vaticano, *apsens* Aen. IX, 361., denique *supter* Ecl. X, 4., alias *subter*, ut etiam Vatic. Ge. III, 298. Aen. IX, 514. Praeterea Rom. *optat* pro *obstat* Aen. VI, 438., sed idem *obstabis* pro *optubis* Aen. X, 57. In Vatic. apud Bottar. legitur *optulit* Aen. VIII, 611.; sed illud *optulit* Mediceo vindicavit nunc Ang. Maius, qui eam paginam ex Mediceo in cod. Vatic. translatam esse vidit. Denique *optunsior* est in versu Vergiliano, quem affert Pompeius Comment. in librum Donati de Barbarismis VI, 7. p. 472. *Sub* ubique retinet in Mediceo mediam; quamquam Schneider. Gr. Lat. Vol. I. P. I. p. 220. quaedam mutatae in ea quoque voce mediae exempla protulit; nec plane praetereundum, quod Aen. VI, 414. pro *sutilis* in Rom. legitur *suptilis*. Atque hac in re magis fortasse audiendus est usus, quam ratio et analogia; quamquam haud scio, an etiam usus suam habuerit quandam rationem, quam indicare fortasse liceret, si de vario eiusdem consonae (*b*) pronuntiandae modo constaret; quae cum fere idem sonuisse in plerisque vocibus videatur, quod *v*, (vid. infra litt. PS.) in aliis, maxime vero, id quod et Quintilianus quodammodo probat et multo apertius numerus exemplorum, in Praepositione *ob* asperius elatam esse coniicias. Contemplantibus autem nobis exempla supra proposita probabile videbitur, duriorem fuisse huius Praepositionis sonum in Verbis et in iis Nominibus, quae a Verbis originem habent; molliorem in ceteris; nam *obscenus* et *obscurus* etsi crebro usurpantur, tamen nullum in his reperitur vestigium tenuis *p*. Ac fortasse ne in Verbis quidem omnibus durius pronuntiabatur. Sed cum in cetera copia vix singula in Verbis singulis positae tenuis exempla reperiantur, non potuit casu evenire, ut ea in Verbo *obstipescere* sexies compareat; adde, quod, cum Aen. I, 513. *obstipuit* in Mediceo legatur, *opstipuit* in Fragm. Vatic. exstat. Itaque cetera quidem, ne quid temere novasse videar, reliqui intacta, *opstipui* tamen et *optutu*, quod, cum ter omnino apud Vergilium legatur, bis in uno Mediceo per *p* scribitur, quasi postliminio restituere non dubitavi.

ADSIMULARE et ADSIMILARE. vid. V. L. ad Aen. XII, 224.

ADSPARGERE. vid. litt. *A*.

AENEIS, AENEIDOS. vid. GENITIVUS §. 3. Iis autem,

quae scripsi ad Aen. IX, 653., nunc adde, quae scripsit Th. Fr. Freytagius ad Hom. Il. I. p. 4.

AENUS, AHENUS. vid. litteram *H.*

AEQUIPARO. *Aequiperas* „in vetustioribus" (quibus?) ait Heinsius, scriptum Ecl. V, 48.; sic ibi Servius Dresd.; eodem modo in vetere Epigrammate apud Ciceron. Tuscul. V, 17. editur. Parum aut nihil conficitur iis, quae scripta sunt a Dausquio Orthograph. P. II. p. 20. ab Oudendorp. ad Sueton. Neron. c. 53. ab Arntzen. ad Panegyr. vett. IX. c. 4. pag. 554. et ab ipso Heinsio ad Vergil. l. l. Plerisque locis critici non satis dignam habuerunt hanc lectionis varietatem, quam curarent. Itaque factum est, ut nondum certi quidquam de ea re statuere liceat. Cod. Gud. Arusiani apud Lindem. Vol. I. p. 214., etsi praescriptum est *aequipero,* in ipso tamen exemplo ex Ecloga supra laud. petito exhibet *aequiparas.* Vossius quidem *aequiperes* recepit, quia sit antiquior haec forma. Equidem *aequiparas* ut antiquius retinui; est enim necesse antiquiorem formam esse primitivam, inflexam recentiorem. Nunc ex schedis Schulzianis comperi *aequiparas* esse in Rom. Is, ut antiquissimus testis, utique sequendus.

AESCULUS, ita cum diphthongo, probat etiam Servius ad Ge. II, 290. et vid. Doederlin. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. VI. p. 11.

AETHERIUS constanter Mediceus, non AETHEREUS. vid. V. L. ad Aen. I, 201. Iniuria tuetur alterum Drakenb. ad Silium V, 73.

AFUI, AFORE, non ABFUI, ABFORE. vid. V. L. ad Aen. VII, 498. cfr. Cic. Orat. 47. s. 158. et Gell. N. A. XV, 3.

ALAESUS. vid. HALAESUS.

ALARE. vid. HALARE.

ALCYONES, non HALCYONES. vid. V. L. ad Ge. I, 399.

ALIQUID, ALIQUIT. vid. litt. *D.*

ALLECTO, non ALECTO, ubique Mediceus, etiam, ut videtur, Rom.; in hoc quidem certum est geminata *l* hoc nomen scriptum esse Aen. X, 41. et VII, 324., ubi Bottarius: „Sic alibi." item in binis versibus, quibus in Vatic. exstat, VII, 324. 445.

ALLIA Aen. VII, 717., ubi vid. V. L. Servius metri causa Vergilium ait geminasse litteram *l* in hoc nomine. Et παρὰ τὸν

Ἄλλιαν ποταμόν est apud Plutarchum. Sed in Romanorum scriptorum codicibus fere exhibetur *Allia*, *Alliensis*, item in Cenotaphio Pisano teste Norisio Dissert. IV. p. 481., a quo Servius refutatur. Vid. etiam Duker. ad Flor. I, 13. Simplicem consonam tuetur Zumpt. ad Cic. Divinat. in Caecil. c. XV, 48.

ALLIUM. *Alium*, non *Allium*, scribendum praecipit Probus A. Gr. p. 1435. Et *alia* Pierius Ecl. II, 11. in quibusdam libris, scriptis an impressis? invenit. Res amplianda; interim consultius erit sequi consuetudinem. — Haec dudum scripseram, cum ad me perfertur collatio cod. Rom. a Schulzio meo instituta, unde didici, Ecl. II, 11. (praeterea enim non legitur hoc voc. apud Vergil.) in Rom. esse *Alia* simplici consona. Sic etiam Thuan. II. Moret. vs. 88., ubi *Alea* duo alii. Itaque extrivi alterum *l*. Cf. etiam Oudendorp. ad Sueton. Vespas. c. 8.

ALVUS an i. q. ALVEUS? vid. Quaest. Virgil. XVI, 4.

AMBESSUS. vid. litt. *S*. §. 2.

AMENTUM. Semel hoc vocabulum legitur apud Vergilium, Aen. IX, 665. Verius puto *ammentum*, geminata *m*, ut ibi exstat in Medic., quod confirmare quodammodo videtur Romanus, in quo est *armentum*. Et sic scripsisse veteres probat fortasse Festus p. 25., qui hoc vocabulum a Graeco ἅμμα ortum tradit; etsi ipsum *amentum* scripsisse locus videtur docere et ordo elementorum.

AMFRACTUS, ANFRACTUS. vid. V. L. ad Aen. XI, 522.

AMMON, HAMMON. vid. V. L. ad Aen. IV, 198. Drakenb. ad Silium I, 39. Oudendorp. ad Lucan. III, 292.

AMURCA. Scripsi *amurga* Mediceum secutus; vid. V. L. ad Ge. I, 194. adde Oudendorp. ad Appulei. Met. pag. 272. Lindemann. Grammatt. Latt. Vol. I. p. 124. not. 1.

ANCHISĀ, ANCHISE, Vocativus. vid. V. L. ad Aen. III, 475.

ANCORA, ANCHORA. vid. V. L. ad Aen. VI, 902. et *ancora* Medic. etiam Aen. VI, 4. vid. Schneider. ad Caes. B. G. III, 15, 5.

ANHELARE, ANHELUS, ANHELITUS. vid. V. L. ad Ge. III, 497.

ANTEMNA, ANTENNA. vid. V. L. ad Aen. III, 549. Doederlin. *Lat. Synonymen u. Etymolog*. Vol. V. p. 94. Vol. VI. p. 21.

APOSTROPHUS. vid. litt. *N.* §. 9.

APPENNINUS, APENNINUS. vid. V. L. ad Aen. XI, 700. XII, 703.

APPULEIUS, Luc. Caecil. Minuc., vid. VERGILIUS.

APUD, APUT. vid. litt. *D.* §. 3. 8.

ARABS, ARAPS. vid. litt. *P.* §. 2.

ARBOS, non ARBOR. vid. V. L. ad Ecl. III, 56. Ge. II, 150.

ARCESSO, ACCERSO. vid. V. L. ad Aen. V, 746. Schmid. ad Horat. Ep. I, 5, 6. II, 1, 228. Klotz. ad Cic. Tuscul. IV, 1, 3. adde, qui aliter, ac vulgo fieri solet, de ea re statuunt, Doederlin. *Synonym.* Vol. III. p. 281. sq. Kritz. ad Sallust. Cat. 40, 6., quem equidem malim ex paucis codd. *arcessere*, quam ex multis *accersere* Sallustio restituisse. Incredibile est enim, quam inimici fuerint librarii formae *arcessere.* Scripsit de hoc verbo in Programmate 1839. edito R. Stuerenburg, qui (ut refert H. Harless in *Zeitschrift f. d. Alterthumswissenschaft* 1840. fasc. VIII. no. 97. p. 799.) utramque huius verbi formam a Romanis usurpatam esse ait, sed ita, ut non idem utramque significasse statuat, veteres Grammaticos secutus, quibus adstipulatur Kritz. ad Sallust. Iug. 32, 1. Dissentit a Stuerenburgio Ellendt. ad Cic. de Orat. II, 27, 117. Non negligendae in hoc verbo veteres glossae; vid. Casaub. ad Sueton. Iul. c. 2. Apud Caesarem codicum auctoritate motus ubique *arcessere* edidit Oudendorp.; vid. ei. not. ad B. G. I, 31. Ex paucis, sed optimis libris affertur *arcessere*, teste Zumptio, Cic. Verr. l. IV, 39, 85., cum Lagomarsinii praeter unum omnes *accersere* tueantur, quare nolim ex Lagomarsiniis *accersere* arcessivisse Ellendtium apud Cic. l. l.

ARCUS, ARQUI. vid. LITT. SIBI INSID. §. 9.

ARENA. vid. HARENA.

ARISTA. Legitur etiam *harista*, sed a m. pr., in Mediceo, vid. V. L. ad Aen. VII, 809. Nempe videntur librarii propter primae syllabae similitudinem *arista* cum *arena*, *harena*, confudisse; et *harena* aliquoties pro *arista* in libris mss. reperiri, docet Burmann. l. l.

ARRUNS, non ARUNS. vid. V. L. ad Aen. XI, 759. Confirmatur ea res etiam *Arruntii* nomine, de quo praeter alios vid. Kritz. ad Vellei. II, 77, 3.

ARTUS, non ARCTUS. vid. V. L. ad Aen. I, 293. Priscian. VI, 15, 77. adde quos laudant Cellar. et Harles. Orthographiae pag. 180. Schmid. ad Horat. Ep. I, 5, 29.

ARUNDO, vid. HARUNDO.

ARUSPEX. vid. HARUSPEX.

ASBYTES, non ASBUTES. vid. litt. *Y.* §. 2.

ASILAS, non ASYLAS. vid. litt. *Y.* §. 2.

ASTYR, non ASTUR. vid. litt. *Y.* §. 2.

AT et AD. vid. litt. *D.* §. 4.

ATIUS, non ATTIUS. vid. V. L. ad Aen. V, 568. Ellendt. ad Cic. de Orat. Vol. I. p. 453.

ATLAS, ATLANS. vid. litt. *N.*

ATTRACTARE. vid. V. L. ad Ge. III, 57. et supra litteram *A.*

AUD, AUT, pro HAUD, HAUT. vid. litt. *D.* §. 1. extr.

AUTUMNUS. Quid iam dicent illi, qui certissimis argumentis evincere se posse sibi persuadent, *auctumnus*, sic adiecta *c*, scribi oportere, cum resciverint in illo venerando veteris orthographiae Latinae monumento, codicem Mediceum dico, eadem constantia, qua *auctor* ubique exhibetur, eadem, inquam, constantia *autumnus* sine *c* exarari? vid. Torrent. ad Horat. Od. II, 14, 15. et IV, 7, 11., cui prudenter obtemperavit Bentleius, Kreyssig. ad Sallust. Histor. l. III. Fragmm. Part. II. p. 6. et 45. De *auctor* lege, si tibi videbitur, quae scripsit Beier. ad Cic. Oratt. Fragmm. p. 244. sq.

BACA, simplici *c*, non BACCA, ubique legitur in Mediceo, ut etiam *bacatum* Aen. I, 655. Et cum Ge. II, 519. *bacca* scriptum esset, altera *c* et transfixa est et puncto notata, tamquam quae exsulare debeat. Consentit cum Mediceo Romanus et (Aen. I, 655.) Vatic.; vulgarem rationem tuetur, ut solet, Palatinus.

BACCHARIS, BACCARIS, Graecis et βάκκαρις et βάκχαρις dicta; vid. notata ad Hesych. T. I. p. 680. A Bacchi nomine tractum esse hoc vocabulum licebit fortasse ex eo colligere, quod salubris erat baccharis ad crapulam edormiendam; vid. Plutarch. Sympos. l. III. pag. 641. ed. Francof. Et *baccharis* ut plurimum apud Romanos scriptores exaratum inveni; sic ipse Mediceus Ecl. VII, 27.; quare hanc formam restituendam putavi.

BELUA, non BELLUA, Medic. et Rom. Aen. VI, 287.; recte, etsi a bello quibusdam dicta videtur; vid. MILLE.

BERECYNTIUS, non BERECYNTHIUS. vid. V. L. ad Aen. VI, 785.

BIPINNIS, vid. PINNA.

BOVOM scribe, non BOUM, cfr. V. L. ad Ge. III, 419. Aen. II, 306. Et plane ita *bovom* scriptum est in Vatic. Ge. III, 211., nisi quod altera *o* expuncta est; *bovum* idem Aen. II, 306.

BRACCHIA, geminata *c*, ubique Mediceus, nisi quod Aen. IX, 623. incuria relictum a Fogginio videtur *brachia*; et Ge. I, 202. altera *c* puncto notatur. Consentiunt cum Mediceo Vaticanus (Ge. IV, 174. Aen. V, 136. VI, 700. i. e. quoties id vocabulum in eo codice legitur), Romanus et Fragm. Sangall. Nempe factum est *brachium* e Graeco βραχίων, quod primam brevem habere constat, sicut in omni vocabulo Graeco α ante χ, praeterquam in iis, quae η in α converterunt, ut τράχύς, breve est. Ut igitur *bracchium* primam produceret, (et videtur etiam in soluta oratione vulgo producta fuisse) factum est geminata consona, i. e. tenui *c* praeposita aspiratae *ch*.

BUCINA, non BUCCINA, Medic. et Aen. VII, 519. et XI, 475.; bis enim omnino legitur; altero quidem loco *bucina* etiam e Rom. affertur a Bottario. Vid. Drakenb. ad Liv. VII, 35, 1. Wass. et Oudendorp. ad Frontin. I, 5, 17.

CAEDRUS scripsi Medicei auctoritatem secutus, non *cedrus*, vid. V. L. ad Ge. III, 414., ut *caestus*, de quo paulo post dicetur, etsi haec nomina ε habent apud Graecos. *Cedrum* in Vatic. apud Bottar. exstat Aen. VII, 13. Glossae Placidi p. 441.: „*Caedrus* cum *a* scribi oportet.“

CAELUM, COELUM. Mediceus cum optimis libris Vatic. Rom., etiam Fragm. Sangall., *Caelum*, non *Coelum*, constanter exhibet; nec est dubium, quin ita scribendum sit. Varro de L. L. V, 3. (8.) „C a e l u m dictum scribit Aelius, quod est c a e l a t u m“ cet. eum locum qui totum perlegerit, facile sibi persuadebit ne nosse quidem Varronem aliam huius nominis formam. Cic. Verr. II, 52, 129.: „Quae iste cum cognosset novus astrologus, qui non tam c a e l i rationem, quam c a e l a t i argenti duceret“ *cet.* Rectene an secus origo huius vocabuli a verbo c a e l a n d i repetatur, hic non disputo; vid. Heusinger. Obss. antibarb. p. 330.; illud tamen intelligendum est Varronem et Ciceronem *caelum* scripsisse, non *coelum*. Quod autem *Coelius* ad Cic. Verr. IV, 17. et V, 70. Zumptius et propter libros mss. et propter nummos scribendum esse ait, distinguenda est duplex gens et *Caelia* et *Coelia*; vid. Morell. Thesaur. Vol. II. pag. 103. Niebuhr. *Römische Geschichte* Vol. I. not. 926. Repudiaverunt *caelum* nuper Beier. ad Cic. Oratt. Fragmm. p. 245. Handius *Lehrb. d. lat. Stils* l. II. c. 1. §. 6. immerito.

CAENUM, non COENUM, Medic. Ge. IV, 49. et Aen. VI, 296., item Roman.; quod reduxi. Vid. Cellar. Orthograph. p. 195.

ed. Harles. Volunt hoc vocabulum a verbo *cunire* esse factum; potius erat dicendum *cunire* natum esse ex *coenum*; *oe* enim in *u*, non *u* in *oe* mutari solebat. Festus: „*Cunire* est stercus facere.“ At *coenum* proprie non est stercus; nec quod addit Festus: „unde et *inquinare*,“ hoc significat: *cunire* eandem etiam vim habere, quam *inquino*, sed factum inde esse *inquino*. Itaque suspicari licet verbi *cunire* primam syllabam fuisse correptam. Quare nolim pro certo affirmare *cunire* ortum esse ex vocabulo *coenum*. Atque ut cognata haec statuamus, usus certe obtinere potuit, ut *caenum* scriberetur, simili quodam modo, ut *maereo*, quod fit a *μύρομαι*, aut ut *faenum* pro *feno* dixerunt veteres, ut Varro testatur; vid. etiam SCAENA.

CAESPES, CESPES. Festus p. 76. *caespitem* a caedendo dictum videtur putare. Glossae Placidi p. 445.: „*Caespites* — et diphthongum scribimus.“ Et diphthongum habet in eo voc. Medic. Ge. IV, 273., tum Vatic. Aen. III, 304. Rom. Ecl. I, 69. Praeterea cum Aen. XI, 566. in Mediceo *cespite* exaratum esset, supra scripta est *a* littera.

CAESTUS, quo utuntur pugiles, scribitur in Mediceo praeter unum locum, Aen. V, 420., ubi tamen *a* supra scripta; *cestu* supra adiecta *a* etiam Vatic. Vid. Heyn. ad Aen. V, 379. Servius ad Aen. V, 69.: „*Caestus* per diphthongum pugilum arma significat; *cestus* balteum Veneris.“ Festum quoque *caestus* scripsisse, apertum est.

CALVUS poeta. vid. VERGILIUS.

CAMARINA, CAMERINA. vid. V. L. ad Aen. III, 701.

CAMURUS, CAMYRUS. vid. litt. *Y.* §. 3.

CASSANDRA. vid. litt. *S.* §. 1.

CASSUS, CASUS, et CASSURUS. vid. litt. *S.* §. 2.

CATILLUS, CATTILLUS. vid. V. L. ad Aen. VII, 672.

CATULLUS. vid. LITTERAE SIBI INSIDENTES §. 6. et voc. *Holus*.

CAUCASIUS, ut est in Rom. Ecl. VI, 42., non CAUCASEUS. vid. V. L. ad Aen. I, 201.

CAUSA, CAUSSA. vid. litt. *S.*

CELEMNA pro CELENNA nunc edidi Aen. VII, 739.

CEREALIS ubique, i. e. quater, in Mediceo, nisi quod Ge. II, 517. primo *Cerialis* fuerat, mutata deinde *i* in *e*.

CETERA Mediceus cum Vaticano, non CAETERA, vid. V. L. ad Ge. III, 3. Aen. XII, 606., Hand. Tursell. Vol. II. p. 31. sq., Fr. Haas. nota Reisigii *Vorlesungen üb. lat. Sprachwissensch.* inserta pag. 185. Spretam nunc, quae olim vera habebatur, originationem hüius vocabuli nova ratione defendit Beier. ad Cic. Oratt. Fragmm. p. XLIII. not.

CETRA scripsi, non CAETRA, Aen. VII, 732., Mediceum secutus, cuius auctoritatem in re dubia pluris aestimandam putavi, quam recentiorum quorundam librorum testimonia; vid. ibi Heyn. adde Oudendorp. ad Sueton. Calig. c. 19.; quamquam non is sum, qui plane reiectam velim alteram huius vocabuli formam, satis illam quidem defensam verbis Hesychii: *καίτρεαι· ὅπλα Ἰβηρικά.* vid. Doederlin. *Synonymen u. Etymolog.* Vol. VI. p. 61. Sed fuisse inter Latinos, qui *cetra* scriberent, fortasse etiam probat, quod in quibusdam libris mss. legitur *citra.* Ab Hebraeis hanc vocem repetit Vossius ad Caes. B. G. I, 1.

CH. Servius ad Ge. III, 223.: „Tria, inquit, habebant (maiores) nomina, in quibus *c* litteram sequeretur adspiratio: *sepulchrum, orchus, pulcher*: e quibus *pulcher* tantum hodie recipit adspirationem.“ Vid. C. L. Schneider. Gr. Lat. Vol. I. pag. 205. sqq. Antiquiore aetate Romanos adspiratione in his usos non esse satis constat; quae cum Ciceronis tempore quibusdam vocabulis suavioris soni causa addi coepta esset, vid. Cic. Orat. c. 48., posteriore aetate iisdem, certe ex parte, detracta est, id quod praeter alios Servius l. l. et Gell. N. A. II, 3. docent. Quae cum ita sint, non mirabimur, si quandam, at levem, inconstantiam in optimo Mediceo deprehendemus, ut, cum Ecl. VII, 65. *pulcerrima* et Aen. IV, 432. *pulcro,* hic tamen supra scripta *h,* exaratum inveniamus, reliquis locis omnibus retentam videmus adspirationem. *Pulcher* ubique Vatic. Cicero cum *sepulcrum* servasset, vid. locc. laudd., Vergilius *sepulchrum* videtur scripsisse, quod et Servii verba probant, et confirmat Mediceus, qui ubique hoc exhibet, si discesseris ab Ecl. IX, 59. Aen. VI, 152.; et Aen. VI, 177. puncto notata est *h,* quod idem factum in Vatic. Aen. IV, 29., qui reliquis quoque duobus locis, quibus hoc voc. exstat in hoc codice, tuetur adspirationem; *sepulchro* etiam Rom. Aen. VI, 152., ubi Bottarius: „Sic alibi,“ puta in eodem cod. Contra *simulacrum* et *lacrima* nusquam in Mediceo adspirationem habet, nec in Vaticano; *simulachra* tamen exstat in Rom. Aen. V, 585. et teste ibi Bottario aliis quoque locis in eodem codice.

CICERO. vid. EST. NEC. IMMO.

CIRCUM in compositis ante *d.* vid. Litt. *M.*

CLIPEUS, non CLUPEUS aut CLYPEUS. vid. litt. *Y.* §. 3. extr.

CLOANTHUS, non CLOANTUS. vid. V. L. ad Aen. I, 222.

CLUSAE Vatic. Aen. VI, 734.

COMTUS, COMPTUS, et similia, vid. litt. *P.*

CON... vid. ADSIMILATIO §. 10. sqq.

CONDICIO, non CONDITIO, vid. V. L. ad Aen. I, 236.; sic etiam nummi ac lapides. Consentit cod. Roman. Erudite vulgarem formam *ditione* et *conditio* defendit H. Harlesius in *Zeitschrift f. d. Alterthumswissensch.* 1840. fasc. V. no. 65. p. 529. sqq. Et cederem fortasse eius sententiae, si de originatione horum vocabulorum satis constaret, quae etiam fuit qui Graeca stirpe oriunda et cum *δίκη* cognata esse diceret.

CONEXUS, CONIXUS, CONUBIUM. vid. litt. *N.* §. 3.

CONIUX est Palatini scriptura; *coniunx,* ut iam ab Heynio editum est, probatum idem veteribus quibusdam Grammaticis confirmatumque Voll. Herculanens. P. II. Col. IV. lin. 4., longe plurimis locis tuetur Mediceus, consentiente Vaticano; *coniux* in Mediceo legitur Aen. I, 47. VI, 473. 523. 764. et Ge. IV, 465., sed hic quidem *n* supra addita. Nec existimandum, utrumque, sed cum quodam discrimine, scriptum a Vergilio, ut *Natus* et *Gnatus.*

CONTEMPNUNT Ge. IV, 104. in Vatic. apud Bottar. Praeterea nullum huius rationis vestigium inveni in vetustissimis libris mss. Vergilii. *Contempnere* Lips. uterque Aen. III, 77. et alibi.

COORTUS, COHORTUS. vid. litt. *H.* §. 3.

CORYLUS, non CORULUS. vid. litt. *Y.* §. 3.

CREBRESCERE, non CREBESCERE. vid. V. L. ad Ge. I, 359. Oudend. ad Caes. B. C. III, 26. et ad Sueton. Caes. c. 79. Zumpt. ad Cic. Divinat. in Caecil. c. IV, 13.

CRESSA, sed CRESIA. vid. V. L. ad Aen. V, 285.

CUM, QUUM. vid. LITTERAE SIBI INSIDENTES §. 7. 8.

CUMBA, non CYMBA. vid. litt. *Y.* §. 3.

CUPRESSUS, non CYPRESSUS. vid. litt. *Y.* §. 3.

CX. *Extincxti* Medic. a m. sec. Aen. IV, 682., *prospecxit*
x
idem a m. pr. Aen. XII, 353., *micto,* sic, idem XII, 667., *respecxit* idem Ge. IV, 491. et a m. pr. XII, 671., *cincxere* Fragm. Sangall. Aen. I, 398. vid. etiam Schneider. l. l. p. 374.

CYBELE et CYBEBE, non CYBELLE. vid. V. L. ad Aen. III, 111.

CYCLOPIA, CYCLOPEA. vid. V. L. ad Aen. I, 201. Heins. ad Silium XIV, 33.

CYCNUS, non CYGNUS. vid. V. L. ad Ecl. VII, 38.

CYMAEUS, non CUMAEUS. vid. litt. *Y.* §. 2. extr.

D et *T.* In Mediceo modo HAUD, SED, APUD, AD, scribitur, modo HAUT, SET, APUT, AT.

1. Egit nuper de hac causa, sed ita, ut fere in commemorandis exemplis eius disputatio consisteret, Freundius ad Cic. Orat. pro Mil. p. 8. sqq. Quod Marius Victorinus p. 2462. docet ante vocales scribendum esse *haud,* ante consonas *haut,* ipsius esse inventum videtur. Nam cum in Mediceo legatur *Haud aliter* Aen. IX, 65. 797. X, 360. XI, 757., pro eo *Haut aliter* exstat Aen. IV, 256. IX, 554. X, 714. et *haut alio* V, 592. X, 456., *haut aliter* etiam Aen. I, 399. a m. pr. scriptum fuerat. *Haud equidem* Ge. I, 415. (ubi *Haut* Roman.) Aen. I, 335. V, 399. VII, 311.; contra *Haut equidem* Aen. V, 56. *Haud unus, ullus, umquam* Ge. II, 83. 249. Aen. XI, 441. (ubi *aut* Rom.) XII, 649. (ubi *haut* Rom.) 782.; *Haut unus, ullus, umquam* Ge. II, 133. III, 357. Aen. VI, 239. Porro *Haud ignarus, ignotus* Aen. X, 247. XI, 154.; at *Haut ignarus, ignotus* Aen. II, 91. IV, 508. 618. V, 284. *Haud mora* Ge. IV, 548. Aen. VII, 156. XI, 713.; *Haut mora* Aen. III, 207., ut etiam in Fragm. Sangall., 548. V, 140. 749. VI, 177. *Haud mollis* Aen. III, 41. XI, 728.; *Haut mollis* Aen. IX, 804. XI, 452. XII, 25. *Haud secus* Aen. VIII, 414. XI, 456. 814. XII, 9. 124.; *Haut secus* Aen. II, 382. III, 236. IV, 447. Reliqua persequar secundum litterarum ordinem:

Haud animo A. VIII, 370.
- *credo* A. I, 387. (*haut* Fragm. Sangall.)
- *debile* A. XII, 50.
- *dubiam* A. II, 359.
- *dubitat* G. II, 29.
- *expers* A. X, 752.
- *incerta* A. VIII, 49.
- *ita* A. XI, 396.
- *iustis* A. X, 95.
- *Ligurum* A. XI, 701.
- *Mezentius* A. VII, 654.
- *minus* A. XI, 755.

Haut ante A. VI, 343.
- *aspernanda* A. XI, 106.
- *correpta* A. XI, 584.
- *deiectus* A. X, 858.
- *facilem* G. I, 122. (etiam Rom.)
- *fit* A. X, 153.
- *impune* A. III, 628.
- *indiga* G. II, 428.
- *laeta* A. XI, 238.
- *leve* A. XI, 688.
- *licitum* A. X, 106
- *minus* A. III, 561. XII, 481.

Haud nescia A. IX, 552.
numine A. II, 396.
pater A. VII, 558.
procul A. VIII, 478. 642.
quaquam G. IV, 455. A. XII, 45.
sibi A. IX, 154.
talia A. X, 599.
tamen A. X, 276.
tarda G. II, 52.
vatum A. VIII, 627. (Medic. ap. Bottar.)

Haut multa A. III, 610.
obscura G. I, 229.
partem A. X, 128.
pertulit A. X, 786.
placitura A. XII, 76.
procul A. VIII, 603.
segnis A. III, 513. XI, 64.
setius A. VII, 781.
tamen A. X, 437.
temere A. IX, 375.
tenuit A. V, 332.
tibi A. I, 327. (etiam Rom. „Sic alibi," ait Bottar.)
timidis A. VI, 263.
tulit A. X, 578.
vinclo A. VII, 203. (ubi *halit* Rom.)

Nec raro *aut* pro *haut* in Mediceo legitur: Ge. II, 124. 265. (ubi *aut* etiam in Rom.), A. III, 214. (ubi *haut* Fragm. Sangall.), IV, 149. V, 284. 462. X, 494. 663. 732. 735. 737. 907. XI, 688. XII, 25. 227. 506., quibus quidem locis omnibus supra scripta est *h,* praeter Ge. II, 124. et A. X, 732. Semel, Aen. I, 387., invenitur *aud*, item supra appicta adspirationis littera. Aen. I, 672. incertum est, *aud* an *aut* principio scriptum fuerit; Rom. eo loco *aut* habet. At ibid. vs. 335., ubi *aud* expressum est, *aut* prius scriptum fuisse refert Fogginius.

2. Eadem varietas deprehenditur in particula *Sed.* Ac *Sed neque* scriptum in Mediceo Ge. II, 136. Aen. III, 242. XII, 903.; *Set neque* Ge. II, 103. *Sed non* Ecl. IX, 34. Ge. III, 209. Aen. V, 680. VII, 756. IX, 328. X, 302. 343. 584. XI, 32.; *Set non* Aen. III, 255. VI, 86. 140. VII, 736. X, 201. XI, 380. *Sed tamen* Ecl. IX, 55. Ge. I, 79. 305.; *Set tamen* Aen. III, 541. *Sed enim* Aen. I, 19. II, 164.; *Set enim* Aen. V, 395. VI, 26. Reliqua haec sunt:

Sed ante G. IV, 351.
cadat A. IV, 620.
caeca A. V, 164.
carmina E. IX, 11.
celerare A. IX, 378.
circum G. IV, 193.
comes A. VI, 538.
dicere A. XI, 345.

Set alter G. III, 224.
amoena A. V, 734.
amore A. V, 5.
argutos E. IX, 36.
aurae A. IX. 312.
bello A. V, 754. X, 411.
Buten A. XI, 691.
cape A. VI, 377.

Sed dubius G. II, 283.
duris A. IV, 366.
falsa A. VI, 897.
ferro A. VII, 525.
finem A. V, 463.
flammis A. XII, 811.
fluctu A. VIII, 672. (hic *et* pro *set* Rom.)
fore A. IV, 229.
fortibus A. X, 735.
frater A. X, 576.
frigida A. XI, 338.
fugite A. III, 639.
furor A. IX, 760.
glomerare A. II, 315.
gnato A. XI, 181.
graviter A. II, 288.
haec A. XI, 309.
iaculis A. X, 713.
illos G. I, 225.
in G. IV, 274.
infelix A. XI, 175.
inter A. XI, 816.
iura A. II, 541.
laeta G. II, 48.
Latagum A. X, 698.
laxos A. XI, 874.
limine A. XI, 881.
linquam A. X, 856.
magnum A. IX, 346. 705.
manus A. IX, 801.
mare A. X, 292.
me A. II, 788.
mea A. VIII, 131.
mihi A. VIII, 508
motos A. I, 135.
nos G. II, 541. A. VII, 239.
nunc A. IV, 345. XI, 509.
pellere A. IX, 519.
pondere A. V, 153.
postquam A. XI, 631.
proelia A. VII, 806.
quid A. II, 101.
quis A. IV, 98.
rami A. VIII, 318.
rapit A. X, 308.
regna A. I, 346.

Set castra A. IX, 57.
certior A. X, 510.
circum A. VII, 104.
coram A. III, 173.
cruda A. VI, 304.
cunctis A. VIII, 162.
dedita A. XI, 63.
famam A. X, 468.
fatis A. IV, 110.
fines A. I, 339.
fortuna A. VII, 413.
frons A. VI, 863.
frumenta G. III, 176.
frustra G. III, 373.
fugit G. III, 284.
gravidae G. II, 143.
gurgite A. VII, 704.; prius fuerat *sed.*
haec A. VII, 731.
horrificis A. III, 571.
iacet G. III, 354.
in A. I, 353.
laetum A. V, 531.
magno A. I, 675.
me G. III, 291. A. VI, 461. 511. 564.
mihi A. I, 139. IV, 24.
misera A. IV, 697.
modus G. IV, 537.
moriamur A. IV, 660.
nox A. VI, 866.
nubila A. III, 586.
nullis A. IV, 438., ubi *t* in *d* mutata.
pater A I, 60.
pectus A. VI, 48.
periisse A. IX, 140.
picis G. II, 250.
postquam A. III, 37.
pronus A. V, 332.
proximus A. V, 320.
quae E. X, 2.
quando G. IV, 411.
quia G. II, 286.
quis A. III, 186. X, 435. XII, 634., hic quidem *t* in *d* mutata.

Sed res A. I, 515.
si G. IV, 281. A. IX, 210.
stirpem A. XII, 770.
sublime A. X, 664.
tarda A. V, 431.
te A. IX, 283.
tibi A. VIII, 475.
Troius A. VIII, 530.
trudit G. II, 335.
tu G. IV, 448.
Turni A. XII, 765.
uncis G. II, 365.
venit A. XI, 149.
viribus A. IX, 431. X, 786.
viva G. IV, 226.
vos A. I, 369. IX, 146.

Set rapiat G. III, 137.
revocare A. VI, 128.
si A. II, 10. V, 417.
summa A. I, 342.
superent A. V, 195.
sustinet A. X, 884.
te A. VI, 531. VII, 440.
terrae A. VI, 84.
tibi A. III, 337.
tota G. III, 178. 472.
tristis A. VI, 315.
truncis G. II, 63.
ubi G. III, 482.
una G. III, 404.
variis A. VII, 58.
votis A. III, 261.

3. *Aput* crebrius in Mediceo, quam *Apud*: *aput Danaos* A. II, 71., item in Rom.; *aput memores* A. IV, 539. *aput rapidum* A. V, 261., item in Rom.; *aput superos* A. VI, 568. Praeterea *aput me* Rom. E. III, 62. Bis est *apud* in Mediceo: A. XI, 288. „Quidquid *apud durae*" cet. et A. XII, 331.: „Qualis *apud gelidi*" cet.; sed priore loco „Quidquid *aput*" est in Rom., ubi scribit Bottar.: „Sic semper."

4. *At* pro *Ad* praepositione non paucis locis legitur in Mediceo: *at templa* G. II, 148., *at terram* A. II, 566. et V, 243., *at tumulum* A. III, 304. V, 76. et 664., *at Troiam* A. III, 595. IX, 547., *at tua* A. IX, 626., „vitulos *attenta* reducit" G. IV, 434. expuncta *n* et supra scripta *c*, quo fit *at tecta*; porro in versuum initiis, praeter l. l. A. II, 566. V, 76. 243., *At caelum* G. II, 309., *At poenam* A. VI, 822., *At quem* A. I, 64., *At quae* A. VI, 509., *Atq subridens* A. X, 742., supra appicta littera *m*, ut fiat *at quem*. Pergimus ad reliqua: *at pabula* G. IV, 266., *at haec* G. IV, 450., *solebat at soceros* A. II, 452. *at sidera* ib. 687. *at sonitum* A. III, 669. *at portas* ib. 676. *at Hesperiae litora* ib. 186. *at belli auxilium* A. VIII, 472. *at portam* A. IX, 695. *at litora* A. X, 574. *at regia* A. XI, 236. *at portas* A. XI, 142. *at crudele* ib. 535. *superat convexa* A. VI, 241., supra scripta altera *a*, ut fiat *supera at conv.* Praeterea Aen. IV, 284. legitur *audeat atfatu*, ut etiam aliis quibusdam locis in eodem Mediceo ante litteras *F*, *H*, *I*, litterae *D* et *F* in *T* mutatae sunt, ut in *atfore*, *athuc* (A. VI, 807.), *atiungere*, *atfatus* (A. XII, 138.), *etfatus* (G. IV, 450.). *Et* etiam exstat pro *Ad*, G. III, 134.: „et cum Surgentem *et* Zephyrum"; sed *ad Z.* ibi repositum; Aen.

V, 55.: „Nunc ultro *et* cineres ipsius et ossa parentis Adsumus"; sed a manu emendatrice *ad cineres*; et in cod. Rom. A. VII, 242.: „Tyrrhenum *et* Thybrim et fontis vada sacra Numici." Ceterum illud est in hac causa memorabile, quod plerisque locis, quibus *at* in Mediceo pro *ad* exaratum deprehenditur, littera *t* in *d* litteram mutata est, id quod ipse testatur Fogginius de Ge. II, 148. 309. III, 134. IV, 266. 434. Aen. II, 452. 566. III, 186. 595. IV, 284. V, 55. 76. 243. 664. VI, 241. VIII, 472. IX, 547. 626. 695. X, 574. XI, 142. 236. XII, 138. Ac ne quid dissimulasse videar, Aen. IX, 901. in ipso versu legitur: „*ad* proelia veni"; sed a Fogginio accipimus *d* in *t* mutatam esse. Vix autem dubites, quin hoc ille dicere voluerit, antea *at* scriptum fuisse et *t* in *d* mutatam. Denique Vatic. Ge. III, 329. *at puteos*.

Verbo commemorasse sufficiet pro *at* coniunctione in eodem Mediceo interdum *ad* inveniri; sed hoc quoque, animadverso statim errore, ut plurimum ab ipso librario (quod certe de Aen. VIII, 608. affirmat Schweersius) in *at* mutatum. *Ad* pro *At* etiam Rom. Aen. X, 777.: „Iecit; *ad* illa" cet. idem *adavos* pro *atavos* XII, 529. et *Adhos* pro *Athos* montis nomine XII, 701., merum sphalma, ut vides. Denique *ad* pro *at* etiam Sangall. Ge. IV, 360., et Vatic. Ge. III, 329. Aen. VI, 406. 542., quibus locis facile apparet librarium subiecto accusativo deceptum esse.

5. Contra *Adque* pro *Atque* Medic. tribus locis, sed ubique a m. sec. in *Atque* mutatum, Ge. III, 265. Aen. VI, 631. X, 305. Sed *Adque* etiam in reliquis tribus codd. antiquissimis saepe invenitur, in Vatic. Ge. III, 182. 315. Aen. III, 164. IV, 505. 663. 679. V, 807. VI, 35. 631. 723. 742. 747. VII, 224.;*) porro in Romano Ecl. VI, 63., ubi Bottar.: „Sic ferme semper;" eadem idem pronuntiat ad Ecl. X, 35.; praeterea Aen. VI, 509. X, 51. eandem formam in eodem exstare certum est; quam in Bucolicis praeter ll. iam ll. vidit Schulzius etiam II, 29. III, 91. IV, 36. V, 90. VI, 68. X, 35. 45., ubi ait: „Ut semper." Denique breve illud fragm. Sangall. *adque* tribus locis exhibet, Ge. IV, 347. Aen. I, 389. 687. Item fragm. Satirar. Iuvenalis, quod, quantum ex forma litterarum cognoscitur, eodem fere, quo fragmenta Vergilii Vaticana, tempore scriptum est, praefixum Classicor. Auctor.

---

*) Contra *atque* in Vatic. est his locis: Ge. III, 170. 185. 187. 197. 212 bis. 323. IV, 110. 116. 475. 481. 484 492. Aen. I, 227. 243. 252. 254. 464. 475. 500. 660. II, 267. 299. 303. 691. III, 88. 89. 684. IV, 657. V, 787. VI, 394. 422. 494. 607. 622. 668. 672. 716. 861. 888. VII, 17. 24. 29. 194. 205. 304. 314. 315. 317. 465. 502. 623. VIII, 81. IX, 57. 68. 127. XI, 865. 882.

ab A. Maio editor. Tomo III., etsi *set* et *aput* exhibet, tamen idem tuetur *adque*. Praeterea *Adqui* pro *Atqui* Rom. Ge. III, 526.

6. Multis locis etiam neutra Pronominum *t* pro *d* habent, in Mediceo, quantum constat, maxime. Ecl. VIII, 103.: „Nescio *quit* certe est.“ IX, 32.: „si *quit* habes.“ Aen. I, 518.: „*Quit* veniant cuncti.“ III, 339.: „*Quit* puer Ascanius.“ IV, 235.: „*Quit* struit.“ ib. 543.: „*Quit* tum.“ V, 6.: „*quit* femina possit.“ ib. 688.: „si *quit* pietas.“ VI, 694.: „ne *quit* Libyae.“ VII, 273.: „si *quit* veri.“ ib. 365.: „*Quit* tua.“ VIII, 395.: „*Quit* causas.“ IX, 94.: „*quit* petis.“ X, 900.: „*quit* increpitas.“ XII, 40.: „*Quit* consanguinei Rutuli, quid cetera dicet Italia.“ Bis *quit* in *quid* mutari in codice refert Fogginius, Aen. V, 6. et XII, 40. Porro *aliquit* exstat in eodem Aen. IX, 186. „*Ecquit* in antiquam“ Aen. III, 342. „*Quitquit* in arte mea“ Aen. VIII, 401. Praeterea Ge. II, 493. *quidquit* scriptum est pro *qui novit*, litterae *d* supra appicta *n*. *Aliut* pro *Aliud* visitur Aen. IV, 174.: „*aliut* velocius.“ ib. 315.: „*aliut* mihi.“ IX, 417.: „*aliut* summa.“ X, 19.: „*aliut* quid.“ *Illut* Aen. III, 173.: „*Illut* erat.“ ib. 435.: „*illut* tibi.“ XII, 819.: „*Illut* te“; vid. etiam a Maio notata ad Cic. Orat. pro Scauro pag. 175. edit. Beier. Denique etiam *It* pro *Id* Aen. V, 418: „*It*que pio sedet Aeneae“; et *Quot* pro *Quod* Aen. I, 539.: „*Quot* genus hoc hominum.“ VI, 133.: „*Quot* si tantus amor.“ In aliis codd. eiusdem scripturae vestigia deprehenduntur: *quit* cum Mediceo praebet, quod mireris, etiam Vatic. et fragm. Sangall. Aen. VI, 694., item Vatic. cum Mediceo VII, 273., tum Rom. Ecl. III, 52., et *aliquit* idem Rom. Aen. IX, 186., ubi Bottar.: „Sic alibi.“ Ecl. II, 71.: „*tua. liquit* saltim“, sic Rom. pro „*tu aliquit* s.“ Quod autem scribit Bottar. ad Aen. XI, 288.: „QUIDQUID APUT: Sic semper,“ id ad solam posteriorem vocem referendum videtur, cf. §. 3.

7. Similiter autem, ut supra §.4. extr., etiam *d* pro *t* aliquoties exaratum videas, ut in cod. Rom.: „*quod* abest“ Ge. III, 48. „*quod* sunt“ Aen. IV, 181. et *Quod*que pro *Quot*que XI, 674. *Quodannis* autem pro *Quotannis* ter ex eodem enotatur a Bottario, Ecl. V, 79. Ge. I, 198. II, 398.; addit Schulzius Ecl. V, 67.; idem etiam in Mediceo legitur Aen. VI, 21., ubi *t* supra scripta est, *d* tamen littera integra relicta; vid. Norisii Cenotaph. Pis. pag. 452. sq. Facilis erat lapsus, qui deprehenditur in Vatic. Ge. III, 342., ubi „*id*que pecus“ a. m. pr. scriptum est pro „*it*que pecus.“

8. Ex Grammaticis Latinis, quorum praecepta praeter alios collegit C. L. Schneider Grammat. L. L. Vol. I. pag. 251. sqq.,

fere nihil discitur, nisi pleraque ex iis, quae supra proposuimus, ab aliis per *d*, ab aliis per *t* scribi consuevisse; temporum aut singulorum scriptorum nullum habetur discrimen; qua in re nihil est, quod feras molestius, quam silentium Servii. His igitur missis alia via quaerendum erit, quam rationem in ea re secutus videatur Vergilius. Ac primum quidem illud negari non poterit, veram primariamque particularum supra commemoratarum formam fuisse *ad*, *apud*, *haud*, *sed*. Ab ea, quam extremo loco posui, ut incipiamus, sive ex *sedum*, ut volunt quidam (vid. Voss. Etymolog. p. 461.), sive, quod ipsa res et vocabulum *seditio* ostendere videtur, ex *se* et littera paragogica *d* factum est, *sed*, non *set*, verum esse apparet. *Haud* sive ex *οὐδέ* natum putas, sive ex *hau* et littera paragogica, in *d* exeat necesse est, non in *t*. In *apud* quoque litteram *d* paragogicam recte agnoscunt recentiores Grammatici; cfr. Hand. Tursell. Vol. I. p. 405. Pro *ad* autem cum antiquissimi *ar* dixerint, nulla fuit cognatio litterarum *r* et *t*, at fuit litterarum *r* et *d*, unde *meridies* dicebatur, quod proprie erat *medidies*: vid. Schneideri Grammat. supra laud. p. 258. adde nunc Glossas Placidi p. 435.: „*Arveniet*, adveniet.“ Hinc rursus probatur *apud*, quia idem est quod *apor*, ut veteres locuti sunt teste Festo. Litteram autem paragogicam, ut ad hanc revertar, *d* fuisse, non *t*, cum veteres Grammatici testantur, tum antiquissima etiam monumenta, inprimis Columna rostrata Duilii. *Apud*, sic scriptum, visitur in antiquissimo monumento Scipionum; *ad*, *apud*, *sed*, in monumento Ancyrano; *ad* et *apud* etiam in Fastis Praenestinis. Ceteras autem Inscriptiones si consulueris, vix ullum, quod quidem certum sit, inveneris exemplum particularum *haud*, *sed*, *ad* et *apud* per *t* scriptarum, quod attingat Augusteum aevum; complura, quae istum usum tenuis litterae *t* altero post Christ. nat. saeculo invaluisse testentur. Denique ne id, quod ad Vergilianam causam maxime spectat, silentio praetermittamus: in Vaticano nusquam *haut*, *set*, semper *haud*, *sed*, comparet. Leve est, quod in eo Aen. I, 508. *haut* pro *aut*, et Aen. VI, 694. *nequit* pro *nequid* legitur. Denique Romanum codicem semel in Eclogis *set*, Ecl. III, 9., praeterea *sed* in iisdem praebere auctor est Schulzius; est tamen in eodem ibid. vs. 43. *admovisset*, i. e. *admovi*, *set*; vid. §. 9.

9. Itaque pro explorato habendum erit Vergilium *ad*, *apud*, *haud*, *sed*, scripsisse. Quaerenti autem, unde orta sit tanta in libris mss., maxime in Mediceo, varietas, non deest quod respondeamus. Mediae *d* ea est natura, quod sua quemque experientia docere potest, ut extremis vocabulis adhaerens facile fortius, quam debet, pronuntietur similisque fiat tenui *t*, quod testatur Charisius pag. 87.: „*haud* similiter *d* littera terminatur — —, sed et per *t* scribi s o n u s v o c i s admittit.“ Sic factum est, ut, cum in mediis primisque vocibus, ut in *unda*, *nitidus*, *dare*, *densus*, illa

littera ubique suum tueatur locum, in extremis saepe cesserit litterae *t*. Nam multi, uti fit, in scribendo eandem sequebantur rationem, quam in eloquendo. Qui autem veterrimos codices multum volutaverit, facile sibi persuadebit, iis saeculis, quibus illi exarati sunt, in finibus vocabulorum *t* fere pro *d* et auditum esse et scriptum. Quare minime mirum videbitur, antiquissimos codices, maxime Vergilii ac Terentii, in ea causa ipsos sibi vehementer repugnare, cum librarii modo antiquiorum librorum auctoritati, modo sui saeculi consuetudini servirent. Unde illud quoque intelligitur, summum virum Bentleium, cum aliam in Horatio, aliam in Terentio rationem sibi sequendam duxerit, eo errore ductum id fecisse, ut, quae essent asperiora, eadem esse antiquiora iudicaret. Quod autem supra vidimus, ex ipsis vitiis veterum codicum coniecturam veritatis reperiri posse, id nihil ad hanc, quam modo tractamus, causam valet. Omitto *et* pro *ad* quibusdam locis exhibitum, ubi facile erat labi, ut Ge. III, 134. Aen. V, 55. VII, 242., cfr. §. 4., (quid, quod nullum inter *ad* et *at* discrimen statuere videtur Quintil. I, 7, 5.?); multis locis *aut* pro *haut* exstare vidimus §. 1. extr.; at vix auditam esse in *haud* vel *haut* aspirationem, quis ignorat? itaque facile fieri potuit, ut, quae vel non audiretur, vel vix perciperetur, ea ne scriberetur quidem. Quod affertur ex Romano *halit* pro *haut* Aen. VII, 203., nihil probat, cum vetus forma litterae U proxime accederet ad similitudinem litterarum LI. Illud quoque apparet, ex *admovi sed* facile nasci potuisse *admovisset*, ut est Ecl. III, 43. in Rom., aut *aequiparas set* ex *aequiparas sed* in eod. cod. Ecl. V, 48.; nec quod in eod. libro exstat Aen. IX, 79. *sit* pro *sed*, quemquam morabitur.

10. *Atque* ex *Ad* et *que* conflatum esse qui neget nostra aetate haud facile reperietur; et ita fuisse qui pronuntiarent aut certe scriberent, multis exemplis manifestum est; vid. §. 5. et quos laudat Hand. Tursell. Vol. I. p. 453. Quaeritur iam, utrum videatur secutus esse Vergilius? Nondum ex consuetudine abiisse *adque* eo tempore, quo fuit Vergilius, facile persuadebit Monumentum Ancyranum, in quo ita, *adque*, legitur pag. 376. lin. 6. Sueton. Wolf. Antiquissimos codices ita inter se dissentire videmus, ut Mediceus paucissimis locis *adque* offerat, Romanus contra vel plerisque vel omnibus, quemadmodum fortasse etiam is codex, cuius exigua est particula Fragmentum Sangallense; mediam quandam inter Mediceum et Romanum viam sequitur Vaticanus. Horum codicum longe vitiosissime scriptus est Romanus, in quo non quavis pagina, sed quovis prope versu, is, qui eum exaravit, insignem prae se fert stultitiam. Qui homo cum primoribus, ut aiunt, labris gustaverit sermonem Latinum, ubique ridiculum in modum dirimit iungenda iungitque dirimenda, aut verba planissima ac facillima ita detorquet, ut miracula et monstra videre tibi videare. Quae

res ut plurimum habet incommodi, sic etiam commodi aliquid. Nam cum alii veteres librarii in re orthographica, antiquae consuetudinis negligentiores, ea sectarentur, quibus ipsi adsueti essent, non potuit fieri, quin is, qui parum aut nihil didicisset, fere ea referret in chartam, quae in eo exemplari, quod transcribebat, scripta deprehenderet. Itaque hoc pro explorato habere possumus, in eo codice, quem in Romano expressum legimus, *adque* sic per *d* aut ubique aut prope ubique scriptum fuisse. Iam vero cum, qui describendis veterum libris operam dabant, vetustissima exemplaria ad eam rem solerent adhibere, iure quodam licet coniicere ita, *adque*, scriptum fuisse in antiquissimis Vergilii codicibus idque ab ipso poeta profectum esse. Quid, quod eam consuetudinem tenuisse scriptores aurei, quod appellant, argenteique saeculi omnes haud improbabile est? Quod ex eo intelligere mihi videor, quod saepe nihil dicendo disertum est, silentio. Multis enim locis cum Grammatici veteres de permutatione litterarum *d* et *t* mentionem faciant, nihil isti umquam, quod equidem sciam, de duplici formula huius coniunctionis tradiderunt. Iam qui proximis saeculis de his rebus scribebant, fere ea in breve contracta reddebant, quae a Grammaticis primi secundique saeculi acceperant; quod ut de ceteris, ita maxime de Servio affirmari posse videtur. Nihil igitur mirum, si veteres, quibus adhuc utimur, Grammatici hanc quaestionem ne verbo quidem attigerunt. Appuleius quidem de Orthographia §. 13.: „Quod olim scribebatur per *d* *adque* coniunctio, nunc *atque*." Sed illud *nunc* ad quam aetatem pertineat, dubitari iam non potest; itaque Appuleius non habet ius inter veteres Grammaticos Latinos sententiam dicendi, etsi, quod h. l. scribit, verum est habendum. Ac nescio an *atque*, quod imperitiores, ut qui verba in lapides incidebant, pronuntiandi consuetudine decepti dudum usurpaverant, (quod nihil curabant Grammatici, raro talium monumentorum rationem habentes) multo serius calamo doctiorum hominum subrepserit. *) Certe *adque* in decreto Populi Romani Senatusque consulto in honorem Stilichonis facto (vid. Gruter. T. I. P. II. pag. CCCCXII. no. 3. et 4.) ter legitur, i. e. quoties in utroque positum est; in publicis autem monumentis maiore cum diligentia versatos esse artifices illos et per se consentaneum est et vulgo creditur. Ergo etiam ineunte quinto saeculo ita scribebant Romani. His rationibus motus restitui *adque* Vergilio.

D in compositis vel integrum relictum vel adsimilatum; vid. ADSIMILATIO.

---

*) Nam quod in carmine Herculani reperto (Voluminum Herculanens. P. II. Col. VIII. lin. 3.) visitur *atque*, nescias an et ipsum librarii potius imperitiae aurium iudicio male obtemperantis, quam ipsi poetae tribuendum sit.

DAHAE, DAAE. vid. V. L. ad Aen. VIII, 728. Drakenb. ad Silium XIII, 764.

DAMMAE geminata *m* littera ubique Mediceus, consentientibus Romano et Servio Dresdensi.

DECIM Rom. Ecl. III, 71. Ge. III, 61.

DECUMUS. Ge. I, 284. *septuma* et *decumam* Medic.; sed in utroque voc. prior hasta vocalis *u* abrasa, ut exsisteret vulgaris forma. Praeterea ubique *septimus, decimus* in Mediceo; *decumus* tamen etiam Vatic. Aen. IX, 155., quod ibidem Pierius invenit in vetere codice, Romano, ut puto. Haec vestigia secutus eam formam ubique restituendam putavi; vid. Drakenb. ad Liv. XXX, 18, 9. Et *septumae* legitur etiam ap. Cic. de Rep. II, 10. Reliqui tamen *undecimo* Ecl. VIII, 39., cum non sit eadem semper simplicium et compositorum ratio, ipsumque cardinale litteram *i* habeat. Parum diligens in eiusmodi rebus notandis Heinsius; quare quid quoque loco praebeant eius codices, fere incertum est; scripsit is tamen *decumum* etiam Aen. XI, 290. Cfr. infra SUPERLATIVUS.

DENSARE, DENSERE. vid. V. L. Ge. I, 248. Bentl. ad Hor. I, 28, 19. Drakenb. ad Silium IV, 159.

DETRACTARE. vid. litt. A.

DI et DIS, non DII, DIIS. vid. V. L. ad Aen. II, 190. Freund. ad Orat. pro Mil. p. 36.

DICIONE, ut est etiam in veteribus Glossis, non DITIONE. vid. supra *Condicio* et V. L. ad Aen. I, 236. VII, 737. Consentiunt cum Mediceo Vatic. et Romanus.

DIES quot habeat formas Genitivi? vid. V. L. ad Ge. I, 208.

DISIICERE, DISICERE, DISSICERE. Ex litterarum sibi insidentium ratione scribendum est *Disicere*; vid. LITTERAE SIBI INSIDENTES §. 1. extr.

DOMUS quomodo declinatum apud Vergil. v. V. L. ad Ge. I, 182. et Not. ad Aen. X, 52.

DONEC. Medic. Aen. XII, 254. *tonec* habet a. m. pr. pro *donec*.

DONYSA. vid. litt. Y. §. 2.

DORIUS, DORICUS. vid. V. L. ad Aen. II, 27.

EBENUM. vid. HEBENUM.

EBURNUS, EBURNEUS. vid. V. L. ad Aen. XI, 11.

EBYSUS, non EBUSUS. vid. litt. *Y.* §. 2.

ECFARI affertur e Gud. a. m. sec. Aen. IV, 76. vid. Bentl. ad Terent. Heautont. IV, 4, 23. Oudend. ad Appul. Met. p. 403.

EDERA. vid. HEDERA.

EDONUS, EDONIUS. vid. V. L. ad Aen. XII, 335.

EI, non HEI, Medic. Aen. II, 274. et cum Rom. XII, 620. *Hei* tamen exaratum video Aen. XI, 57.; sed ibi *Et* Rom., quod apparet ex *Ei* ortum esse; et *Ei* etiam Fragm. Vatic. Aen. II, 274. apud Bottar. Non saepius legitur haec interiectio apud Vergilium. Atque his gravissimis testibus morem gerendum putavi.

EIA. vid. HEIA.

...EIS Accusat. Plur. III. Decl. vid. ACCUSATIVUS §. 17.

ELISSA, non ELISA. vid. V. L. ad Aen. IV, 335.

ELLEBOROS Medic. Ge. III, 451., *Illeboros* Rom. Hos potius auctores sequeris, quam Appulei. de Nota Adspirationis p. 95., qui *Helleboros* tuetur. Graeci et ἑλλέβορος et ἐλλέβορος.

EMPTUS et similia ubique Mediceus; quare errori Fogginii tribuendum videtur, quod Aen. XI, 177. *peremto* exaratum est. Vid. litteram *P*. §. 1.

ERINYS, non ERINNYS, vid. V. L. ad Aen. II, 337. Illud etiam Homero reddiderunt Dindorf. et Spitzner.; vid. quae hic scripsit ad Iliad. IX, 454.

ERULUS, ERYLUS. vid. litt. *Y*. §. 2.

...ERUNT et ...ERE. vid. PERFECTI.

ERUS, ERILIS, non HERUS, HERILIS, ubique Medic., i. e. Aen. III, 324., ubi *eri* etiam in Fragm. Vatic., VII, 490 et VIII, 462., ubi *erilem* etiam e Rom. affertur a Bottario.

...ES Graeca Genitivi forma pr. Declinat. abstinuit Vergil. vid. V. L. ad Aen. III, 386.

EST elisum. Si dubitari non potest, quin librarii plurima, quae veteris orthographiae ratio tuetur, ad suae morem aetatis immutaverint, facile nobis persuadebimus, ut multa alia, ita etiam veterem verbi *est* elidendi rationem ab iisdem obscuratam ac paene oblitteratam e situ veterrimorum librorum esse revocandam. Nam ut concedam in ceteris semper priorem vocalem elisam esse, certe verbo *est* hiatum efficiente non prior vocalis exterebatur, sed posterior, hunc in modum: *secutast*, non *secut' est*. Argumento est, quod vitiosum habebatur, versum heroicum vocabulo monosyllabo claudere. Quo ex genere cum quaedam facilem habeant excusationem, vid. Herm. Elem. Doctr. metr. p. 342. sq., non potest idem dici de verbo *est* extremis versibus adiecto. Facilius quidem feramus talia, quale *mult' est*, *im' est*, *und' est;* sed gravius offendunt haec: *labór' ést*, *dolór' ést*, *secút' ést*, i. e. *laborum est*, *dolore est*, *secuta est*. Sed ex eo ipso,

quod ea semper lege *est* extremo versiculo subiectum invenimus, ut efficiat hiatum, apparet, quidquid in ea re vitiosum censeri queat, ipsa elidendi ratione emendari. Itaque sic statuendum erit, verbum *est*, absorpta per praegressam vocalem littera *e*, in unum quasi verbum cum praecedente vocabulo coalescere, hunc in modum: *laborumst*, *dolorest*, *secutast.* Quam coniecturam per se probabilem confirmat auctoritas codicum minime contemnenda. Enotavi e Mediceo haec: *secutast* Ecl. X, 23. *turbast* Aen. VI, 325. *ademptast* Aen. XII, 879. *tantaest* Ge. III, 112. *necessest* Aen. III, 478. IV, 613. *amorest* Aen. VI, 455. *undest* Aen. VIII, 71. *quietest* IX, 187. *dolorest* XI, 151. *annost* Ecl. VII, 43. *imost* Aen. XI, 23.; et supra scripta est his locis vocalis *e*, praeterquam Ge. III, 112. Aen. III, 478. IV, 613. VIII, 71. XII, 879. Praeterea in eodem *certatust* Aen. XI, 313. supra adiecta littera *m*, unde fortasse intelligi potest, quomodo talia pronuntiarint veteres Romani. Ex codice Romano haec afferuntur: *coortast* Ge. III, 478. *abundest* Aen. VII, 552. *multumst* Ge. II, 272. *ventumst*, supra scripta *e*, Ge. III, 98. *Romanumst* Ge. III, 148. *laborumst* Ge. III, 452. Vitiose idem *cubilest* Ecl. IV, 63. et *imest* Aen. V, 178. pro *cubilist*, *imost.* Denique Fragm. Vatic. haec habet: *...ust*, *oestrum*, i. e. *Romanumst oestr.* Ge. III, 148. *puerost*, ab alia manu supra scripta *e*, Aen. III, 341. *necessest* Aen. VI, 514. In eodem codice Aen. VIII, 71. legitur *unde sit*, sed *i* puncto ut delenda notata supraque *e* adiecta, ut fieret *unde est*; sed facile intelligitur illud *unde sit* ortum esse ex *undest*, quemadmodum eo ipso loco exstat in Mediceo. Itaque non cunctaberis apud Cic. Tusc. I, 29. pro *ubiubi sit* reponere *ubiubist*; cf. Orell. ad eiusd. Orat. XXXI. §. 113.: „*dialecticorum est.* Sic scripsi: ut sexcenties, hic quoque e scriptura *dialecticorumst* ortum est *dial. sit.*“ adde eiusd. Not. ad Brut. XXIII. §. 89. pro Sext. XXXXVIII. §. 102. Vide etiam, an Offic. II, 11.: „quod in quo viro *perspectum sit*, hunc igni spectatum arbitrantur,“ scribendum sit *perspectumst*, i. e. perspectum est. Apud ipsum Vergil. Ge. II, 82. nescio iam an rectius legas *Miratastque*, salva illa, de qua dictum est ad Ge. I, 142., lege. Denique ita demum tolerabile erit, quod legitur Aen. V, 710. sq.: „superanda omnis fortuna *ferendost. Est* tibi Dardanius.“

Ceterum eadem ratio frequentatur in Ciceronis libris de Rep. I, 34. *iniquissimast.* II, 15. *ullast.* III, 10. *plenast.* ib. 33. *beluast.* II, 21. *itast.* II, 10. *conditast*, et sic saepius praegresso participio: II, 31. 34 bis. 35. 37. Porro *ferest* III, 29. *bonist* III, 11. *ratiost* II, 36. et V, 5. *modost* III, 8. *verendumst* III, 5. Vide etiam Ferrar. ad Cic. Philipp. III, 14. Niebuhr. ad Cic. Oration. pro Font. et Rabir. fragmm. p. 60. et 114. Beier. ad Cic. Orat. pro Scauro §. 19. A. Mai. et Moser. ad libr. de Rep. p. 623. Freund. ad Cic. Orat. pro Mil. pag. 19. sqq.

ETIAMNUM et ETIAMNUNC. vid. V. L. ad Ecl. II, 41. Improbat, quae ibi scripseram, Handius in Tursell. Vol. II. pag. 587., iniuria, ut opinor. Usus veterum, quem ex emendatis optimorum scriptorum exemplaribus facile cognoscas, *etiamnum* et *etiamnunc* ita distinxit, ut, cum utrumque et *num* et *nunc* praesens tempus significet, *etiamnum* dicatur de eo tempore, quod aliquando praesens fuit, *etiamnunc* de eo, quod nunc est praesens; hinc illud vertas *damals noch*, hoc *ietzt noch*, nec raro utrumque ad quandam temporis perpetuitatem relatum idem significat, quod nostrum *immer noch*; denique quoquo modo haec usurpantur, certe probatissimi scriptores temporis discrimen diligenter videntur observasse. Ovid. A. A. III, 61.: „Dum licet et veros *etiamnunc* editis annos.“ Terent. Eun. II, 2, 55.: „*etiamnunc* hic stas, Parmeno?“ Ovid. Met. XIII, 231.: „nec Telamoniades *etiamnunc* hiscere quidquam ausit.“ Contra Statius Theb. VIII, 565.: „triplici velaverat ostro Surgentes *etiamnum* humeros et levia mater Pectora.“ idem IX, 637.: „Illam diva ferox *etiamnum* in limine sacro Expositam linquit;“ nempe *linquit* est praesens historicum quod dicunt. His exemplis cum Handius ipse usus sit, miror, quod negat ullam esse inter has particulas discrepantiam. Si qua sunt autem apud meliores quoque scriptores exempla, quae videantur probare contrarium, causa eius rei in eo est posita, quod in plerisque codd. recentiore tempore exaratis crebro permutantur inter se *etiamnum* et *etiamnunc*. Quare in ea re prope soli poetae et ex libris mss. antiquissimi pondus habent verae auctoritatis. Num vero quidam ex iis scriptoribus, qui non censentur in classicis, nullo discrimine scripserint *etiamnum* et *etiamnunc*, aut etiam alterum ex his plane spreverint, aliis quaerendum relinquo.

EU..., non EV..., in Graecis vocc. scribendum esse vidimus in V. L. ad Aen. VII, 389. Idque probatur etiam eo, quod in Rom. Aen. VI, 447. legitur *Heuhadnen*, tum *euhantis* ib. 517. et in Medic., et in fragm. Vatic. et in Romano. Retinui optimis libris auctoribus etiam adspirationem in *euhoe* Aen. VII, 389., unde intelligitur non videri ridendos, qui *εὐοῖ* ex *εὖ οἷ* conflatum existimant, in *euhantis* et in *Euhadnen* l. l. Quae si vitiosa essent, mirum esset, quod librarii nomini Euanthis Phrygis Aen. X, 702. non adspirarunt. *Euhion* invenit Ang. Maius in longe vetustissimo fragmento Persii; vid. Classicor. Auctorum e Vatic. codd. editor. Tom. III. pag. XX. Editur *Parhedrus* apud Cic. Epp. ad Famil. XVI, 18. vid. Ernest. Clav. sub eo nom. Itaque nec *exhedra* reiecerim, quod damnat Ellendt. ad Cic. de Orat. III, 5, 17. Denique *Panhormus* restituit Zumpt. Cic. Verr. II, 26, 63.; vid. ibi eius Not. Ceterum vid. Villois. Prolegg. ad Hom. p. II. sq.

EUNDEM, EANDEM, non EUMDEM, EAMDEM. vid. litt. *M.*

...EUS, i. e. ...εύς. Nomina ita terminata quomodo flectantur a Vergilio, expositum est in V. L. ad Aen. V, 184.

EX ante consonas. vid. Quaest. Virgil. II.

EX Praepositio quaeritur in compositis utrum subiectam litteram *s* obtriverit apud Vergilium, an suo loco manere passa sit. Quintilianus I, 7, 4. abiecisse eam videtur; vid. ibi Spalding.; alii Grammatici eandem tuentur; vid. C. L. Schneideri Grammat. Lat. Vol. I. P. II. p. 555. Necesse est autem asperius fuisse *exsultare*, mollius *exultare*. Illa ratio erat antiquior, haec recentior. Hinc factum est, ut littera *X*, quam vastiorem appellat Cicero Orat. c. 43., etiam nullo subiecto sibilo in quibusdam vocabulis litterae *s* cesserit, ut in *mixtus* et *nixus*; hinc *Nason* pro *Naxon* Aen. III, 125. in libris Pierianis; et fere in sonum geminatae *s* posteriore aetate *x* transisse, ut taceam alia, inde fortasse potest intelligi, quod ex *ilicibus sus* Aen. VIII, 43. *ilice buxus* factum est in cod. Rom. Iam vero quam proclives fuerint librarii ad litteram *s* post *x* tollendam, optime discitur ex eiusmodi vitiis, qualia proposuit Freundius ad Cic. Orat. pro Mil. pag. 41.: *ex ummorum* pro *ex summorum*; de Rep. II, 21.: *ex erva* pro *ex serva*; ibid. II, 31.: *lex anxit* pro *lex sanxit*. Itaque si certa fuerint in optimis libris servatae post Praepositionem *ex* litterae *s* vestigia, existimandum erit veram ipsius scriptoris manum consuetudinemque ex ea re cognosci, atque, sicubi litteram *s* librarii detraxerint, eam esse restituendam. Iam in cod. Mediceo multo quidem rariora sunt retentae, quam extritae, litterae *s* exempla, satis tamen idonea, quae hanc causam dirimant: *exsanguis* Aen. VI, 401. *exsaturabilis* Aen. V, 781. *exsaturata* cum Vatic. Aen. VII, 298. *exsequi* Aen. V, 54. (et Vatic. VI, 236.) *exserere* Aen. XI, 649. *exsolvere* Aen. XI, 829. (in Vatic. Aen. IV, 652. incertum est, utrum *exsolvite* scripserit librarius, an *ensolvite*) *exsors* Aen. VIII, 552. (*exsomnis* Vatic. Aen. VI, 556.) *exspectare* Ge. I, 226. Aen. VIII, 38. IX, 46. 130. XI, 54. (etiam Vatic. Ge. III, 348. Aen. V, 137. VI, 614.) *exspirare* Aen. I, 44. III, 580. et cum Vatic. XI, 865. *exstruere* Ge. I, 283. Aen. V, 290. XI, 66. *exsultare* Aen. VII, 464. XII, 688. (et Vatic. Aen. V, 137.) *exsuperare* Aen. XI, 905. XII, 20. *exsurgere* Aen. VI, 607. cum Vatic., XI, 697. Ac saepe iam vidimus in ipsis vitiis latere interdum verae consuetudinis vestigia. Aen. XI, 263. scriptum est *etsolat*, sed *t* et *o* litterae transfossae, supra autem scriptae *X* et *U*, ut fiat *exsulat*;*) sic etiam *etspirant* a m. pr. pro *exspirant* Aen. XI, 883.

*) Glossae Placidi p. 459.: „Exsul dicitur, qui extra solum est (?): ideo cum *s* debet scribi, ut est *exstirpata*, a radice subversa.“ Contra p. 456.: „Exultat melius sine *s* littera dicimus: nam cum ipsa *X* ex *c* et *s* constet, quomodo, cum in ea iam sit *s*, rursum ei addimus illam?“ Apparet Placidum hoc verbum habuisse pro non composito.

Pro *exsilit* Ge. III, 433. scriptum est *extulit*. Ge. III, 39. legitur *experabile*, sed supra scripta est omissa syllaba *su*. Denique cum *excindi* Aen. XII, 643. exaratum esset, altera manus supra apposuit *s*, ut exsisteret *exscindi*. Praeterea *exsecare*, *exsistere*, *exstare*, quod servavit Vatic. Aen. VI, 668., *exstinguere*, ex veterrimis libris mss. enotavit Freund. l. l. pag. 37. sq. Vid. etiam Pier. ad Ge. I, 88.

EXAMEN. In Mediceo aliquoties legitur *exacmen* vel *exagmen*. vid. V. L. ad Ge. II, 452.; et *examen* factum esse ex *exagimen* facile apparet; quare videndum, ne ita *exagmen* scripserit Vergilius; et cf. SUBTEMEN.

EXANIMIS, EXANIMUS. vid. V. L. ad Aen. IV, 8. Drakenb. ad Silium V, 584.

EXESSUS. vid. litt. *S*. §. 2.

EXIM pro EXIN, de quo dictum in V. L. ad Aen. VII, 341. et XII, 92., sine dubitatione Vergilio reddidi. Respondet hoc particulis *him*, *illim*, *istim*. Vid. Hand. Tursellin. sub vocc. HINC, ILLINC, ISTINC, quosque idem laudat maxime Tom. III. p. 212.

EXSPARGERE. vid. G. III, 419.

F pro PH. *Eufrates* Medic. Aen. VIII, 726. *fulanx* idem XI, 92. et *Navatem* a m. pr., sed *Nifatem* a sec. Ge. III, 30. Porro Vatic. apud Bottarium *Fryges* Aen. I, 472. V, 785. et *Flegyas* VI, 618. Ex Romano haec adnotavi: *faretra* A. I, 323., ubi addit Bottar.: „Sic alibi.“ *Frygiam* A. I, 381. *Frygias* ibid. 182. *Fedram* pro *Phaedram* A. VI, 445. *mefitem* A. VII, 84. *Nymfarum* A. I, 168. Vide A. Maii Conspectum Orthographiae, libris de Rep. adiectum pag. 356. Non optimae aetatis fuisse hanc rationem colligas ex nummis Constantis et Constantii apud Eckhel. T. VIII. p. 109. 111. 117. cfr. praeterea C. L. Schneideri Grammat. Lat. Vol. I. P. I. p. 201. sq. et infra vocc. PHALARICA et PHASELUS. Glossae Placidi p. 455.: „Elephans nulli dubium est, quod per *p* et *h* solitum scribi, non per *f*.“

FAENILIA scripsi Ge. III, 321. optimis libris auctoribus; vid. ibi Var. Lect.; licet, cum radix sit *feo*, ex hoc *fenum*, *fenilia* nascatur. Sed audi Varronem de L. L. VII, 96. p. 157. ed. Muell.: „In pluribus verbis *a* ante *e* alii ponunt, alii non; ut quod partim dicunt *sceptrum*, partim *scaeptrum*; alii Plauti *Faeneratricem*, alii *Feneratricem*; sic *faenisicia* ac *fenisicia*.“ Glossae Placidi p. 464.: „*Faeneuris* cum *a*.“ puta: *Faenarius*.

FETUS, ut ab antiquo *feo*, non *Foetus*, ubique Medic. et Vatic. consentiente Rom., ut Bottar. testatur ad Ge. I, 75. II, 390.;

idem Schulzius invenit Ecl. I, 22. 50. III, 30. 83. Quod etsi falso a ferendo ortum putat Ovidius Fast. IV, 632., tamen, qui ita statuit, *fetus* scripsisse existimandus est. Diphthongum tamen praefert Doederlin. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. IV. p. 330., etsi ibidem componit *γυνή* et *ΓΕΝΩ*.

FILIX. Bis hoc nomen legitur apud Vergilium, Ge. II, 189. III, 297.; utroque loco *e* habet in priore syllaba Medic., item Vatic. altero loco. Et *felix* aliquoties offerunt codices Columellae, ut II, 2, 13. 14, 6.; *felictum* II, 2, 9., ubi Schneiderus commemorat, quod est apud Catonem, *felicula*; atque hoc ipsum *felicula* ex optimis libris Schneiderus restituit Columell. VI, 27, 11. itaque et ipse parui codicum praestantissimorum auctoritati.

FLUVIDUS, non FLUIDUS, Medic. et Rom. Ge. III, 484.; prior *u* hoc quidem loco miniatis punctis in Mediceo notata; sed *fluvidus* praeter illos, qui ibi laudantur, etiam in multis aliis exstare libris, fidem facit, quod uterque cod. Lips. hoc exhibet. Uno praeterea, quo idem adiectivum apud Vergilium legitur, loco, Aen. III, 663. *fluvidus* est in eodem Mediceo, fragm. Vatic. a m. sec., eaque antiqua, aliisque, vid. Burmann., tum in Parisinis 2. 3. 7. 8. 10. 11. 12. Itaque hanc formam reduxi; neque obstat, quod prima syllaba apud Lucretium producitur. Vid. etiam Gifan. Ind. Lucret., tum Pier. ad Aen. l. l., Oudendorp. et Cort. ad Lucan. VI, 89. et Nott. ad Appulei. T. II. p. 196.

FORMONSUS. vid. litt. *N.* §. 7.

FORSAM Rom. Aen. I, 203.: „*Forsam* et haec.“ item Aen. IV, 19.

GAESUM, GESSUM. vid. V. L. ad Aen. VIII, 662. Schneider. ad Caes. B. G. III, 4, 1. Mihi quidem satius visum est Graecorum rationem sequi *γαῖσον* scribentium.

GAZA, GAZZA. vid. V. L. ad Aen. II, 763.

GENESTAE, GENISTAE. v. V. L. ad Ge. II, 12.

GENETRIX, non GENITRIX. vid. V. L. ad Ge. IV, 363. *Venus Genetrix*, sic, constanter in antiquioribus nummis; *Venus Genitrix* demum in nummis Paulae, uxoris Elagabali apud Eckhel. T. VII. p. 258.; et *genitrix* cod. Palat., qui, ut in hoc, sic in multis aliis ab antiqua consuetudine desciscit. *Genetrix* etiam Vatic. Aen. I, 590., uno, quo hoc voc. exstat in hoc codice, loco.

GENITIVUS. 1. Substantivorum in ...*ium* et ...*ius* terminatorum in simplex *i*, non in geminatum *ii*, missus. vid. V. L. ad Aen. I, 258. IX, 151. In versu Ennii ap. Cic. Tusc. I, 15.: — „Adspicite, o cives, senis *Enni* imagini' formam —“ Graeco more

correpta est longa vocalis ante subiectam vocalem. Accurate tractavit omnem hanc quaestionem Suerdsioeus in *Vindiciis praecepti Bentleiani* cet. Rigae. 1832. edit., quem nuper refutatum ivit Freundius Cic. Orat. pro Mil. p. 1. sqq. Et Freundium quidem miror non vidisse, quo antiquior sit quisque codex ms., tanto eum magis consentire cum illo praecepto, quo recentior, tanto crebrius ab eodem aberrare; quae res quantum habeat momentum in hac causa, facile intelligitur. Ceterum *Clarii* Aen. III, 360. adiectivi naturam recte retinet; quare id omittendum erat Freundio.

2. Genitivus nominum propriorum in ...*es* et ...*eus* desinentium. vid. V. L. ad Aen. I, 30.

3. Genitivus III. Declinat. in ...*os* terminatus non placuit Vergilio. vid. V. L. ad Ecl. III, 12. Retinui tamen inscriptionem *Aeneidos* multis locis a cod. Medic. (etiam, ut videtur, Rom.) confirmatam, in quo sub finem singulorum librorum aut *Aen̄.* aut *Aeneidos*, nusquam *Aeneidis*, legitur, sive quod ipsi scriptores Romani amabant Graecas formas in titulis librorum, sive quod librarii morem semel receptum propagarunt. *Aeneidos* etiam apud Ovidium bis legitur, Trist. II, 533. et Epist. ex P. III, 4, 84.

GLAEBA per *ae* Medic. his locis: Ge. I, 44. 65. II, 261. 399. III, 161. Aen. VII, 747., etiam Vatic. Ge. III, 161. Confirmant diphthongum in hoc vocabulo etiam Inscriptiones. Itaque restitui hanc formam.

GNATUS. vid. Quaest. Virg. XXXVIII.

GNOSIUS, non CNOSIUS. vid. V. L. ad Aen. V, 306. extr. et Schneider. l. l. pag. 442. — GNOSIUS, non GNOSSIUS. vid. litt. *S*. §. 1.

GRYPES, GRYPHES. vid. litt. *P*. §. 3.

H 1. aliquoties vel additur temere, vel demitur in Romano, ut in *Chatillus* Aen. VII, 672. XI, 640. *Erychaeten* Aen. X, 749. *Horoden* X, 732., ubi Bottar.: „Sic alibi.“ *Phorchi* X, 328. *Arpalyce* Aen. I, 317. *Iacinthi* XI, 69.

H 2. transposita crebro a librariis. vid. V. L. ad Aen. XI, 184.

H 3. vid. *CH*.

H 4. inter duas vocales interiecta.

1. Gell. N. A. II, 3.: „Venit nobis in memoriam Fidum Optatum multi nominis Romae grammaticum ostendisse mihi librum Aeneidos secundum mirandae vetustatis, quem ipsius Vergilii fuisse credebat, in quo duo isti versus cum ita scripti forent:

Vestibulum ante ipsum primoque in limine Pyrrhus
Exsultat telis et luce coruscus aena,

additam supra vidimus *h* litteram et *ahena* factum. Sic in illo quoque Vergilii versu in optimis libris invenimus:

Aut foliis undam tepidi despumat aheni."

Haec Gellius. Neque ignoro etiam in vetustis monumentis legi *ahenus* et *Ahenobarbus*, maxime in nummis gentis Domitiae. At Mediceus, quocum consentiunt Vatic. et Romanus, *aenus* semper exhibet sine adspiratione, nisi quod Aen. I, 449. *h* minio supra appicta visitur. Et cum ex ipso Gellio discamus *h* litteram voci *aenus* antiquissimo illo testimonio detrahi, vix dubitabimus, quin *h* isto, quem affert, loco addita sit ab imperito. Nam quod Servius scribit ad Aen. I, 213.: „Huic autem nomini maiores adspirationem dabant, nam *ahena* dicebant;" ea certe non plus probant, quam Gellius. Ceterum vid. C. L. Schneideri Grammat. Lat. Vol. I. P. I. p. 130. et 190.

2. Serv. ad Ge. III, 223.: „apud Latinos nullum verbum est, quod ante *o* finalem habeat *o*, excepto *inchoo*; quod tamen maiores aliter scribebant, aspirationem interponentes duabus vocalibus, et dicebant *incoho*." Et ita plane Mediceus Ge. III, 42. *incohat*; sed *inchoat* cum Vatic. apud Bottar. Aen. VI, 252.; utroque loco *incohat* Serv. Dresd. Atque *incohat* etiam Monumentum Ancyranum p. 373. edit. Sueton. Wolf. Vide etiam Erythraei Indicem sub hoc verbo, Drakenb. ad Liv. XXIX, 23, 3. Oudendorp. ad Sueton. Iul. c. 46. Cellar. Orthograph. ab Harles. edit. p. 258. C. L. Schneider. l. l. p. 205. Fea ad Horat. I, 4, 15. Beier. et Orell. ad Cic. Orat. c. IX. extr. Doederlin. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. III. p. 157.

3. Ut autem *incoho* scribebant veteres, sic etiam *cohorior*; quamquam, si Doederlinio *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. I. p. 162. credimus, ipsi verbo simplici *oriri* olim adspirabatur, quod certe de Enniano illo *horitur* (i. e. *hortatur*) verum esse facile concedo; et *cohortus* exstat in Medic. Ge. III, 478. Aen. X, 405. Cum autem in eodem Aen. I, 148. *coorta* scriptum esset, supra adiecta est *h*. Eamque rationem eo magis duxi servandam, quod eadem vulgo retinetur in vocabulo *cohors*, quod a cooriendi verbo repetendum esse tam manifestum mihi videtur, quam quod maxime. Et *cohortus* etiam apud Livium compluribus locis a libris mss. offertur, quod non debebat barbaris librariis imputare Drakenb. ad II, 30. Ceterum cf. C. L. Schneider. l. l. p. 188. sqq. — Denique *cohercet* Rom. Ge. IV, 480.

4. De *Euhoe, Euhantes, Euhadne* vid. *Eu...*

HADRIACUS, non ADRIACUS, uno, quo exstat, loco Medic. Aen. XI, 405. *Hadriano* etiam Monument. Ancyran. p. 375. Sueton. Wolf. lin. 12. et 32. vid. Schneider. l. l. p. 186. Fea ad Horat. Carm. I, 3, 15.

HAEDUS, non HOEDUS, Mediceus constanter; idem agnitum a Varrone; vid. Osann. ad Appulei. de Not. Adspirat. p. 94. adde Appulei. de Diphthongis p. 125. Vid. etiam SCAENA.

HALAESUS, HALESUS, ALAESUS. vid. V. L. ad Aen. VII, 724.

HALARE. vid. V. L. ad Ge. II, 217. et III, 497. Romanus A. I, 417. *alant*, *h* a recentiore manu supra scripta. *Adhelum* Vatic. Aen. VI, 48., *halitus* idem Aen. IV, 684. VI, 240.; praeterea non legitur hoc voc.

HALCYONES. vid. ALCYONES.

HAMMON. vid. AMMON.

HARENA, ARENA. Iam Varronis aetate duplicem huius voc. exstitisse formam docet Servius ad Aen. I, 172. Et *harena* cum adspiratione ubique exaratum est in Mediceo, uno loco excepto Ge. II, 106., nisi, quod veri similius videtur, Fogginii diligentiam ibi fugit vera scriptura. *Harena* etiam Vatic. Ge. III, 195. ceterisque locis; item Romanus semper, ut testatur Bottar. ad Ge. I, 114. Aen. I, 172. Vid. C. L. Schneider. l. l. pag. 185. et Osann. ad Appulei. de Nota Adspirat. p. 88.

HARUNDO quoque cum adspiratione veterrimi libri, in quibus Mediceus, ubi semel tantum *arundo* Aen. XII, 387. Consentit cum Mediceo Vatic. et Romanus. Vid. C. L. Schneider. l. l. pag. 186. et hariolantes suo more grammaticos apud Appulei. de Not. Adspirat. p. 91. ibique Osann.

HARUSPEX Mediceus, non *Aruspex*. vid. Donat. ad Terent. Phorm. IV, 4, 29. Schneider. l. l. p. 186. Osann. ad Appul. l. l. p. 90. Kritz. ad Sallust. Cat. 47, 2.

HAUD et HAUT. vid. litt. *D*. §. 1. 2. 8. 9.

HEBENUM sic cum adspiratione uno, quo legitur apud Vergilium, loco Ge. II, 117. Vid. Appulei. l. l. p. 93. ibique Osann.

HEDERA cum adspiratione scribi in cod. Rom. refert Bottar. ad Ecl. IV, 19., quod Schulzius etiam Ecl. III, 39. testatur. Sic etiam Vatic. Ge. IV, 124. (nam semel hoc voc. legitur in hoc codice), et cod. Mediceus, excepto uno loco Ge. II, 258., ubi est *haut ederae* pro *aut hederae*, adspiratione in proxime praegressum vocabulum retracta. Consentiunt fere cum his codd. grammatici; vid. Broukhus. ad. Propert. I, 2, 10. Schneider. l. l. p. 185. extr. sq. Appulei de Orthograph. §. 40. ibiq. Osann. p. 65.

HEI. vid. EI.

HEIA restitui. vid. V. L. ad Aen. IV, 569. Ita etiam apud Cic. de Rep. III, 5. editur.

HERUS. vid. ERUS.

HESTERNUS, ESTERNUS. vid. V. L. ad A. VIII, 543. *hesterno* est in Rom. Ecl. VI, 15.

HIBERUS, IBERUS. vid. V. L. ad Ge. III, 408. Oudend. ad Lucan. II, 50.

HICC, HOCC. vid. V. L. ad Ecl. III, 5. Aen. II, 664.

HIEMPS, non HIEMS, constanter Mediceus, ut, quod Aen. VII, 214. relictum est *hiems*, aciem Fogginii effugisse videatur; certe eo ipso loco *hiemps* exhibet Vatic., ut solet. *Hiemps* etiam Rom ubique, ut Bottar. affirmat ad Ge. I, 299. II, 519. Vid. etiam litteram *P*. §. 1.

HIRQUI. vid. LITTERAE SIBI INSID. §. 9.

HISTER, non ISTER. vid. V. L. ad Ge. II, 497. Bronkhus. ad Tibull. IV, 146. Oudend. ad Lucan. II, 50. Schneider. l. l. p. 194. sq.

HOLUS uno, quo legitur apud Vergilium, loco Ge. IV, 130. cum adspiratione Mediceus. Et *olus* et *holus* veteres dixisse ex optimis Grammaticis cognoscitur; vid. Forcellin. Lex. sub hac voce et Osann. ad Appulei. de Nota Adspirat. p. 106. Glossae Placidi sub litt. *H*. p. 469.: „Holitores, holerum distractores.“ Itaque *holus* apud Vergilium retinui; contra lusus, qui in ipsis esse litteris videtur, suadebit, ut apud Catull. 94, 2. defendamus receptam lectionem: „Hoc est, quod dicunt: ipsa olera olla legit.“

HONOS, non HONOR. vid. V. L. ad Ecl. III, 56. cf. Zumpt. ad Cic. Verr. III, 16, 43.

HORA. Bis *ora* Medic., Ge. III, 327. et Aen. VI, 539.; praeterea *hora*.

HORDEUM, non ORDEUM, Medic. Vid. Schneider. l. l. p. 186. Buttmann. Lexilog. Vol. I. p. 198. not.

HUMOR, HUMENS, HUMIDUS, HUMESCO. vid. UMOR.

I 1. in *E* mutat. vid. ACCUSATIVUS §. 1.

2. *I* simplex pro duplici. vid. LITTERAE SIBI INSID. §. 1.

3. *I* et *Y*. vid. litt. *Y*.

4. *I* aliquoties geminatum in cod. Vatic. deprehenditur: *iinsidiis periuriique* Aen. II, 195. *Troiia* Aen. I, 473. II, 290. III, 149. 322. *Troiius* VII, 221. Similia suppeditant Inscriptiones. Et in Mediceo Aen. IV, 598. cum scriptum sit *aiunt*, altera *i* minio supra est picta. Debetur ea res pronuntiationi, unde etiam factum, ut, ubi *i* pro consona est, praegressa syllaba produceretur. Pompeii Commentum Art. Don. p. 22.: „*I* littera geminari potest

tum, quando inter duas vocales est constituta in una parte orationis. Puta *Maia* — — *Aio* — — *Huius*, similia. Quotiescumque inter duas vocales invenitur *i*, pro duabus consonantibus habetur. Et hoc contingit *i* litterae tantummodo, *u* numquam contingit.“ Isidor. Origg. I, 31.: „Iotacismus est, quoties in iota littera duplicatur sonus, ut *Troiia*, *Maiia*.“ Is iotacismus ab Isidoro in barbarismis, a Quintiliano I, 5, 32. in vitiis oris et linguae ponitur. Sed si verum est, ut puto, quod idem Quintilianus scribit I, 4, 11.: „Ciceroni placuisse *Aiio Maiiam*que geminata *i* scribere“, quidni idem Vergilio placuisse putabimus? Unam *i* scribi, duplicem audiri, auctor est Metrorius Maximinus p. 504.: „Hoc etiam *i* amplius praestat, quod in uno sermone inter duas vocales posita duplicis loco fungitur, ut Troia, Graia.“ Ceterum fortassis ad hanc quoque causam referenda sunt, quae leguntur apud Quintil. I, 4, 10.: „Veteres — — geminatione vocalium velut apice utebantur.“ vid. etiam Velium Long. pag. 2219. Schneider. l. l. p. 96. sq. et cf. infra litt. *U*. §. 3.

IANDUDUM, non IAMDUDUM. vid. litt. *M*.

IBERUS. vid. HIBERUS.

ID, IT. vid. litt. *D*. §. 6.

IDCIRCO Mediceus, non ICCIRCO, tribus illis, quibus apud Vergilium exstat, locis.

IDEM, ISDEM, sic semper Vergilius, δισυλλάβως, nusquam *iidem*, *iisdem*, aut *eidem*, *eisdem*.

IDUMAEUS, non IDYMAEUS. vid. litt. *Y*. §. 2.

ILLIM. vid. EXIM.

IMMO constanter Mediceus, non IMO. Idem vidit in Rom. Schulzius Ecl. V, 13. Recte ac ratione; brevis enim natura est vocalis *i* in hac voce, quod probat Terent. Hec. III, 4, 23.: „Immo quód constitui me hódie conventúrum eum.“ adde IV, 4, 104. Bentl. ad Phorm. V, 8, 43. Quare nollem Moserum Grotefendo obtemperantem *imo* praetulisse ad Cic. de Rep. VI, 14, 1.

IN. vid. ADSIMILATIO §. 9. sqq.

INCLUTUS, INCLYTUS. vid. litt. *Y*. §. 3.

INCOHO. vid. litt. *H*. §. 2. sq.

INCREBRESCERE. vid. V. L. ad Ge. I, 359.

INCUSSARE. vid. litt. *S*. §. 2.

INTENTARE. vid. TEMPTARE.

INTIBA, non INTYBA aut INTUBA. vid. litt. *Y*. §. 3.

INTUMUS. vid. SUPERLATIVUS.

IOLLAS, non IOLAS. vid. V. L. ad Ecl. II, 57.

ISTER. vid. HISTER.

ISTIM. vid. EXIM.

ITURAEUS, non ITYRAEUS. vid. litt. *Y.* §. 2.

IUPPITER geminata *p* constanter optimus quisque liber. Vide etiam Schneider. l. l. p. 426. et Fr. Haasii not. 314. ad Reisigii *Vorlesungen üb. lat. Sprachwissensch.* p. 284.

KARTHAGO, sic Medic. aliique Aen. I, 13. 366.; alias *Carthago*, ut Vatic. Aen. IV, 670. Et de usu litterae *K* multi multa scripserunt, quae repetere non huius est loci ac temporis; vid. Schneider. l. l. pag. 289. sqq. adde Pompeii Comment. Art. Don. p. 31. sq. E codicibus Vergilianis haec praeterea collegi: *Volkani* Rom. Aen. XI, 439. *karissime* cod. Dorvill. Aen. VIII, 377., uti fere in cippis; *kare* idem cum Lips. utroque VIII, 581.; denique *Lukagus* libro Aeneidos decimo ubique exaratum est in Lips. obl. Illud praeterea est memorabile, quod sive Fronto sive Arusianus Messus in Exemplis elocutionum ea, quae a litteris *ca* incipiunt, omnia ad litteram *K* revocavit, in quibus sunt complura ex Vergilio petita; vid. Lindemann. Grammat. Lat. Vol. I. p. 243. sq. cf. etiam Zumpt. ad Cic. Verr. II, 8, 24. 41, 100. Equidem litteram *K* in nullo voc. revocare ausus sum, praeterquam in nomine *Karthaginis*; ita hoc nomen etiam apud Silium scribitur; vid. Drakenb. ad I, 3.

ΚΟΡΥΔΟΣ, vox a Lexicis Graecis iniuria exsulans. vid. litt. *Y.* §. 3.

LABICI, LAVICI. vid. V. L. ad Aen. VII, 796. Drakenb. ad Silium XII, 534. et ad Liv. II, 39, 4.

LABOR, LABOS. vid. V. L. ad Ecl. III, 56.

LABSUS, LAPSUS. vid. litt. *P.* §. 2.

LACRIMA, non LACHRIMA. vid. litt. *CH.* — nec LACRUMA aut LACRYMA. vid. litt. *Y.* §. 3.

LAMMINA, geminata *m*, Medic. cum cod. Daniel. Ge. I, 143.; praeterea non legitur hoc voc. apud Vergilium. Sed adversatur forma syncopata *lamna* apud Horat. Od. II, 2, 2.

LAOCOON, LAUCOON, et similia. vid. V. L. ad Aen. II, 41. In Argumento libro II. Aeneidos in cod. Rom. praemisso legitur hic versus: *Laocoontis poenam et laxantem claustra Sinonem*; quod vel *Laucontis* vel *Laucuntis* pronuntiatum esse apparet.

LAURUS, non LAUROS, Accus. plur. ap. Verg. vid. V. L. ad Ecl. VI, 83. Oudend. ad Lucan. I, 287.

LAVINIUM, LAVINUM. vid. V. L. ad Aen. I, 270.

LEVIS, non LAEVIS. vid. V. L. ad Aen. V, 91.

LIBET et LIBENS, non LUBET et LUBENS. vid. V. L. ad Aen. XII, 145., quo loco etiam in Rom. *libens* apparere testatur Bottar. Et cum in Medic. Aen. IX, 514. *lubat* pro *iuvat* exaratum esset, altera manus *i* et *e* litteras supra scripsit, ut fieret *libet*.

LITTERAE SIBI INSIDENTES.

1. Litterae sibi insidentes vocantur geminatae eaedem vocales, *i* quidem et *u*, sed ita geminatae, ut prior vim sustineat consonae, ut in verbo *coniicit*. In eiusmodi verbis non duplex, sed simplex *i* ab antiquis scribebatur, ut *conicit*, *inicit*, *reicit*, *Grai*, *Grais*, *obicibus*, et cetera id genus; cfr. Quintil. Inst. I, 4, 11. Gell. N. A. IV, 17. ibique Spalding. et Gronov. Heusinger. ad Mall. Theodor. c. VIII, 4. Wunder. Varr. Lectt. e cod. Erf. enot. p. XII. et ad Orat. pro Planc. p. XIII., tum Freund. ad Orat. pro Mil. p. 35. Inde factum est, ut deterioris saeculi poetae, licentius fortasse imitati Ennium, apud quem est *sŭbices*, corriperent praegressam syllabam, ut *ădicit*, *ăbicit*, etiam *Grăi*, quod quidem quomodo priorem syllabam brevem habere possit, vix ac ne vix quidem intelligere se ait Santen. ad Terent. Maur. vs. 453. Vid. Schneider. l. l. p. 287. Beier. ad Cic. Orat. pro Tullio §. 30. Doederlin. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. IV. p. 9. Et sic, *conicit, Grai*, similiterque cetera ex constanti fere auctoritate Medicei, etiam Romani et Vaticani, ubique excudenda curavimus; vid. etiam V. L. ad Aen. XI, 625. et Pier. ad Aen. I, 532. adde Wakef. ad Lucret. III, 639. Ceterum fuerunt, qui non intellecta vocalium sibi insidentium ratione novum verbum in linguam Latinam inferrent, *dissicere*, de quo dictum est in V. L. ad Aen. XII, 308.

2. Ex iis, quae supra scripsimus, facile intelligitur, in littera *i* quidem diutissime obtinuisse hunc morem; mature autem idem neglectus est in littera *u*. Antiquiores scriptores, ubicumque sibi insidebat littera *u*, ut in *vulgus*, *servus*, non *uu*, sed *uo* scripsisse constat, ut *uolgus*, *seruos* et alia eodem modo; vid. Quintil. l. l. Et sic passim in libris impressis legitur. Iam vero quaeritur, qui factum sit, ut, qui alio loco *volgus* et similia ediderunt, iidem alio *vulgus* reliquerint? Nempe eadem discrepantia, eadem diversitas, quae in editionibus saepe nos offendit, in ipsis etiam regnat codicibus mss.; cfr., si placet, Freund. ad Cic. Orat. pro Mil. pag. 14. sqq., cuius etiam hac in re iudicium non vera nititur ratione; vid. quae scripsimus supra ACCUSATIVUS §. 5. extr. Bene sane

cum orthographia veterum actum esset, si ubique scriptoris cuiusque ratio servata esset a librariis. Quid igitur? consilione quodam scriptorum ipsorum, an casu et quadam posteriorum saeculorum malignitate a librariis introductam esse in codices hanc diversitatem putabimus? Vellem me ita certo scire omnia, quam mihi persuasum est ludificari nos a bonis librariis, qui communi suae aetatis usu decepti saepe formas recentiores et antiquiores miscuerunt, ita quidem, ut interdum vix quidquam supersit, quam obscura quaedam et prope oblitterata antiquae consuetudinis vestigia. Exemplorum eius rei hactenus affatim vidimus. Sed haud ita magno labore evincere me posse spero, Vergilium numquam esse passum insidere sibi litteram *u*, sed pro gemina *u*, ubicumque prior consonae vice fungatur, scripsisse *uo*, sive, ut nos solemus, *vo*. Crebrius sane legitur in Mediceo *vulgus*, *vulnus*, *divum*, alia. Sic enim ferebat usus eius aevi, quo exaratus est et hic codex et fortasse etiam is, unde ille descriptus est (neque aliter haec scribebantur Quintiliani aetate, I, 4, 11.: „nunc scribitur *uulgus* et *seruus*.“); non ita raro tamen antiqua forma in eodem visitur. Sed non ab ipso poeta promiscue utramque formam usurpatam esse, ut taceam ipsorum inter se codicum discrepantiam, facile ex iis, quae iam allaturus sum, intelligetur. Res conficitur exemplis eiusmodi e Mediceo petitis: Aen. X, 842.: „ingentem atque ingenti *vulnere* victum;“ contra XII, 640.: „ingentem atque ingenti *volnere* victum;“ Aen. II, 436.: „*vulnere* tardus;“ at V, 278.: „*volnere* clauda.“ Aen. II, 559.: „infesto *vulnere*,“ ib. 561.: „crudeli *vulnere*,“ IX, 751.: „immani *vulnere*;“ contra V, 436.: „duro *volnere*,“ VI, 497.: „inhonesto *volnere*,“ IX, 580.: „letali *volnere*.“ Porro „per *vulnera*“ Ge. IV, 218. Aen. IX, 401. XI, 647.; contra „per *volnera*“ X, 848. — Aen. XI, 432.: „*Vulscorum* de gente;“ contra VII, 803.: „*Volsca* de gente.“ — Aen. VI, 863.: „deiecto lumina *vultu*;“ at ibid. 156.: „defixus lumina *voltu*.“ — Aen. VIII, 535.: „*Vulcania* arma;“ at XII, 739.: „arma *Volcania*,“ IX, 148.: „*Volcani* armis,“ ut etiam Vatic., XI, 439.: „*Volcani* arma,“ VIII, 729.: „*Volcani* dona.“ Porro Aen. X, 543.: „*Vulcani* stirpe creatus;“ contra VII, 679.: „*Volcano* genitum;“ et VIII, 198.: „*Volcanus* erat pater.“ Denique Aen. II, 311.: „dedit ampla ruinam *Vulcano* superante domus,“ et V, 662.: „furit inmissis *Vulcanus* habenis;“ contra VII, 77.: „totis *Volcanum* spargere tectis,“ et IX, 76.: „fert commixtam *Volcanus* ad astra favillam.“ — Ge. IV, 69.: „animos *vulgi*,“ Aen. II, 119.: „*vulgi* aures;“ at Aen. XI, 451.: „*volgi* pectora.“ Ge. III, 469.: „incautum *vulgus*,“ Aen. I, 149.: „ignobile *vulgus*,“ II, 798.: „miserabile *vulgus*;“ at Aen. XII, 131.: „*volgus* inermum.“ — Aen. I, 65. X, 2. 743.: „*divum* pater atque hominum rex;“ contra II, 648.: „*divom* pater atque hominum rex,“ IX, 495.: „magne pater *divom*,“ VIII, 572.: „*divom* tu maxime rector.“

Tum Aen. I, 632.: „*divum* templis," VII, 192.: „templo *divum*;" contra Ge. IV, 358.: „limina *divom*." Denique Aen. III, 114. IV, 396.: „*divum* iussa," III, 717.: „fata *divum*," VI, 533.: „monitu *divum*," ib. 800.: „responsis *divum*;" at VIII, 131.: „oracula *divom*." — Aen. XII, 685.: „*avulsum* vento saxum;" contra II, 608.: „*avolsa*que saxis saxa." Ge. IV, 523. Aen. II, 558.: „*avulsum* caput;" at IX, 490.: „*avolsa* membra." — Inprimis autem memorabile est, quod in uno eodemque versu diversa invenitur ratio Aen. IX, 439.: „*Vulcentem* petit: in solo *Volcente* moratur." quo quidem loco repetitio eiusdem nominis ita est comparata, ut ea ipsa res refutet istam discrepantiam; accedit testimonium cod. Rom., qui *o* litteram etiam in priore, *Volcentem*, agnoscit.

3. Sequantur iam cetera antiquae veraeque scripturae in Mediceo servatae exempla: *voltum* Aen. VIII, 156. *voltus* VI, 755. VII, 265.; atque huc referendum videtur etiam quod Aen. II, 539. legitur: „patrios foedasti funere *vultos*." — *volgata* Aen. I, 457. VIII, 554. *volgatur* XII, 608. *volgo* Ge. I, 476. *volgus* Aen. I, 190. et a m. pr. II, 39. (cuius rationis vestigium in nostro sermone relictum esse praeter alios vidit Beier. ad Cic. Off. I, 29, 102.*) — *volneret* Aen. VIII, 583. *volnificus* VIII, 446. *volnus* IX, 578. XII, 420. *volnere* VI, 450. XI, 669. XII, 422. et a m. pr. XI, 817. *volnera* II, 286. III, 242. IV, 683., ut Vatic., VI, 660. VII, 182. 757. X, 29. *volneribus* II, 630. XI, 56. — *voltur* VI, 597. *Volturni* VII, 729. — *Volcani* VIII, 422. *Volcanum* VIII, 372. *Volcania* VIII, 422. — *Volcens* IX, 420. *Volcente* IX, 370. *Volsci* IX, 505. XI, 546. 801. *Volscorum* XI, 167. 898. *Volscos* Ge. II, 168. — *avolsa* Aen. II, 631. III, 575. *avolsam* VIII, 238. *avolsus* IV, 616. *convolsae* cum Fragm. Sangall. A. I, 383. *convolsum* VIII, 690. *revolsus* IV, 515. *revolsum* VI, 349. *revolsa* V, 858. *revolsas* VIII, 691. *revolsis* ib. 262. Vid. etiam Niebuhr. ad Cic. de Rep. p. 622. ed. Moser.

4. Tenuiora in aliis relicta sunt vestigia, sed quibus intrepide insistas, ut sua tandem Vergilio restituatur manus. Huc revocanda sunt, quae suppeditat Mediceus Ecl. VII, 29. *parvos* pro *parvus*, supra scripta *u* ab alia manu; Ge. IV, 19. *rivos* a m. pr. pro *rivus*; Aen. XII, 867. *novos* a m. pr. pro *novus*; Aen. VI, 531. *vivom* pro *vivum*. ibid. 318. *volt* et VII, 718. *volvontur*; porro Aen. II, 318. *Achivom*, VI, 504. *acervom*. IX, 631. *laevom*. X, 784. *cavom*, V, 177. *clavom*que, quo accedit ib. 852.: „*cavo*-

---

*) Aliter tamen sentit Doederlin. *Synonymen u. Etymolog.* Vol. VI. p. 411.

que adfixus et haerens Nusquam amittebat;" sic ibi a m. pr., altera litteras *um* supra appinxit. His adde ex Vaticano *aevom* Ge. IV, 154.; ex Romano *voltis* Ecl. VI, 25., *parvos* Aen. V, 563. et 569., *torvos* X, 170., ubi vid. Pier., *alvos* X, 211., *saevos* XI, 220., *vivos* XII, 235., *aevom* XI, 569.; porro ex praestantissimo Gudiano *alvom* Ge. IV, 94., *aevom* ib. 154., *ignavom* ib. 168., *laevom* A. III, 420., *novom* ib. 365. (ubi *noum*, sed altera *u* supra scripta, Mediceus), *acervom* Aen. IV, 402., *fulvos* cum Pierianis XII, 247., *avonculus* III, 343., *volvont* III, 196.

5. Ex his facile cognosces multum in ea re veterrimos libros mss. inter se discrepare, quippe alio aliis locis verum tuente. Et magis etiam insignem deprehenderemus inter eosdem dissensionem, si ubique, quid in quoque scriptum esset, exploratum haberemus. *voltus* Vatic. Aen. IV, 4. et *voltu* ib. 556. et ib. 477. a m. pr.: „*volvite* tegit," a sec. id quod verum est: „*voltu* tegit." Porro Romanus *revolsam* Aen. V, 270. *Volcens* IX, 375. 451. *divom* V, 45. X, 175. et *divo* (sic pro *divom*, ut ib. 784. *cavo.*) X, 155. Denique Fragm. Sangall. *Volcani* Ge. IV, 346. His locis omnibus *u* est in Mediceo. Contra Rom. *avulsa* Aen. IX, 490. *avulsam* VIII, 238. *vulnere* XII, 422., quibus locis *o* in Medic.

6. Ut multis locis neglecta est litterarum sibi insidentium ratio, ita quibusdam male intellecta errores peperit. Hinc est, quod in Pierianis legitur Aen. V, 567. *arduos* pro *arduus*; hinc *continuos* in versu Lucani apud Eutychium, quod retinuit Lindemann. Grammat. Lat. Vol. I. p. 193. not. 28. Sunt ista, quemadmodum etiam alia, *perpetuom, ambiguom* ac similia, vel priscae et obsoletae Latinitatis, ut ex veterrimis monumentis cognoscitur, vel errori aut festinationi librariorum tribuenda. Nec apud Catull. LXI, 54. sq. tulerim, quod editur:

Te timens cupida novos
Captat aure *maritos.*

ubi apparet *maritos* ortum esse ex male intellecto *novos*, i. e. novus. Perperam Rom. Ecl. II, 59. *perditos.* Bis peccat Moret. pr. Aen. II, 723., in quo est „*parvus Iulos.*" Ex vera antiquaque scriptura *parvos* repetita est, ut fieri solet, eadem terminatio in nomine subiecto; ipsum autem *parvos* ad recentiorem consuetudinem revocatum. Cum autem in ipso Mediceo Aen. XI, 301.: „Praefatus *divos*" accusandi casu recte legatur, aliena manus *u* supra scripsit, ut fieret *divus.* Ex quo potest intelligi, quam acres fuerint interdum isti homines in exstinguendo colore germanae vetustatis.

7. Ut autem Vergilius duplicem *u* noluit ita geminare, ut prior consonae naturam induat, sic abstinuit eadem geminatione in litteris *quu* et pro *quu* videtur constanter usus esse *cu* litteris.

Uberiore de ipsa littera *q* eiusque usu disputatione eo facilius supersedere possumus, quod acta agere nobis videremur post ea, quae effudit C. L. Schneider. Grammat. Lat. Vol. I. P. I. p. 321. sqq. adde Wunder. ad Cic. Orat. pro Planc. pag. XIV. Mueller. ad Varron. de L. L. pag. XXXVIII. Freund. ad Orat. pro Mil. p. 31. sqq. Ac primum coniunctio *quum*, quemadmodum multis hodie scribere placet, fere ubique in Mediceo (adde, de quo id pro certo affirmari potest, Fragm. Sangall. *) his tribus litteris scripta conspicitur *c u m*. Atque hanc ipsam formam, quam solam probat Quintil. Inst. I, 7, 5., in antiquis monumentis multo crebrius deprehendi, quam *quum* aut *quom*, recte testatur Schneider. l. l. pag. 337. Cum autem Ge. II, 321. („*cum rapidus sol*“) *curarapidus*, quod ortum est ex *cumrapidus*, a pr. m. exaratum sit, intelligitur in codice illo pervetusto, unde Mediceus descriptus est, fuisse eandem scribendi rationem, quam ipse Mediceus tuetur. Liquido tamen apparet *quom* in eodem Ge. I, 310.: „Cum nix alta iacet, glaciem *quom* flumina trudunt.“ Sed eum versum qui accuratius consideraverit, facile sibi persuadebit librarium primo scribere voluisse *que*, sed inhibito deinde in media voce scribendi impetu exarasse *quom*. Et *quom* etiam Ge. I, 361., sed *q* et *o* litteris transfossis et supra scripta *c*. Item *quom* Ge. I, 427., sed, ut testatur Fogginius, litterae ibi *q* et *o* ita abrasae sunt, ut legatur *cum*. Sic, *cum*, exstat in monumento Ancyrano pag. 371. lin. 42. edit. Sueton. Wolf., item, quo nullum gravius requiro testimonium, bis in Carmine Herculani reperto Col. V. lin. 3. et 5., etiam, ut videtur, Col. II. lin. 3. et Col. III. lin. 3. Et *quom* quamquam est antiquum, tamen tantum abest ut singularem quandam antiquitatis speciem prae se ferat, ut ita vulgo legatur in recentissimorum scriptorum Rom. libris. Qua in re illud non puto praetereundum, quod, cum in Servio Dresd. saec. XV. exarato, ubi poetae verba afferuntur, *cum*, in ipsis autem Servii commentariis *quom* plerumque scriptum invenitur. Quae cum ita sint, non potest magnum pondus habere, quod Ge. I, 98. legitur *obliquom*, praesertim cum huic ipsi scripturae refragetur Ge. III, 236. *oblicum* et Aen. V, 274. *oblicuum* expuncta altera *u*; cf. etiam quae paulo post commemorabuntur Ge. II, 225. Aen. IX, 647. XII, 128.

8. Cum illa autem forma coniunctionis *cum* consentiunt reliqua in Mediceo, ita quidem, ut, cum *quu* interdum exaratum sit,

---

*) Item cod. Rom., quantum ex Bucolicis a Schulzio nostro pervestigatis intelligere licet. In Vaticano legitur *quum* Ge. IV, 103. 544. Aen. II, 680. III, 51.; *quom* Ge. III, 347. IV, 97.; *cum* in Georgicis sexies, in prioribus tribus libris Aeneidos novies, in posterioribus, a quibus *quum* et *quom* exsulat, duodevicesies.

saepius tamen *cu* inveniatur, aliquoties etiam simplex *q*. Id inprimis apparet in verborum formis. *Relinquunt* tantum his locis legitur: Aen. IV, 155. V, 472. (*relinquont* Vatic. Ge. IV, 104.); dubitari potest de III, 244., ubi *relinquint*, supra *i* scripta *u*; porro *linquunt* Ge. IV, 303. Aen. III, 616. VI, 320. VII, 670., et *liquuntur* Ge. II, 187. Aen. III, 28.; *sequuntur* Aen. IX, 162. XII, 912., nam X, 799. altera *u* expuncta est. At *relincunt* Ge. IV, 104. 237. Aen. VI, 444. VIII, 125. IX, 357. X, 604., *lincunt* VI, 678., ubi Vatic. *linqunt*; *secuntur* Aen. I, 185. 747., ubi *sequntur* Rom., VIII, 592. IX, 54. (cum Vatic. Rom.; et Bottarius hoc loco: „Sic alibi.“) 466. 636. X, 487. XI, 92. 271. adde Vatic. IX, 162. Praeterea infinitis locis *locutus*, *secutus* per omnia genera omnesque numeros, ut etiam in Vatic., ne semel quidem *loquutus* aut *sequutus*, ne *loqutus* quidem aut *sequtus*; et *Adlocutio* constanter in nummis; *locuntur* Rom. Ecl. V, 28. Adiuvatur id, quod probandum suscepi, aliarum etiam formarum analogia; quis enim umquam scripsit aut *sequundus*, aut *conquutio*, aut *quuius*? Et tamen aut ita sunt haec scribenda, aut cetera quoque per *cu*, non per *quu*. Simplex *q* est Aen. I, 731. *loquntur*; tum in *relinqunt* Ge. III, 547. Aen. V, 316., altera *u* a recentiore manu addita (*relinqunt* eo loco etiam Rom.), *linqunt* XI, 866. Ceterum *requoquont* Aen. VII, 636., ubi alterum *quo* ex praegressa syllaba repetitum videtur; *recocunt* ibi Vatic. Iam videamus nomina. *Equus* exhibitum apud Fogginium his locis: Ge. II, 45. Aen. II, 260. 329. V, 566. IX, 50.; *equum* Aen. II, 401. X, 858., ubi a m. pr. *aequum*. Contra *ecus* Aen. II, 113. VI, 515. XI, 89., quo loco cum legatur „bellator *ecus*,“ Ge. II, 45. „bellator *equus*“ scriptum est; porro *ecum* Ge. I, 13. (*equm* ibi Rom.) Aen. IX, 523. XI, 710. 719. 741. 770. II, 15., ubi *q* supra scripta; *equs* denique Ge. III, 499. Aen. XI, 493., ubi altera *u* supra scripta; item a m. pr. *eqo* XII, 465. Genitivus pluralis *equum* Ge. II, 542. visitur; *equom* Aen. XII, 128.; *ecum* Aen. VII, 189. De voc. *obliquus*, uti Ge. I, 239. expressum est (*obliqus* hic Rom.), supra §. 7. extr. mentionem fecimus. *Antiquus* et *antiquum* Aen. III, 15. (ubi *anticuum* Vatic.) IV, 431. XI, 316. XII, 897.; contra *anticum* V, 608. VI, 580. 648., ubi *antiqum* Vatic., IX, 266. (vid. Heusinger Obss. antibarb. p. 389.); denique Aen. IX, 647. haec leguntur: „formam tum vertitur oris *Antiquom* in Buten,“ supra *o* scripta *a*. *Propincum* Aen. II, 86. *Aequus*, sic, et *aequum* ubique; sed ad veriorem formam *aequs* sive *aecus* ducit Ge. II, 225.: „Clanius non *equ::s* Acerris;“ hic Fogginius: „Ubi sunt puncta, inquit, videntur esse vestigia litterae *o*;“ supra scripta est altera *u*; et *aecum* edidit codicem suum secutus A. Maius Cic. de Rep. I, 21., ubi vid. not. Maii et Creuzeri, adde Beier. ad Cic. Orat. pro Tull. §. 6.

9. Huc pertinet etiam illa quaestio, *hirqui*ne sit scribendum an *hirci*? Servius ad Ecl. III, 8. *transversa tuentibus hircis* ita scribit: „Alii hoc improbant et legunt *hirquis*. Hirqui autem sunt oculorum anguli, secundum Suetonium Tranquillum in Vitiis corporalibus.“ In quo illud mireris, quod Servius distinguit, quae sunt eadem; nam sive *hirquus*, sive *hircus* scripseris, idem est nomen, nec magis haec inter se diversa sunt, quam *equus* et *ecus*. At iam Suetonius discrimen esse voluit inter *hirquus* et *hircus*. Darem fortasse aliquid Suetonii testimonio, si is in eo ipso libro, quem laudat Servius, de differentiis vocabulorum egisset; nunc cum in vitiis corporalibus h i r q u o s posuisset idque oculorum esset vitium, video eum non potuisse singulari numero uti, sed plurali debuisse, in quo sane littera *c* locum non habebat. Iam cum mature vel negligi vel etiam ignorari coeperit litterarum sibi insidentium ratio, quae certe Servium plane videtur fugisse, idemque Servius h i r q u o s in vitiis corporis positos deprehendisset, inane confinxit discrimen *hircum*que et *hirquum* diversa significare statuit. Quae res si non alios quoque ante Servium deceperit, ea, quae is ad Ecl. III. l. l. scripsit, arguunt in ipsis iam veterrimis codicibus *hirquos* appellatos esse, quos postea *hircos*. Neglecta autem semel litterarum sibi insidentium ratione fieri non potuit, quin ex Nominativo, qui esset *hircus*, retineretur littera *c* etiam in iis casibus, qui haberent *i* et *o* vocales isti litterae subiectas. Recte autem in casibus obliquis hoc nomen per *q* scribi, admonere potest Adiectivum *hirquinus*, quod in quibusdam libris mss. ita exaratum invenitur; gravius est etiam illud, quod apud Festum legitur *hirquitallus* et *hirquitallire*, quod Festus non de oculorum vitio interpretatur, sed a bestiae nomine dictum esse scribit; sic enim ille: „Hirquitalli pueri primum ad virilitatem accedentes; a libidine scilicet h i r c o r u m dicti.“ quamquam nihil impedit, quominus etiam vitium illud oculorum ab aliquo more eiusdem bestiae nomen traxisse existimemus. Sed fortasse ne Festi quidem auctoritas, etsi iure habetur maxima, ut *hirqui*, *hirquos*, Vergiliana esse dicerem, mihi persuaderet, nisi ita scriptum et Pierius in quibusdam codicibus ipsius Vergilii, Ecl. III, 8., ubi vid. Burmann. Ge. III, 312., invenisset, et deprehendissem ipse in optimo Vaticano Ge. III, 312. Quae cum ita sint, non dubitavi eam huius vocabuli formam restituere Vergilio. — De *Arcus*, *Arqui*, vid. Lambin. et Moser. ad Cic. de Nat. Deor. III, 20.

10. Vidimus iam, ut Ge. III, 499. Aen. XI, 866. XII, 465., pro littera *c* vel *qu* interdum *q* positam; accedunt huc Aen. I, 47. *quisqam* pro *quisquam*, IX, 781. *inqit* pro *inquit*. Ita factum est, ut etiam *qui* pro *cui* scriptum sit et in Mediceo et in Romano Aen. VI, 313.; in illo tamen *c* supra scripta. Ea res me admonet, ut pauca addam de forma tertii casus pronominis

relativi. Et *quoi,* quod Ciceroni restitutum iverunt Niebuhr. Cic. Oratt. Fragmm. p. 61. sq., Wunder. Varr. Lectt. ex cod. Erfurt. enotat. p. LXXX. Orat. pro Planc. p. XXII., Beneckius ex uno recentissimo cod. Monacensi Orat. de Inper. Pompei c. 1., Ellendtius de Orat. I, 22, 102., est in Medic. Ge. I, 344., sed transfixis litteris *q* et *o,* supra autem adiecta *c,* ut fiat *cui*; *quoi* e Pierianis retinuit Heynius Ge. III, 147., quod et hoc ipso loco et Ge. III, 6. atque IV, 113. exstat in Vaticano; et in eodem cum Ge. III, 211. *quo* primum scriptum fuisset, altera manus *i* appinxit, ut exsisteret *quoi*; Aen. I, 267. autem *quo* antiqua manus mutavit in *cui.* *) Quid igitur? restituendane haec forma ut Vergiliana? Haud dixerim illud obstare, quod praeterea infinitis locis *cui* in libris Vergilii mss. invenitur. At primum possis mirari, quod, si *quoi* verum sit, nullum exstet vestigium, quod etiam *quoius,* quam formam e cod. Monacensi admodum recenti Beneckius intulit in Cic. Orat. de Inp. Pomp. c. X., et *quoium* a Vergilio scriptum probet; atqui *quoi* si scripsit, necesse est etiam *quoius* et *quoium,* non *cuius* et *cuium,* scripsisse. Quid vero, si cuidam honori antiquitatis hoc tribuit Vergilius, ut retineret *quoi*? Ego vero quid in hoc antiquum sit, fateor me ignorare; nam et in Monumentis non nimis antiquis invenitur haec forma, et Quintiliano puero, ipso improbante, ita loquebantur; Instit. I, 7, 27.: „Illud nunc melius, quod *cui* tribus, quas proposui, litteris enotamus; in quo pueris nobis ad pinguem sane sonum *qu* et *oi* utebantur, tantum ut ab illo *qui* distingueretur.“ Quo loco iure mireris, quod Quintilianus, si probatissimos auctores, ut Vergilium et Ciceronem, ita scripsisse vidisset, nihil haberet, de ea re quod diceret, nisi se puero fuisse, qui ita vel loquerentur vel scriberent. Facile autem inde intelligitur, quomodo haec forma in libros mss. irrepere potuerit. Nam cum illa quinquies aut sexies omnino in Mediceo ac Vaticano conspiciatur, non sine aliqua causa evenisse videtur, ut quinquies in Georgicis locum habeat. Quare, opinor, haud iniuria coniicias, ipsa Georgica ex codice aliquo illa ipsa aetate, quam indicat Quintilianus, exarato transscripta esse in Mediceum et Vaticanum. Sed idem Quintilianus testimonium edidit antiquissimum, quod valeat ad germanam huius vocis scripturam comprobandam. Is enim Ecl. IV, 62. ita exaratum vidit: „*Qui* non risere parentes;“ ubi fallitur magister disertissimus, quod *Qui* nominandi casum esse putat nec idem illud esse sentit, quod *Cui*; vid. etiam Schneider. p. 333.; non potuisset falli, si *Quoi* apud Vergilium eo loco scriptum fuisset. Iam vero cum perspecta litterarum sibi insidentium ratione Vergilio *cu* pro *quu* ubique restituendum esse intellexerimus, non dubita-

*) *cui* praeterea ubique in Aeneide Vaticanus, i. e. decies.

bimus, quin eidem, ut *cuius, cuium,* ita etiam *cui,* quod factum est ex *quui,* scribere placuerit.

11. Ceterum in hoc quoque genere, ut in priore, cfr. §. 1. extr., produnt quaedam male intellectae huius rationis vestigia et lapides et nummi, ut *Paquius, Flaus, Daus, iuentus, Iuentius, ingenus,* pro *Pacuvius, Flavus, Davus, iuventus, Iuventius, ingenuus*; vid. Eckhel. Tom. V. p. 213. et 265.; nisi forte compendii causa haec ita scripta sunt. *iventa* et *iventus* etiam cod. Vatic.; vid. Varias Lectt. in Praefatione ex eo enotatas Aen. V, 134.

LITUS constanter antiquissimus quisque liber, non LITTUS; vid. V. L. ad Aen. VII, 1. „*Litore*, sic semper Rom.“ ait Bottar. ad Ecl. I, 61. Idem ad Ge. I, 398.: „*Litore,* sic ferme semper.“ Unde intelligitur, quam vim habeat illud *ferme semper* apud Bottar.; nempe idem est, quod *semper.*

LOQUELLA. vid. QUERELLA.

LYRNESUS, LYRNESSUS. vid. litt. *S.* §. 1.

M littera in compositis ante *d* mutatur in *n*. Constanter in Mediceo exaratur *Iandudum,**) *Eundem, Eandem.* Sed eadem constantia *m* ante *q* litteram retinetur, ut *Quamquam, Quicumque, Umquam*; sic etiam in Vatic. et Rom., nisi quod ex hoc *unquam* affertur Ecl. I, 36., ex illo *quicunque* Aen. IX, 209. Retinetur tamen *m* ante *d* in iis compositis, quorum prior pars est *circum,* ut *circumdo,* non *circundo.*

MAECENAS. vid. V. L. ad Ge. I, 2. Broukhus. ad Propert. III, 7, 1. Drakenb. ad Silium X, 40.

MAERERE et MAESTUS, non MOERERE, MOESTUS, constanter Mediceus adstipulante Vaticano; *Maestus* etiam e Fragm. Sangall. affertur, et a Schulzio e Rom. Ecl. I, 37. vid. CAENUM.

MANLIUS, MALLIUS. vid. V. L. ad Aen. VIII, 652.

MANUFESTI Vatic. apud Bottar. Aen. III, 151.

MARRUVIUM, MARRUBIUM. vid. V. L. ad Aen. VII, 750.

MAXUMUS. vid. SUPERLATIVUS.

METUS, METIUS, Fuffetius. vid. V. L. ad Aen. VIII, 624. et Praefat. huius quinti Voluminis in Indice novarum quarundam

---

*) Semel legitur haec vox in Vatic. Aen. IV, 1., ubi *iamdudum* est apud Bottar.

Lectt. Varr. ex Mediceo enotatarum, quae olim Vaticano a me falso tributae sunt. Gentile nomen est *Metius* vel *Mettius*, de quo agit Oudend. ad Sueton. Vespas. c. 14. Vid. omnino Weichert. Poet. Latt. Reliqu. p. 334. sq. not.

MEZENTIUS, MEZZENTIUS. vid. V. L. ad Aen. II, 763. *Mezentius* Fasti Praenestini p. 326. Sueton. Wolf.

MILLE, MILE, MILLIA, MILIA, haec promiscue in libris et mss. et impressis inveniuntur. *Millibus* Rom. Aen. V, 75., ubi addit Bottar.: „alibi quoque." Ecce autem mirificam Medicei praestantiam, planissime docentis, quid in ea re sequendum sit. Is enim cum exhibeat *mille* constanter, contra pari constantia *milia* offert et *milibus*, si ab uno loco discesseris, Aen. XI, 167, ubi *mellibus* a m. pr., sed altera *l* transfossa atque etiam puncto notata, *e* praeterea in *i* conversa; quare is ipse locus tantum abest ut labefactet scripturam ceteris locis diligentissime servatam, ut stabiliat contra et confirmet. Ex Vatic. editur *mille* Aen. I, 499. II, 198., *millia* Ge. IV, 473., *milia* Aen. V, 806. IX, 132., *milibus* Aen. I, 491. Pompeii Comment. Art. Don. XIV, 4. p. 172.: „De isto *mille* tractavit Plinius Secundus. In numero singulari duplici *l* scribitur et non declinatur; in numero plurali unum *l* habet et declinatur: *milia, milium, milibus*." et explicatius idem ibid. XVII, 12. Cledonius p. 1901.: „Dicimus, ait, *mille* homines docuit, et, *mille* hominum magister; in plurali vero declinatur *milia, milium, milibus*, uno *l* sublato." vid. Cellar. Orthograph. Lat. pag. 288. sq. edit. Harles. Schneider. l. l. p. 412. et quos laudat Fr. Haasius not. 314. ad Reisigii *Vorlesungen üb. d. lat. Sprachwissensch.* p. 284. Sed cum omnibus in rebus plurimum iuris ratio sibi postulet, certe nihil eiusmodi statim admittendum, in quo ratio appareat nulla. Necesse est igitur exilem quendam visum fuisse Romanis sonum vocabuli *mile* sic scripti. Vix autem dubites, quin media quodammodo fuerit inter longam et brevem vocalis *i* in *mille*, propter eaque firmata sit ea syllaba per geminatam consonam; eadem autem syllaba cum tertium a fine locum occupat, ipsa maiore, quae est in vocabulo dactyli mensuram habente, elatione vocis ita corroborata fuerit, ut non opus esset ad eam producendam duplici consona. Sed non ab omnibus observatum esse hoc discrimen, videtur monumentum Ancyranum indicare, in quo, si verum loquuntur apographa, ubique exstat *millia*. Eadem autem, quae inter *mille* et *milia*, intercedit inter *villa* et *vilicus* ratio, inter *annus* et *anulus*; vid. Schneider. l. l. p. 422. Et *villa* quidem cum legatur in Cic. de Rep. reliquiis, *vilicus* in iisdem exhibetur I, 38. 39. et V, 3. bis, ubi etiam *vilicare*. Vid. etiam Wunder. ad Cic. pro Planc. pag. 168. Kreyssig. Adnotatt. ad Liv. Fragmm. l. XCI. lin.

106. p. 419. et Fr. Haas. l. supra laud.*) Praeterea vide supra *Belua,* ut est apud eundem Cic. de Rep. II, 26. III, 33.

MIS, i. e. *mei*, Quintilianus apud Vergilium invenit; vid. V. L. ad Ecl. VII, 54. Lindemann. ad Plaut. Mil. IV, 2, 43.

MOERORUM, i. e. *murorum.* vid. V. L. ad Aen. X, 24.

MONSTRUM, MOSTRUM. vid. litt. *N.* §. 4.

MONUMENTUM. Retinui hanc formam, analogiam secutus; similiter enim *documentum* scribitur, non *docimentum*; quamquam utramque scripturam apud veteres in usu fuisse, et lapides probant et Grammatici; et utraque visitur in Mediceo, *monumentum* quidem Aen. III, 102., ubi Vatic. *moniment.,* 486. IV, 498. cum Vatic., VI, 512. cum Vatic., XII, 945.; *monimentum* V, 538. VI, 26., ubi *monumentum* Vatic., VIII, 312. 356., et tribus, quos posui extremos, locis ita etiam Rom.; hoc probat Wakef. ad Lucret. V, 312.

MURRA, non MURRHA aut MYRRHA. vid. litt. *Y.* §. 3.

MYRTEUS, MURTEUS. vid. litt. *Y.* §. 3.

MYRTUS Nominat. plural., Accusativus MYRTOS. cfr. V. L. ad Ecl. VII, 6.

N littera.

1. vid. ADSIMILATIO.

2. vid. litt. *M.*

3. *N* non geminatur in *conexus, conixus* et *conubium* auctoribus Mediceo, Vaticano, Romano aliisque libris veterrimis, Livii quoque; vid. Drakenb. ad IX, 43, 23.; quare non dubitavi hanc rationem revocare. Gell. N. A. II, 17.: „*coligatus* et *conexus* producte dicuntur.“

---

*) Quae cum ita sint, parum probabilem putabimus causam a Plinio in libris dubii sermonis allatam, cuius disputationem servavit Pompeius Comment. Art. Don. XVII, 12.: „Et quid est hoc, quare illud (*milia*) per unum *l* profertur et illud (*mille*) per geminum *l*? Ratio hoc exegit declinationis. Nam si dixeris *hoc mile*, cogo te declinare et incipis dicere *hoc mile*, *huius milis*, *huic mili.* Quod non facile invenies. Qua ratione autem cogo te declinare? Si dixeris *mile*, quoniam nominativo invenitur unum *l*, declinatur ipsum nomen. Inde *milia* declinamus, quoniam istud unum *l* habet. Ergo ideo non possumus in numero singulari dicere *hoc mile*, ne cogamur ad declinationem; ideo autem in numero plurali per unum *l* profertur, quoniam invenitur declinatio.“

4. *N* saepe in mediis vel extremis vocabulis ante litteram *s* interseritur, ut in *mensus*, quod fit a *metior*, et *totiens*. Quod si quaeritur quare factum sit, ea videtur eius rei fuisse causa, ut indicaretur, circumducendam esse sive producte pronuntiandam praegressam vocalem. Certe *in* et *con* ante *s* in compositis producebant veteres; Cic. Orat. c. XXXXVIII, 159.: „*Indoctus* dicimus brevi prima littera, *insanus* producta.“ Gell. N. A. IV, 17.: „neque *ob* neque *sub* praepositio producendi habet naturam; neque item *con*, nisi cum eam litterae sequuntur, quae in verbis *constituit* et *confecit* secundum eam primae sunt.“ Vid. etiam Schneider. l. l. p. 463. Hinc eiusmodi nomina a Graecis per ω scribuntur; vid. Schneider. p. 109. Ipsa autem *n* littera in eo genere verborum non audiebatur; Quintil. I, 7, 29.: „*Consules* exemta *n* littera legimus.“ Unum ille suo scilicet more posuit pro toto genere. Hinc *Cos.* et *Coss.* vulgo scribitur; *Cesor* pro *Censor* et *consesus* pro *consensus* est in Epitaphiis Scipionum; hinc *praegnas* fortasse pro *praegnans*, de quo dicetur, cum ordo litterarum nos ad hoc ipsum voc. deduxerit; hinc e *monstro* natum *mostellum* et *Mostellaria*, in quibus syllaba *mo* cum in tertiam quartamque sedem recessisset, factum est, ut mutato tenore non circumflecteretur, ut in primigenio; hinc denique crebra illa confusio participiorum et secundae personae verborum ...*as* et ...*es*, cfr. V. L ad Ge. IV, 239.; alia exempla vide ap. Schneider. l. l. p. 458.; quaedam infra §. 8. afferentur; de voc. *isicium* pro *insicium* vid. eund. Schneider. p. 565.; denique idem probat Graecorum ratio κλήμης, i. e. *clemens*, πόδης, i. e. *pudens*, Ουάλης, i. e. *Valens*, Ὁρτήσιος, i. e. *Hortensius*, scribentium, sicut etiam mos hodiernae Italiae *mese* loquentis et *sposa*, et *isola*, quae orta sunt ex *mensis*, *sponsa*, *insula*, multaque id genus alia; vid. Schneider. p. 462. Non fuisse tamen in his omnibus *n* litteram ita apud Romanos extritam, ut eam ne scriberent quidem, ab iisdem Graecis discimus, qui illam non uno loco ante *s* servarunt in Romanis nominibus; exempla, ut πότηνς, i. e. *potens*, σαπίηνς, i. e. *sapiens*, Ῥαμνήνσης, i. e. *Ramnenses*, proposuit idem Schneid. eod. loco et p. 112.; confirmatur haec res Latino exemplo, nam *mensus*, quod fit a *mētior*, non *mesus* vel *messus*, (quamquam ita pronuntiatum videtur, de qua re statim dicemus) scribebant Romani. Contra quae praegressam syllabam brevem haberent, ut *măneo*, *mănsi*, consentaneum est ita pronuntiata esse, ut *n* audiretur; nec ullum novi exemplum litterae *n* etiam in his elisae.

5. Inde etiam hoc intelligi potest, cur quaedam vocabula, extrita *n* littera, *s* geminarint, ut *passus* dixerunt pro *pansus*, quod quidem nemo ita scribit, nisi in compositis *dispansus*, *expansus*; vid. Gell. N. A. XV, 15. Nam ipsa etiam littera *s* saepe hanc vim habebat, ut geminata circumducendam esse praegressam

vel longam vocalem vel diphthongum significaret; de qua re plura dicentur, cum ad hanc litteram processerimus. Exemplo esse potest, quod crebro *mensis* et *messis* aliaque similiter in libris mss. permutantur; *infessi* Medic. a m. pr. Aen. V, 587. pro *infensi*; *cossensum* Medic. a m. pr. Aen. V, 577. pro *consessum*, et *consensum* pro *consessum* Rom. Aen. V, 340. VIII, 636.

6. Iam si quaerimus, quae sit in hac re veterum Grammaticorum, Monumentorum codicumque mss. antiquissimorum auctoritas, alia ex usu veterum scriptorum recte interpositam habere litteram *n* iudicabimus, alia secus. De illis ut primum dicamus, satis superque confirmata sunt *Quotiens* et *Totiens*; ita constanter Mediceus et Romanus, quibus accedit Fragm. Sangall.; nam Vaticanus omnibus locis, quibus haec adverbia leguntur, mancus est; legitur tamen in Vatic., quamquam in hoc quidem litteram paenultimam transfodit antiqua manus, et in Rom. *noviens* Ge. IV, 480., quod et hoc loco et Aen. VI, 439. recipiendum duxi, etsi apud Fogginium *novies* est utroque loco; vid. Schneider. ad Caes. B. G. I, 43, 7. Semper autem numeralia *ns* habent in Monumento Ancyrano, ut *deciens*, *vigiens*, *sexsiens*, *milliens*, *quadragiens*, etiam *quadragensimum* pag. 370. et *duodevicinsimum* pag. 372. ed. Sueton. Wolf. vid. etiam Muret. ad Cic. Philipp. II, 18. Schneider. l. l. pag. 459. Freund. ad Cic. Orat. pro Mil. p. 23. Zumpt. ad Cic. Divinat. in Caecil. c. XIV, 45. Item *Tunsus* est in Mediceo, non *Tusus*, similiterque composita; vid. V. L. ad Ge. I, 262. Arntzen. ad Panegyr. vett. pag. 501. Cramer. ad Commentar. vet. in Iuvenal. p. 324. sq. Fr. Haasius in not. ad Reisigii *Vorlesungen üb. lat. Sprachwissenschaft* p. 253. *obtunsi* etiam Rom. Ge. I, 262. 433. III, 135. Aen. I, 567.; *tusis* tamen idem Ge. III, 133. Denique *Atlans*, non *Atlas*, ubique Mediceus, vid. Aen. I, 741. IV, 481. VI, 797. VIII, 136. 140. 141.; atque sic etiam Rom.; *Atlas* uno, quo in Vaticano legitur hoc nomen, loco proposuit Bottar., nescias qua fide. Et fortasse ob antiquam eius nominis famam retenta est a Vergilio etiam antiqua scriptura. Praeterea *Agragans* in eodem Mediceo Aen. III, 703., et ipsum, ut *Atlans*, geographicum nomen, quare hoc, etsi *n* in *Agragans* puncto notata est, servandum duxi. Nec spreverim codicum optimorum auctoritatem prae doctrina Servii ad Aen. I, 359.: „*Thesauros*: Hoc nomen *n* non habet, sicut *Atlas*, *Gigas*, *Thoas*, *Abas*, *Pallas*, licet in obliquis casibus inveniatur.“ Cetera non habent litteram *n* interpositam in veterrimis codd., nec illa, quae Servius omisit, *Acamas*, *Calchas*, *Dymas*. *Pallans* tamen in codd. quibusdam se invenisse scribunt Pierius ad Aen. VIII, 104. et Cort. ad Lucan. VI, 208.

7. Ceterum parum probabiliter quidam, in his iam Seb. Corradus, vir praestantissimus, ad Cic. Brutum p. 6. et Vossius in

Etymolog. p. 520., ita disputant, ut dicant a librariis saepe *n* esse interiectam apicum ratione deceptis. Et de hoc apicis usu vid. Schneider. l. l. p. 95. Ritter. Elem. Grammat. Lat. p. 86. sq. Cur igitur, cum omnis longa recipere posset apicem, vid. Quintil. I, 7, 2., librarios tantum ante *s* istam litteram interposuisse statuemus; aut si nescio qua causa id facerent, cur non in omnibus vocc. fecerunt, quorum aliqua ex mediis vel extremis syllaba, praecedente longa, a *s* inciperet? Sed ne auctoritatem summi critici iniuria praeterisse videar, etiam Oudendorp. ad Appul. Met. l. VIII. p. 583. litteram *n* ante *s* in eiusmodi vocc. inculcatam putat a librariis, quod ut in quibusdam verum esse concedo, ita, ut modo vidimus, non est in aliis. Iam illa persequar, quae vitiosa in hoc genere videntur. Et *Formonsus* quidem, non *Formosus*, ubique Romanus, Ecl. II, 1. 17., quo loco *n* ab alia, sed minus antiqua, manu transfixa est, 45. III, 57. 79. IV, 57. V, 44 bis. 86. 90. X, 18.; sed idem in feminino genere *Formosa* sine *n* littera, Ecl. I, 5. Ge. III, 219., qua in re casum nescio an consilium mireris; *Formosa* etiam Medic. extremo loco, item *Formosus* Ecl. X, 18., reliqua enim non habet quippe mancus in prima parte. Porro *Thensaurus* Aen. I, 359., ubi vid. Pier., est in Mediceo aliisque, at Ge. IV, 229. *Thesaurus*; utroque loco *Thensaurus* Rom.; vid. etiam Drakenb. ad Liv. XXXIX, 50, 3. Reiiciunt *Formonsus* et *Thensaurus* Servius cum aliis Grammaticis vett.; vid. Schneider. l. l. p. 457. Recte, puto. Certe nullum exstat, ac ne minimum quidem, eius rationis vestigium in ceteris adiectivis in easdem syllabas exeuntibus, ut in *aquosus, frondosus, lapidosus, saxosus*; nisi quis forte dicat admirationi pulchritudinis hoc esse tribuendum, ut Romani productius illud circumflecterent, quam cetera eiusdem generis. Nec crediderim nomen Graecum appellativum (nam istorum *Atlans* et *Acragans* alia est causa) et multo usu tritum, quale est *thesaurus*, ut ita deformaret, a se impetrare potuisse Vergilium. Restat *semensam*, quod cod. Gudian. habet itemque a m. pr. Medic. Aen. III, 244., tum Romanus Aen. VIII, 297., quo quidem loco improbat hanc formam Servius. Denique *Conse* pro *Cosse* Rom. Aen. VI, 842.

8. Superest, ut quae in antiquissimis libris exstant omissae ante *s* litterae *n* exempla in medium proferamus: *mostra* Medic. Aen. III, 583.; idem *mostrum*, sed supra scripta *n*, Aen. III, 26. et *mostrator*, item *n* supra adiecta, Ge. I, 19.; denique *mostro* Rom. Ge. III, 152.; *trastis*, sic, pro *transtris* Rom. Aen. V, 136. et *trastris* a m. pr. Fragm. Vatic. Aen. IV, 573.; *permesi* Medic. Aen. III, 157., ubi Servius: „Multi *permensi* sine *n* legunt.“

9. ...*N'* interrogativum, ut in *Pyrrhin c., Tanton m.*, vid. V. L. ad Aen. III, 319. VI, 780. Postquam codices distinguere

Romani coeperunt, coepta est adiici apostrophus (vid. Pompeii Comment. Art. Don. V, 14. et 15. p. 78. sq. adde Schneider. l. l. p. 177.); quae tamen nulla est in Mediceo.

NANCTUS. Serv. ad Aen. I, 481.: „Sciendum tamen est — — — *nactus* et *passus* *n* penitus nusquam accipere." Ita tamen, *nanctus*, Rom. et Mentel. pr. Aen. IX, 331. porro idem Rom. VII, 511. XII, 749. denique Gud. Ge. IV, 77. vid. Drakenb. ad Liv. XXIV, 31. Burmann. et Oudend. ad Sueton. Iul. c. XI. C. L. Schneider. l. l. p. 463. et C. E. C. Schneider. ad Caes. B. G. III, 36, 3.

NE. vid. litt. *N*. §. 9.

NEC, NEQUE apud Vergilium et Ciceronem. vid. Quaest. Virg. XXXII.

NEQUIQUAM, NEQUIDQUAM. Ubique *quicquam* per *c* exaratum in Mediceo invenitur, cfr. Aen. IV, 317. VIII, 140., ubi *cuiquam* Rom., XI, 415. 437. XII, 45. 882. Ge. IV, 447.; idem Schulzius enotavit ex Rom. Ecl. III, 32. V, 53. vid. Schneider. l. l. pag. 501. sq. Varie contra in eodem scribitur adverbium *nequidquam*. Et ea quidem forma, quam modo repraesentavi, nusquam conspicitur in Mediceo, sed ubique vel *nequicquam* vel *nequiquam*.*) Verum autem esse *nequiquam* primum exemplorum copia probat: Ge. I, 96. Aen. II, 510. 770. III, 677. 711. IV, 209. V, 81. 256. 276. 392. 632. 791. 860. VI, 118. VII, 441. 589. VIII, 232. IX, 219. 364. X, 122. 554. 605. XI, 536. 716. XII, 403. 486. 517., quibus adiunge XII, 634., ubi *nequequam* a m. pr. exstat, *e* in *i* mutata, et XII, 909., ubi *nequiquam*, sed *c* supra scripta. Porro haec forma eo quoque defenditur, quod saepe, ubi *nequicquam* legitur, littera *c* transfixa est: Aen. II, 101. 515. 546. VII, 373. VIII, 370. Denique accedit consentiens cum Mediceo Vaticani et Romani auctoritas. Bottarius pag. 185. l. 21.: „*Nequiquam*: ita scriptum multoties in cod. Vat." nempe quater, i. e. quoties exstat in hoc codice, Aen. III, 677. V, 791. VII, 441. IX, 219. Idem ille de Romano affirmat ad Ge. I, 96. et 403. Integrum restat, si integrum licet appellare (de quo statim dicetur), *nequicquam* in Mediceo Ge. I, 192. IV, 38. 501. Aen. V, 433. VII, 652., semel etiam *necquicquam* Ge. I, 403., sed utraque *c* transfossa; et *nequiquam* ibi Roman. *Nequiquam* etiam optimi codd. apud Livium; vid. Drakenb. ad libr. XXXX, 47, 9. Rationibus per se non improbabilibus *nequidquam* defendit Gronov. ad Liv. XXXXII, 64., cui obtempe-

*) Nomen est, non adverbium, *nequidquam*, sed ad declarandam duntaxat originem vocabuli *nequam* propositum, apud Varron. de L. L. X, 5. Cic. Tuscul. Disp. III, 8.

randum sibi putavit Schneider. ad Caes. B. G. II, 27, 3., etsi ibi quoque antiquissimi libri mss. tuentur *nequiquam*. Quid autem, si non eiusdem originis sunt *nequicquam*, sive *nequidquam*, et *nequiquam*, et illud ex *ne* et *quidquam*, hoc ex *ne* et *quiquam*, antiquo ablativo, ortum putabimus? Quod si ita est, significatione etiam diversa antiquioribus temporibus fuisse statuemus, sed usu, ut fit, confusa esse. Hoc certe apertum est, *nequidquam* duo significare, et *frustra* et *sine ratione*; hoc erit *nequiquam*, illud *nequidquam*; nec, si severiores esse volumus, locum habere poterit *nequidquam* Ge. IV, 37.: „Utraque vis (aestus et frigus) apibus pariter metuenda, neque illae N e q u i q u a m in tectis certatim tenuia cera Spiramenta linunt;" nec *nequiquam* ibid. 501.: „Prensantem (Orpheum) *nequidquam* umbras," nempe ereptae Eurydices. Verum, ut dixi, plurimum sibi usus vindicat, quo fit, ut interdum etiam abusus vim legis ac regulae accipiat. Cum autem inanem esse conatum Vergilianae consuetudinis ad illud significationum discrimen exigendae primo statim tentamento intelligas, potius ita existimabimus, Vergilium ubique scripsisse *nequiquam*, sive *frustra* valeat sive *sine ratione*. Festus: „*Nequiquam* significari idem, quod *frustra*, plurimis auctorum exemplis manifestum est." cuius auctoritatem nolim a Doederlinio *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. III. p. 101. spretam. Praeterea vid. etiam Oudend. ad Lucan. II, 491. et quos idem laudat, tum Drakenb. ad Liv. XL, 48, 9. Carrion. ad Valer. Fl. I, 287.

NI, NISI. vid. V. L. ad Aen. V, 49.

NIL. vid. V. L. ad Aen. X, 54.

NIXUS participium, et NISUS. Illud probat crebra confusio cum participio *nexus*; et *nixus*, *adnixus*, *conixus*, *obnixus*, *enixa*, sic ubique Mediceus; idem, quod et ipsum litterae *x* favet, *fixus* pro *nixus* Aen. XII, 398. *conisus* affertur ex Romano Aen. IX, 410. Serv. ad Aen. I, 144.: „*Adnixus* antiquum est, ut *connixus*, quibus hodie non utimur; dicimus enim *adnisus* et *connisus*." Sed substantivum eadem constantia per *s* exaratum in Mediceo, *nisu*, Aen. III, 37. V, 437. XI, 852. Itaque hoc discrimen servandum duxi; sed ne illud quidem sollicitaverim, quod Ge. IV, 199. editur *nixibus*. Apud Silium Heinsius *s* in participio retinuit; vid. Drakenb. ad II, 123.

NOMINATIVUS in ...*om* et ...*os*. vid. LITTERAE SIBI INSID. §. 4. et 6.

NOVIENS. vid. Litt. *N.* §. 6.

NUMQUAM, NUNQUAM. vid. litt. *M.*

NUNTIARE, NUNTIUS, ubique per *t* cum optimis libris Medic., quamquam Lindemanno iudice Grammat. Lat. Vol. I. p. 170.

not. 26. *c* commendare videtur originatio; cfr. etiam Doederl. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. V. p. 105. sq.

OB. vid. ADSIMILATIO §. 16—18.

OBESSUS. vid. litt. *S.* §. 2

OBSCENUS, OBSCAENUS. vid. voc. SCAENA.

OBSTIPESCERE, (*Opstipescere,* vid. ADSIMILATIO §. 18.) non OBSTUPESCERE auctoritate antiquissimi cuiusque codicis et apud Vergilium et apud alios scriptores commendari scribit Heinsius ad Aen. I, 513. Atque ita per *i* ubique exaratum hoc verbum in Mediceo, nisi quod uno loco, Aen. XII, 665., *obstupuit* est apud Fogginium; servat *i* in hoc verbo constanter Vaticanus; *obstipuere* Fragm. Sangall. Ge. IV, 351., *obstipuit* Rom. Aen. I, 513. 613. V, 90., ubi, sicuti etiam Aen. VIII, 121., Bottarius haec addit: „Sic alibi."

OCCASSUS. vid. litt. *S.* §. 2.

OLLI, OLLIS. vid. Quaest. Virg. XXI, 9.

OLUS. vid. HOLUS.

...ON et ...O, terminationes Nominum proprior. III. Declinat. vid. V. L. ad Aen. VIII, 506.

ONITES, non ONYTES. vid. litt. *Y.* §. 2.

ONUS, ONEROSUS, ONUSTUS, sine adspiratione ubique Mediceus. Vid. Gell. N. A. II, 3. Not. ad Appulei. Vol. II. p. 290.

OPTUMUS. vid. SUPERLATIVUS.

ORA. vid. HORA.

ORONTES, Genit. *Oronti,* Accusat. *Oronten.* vid. V. L. ad Aen. I, 113.

...OS et ...ON, terminatio Nominum Graecorum II. Declinat. vid. Quaest. Virgil. IV.

OSTIA, semel HOSTIA Medic. Aen. I, 14., item semel Rom. Aen. I, 400. Ex cod. Erfurt. *hostiense* affert Freund. Orat. pro Mil. pag. 42.

OTIUM sic per *t* constanter Medic.

P. 1. *P* littera ubique in Mediceo et Vatic. mediis verbis interponitur inter litteras *m* et *s* vel *t*; eamque rationem probant veteres Grammatici; v. Schneider. Gr. Lat. p. 466., C. E. C. Schneider. ad Caes. B. G. I, 7, 4. Reisigii *Vorlesungen üb. d. lat. Sprachwiss.* p. 282. sq., qui durius quidpiam sonare *consumtum*, mollius sua-

viusque *consumptum* recte iudicare mihi videtur; etsi Handius *Lehrbuch d. lat. Stils* l. II. c. 1. §. 5. eundem fuisse utriusque sonum arbitratur. Itaque scribendum *comptus, emptus, sumptus, sumpsi,* et quae sunt eiusdem generis. Hinc ex eiusdem codicis fide Aen. VII, 565. *Ampsancti* exarandum curavi, atque ita editur dudum apud Cic. de Divinat. I, 36. *Contemnor* est a m. pr. in Medic. Aen. VII, 648., at *Contemptor* VIII, 7. IX, 205. — Vid. etiam voc. *Temptare.*

2. *P* an *B* ante *s*? *Lapsus* an *Labsus*? Retinui vulgarem consuetudinem in his similibusque vocibus, ea maxime de causa, quod etiam in compositis ante *s* Vergilius tenui littera *p*, non media *b*, usus videtur; vid. ADSIMILATIO §. 18.; quamquam non desunt exempla contrarium probantia; legitur *labsus* in Medic. Ge. III, 457. Aen. II, 262. V, 86. 216. VI, 202. VIII, 664. XII, 249. *delabsus* Aen. V, 518. 838. *dilabsus* Aen. IV, 705. *elabsus* Aen. V, 326. *sublabsus* Ge. I, 200. *conlabsus* Ge. III, 485. Aen. IV, 664. IX, 434. Et videntur haec ea, qua codex Medic. exaratus est, aetate mollius esse pronuntiata; quod ex ipsis veterrimorum librorum mss. vestigiis coniicere posse mihi videor. Aen. VI, 602. in Mediceo exstat *lausura*, transfixa tamen priore litterae *u* virgula, alteri autem appicta linea in hami formam circumflexa, ut *p* exsistat. Vix autem dubium esse potest, quin eo loco librarius *labsura* scribere voluerit, sed molliore, quo ipse haec pronuntiare consueverit, sono deceptus exaraverit *lausura.* Apertius etiam id, quod dixi, declarare videntur eiusmodi vitia, qualia sunt in Vatic. Ge. III, 7. *Pelobs* et Aen. IV, 300. *inobs*; idem cod. *labsus,* quoties in eo hoc participium exstat, i. e. septies. Ex Romano cum Bottarius ad Ge. II, 305. *elabsus* enotasset, addit: „Sic alibi semper.“ Idem cum ex eodem ad Aen. V, 326. protulisset *elapsus,* affirmat: „Sic ubique.“! Retinui *Arabs* Aen. VIII, 706., ut ibi est in Mediceo, quamquam in antiquis quibusdam libris, in quibus est Romanus, *Araps* scriptum reperit Pierius. Vide praecepta veterum Grammaticor. ap. Schneider. l. l. p. 217. sqq.

3. *P* interdum pro PH legitur in antiquis codd., ut in Romano Aen. VIII, 294. et XII, 341. *Polum* pro *Pholum,* Aen. X, 570. *Nipaei* pro *Niphaei,* Aen. VII, 773. *Poenigenam* pro *Phoebigenam,* tum in Fragm. Sangall. *Pineia* Aen. III, 212. pro *Phineia.* Similiter *Pilipus, Triumpus,* ac praeterea *Cilo, Graccus,* in nummis apud Eckhel. T. V. p. 75.; vid. Cic. Orat. c. 48. Contra *Melamphus* Ge. III, 550. et *Enipheus* Ge. IV, 368. in Romano pro *Melampus, Enipeus.* Sed non reiecerim *grypes,* quod est in Medic. Ecl. VIII, 27., ubi vid. V. L.

4. *P* litteram ubique in Mediceo geminatam habent Perfecta *repperi* et *reppuli,* (ut etiam Vatic. Aen. VII, 450.; nam alia

horum Perfectorum exempla nulla sunt in hoc codice;) item *t* Perfectum *rettuli*; (quam rationem etiam Cicero Orat. c. 47. §. 158. videtur comprobare;) recte quidem; facta haec enim ex *repeperi*, *repepuli*, *retetuli*. Si verum est, quod Bentleius scribit ad Terent. Adelph. IV, 3, 11.: „Praepositio *re* in compositione fere duplicat consonantes apud vetustos, ut *redduco*, *r e p p e r i o*, *rellevo*;“ servari poterat Faerno probata lectio Phorm. I, 4, 1.: „Núllu's, Geta, nisi áliquod iam consílium celere *répperis*.“ Recepit ibi Bentleius ex Prisciano suisque codd. *repereris*. At nec *repperio* prima producta, nec *reperi* prima brevi a veteribus dictum arbitrantur viri docti. Vere illi quidem, si discesseris ab uno loco Terent. Phorm. II, 1, 5.:

D. Quid mihi dícent? aut quam causam reperient?
Demíror. G. Atqui rĕperi iam: aliud cúra. D. An hoc dicét mihi?

Itaque aut emendatorem requirent haec verba, quamquam, quidquid tentaveris, vix satis placebit, aut fatendum erit reduplicationem, quam vocant, plane hic neglectam esse a Terentio. Sed quoniam semel in hanc praepositionem inseparabilem incidimus, de qua Schneiderus exposuit l. l. pag. 580. sqq. et Buttmannus ibidem pag. 595. sqq. et Ritterus Element. Grammat. Lat. p. 27. et 134 sqq., illud etiam addimus, *religio* et *reliquiae* in eodem Mediceo ubique per simplex *l* scriptum inveniri, nisi quod Aen. III, 363. et V, 47. altera *l* supra appicta visitur, ut etiam in Vatic. Aen. I, 602. II, 189. III, 87., quae vix dubites quin ab alia manu sit adiecta; idem Vatic. *reliquias* Aen. VII, 244., contra *relliquias* VI, 227. Cum autem praeterea *re*- apud Vergilium ubique breve sit, nescio an hic poeta vocabula *rēligio*, cuius primam corripuit Phaedrus IV, 11, 4., et *rēliquiae* ea lege producta esse voluerit, qua *Italia*, *Priamides*, primam habere longam solent. Ac *rēligiosus* etiam Prudent. περὶ Στεφ. X, 259., nec probo, quod Santen. ad Balb. p. 116. synizesin, plane illam inusitatam, *rēligiosus*, eo loco admissam voluit. Ceterum *relliquiae* geminata *l* Palatini est scriptura; et *l* geminasse Vergilium putat Pompeius Grammat. p. 419. Lindem.

PAENITEAT, sic cum *ae* diphthongo, et in Mediceo et in Romano legitur Ecl. X, 17. et Aen. I, 549.; porro *penitet* cum signo aliquo Ecl. X, 16. Medic., sed *paenitet* ibi Roman. In eodem Romano *paeniteat* uno, qui superest, loco, Ecl. II, 34., exstare testantur Pierius et Schulzius. Itaque codicum optimorum auctoritatem secutus sum. *Paenitere* etiam in Palatino ubique scriptum esse refert Ambrogius ad Ecl. X, 16., idem in antiquis palimpsestis invenit A. Maius, idem est etiam in praestantissimis codd. Livii vid. Drakenb. ad l. VI, 23, 9. Atque etiam *paenitor* et

paeniendum optimus cod. Cic. Erfurt. exhibet; vid. Var. Lectt. ex cod. Erf. enotat. ab Ed. Wundero pag. LXXIX.; sed dubitat Freund. ad Orat. pro Mil. pag. 25., *paenitor, paeniendum*, an *poenitor, poeniendum* ibi scriptum sit.

PARNASUS, PARNASSUS. vid. litt. *S.* § 1.

PARTIM. vid. V. L. ad Aen. V, 187.

PAULATIM, PAULISPER, PAULUM, sic per simplex *l* constanter Medic. Vid. Burm. ad Aen. IV, 649. Schneider. l. l. pag. 412. *Paulo* Rom. Ecl. IV, 1. et *Paulatim* ibid. 28. VI, 36.

PERFECTI tertia persona singularis ...*avit* in ...*ât*, *iit* in *ít* contracta, ut aliquoties in Marmoribus visitur. vid. V. L. ad Aen. III, 3. IX, 9. 418.

PERFECTI tertiam personam pluralis quo discrimine Vergilius in ...*erunt* aut in ...*ere* terminaverit? vid. Quaest. Virgil. V., ubi tamen non debebam dubitare, quin etiam Ge. II, 454.: „Quid memorandum aeque Baccheia dona *tulerunt*," et Aen. I, 605.: „Quae te tam laeta *tulerunt* Saecula," συντελικῶς, non ἀορίστως, accipienda sint; nam *quid tulerunt* est idem quod: quid exstat? et *quae tulerunt S.* i. q. cuius tam laeti es saeculi? Cicero breviore illa forma non videtur usus; nam Orat. c. 47. §. 157.: „Nec vero, inquit, reprehenderim *scripsere alii rem; — scripserunt* esse verius sentio." vid. etiam Quintil. Inst. I, 5, 44. Postea Fr. Haasius idem discrimen a Tacito observari docuit in disputatione Diariis Darmstadiensibus a Zimmermanno editis inserta No. 84. pag. 673. sqq. a. 1836. vid. eiusd. Not. 269. ad Reisigii *Vorlesungen üb. lat. Sprachwissensch.* p. 224. sq.

PERGAMIA an PERGAMEA? vid. V. L. ad Aen. III, 133.

PESSIMUS. vid. SUPERLATIVUS.

PHALARICA Aen. IX, 705., ubi Heynius *falarica*, ut Romanum nomen, scriptum malit; sed *phalarica* ibi omnium codd. auctoritate niti videtur. Atque id vocabulum haud scio an Etruscae sit originis; *phalas* enim turres esse pro certo ibi ponit Servius, idque nomen ab Etruscis petitum docet Festus. Hinc etiam Phaliscos (nam hanc quoque formam tuentur libri), gentem Etruriae, putes appellatos, i. e. de turribus pugnantes vel turritas urbes habitantes. Vid. praeterea litt. *F.* et V. L. ad Aen. IX, 705.

PHALERAE constantissime, ut videtur, in omnibus libris Vergilii mss., non FALERAE, etsi hoc solum probat Buttmann. Lexilog. Vol. II. p. 247.

PHASELUS, non FASELUS, vid. V. L. ad Ge. I, 227. et litt. *F.*

PINNA, non PENNA, ut etiam PINNATUS, constanter Mediceus, nisi quod Ge. I, 398. *e* littera minio supra est appicta; *pinna* sic scriptum tuetur etiam Rom., vid. Bottar. ad l. l. pag. 194. et ad Ge. IV, 310., item Vatic.; vid. Cort. ad Lucan. IV, 438. VII, 835. Arntzen. ad Panegyr. pag. 323. Neque abhorret Vergilius ab eo praecepto, quod dedit Doederlin. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. V. pag. 205. sq.; cfr. cum iis, quae hic scripsit, Drakenb. ad Liv. XXI, 38. extr. *Penna* est in Palatino. Ut autem *pinna* retinui, sic etiam *bipinnis*, de quo voc. vid. V. L. ad Ge. IV, 331. A *pinna* id nomen factum ait Quintilian. I, 4, 12. cfr. Doederlin. l. l. Servius ad Aen. II, 479.: „BIPENNI. Hoc nomen servavit antiquitatem, quia veteres *pennas* dicebant, non *pinnas*.“ ubi videntur sedes horum vocabulorum inter se esse permutatae.

PINUS et PINOS Accusat. plural. vid. V. L. ad Aen. XI, 136.

PISTRIS, PISTRIX, PRISTIS. vid. V. L. ad Aen. III, 427. Salmas. et Duker. ad Flor. III, 5, 16. et, quem Schneiderus iam laudavit, Buttmann. Lexilog. Vol. I. pag. 108. sqq.

PLEIAS et PLIAS. vid. V. L. ad Ge. IV, 233.

PLEMYRIUM. vid. litt. *Y.* §. 2.

PLUO, PLUVIT. vid. V. L. ad Aen. X, 807.

PLURUMUS. vid. SUPERLATIVUS.

PORSENA et PORSENNA. vid. V. L. ad Aen. VIII, 646. adde Duker. ad Flor. I, 10, 1.

PRAEGNAS Medic. Aen. VII, 320., *praegnās* ibi Vatic.; et cum Aen. X, 704. in Mediceo *praegnans* scriptum fuisset, *n* transfossa est et puncto etiam notata. Vid. Schneider. l. l. pag. 460. Oudendorp. ad Appulei. Met. p. 390. Restituit hanc formam *praegnas* Plauto Taubmann. ad Amphitr. II, 2, 91., Terentio Faernus ad Hecyr. IV, 4, 18., cuius verba digna sunt quae integra huc transferantur: „Antiquissimi libri Bembinus et Vaticanus hanc vocem *praegnans* et *praegnantem* sine *n* littera habent hoc modo, *praegnas*, *praegnatem*; itaque semper in Pandectis Florentinis scripta invenitur haec dictio. Me vero non tantum usus scribendi vetustissimus movet, quantum huius vocis derivatio ab Donato tradita: is enim hunc locum exponens ait: *Praegnans est ante gnatum vel ante genetricem; est enim prae ante.* ex quibus Donati verbis liquet hanc vocem non esse participium, quod necessario per *n* efferendum esset, sed nomen a *prae* et *gnatus* vel a *prae* et *genetrix*; quae utraque vox nullam necessitatem infert nomini ab se deducto assumendae litterae *n*.“ Ceterum *prae-*

gnas comicum esse ait Doederlin. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. V. p. 227.; quare, non dixit.

PRAEPOSITIONES. vid. ADSIMILATIO.

PRAESEPE. vid. SAEPES.

PRELUM. Ita Medic. et Rom. Ge. II, 242., nisi quod in illo supra scripta est *a*.

PRISTIS. vid. PISTRIS.

PRIUS QUAM melius scribi sic discretum docet Aen. VI, 328.: „Transportare *prius*, || *quam* sedibus ossa quierunt," et XI, 809.: „Ac velut ille, *prius* || *quam* tela inimica sequantur."

PROELIUM constanter Medic., non PRAELIUM. Consentit Rom.

PROPIOR, PROPRIOR. vid. V. L. ad Ge. III, 58.

PROTENUS, PROTINUS. Illam ut antiquiorem formam tuetur Heynius ad Ecl. I, 13. Equidem satius duxi Medicei et Vaticani auctoritati obtemperare, quibus in libris nusquam apparet *protenus*, ubique *protinus*. Hoc etiam ex Rom. enotatum video Ecl. I, 13., a Schulzio, Aen. IV, 196. V, 485. VI, 33. IX, 149. Atque etsi concedendum est antiquiorem formam fuisse *protenus*, potuit ea tamen iam Vergilii aetate mutata fuisse in illam alteram. *Protenus* exhibet Palatinus, quod vereor ne Grammaticorum acumen invexerit. Nam Servius ad Ecl. I, 13. *protenus* adverbium loci, *protinus* temporis esse statuit. Idem docet Velius Longus, qui Aen. III, 416. *protenus*, quod eo loco parum habet praesidii a codicibus, contra V, 485. *protinus* Vergilium scripsisse ait. Ge. IV, 1. solus ex Heinsianis Gudianus offert *protenus*. Vid. Pier. Heins. et Burm. ad Ecl. I, 13.

PROXUMUS. vid. SUPERLATIVUS.

PULCHER, PULCER. vid. litt. *CH.*

Q pro QU. vid. LITTERAE SIBI INSID. §. 8. 9.

QUADRUPES, QUADRIPES. vid. V. L. ad Ecl. V, 26., ubi iam addendum, *quadripedante* legi in Medic. Aen. VIII, 596. Et *quadrupes* Vatic. Aen. VII, 500., *quadripes* idem XI, 875.

QUAERCUS Medic. Ecl. VII, 13. VIII, 53. Ge. I, 159. 349. II, 16. Aen. IV, 441. XI, 5., porro *Quaecus*, sed supra scripta *r*, Aen. III, 680. X, 423.; denique *Quarcus*, *a* transfixa et *e* supra scripta, Ge. III, 332. *Quaercus* etiam Vatic. Aen. III, 680. Contra *Quercus* Medic. Ge. IV, 510. Aen. VI, 772. VII,

509. cum Vatic., XI, 681. et *Quernus* Ge. I, 305. Aen. XI, 65., nisi forte uno alterove horum locorum effugit aciem Fogginii altera scriptura, quod ei, ut ipse fatetur pag. 448., acciderat Aen. IV, 441. Si numeres exempla, per diphthongum scribi malis hoc vocabulum. Interim rem proponendam, nihil autem mutandum censui. Causa rei illustrabitur Nota vocabulo SCAENA subiecta. Neque tamen praetereundum puto, quod, cum *Quercens* dictus a *Quercu* videatur, Aen. IX, 684. in Mediceo scriptum est *Continuoque recens*, quod non facile ex *Quaercens* nasci potuit, sed ex *Quercens*, quamquam apud Sueton. Calig. c. 19. manifesta deprehendi videntur vestigia adiectivi *quaercea*.

QUAMQUAM, non QUANQUAM. vid. litt. *M.*

QUATTUOR sic geminata media consona ubique Mediceus, Vatic. et Rom., item Inscriptiones. vid. Schneider. l. l. pag. 446. sq., cui adversatur Ellendt. ad Cic. de Orat. II, 83, 339. et Fr. Haasii not. 314. ad Reisigii *Vorlesungen üb. d. lat. Spr.* p. 284.

QUERELLA, geminata *l*, quam esse consuetudinem Vergilii Servius testatur ad Aen. IV, 360., ubique Mediceus, sicut etiam *loquella* consentiente Romano Aen. V, 842. Quod ne vitium esse eius saeculi, quo exaratus est hic codex, existimes, vetat *tutela* in eodem, per simplicem litteram scriptum. vid. Schneider. l. l. p. 414. Wunder. ad Cic. Orat. pro Planc. p. XV. Freund. ad Orat. pro Mil. p. 36.

QUICQUAM, non QUIDQUAM. vid. NEQUIQUAM.

QUICUMQUE, non QUICUNQUE. vid. litt. *M.*

QUID, QUIT. vid. litt. *D.* §. 6.

QUIDQUID ubique Medic., nisi quod semel *Quitquit*, de quo vid. litt. *D.* §. 6., item semel *Quiquid* scriptum est apud Fogginium Aen. I, 601., et cum Ge. I, 36. *Quidquid* exaratum esset, prior *d* ibi transfixa est, sed eadem littera supra scripta. Nusquam exstat *Quicquid*; quod tamen Vatic. apud Bottar. habet Aen. I, 601.

QUINTUS, QUINCTUS. vid. V. L. ad Ge. I, 277.

QUIS, QUI. vid. Quaest. Virg. XXII.

QUOD, QUOT. vid. litt. *D.* §. 6.

QUOI. vid. LITTERAE SIBI INSID. §. 10.

QUOM, QUUM. vid. LITTERAE SIBI INSID. §. 7. 8.

QUOTANNIS, QUODANNIS. vid. litt. *D.* §. 7. Et rectius

Quot annis, sic distinctis dictionibus, scribi videtur; vid. Pier. ad Ecl. I, 43. Aen. V, 59. Norisii Cenotaph. Pis. p. 452. adde Beneck. ad Cic. Orat. de Inper. Pomp. XXIII, 67. p. 318. In Romano est Ecl. I, 43. QUOAT·ANNIS, transfossa *a* in *quoat*, tum QUOD·ANNIS Ecl. V, 67. 79.

QUOTIENS. vid. litt. *N.* §. 6.

RAETICA, RAETI, multi scribunt; et recte; vid. praeter alios Fea ad Horat. Carm. IV, 4, 17. *Rhaetica* tamen editur apud Verg. Ge. II, 96. ob consensum codicum, ut videtur.

RECUSSARE. vid. litt. *S.* §. 2.

RĒLIGIO et RĒLIQUIAE. vid. litt. *P.* §. 4.

REPPERI et REPPULI. vid. litt. *P.* §. 4.

RETRORSUS, RETRORSUM. vid. V. L. ad Aen. III, 690.

RETTULI. vid. litt. *P.* §. 4.

RHIPAEUS. vid. V. L. ad Ge. I, 240. Aen. XI, 184.

ROBIGO ubique Medic. vid. V. L. ad Ge. I, 151., adde, quae adnotavit Fea ad Horat. Carm. III., 23, 7.

ROBOR Rom. Ge. III, 235.

RURSUS, RURSUM. vid. V. L. ad Ecl. X, 62.

RUTILUS, RUTULUS. vid. V. L. ad Aen. VIII, 430. XI, 487.

S.

1. De simplici *s* in vocc. *Parnasus*, *Lyrnesus*, *Gnosius*, vid. V. L. ad Ecl. VI, 29. et ad Aen. V, 306. Schneider. l. l. pag. 441. sq. Duplex tamen *s* in *Permessus* Ecl. VI, 64. codicum consensus tueri videtur. Memorabile etiam, quod Aen. I, 469., cum *Rhesii* a m. pr. in Medic. scriptum esset, expuncta priore *i* supra scripta est altera *s*, ut fieret *Rhessi*; in Vatic. ibi *Rhesi* invenitur, sed item altera *s* ab ipso, ut videtur, librario supra adiecta. *Cassandra* constanter Mediceus cum Vatic.; quam formam rationibus etiam comprobat Hermann. ad Eurip. Hec. 86.; quidam tamen, nec ii contemnendi, codices *Casandra*; vid. Heins. ad Aen. II, 343 Praeterea *Amphrysso* Rom. Ge. III, 2. idemque *Herbessus* Aen. IX, 344. *Αυρνησσοῦ* Homero nuper restituit Spitzner. Iliad. II, 690.

2. *S* littera, praegressa longa vocali vel diphthongo, geminata in Latinis dictionibus. Quintil. Instit. I, 7, 20.: „Quid, quod Ci-

ceronis temporibus, paulumque infra, fere quoties *s* littera media vocalium longarum vel subiecta longis esset, geminabatur, ut *caussae, cassus, divissiones,* quomodo et ipsum et Vergilium quoque scripsisse manus ipsorum docent.“ Sic *caussa,* ut taceam alias Inscriptiones, exaratum in Fastis Praenestinis pag. 321. bisque pag. 322. edit. Sueton. Wolf., idem aliquoties praebet cod. Gud. Arusiani Messii in exemplis Ciceronianis apud Lindemann. Grammat. Lat. Vol. I. pag. 213. not. 23. et 26. vid. Schneider. l. l. pag. 431. sqq. Niebuhr. ad Cic. Fragm. Orat. pro Fonteio pag. 55. Communis consuetudo retinuit *passus,* quod fit a verbo *pando,* vid. litt. *N.* §. 5., et *essem,* quod est Imperfectum verbi *edere.* In libris Vergilii mss. paucissima sunt huius rationis vestigia relicta: *incusso,* Praesens verbi *incusare,* offert Rom. Aen. XI, 312., *incussat* Serv. Dresd. Aen. XI, 471., *cassus* Rom. Aen. IX, 292., idem *cassuras* Aen. VIII, 375., *obessis* Medic. a m. pr. Ge. III, 497., ubi *ovessis* Rom., *ambessa* Rom. cum aliis Aen. V, 752., *exessa* idem Aen. VIII, 418., et *adhessis,* i. e. *adesis,* IX, 537., porro *perossos* Medic. a m. pr. Aen. IX, 141., idem a m. pr. *plaussus* Ge. II, 508., idem denique cum Rom. multisque aliis *incussum,* quod est Participium verbi *incudere,* Ge. I, 275. Haec ipsa exempla, etsi, qui fuerit mos Vergilii, haud obscure prodere videntur, tamen, cum parum multa sint, non tantum iis tribuendum putavi, ut continuo omnia ad hanc rationem exigenda curarem; cum praesertim illud *fere quoties,* quod est apud Quintilianum, non aequabiliter per omne talium verborum genus istam consuetudinem regnasse indicet. Illud tamen non dubitavi, quin et *caussa,* etsi hoc ipsum in omnibus libris Vergilii mss., etiam in Rom., certe in Bucolicis, quod ex schedis Schulzianis didici, ubique per simplex *s* scriptum videtur, et *cassus* antiquissimi testis eiusque oculati auctoritate motus Vergilio restituerem. Nec, qui *cassus* et *caussa* scripsit, potuit non scribere *cassurus, occassus, incussare, recussare* et cetera similiter. Denique et geminata in verbo *essem,* de quo supra mentionem feci, littera et manifesta fides codicum iubent revocari *adessus, ambessus, exessus, obessus, semiessus.*

3. *S* post litteram *X.* vid. *EX* et *X.*

SAECULA Medic.; *secula* (a supra e) Vatic. Aen. VI, 235.

SAEPES, SAEPIRE, sic constanter Mediceus, nisi quod Aen. VII, 600. in pagina ab eadem quidem manu exarata, sed post inserta, *sepsit* legitur; et satis tuetur diphthongum cognata particula *saepe.* Consentit cum Mediceo Rom., vid. Pier. ad Ecl. I, 54., Vatic. et Fragm. Sangall.; adde Voll. Herculanens. P. II. Col. VI. lin. 7. Contra pari constantia in Mediceo, cui accedit Vatic. et, ut videtur, Romanus, *praesepia* scribitur, uno excepto loco Ge. III,

214., ubi *praesaepia* Medic.; sed imprudenti librario id ibi excidisse, ex Ecl. VII, 9. intelligi videtur, ubi cum scriptum fuisset *praesaepia,* medium alpha transfossum est. Itaque *praesepia* Vergilium ob suaviorem sonum scripsisse arbitror. *Sepes, Sepire* Palatinus.

SAETA, SAETIGER, SAETOSUS, ita constanter Mediceus; consentit Vatic.

SALIO. De Perfecto huius verbi vid. V. L. ad Ge. II, 384., ubi *saliere* in Romano legi admonendum erat. Adde Seyfert. Grammat. Lat. P. III. pag. 187. not. 11. Struve *üb. d. Latein. Declinat. u. Coniugat.* p. 196.

SALTEM ubique Mediceus; SALTIM Rom. Ecl. II, 71. Ge. I, 500. Aen. VI, 371. vid. Cellar. pag. 358. Schneider. pag. 16.

SCAENA, OBSCENUS. Fuisse iam inter veteres, qui vel *Scena* vel *Scaena,* item, ut ex illo factum, vel *Obscenus* vel *Obscaenus* scriberent, ex Varron. de L. L. VII, 96. pag. 157. ed. Muell. discimus; quare ea ratio non argenteae potissimum aetati assignanda erit, quod facit Zumpt. ad Cic. Verr. III, 79, 184. Idem Varro l. V, 97. pag. 38. in urbe homines ait crebro *a* adiecisse litterae *e*. En ipsius verba: „quod illic (apud Sabinos) *fedus,* in Latio rure *edus,* qui in urbe, ut in multis, *a* addito *aedus.*" *Scaena* cum diphthongo Medic. Aen. I, 164., ubi vid. Heins., 429. IV, 471. et *proscaenia* in eodem Ge. II, 381.; semel *scena* Ge. III, 24., fortasse incuria à Fogginio relictum. Reduxi diphthongum, etiam Vaticano auctore; et vid. Faern. ad Terent. Hec. Prolog. alt. vs. 8. Noris. Cenotaph. Pis. pag. 482. Cellar. Orthogr. p. 350. ed. Harles. Osann. ad Appulei. de Diphthong. p. 123. Schneider. l. l. p. 54. Quid, quod etiam ἒ ψιλὸν in *ae* transisse supra vidimus in vocc. CAEDRUS et CAESTUS? *) Contra retinui

*) Quod ait Varro l. l. homines in urbe multis in vocabulis litterae *e* addidisse litteram *a*, ex eo intelligitur causa vitii latissime serpentis. Primum igitur apparet, unde ista orta sint, quae supra commemoravimus, *Caedrus*, *Caestus*, *Faenum*, *Haedus*, *Quaercus*; tum mirari iam desinemus alia multo vitiosiora per omnes libros mss. propagata, quale est *praetium*, *quaerella*, et quae sunt reliquae eiusdem generis sordes saeculi in corrumpendam veritatem propensi. Nam cum semel homines in urbe *a* adiungere litterae *e* coepissent, non substitit is mos in iis vocabulis, quae longum *e*, sed inquinavit etiam ea, quae breve haberent. Qui autem *haedus* dicebant teste Varrone, ii non est mirum si etiam *faenum* et *scaena* dixerunt; atque ut haec, ita *caedrus* et *caestus*, fortasse etiam *quaercus*, antiquissimorum codicum fide ita firmantur, ut

obscenus eiusdem Medicei constanti auctoritate fisus; et ita etiam in Rom. Ge. I, 470. Aen. XII, 876. et in Vatic., in quo semel legitur hoc adiectivum, Aen. IV, 455. exstare novimus. Qui *obscaenus* scribunt vel *obscoenus,* quod nuper defendit Beier. ad Cic. Off. I, 29. p. 226. eumque secutus Schmid. ad Horat. Ep. II, 1, 127., tum Doederlin. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. II. pag. 52. falsa originatione decepti videntur. Rectius ab aliis, etiam a Bernhardy *Grundriss der Roem. Literatur* pag. 64. not. 105., a voc. *oscus,* vel potius *opscus* s. *obscus,* aut etiam *opicus* repeti videtur. Festus in v. *Oscum* pag. 316.: „in omnibus fere antiquis commentariis scribitur Opicum pro Osco, — a quo etiam verba impudentia et elata appellantur obscena, quia frequentissimus fuit usus Oscis libidinum spurcarum. — Oscos, quos dicimus, ait Verrius Opscos antea dictos, teste Ennio, cum dicat: De muris res gerit Opscus. Adiicit etiam, quod stupra inconcessae libidinis obscena dicantur ab eius gentis consuetudine inducta.“ Quod si idem Festus, refellens Verrium, obscena apud antiquos omnes dicta esse ait, quae mali ominis haberentur, hoc tamen intelligitur et ipsum et Verrium scripsisse *obscenus,* non *obscaenus* aut *obscoenus.* Ex *coeno* factum esse *obscoenus* ait Doederlin. l. l.; crederem fortasse, si *coenum,* non *caenum,* veteres scripsisse compertum esset.

SECURIM, SECUREM. vid. V. L. ad Aen. XI, 656. adde Zumpt. ad Cic. Verr. l. V, 47, 123.

SED et SET. vid. litt. *D.* §. 2. 8. 9.

SELINUS, SELINYS. vid. V. L. ad Aen. III, 705. Oudend. ad Lucan. VIII, 260.

SEMI in compositis a vocali incipientibus. vid V. L. ad Aen. III, 578. Oudend. ad Lucan. IX, 3.

SEMIANIMIS, SEMIANIMUS. vid. V. L. ad Aen IV, 8.

SEMIESSUS. vid. litt. *S.* §. 2.

SEPTUMUS. vid. DECUMUS.

SEPULCHRUM, non SEPULCRUM. vid. litt. *CH.*

SERPULLUM, non SERPYLLUM. vid. litt. *Y.* §. 3.

Vergilium ita scripsisse facile credas. Ex quo etiam factum putes, ut vocabuli *cedrus* priorem syllabam admodum raro corriperent poetae Romani, sed fere suorum popularium more, *caedrus* loquentium, producerent. Sit igitur res ipsa vitiosa, dummodo constet multa hunc in modum et pronuntiata esse a Romanis et scripta. Vid. infra etiam TAEMO et VAESANUS.

SESCENTI, sic Medic. Gudian. aliique codd. Aen. X, 172., item Monumentum Ancyran. pag. 369. lin. 17. et 372. lin. 25.; itaque recepi. Vid. etiam Graev. et Oudend. ad Sueton. Neron. c. 12. A. Mai. Conspect. Orthograph. Cod. Vatic. libror. de Rep. p. 624. ed. Moser.

SETIUS, non SECIUS, ubique Mediceus, consentiente Romano cum aliis libris veterrimis. vid. Heyn. ad Ge. II, 277. Heins. ad Aen. V, 862. IX, 441. Festus p. 263. ed. Lindem.: „*Setius* a *sero* videtur dictum. Attius in Amphitryone:

Si forte paulo, quam tu, veniam setius.“

Nec dubito, quin hoc sit retinendum. Nam qui *serius* scripsisse Festum coniiciunt, non vident ipsum dubitasse, unde *setius* factum esset, ineptum autem eundem futurum fuisse, si dubitaret, unde *serius* repeteret originem. Neque ex *secus* natum puto *secius* vel *setius*, quod ne credamus vetat mensura primae syllabae. Sed quae fuerit radix voc. *setius*, aut quomodo ea vox significare *serius* potuerit, alii dixerint, si poterunt.

SIDI, SEDI. vid. V. L. ad Ecl. VII, 1.

SIMULACRUM, non SIMULACHRUM. vid. litt. *CH.*

SIMULARE, SIMILARE. vid. V. L. ad Aen. XII, 224.

SIQUID Ecl. III, 52. coniunctis dictionibus exarandum curavit Heynius; recte, ut opinor; modo id ubique tenuisset. Nec erit, qui *sicubi* dirimendum praecipiat. Ac nisi haec in unum coaluissent, non liceret primam in *siquidem* corripere. Accedit minime contemnenda auctoritas Inscriptionum earum, in quibus singula vocabula punctis interstinguuntur, ut in Monumento Ancyrano pag. 369. Sueton. Wolf. „*ali*as. siquae. minoris.“ cet. Videtur autem in his quaedam inclinatio accentus locum habuisse. Neque obstat, quod interdum eo modo, quo *quicumque*, *siquis* interposito uno vel duobus vocabulis disiungitur, ut Aen. I, 151.: „*si* forte virum *quem*.“ aut XI, 374.: „*Si* patrii *quid* Martis habes.“

SOLACIUM, non SOLATIUM, constanter Mediceus; item Rom. Aen. V, 367. XI, 62. et reliquis, opinor, locis. Videtur haec optimi cuiusque libri esse scriptura, haud dubie revocanda. At, inquies, satin sanus es, qui *solacium* scribi velis, cum factum sit e Supino *solatum*? Sed id ipsum, quaeso, dic, qua ratione probaturus sis? Nullum enim primae Coniugationis Supinum peperit substantivum in *ium* desinens, nisi forte *denatium*, quod est tertiae, mihi oppones, infimae Latinitatis vocabulum. Nec illud praetereundum, quod pauca illa substantiva ex Supinis aliarum Coniugationum facta atque in hunc modum terminata brevem omnia habent syllabam antepenultimam, ut *exercitium*, *exitium*, *initium*. In Palatino est *solatia* Aen. V, 367.

SOLLEMNIS ubique Medic., nisi quod Aen. XII, 193. *sollennia* est apud Foggin., et Aen. VIII, 185. altera *l* puncto tamquam tollenda notatur. *Sollemnis* etiam Rom. et Vatic.; adde Voll. Herculanens. P. II. Col. VIII. lin. 5. Fea ad Horat. Carm. IV, 11, 17.

SOLLERS, geminata *l*, uno, quo apud Vergilium exstat, loco Medic. Ge. IV, 327. vid. de hoc et proxime praegresso voc. Schneider. l. l. p. 416.

SPATIUM, non SPACIUM, quod Lindemanno iudice ad Grammat. Lat. Vol. I. p. 100. not. 10. originatio tueri videtur, ubique Mediceus. Doederlinius *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. III. p. 52. *spatium* a verbo *patere* originem duxisse existimat.

SQUALERE, SQUALOR, simplici *l* ubique Medic.

STUPERE, non STIPERE. vid. V. L. ad Ge. IV, 481. Aen. XII, 707. *Stupet* etiam Vatic. uno, quo in eo visitur, loco Aen. II, 307.

STUPPA, STUPPEUS, non STUPA, STUPEUS. vid. V. L. ad Ge. I, 309. Oudend. ad Sueton. Neron. c. 38.

SUB. vid. ADSIMILATIO §. 16. sqq.

SUBOLES ubique in Medic. scribitur, consentiente Romano et Vatic., nusquam SOBOLES. Recte; vid. Muret. et Heusing. ad Cic. Phil. II, 22.

SUBTEGMEN, SUBTEMEN. vid. V. L. ad Aen. III, 483. Cellar. Orthogr. pag. 365. Harles. Apertum est *subtegmen* factum esse ex *subteximen*, et ut *examen* natum ex *exagmen*, ita ex *subtegmen* fieri potuit *subtemen*. Nihil tamen repugno, quin forte ex ipsis Romanis fuerint, qui *subtemen* ex *stamen* originem duxisse crediderint. Faernus ad Terent. Heautont. II, 3, 50. profert ex longe optimo vetustissimoque Bembino, qui ipse *subtemen* tuetur, hoc scholion: „Subtemen dictum ab eo, quod subeat stamen.“ Cfr. etiam EXAMEN.

SUBTER, SUPTER. vid. ADSIMILATIO §. 18.

SUCCIPERE, SUSCIPERE. Retinui *succipiunt* ut antiquius et in re sacra positum Aen. VI, 249., Servio, tum cod. Vatic. et Gud. auctoribus. Perfectum quoque *succepi*, uno loco Aen. I, 175. lectum, propter testium gravitatem, Servii, cod. Medicei ac Rom., tum aliorum, restituendum iudicavi; et vid. Schneider. l. l. pag. 606. maximeque Velium Long. ab eo laud. Reliquis locis cum hoc verbum ad res vulgares referatur nec praeterea ullum apud Vergilium

formae *succipere* vestigium deprehendi videatur, communem formam servavi. Neque Aen. VI, 723. scripseram *succipit*; sed is, qui operam dabat erroribus typothetae corrigendis, cum vidisset ita scriptum a me esse VI, 249., imprudentem me *suscipit* reliquisse ratus mutavit, quod eo loco servandum erat.

SUCUS, non SUCCUS. vid. V. L. ad Ge. I, 90. adde Harles. ad Cellar. Orthograph. p. 365. Oudend. ad Lucan. III, 237. Beck. ad Calpurn. Ecl. p. 216.

SULPUR, non SULFUR, Medic. Ge. III, 449. cum Rom., tum Aen. II, 698. cum Vatic., et *sulpurea* Aen. VII, 517. cum Rom.; quod recepi; nam ex *sulpur* factum est *sulphur*, vid. Cic. Orat. c. 48., ex hoc *sulfur*. Cfr. etiam, quos laudat Harles. ad Cellar. Orthogr. p. 366.

SUMPSI, SUMPTUS. vid. litt. *P*. §. 1.

SUPERLATIVUS. Superlativos in ...*imus* an in ...*umus* Vergilius terminaverit si quaeritur, illud primum pro certo statuendum, eos Superlativos, qui tribus syllabis amplius complectantur, a Vergilio missos esse in ...*imus*, nusquam in ...*umus*; quippe ne unum quidem exstat in antiquissimis Vergilii libris mss. exemplum talis Superlativi in ...*umus* exeuntis. Itaque omnis quaestio revocanda est ad Superlativos trium syllabarum. Ut a Mediceo incipiam, in eo invenitur *maxuma* Ge. I, 329., *maxumus* ibid. 26. 244. 429., *optume* Aen. VIII, 127., *pluruma*, supra scripta *i*, sed integra relicta *u*, Ecl. VIII, 96., quo accedit, quod est in cod. Gud., *plururima* (sic) Ge. IV, 419. Romanus quid quoque loco offerat, parum exploratum est. Illud constat, dissentire eum a Mediceo Ge. I, 244. 429. Aen. VIII, 127.; contra in eodem esse *maxuma* Aen. VIII, 84., *optumus* Aen. IX, 40., *optume* Aen. I, 555., *proxuma* Aen. VIII, 594. IX, 238., quibus locis vulgares formas exhibet Mediceus. Praeterea *intuma* legitur Aen. I, 243. in Vatic. His inter se comparatis nihil causae apparet, quare Vergilius aliam alio loco secutus fuerit scribendi rationem. Et cum accedat, quod etiam codices antiquissimi alius alio loco veterem formam retinuerunt, nihil relinquitur dubitationis, quin ceteris locis, ubi vulgaris forma visitur, antiquior illa in Superlativis trisyllabis revocanda sit. Quod si cui pingue quid sonare videbitur *plurumus*, is velim meminerit alteram *u* sono diversam fuisse a priore. Quintil. I, 4, 8.: „Medius est quidam *u* et *i* litterae sonus; non enim sic *optimum* dicimus, ut *opimum*.“ vid. Schneider l. l. pag. 33. sqq. et supra *Decumus*. Retinui tamen *pessimus* et *ultimus*; nusquam enim nec in Medic., nec in Vatic., nec in Rom. *pessumus* legitur aut *ultumus*; quamquam quod altero loco posui voc. *ultimus*, satis crebrum est apud Vergilium.

SUPREMUS, SUPPREMUS. Quoniam nuper fuit qui *suppremus,* geminata littera *p,* apud ipsum Ciceronem exprimendum curaret, non putavi praetereundum, quod idem affert Medic. Aen. VI, 213. XI, 61., his quidem locis altera *p* puncto ut delenda notata, et XI, 76, item Vatic. apud Bottar. Aen. VI, 735. et Rom. Aen. II, 11. VI, 213. His locis omnibus prima huius Adiectivi syllaba sub ictum cadit. Simplex *p,* licet producta sit prima, exhibet Medic. Aen. II, 11. III, 68. VI, 513. 735. VII, 128. XII, 653.

SYRACOSIUS. vid. V. L. ad Ecl. VI, 1.

T. vid. litt. *D.*

TAETER sic cum diphthongo Medic. Aen. III, 228. Ex hac ipsa huius Adiectivi forma ortum est mendum Aen. X, 727.: *improbat aether,* i. e. *improba taeter,* ab altera manu corruptum in *improbus ater.* Nihil autem in ea re saepe efficacius ad veritatem indagandam, quam eiusmodi vitia. Itaque *taeter* restitui Vergilio. Quod ut facerem, admonebat etiam cognatum vocabulum *taedium*; nempe utriusque dictionis stirps videtur fuisse *tae*; haec autem diphthongus, *ae*, saepe id significat, a quo abhorremus. Doederlin. *Lat. Synonymen u. Etymolog.* Vol. V. p. 112. *taeter* componit cum Graeco ἀταρτηρός.

TAMQUAM. vid. litt. *M.*

TARCHON, TARCON, TARCHO. vid. V. L. ad Aen. VIII, 506.

TEGUMEN. vid. V. L. ad Aen. III, 594. et VII, 666. et ad utrumque versum Heins., tum Drakenb. ad Liv. XXXVI, 32, 6. Romanus *tegimen* VII, 666.

TEMO. *Taemo* Vatic. Ge. III, 173. vid. SCAENA. not.

TEMPTARE, non TENTARE, constanter Medic., nisi quod Ge. IV, 194. alia manus antiquae formae recentiorem substituere tentavit. Adstipulantur Mediceo Vaticanus, Romanus et Fragm. Sangall.; cf. Bottar. ad Ge. I, 207. pag. 193. et ad Ge. II, 247. adde Bentl. ad Terent. Phorm. III, 3, 19. Similiter *pertemptare* ubique. Contra *intentare* Medic. Aen. I, 91. et VI, 572.; nec saepius hoc verbum legitur apud Vergilium; idem *sustentare* ubique et *retentat* Aen. V, 278. Nempe alius radicis est *temptare,* alius *intentare, sustentare, retentare.* At rursus *intemptata* Medic. Aen. X, 39., quia est i. q. non temptata.

TERENTIUS. vid. litt. *P.* §. 4.

TERGENT, TERGUNT. vid. V. L. ad Aen. VII, 626.

THENSAURUS. vid. litt. *N.* §. 6. 7.

THULE, non THYLE. vid. litt. *Y.* §. 2.

THUS, THUREUS, ita cum adspiratione Palatinus, quod praeter alios probant Drakenb. ad Liv. X, 23, 2. Weichert. ad Valer. Fl. VIII, 264. Fea ad Horat. Od. I, 19, 14. et Ge. Fr. Grotefendio auctore Beier. ad Cic. Off. II, 20, 80. Rem in medio relinquere videtur Schneider. l. l. p. 200. Mihi satius est visum, Medicei et Vaticani, tum etiam Romani (in quo tamen Aen. VIII, 106. *thura*), quam Palatini, deterioris consuetudinis patroni, fidem sequi.

THYIAS. vid. V. L. ad Aen. IV, 302.

THYBRIS, THYBRINUS. vid. litt. *Y.* §. 2.

TINGERE, TINGUERE. vid. URGUERE.

TINIAE Ge. IV, 246. ex Medic. et Rom. aliisque libris restitui.

TONEC. vid. DONEC.

TOTIENS. vid. litt. *N.* §. 6.

TRANS in compositis. vid. V. L. ad Aen. VI, 671.

TREMESCO cum aliorum multorum codd., vid. Pier. et Heins. ad Aen. XI, 403., tum Medicei auctoritate revocavi; sic enim in hoc ubique, praeterquam Aen. XII, 916., nisi forte ibi falsus est Fogginius, ut fuerat Aen. V, 694. coll. pag. 450., quo loco *tremescunt* etiam in Rom. visitur. Reiicit hanc formam cum Vossio Drakenb. ad Liv. XXI, 53, 5. Contra *Tremibunda* Medic. et Rom. X, 520.; recte puto, ut *moribundus, pudibundus, ludibundus.* Ratio videtur postulare, ut eiusmodi verba a verbis II. Coniugationis facta *e* retineant, ut *liquesco*; et cfr. Gell. N. A. VI, 15.; quae a verbis III. Coniugationis orta sunt, nihil impedit quominus vel *e* vel *i* habeant, ut *gemiscere, ingemiscere*; quamquam usus videtur tulisse, ut etiam *luciscere, putiscere,* loquerentur.

TREMIBUNDUS. vid. TREMESCO.

TRIBOLI, non TRIBULI, optimi codices; vid. V. L. ad Ge. I, 153.; recte, nam Graece dicitur *τρίβολος*.

TRIDENS, Ablat. *tridenti.* vid. V. L. ad Ge. I, 13.

TROIUS, TROICUS. vid. V. L. ad Aen. I, 119.

TULLIUS LAUREA. vid. VERGILIUS.

TUM et TUNC. vid. Quaest. Virg. XXV, 1—5.

TUNSUS. vid. litt. *N.* §. 6.

TURGERE, TURGUERE. vid. URGUERE.

TYPHOIA, TYPHOEA. vid. V. L. ad Aen. I, 665.

U. 1. Erunt fortasse, qui, cum simplex fuerit antiquiore aevo forma litterae *U*, reprehendant me, quod, ubi ea littera vim habet consonae, alteram illam recentiorem *V* admiserim. Et Mediceus quidem *U* exhibet ubique, nisi quod manus emendatrix, quam expertus est is codex, *V* posuit locis aliquammultis, nusquam, si recte memini, *U*; quamquam quae extremae Eclogae subiecta sunt a Turcio Aproniano, ea quoque servant *U*, sed ita, ut sit formae minutae; nam quod semel ibi legitur *V*, id sphalma esse typothetae scribit Fogginius p. 442. Fragmento Vaticano sic convenit cum Mediceo, ut tamen uno alteroque loco *V* in eo expressum videatur. Hanc ipsam figuram eius litterae, parte quidem inferiore, similiter atque in Vaticano, obtusa et in rotundum flexa, non acuminata, Romanus prae se fert cum Palatino. Denique, ut etiam hoc addam, in fragmento Herculanensi haec littera ex duabus lineis obliquis constat ita inter se coeuntibus, ut extrema altera fere promineat paululum infra. Nostra autem aetas cum vocalem *U* a consona *V* etiam scribendo distinguere soleat, malui obtemperare huic consuetudini, quam religiosus esse, ubi nihil refert.

2. Vid. LITTERAE SIBI INSID. §. 2. sqq.

3. *U* geminata pro simplici producta: *casuus* Rom. Aen. XII, 61., ubi vid. Pier., *metuus* idem XII, 316., *curruus* rursus idem XII, 918. „Hoc ut sciretur, ait Pierius l. l., non ut ad imitandum proponeretur, a me dictum est.“ Vide tamen supra litt. *I.* §. 4.

4. Vid. litt. *Y.*

ULIXES, ULYSSES. vid. V. L. ad Ecl. VIII, 70. Aen. II, 7. — de Genitivo et Accusativo huius nominis Aen. I, 30.

ULTIMUS. vid. SUPERLAT. extr.

UMERUS, sic ubique Medic. sine adspiratione; et cum versus Aen. IX, 725. casu omissus ab alia manu in margine inferiore adscriptus sit, legitur ibi *humeris*; at ipse ille versus in codice post vs. 732. insertus est ab eo, qui totum codicem exaravit, ibique exstat *umeris*. Bottarius p. 178.: „In Cod. Vatic, ait, *umero* sine adspiratione, ut etiam alibi fere semper.“ ubi nescio an Bottar. ista extrema *fere semper* omittere debuerit et *ubique* scribere pro

alibi. Ceterum vide Ach. Stat. ad Tibull. I, 4, 44. Drakenb. ad Liv. VIII, 8, 10.

UMOR, UMENS, UMIDUS, UMECTO, UMESCO, ubique restitui Medicei auctoritate fisus; sic enim in eo codice constanter, nisi quod Ge. I, 43. 417. II, 224. littera adspirans minio, Ge. I, 373. atramento, supra appicta est; Ge. I, 290. puncta supra *umor* apparentia litteram *h* supra scriptam rursus abrasam esse indicare videntur. Atque in ipso illo longe antiquissimo exemplari, unde descriptus est Mediceus, ita haec, ut edidi, exarata fuisse, probat vel Ge. I, 88., ubi a m. pr. *amor* legitur, quod non potuit ex *humor* nasci, sed ex *umor*; vel confusio vocc. *umidus* et *uvidus,* de qua dictum in V. L. ad Ge. I, 418. Cum Mediceo consentiunt Vatic. et Rom.; vid. Bottar. ad Ecl. X, 20. pag. 191. et ad Ge. I, 70.

UMQUAM. vid. litt. *M.*

UNANIMIS, ...MUS. vid. V. L. ad Aen. IV, 8.

UNGUERE. vid. URGUERE.

UPILIO, OPILIO. vid. V. L. ad Ecl. IX, 19.

URGUERE Mediceus, licet URGERE saepius praebeat, exhibet Aen. II, 653. V, 226. VI, 561. (ubi *urgentur* Rom.; vid. ibi Burmann.) VII, 241. cum Vatic., 705. X, 889. XI, 564., et supra scripta est *u* X, 375. Quod si propterea, quod in Georgicis ubique Mediceus offert *urgere,* alteram formam *urguere* Aeneidi tamquam propriam assignare velis, non alio iure id facias, quam quo exsulare hanc iubeas a ceteris Aeneidos libris, ubi ea in Mediceo non exstet, ut in primo, tertio, quarto. Sed *urguet* Rom. Ge. IV, 290., ut etiam Aen. I, 111., item V, 202. Vid. Cellar. Orthograph. pag. 387. et qui ibi ab Harlesio laudantur; adde Oudend. ad Lucan. I, 147. Drakenb. ad Liv. IX, 21, 4. Schneider. ad Caes. B. G. II, 25, 1. — Porro TINGUERE Medic. Ge. I, 246. II, 8. 481. Aen. I, 745. VII, 811. XI, 914. XII, 358.; quod verum esse ostendit compositum *distinguere.* — UNGUERE Medic. Ge. IV, 46. Qua in re mirum est, quod *unguen,* ut est in eodem Medic. Ge. III, 450., verum esse, sed ex *ungere* et *ungentum* eximendam *u* litteram scribit Servius ad Aen. IX, 773.; similiter Velius Longus p. 2223.; vid. Cellar. et Harles. l. l. pag. 385. — TURGUENT Ge. I, 315. scripsit Heynius, at Ecl. VII, 48. *turgent*; eadem inconstantia apud Heinsium; nec praeterea exstat hoc verbum apud Vergilium. Mediceus utroque loco *turgent*; consentit priore loco Rom., nam altero mutilus est. Itaque in hoc quidem verbo *u* litteram omittendam putavi.

VAESANUS, non VESANUS, scribitur ubique in Mediceo, i. e. Aen. IX, 340. X, 583. 724. Neque ego hoc tam gravi

testimonio commendatum aspernandum iudico. cf. SCAENA. not. Vide tamen Macrob. VI, 8.

VELUT, VELUTI. vid. V. L. ad Aen. IV, 402.

VERGILIUS, non VIRGILIUS, scribendum esse antiquissimorum librorum, Medicei et Romani, auctoritas probat, in quibus codicibus non solum post finem uniuscuiusque libri *Vergili* nomen sic scriptum legitur, sed etiam in ipso opere Georgicon IV, 563.; neque aliter eo loco Fragm. Sangallense. Mirum est igitur, quod Ambrogius, perexiguae videlicet homo fidei, qui codicem Romanum Vaticani nomine appellat (et est ille e numero Vaticanorum), in ipso operum Vergilii introitu scribit hunc codicem Vaticanum favere hodie regnanti consuetudini tuerique nomen *Virgilii* sic per quadruplex *i* exarati. Praeter Bottarium tamen etiam Politianus in Miscellan. c. 77. et Pierius ad Ge. IV, 563. *Vergilius* hoc nomen scribi in eo codice testantur. *Virgilius* exstare in Palatino idem refert Ambrogius. Hunc Palatinum, quantum ex litterarum vel similitudine vel discrepantia colligere licet, equidem Romano aetate supparem iudico, Mediceo aliquanto recentiorem. Eadem res Vaticanum, quem ego cum aliis appello, sive Fragmentum Vaticanum, reliquorum proxime ad aetatem Medicei accedere mihi persuadet; quamobrem pervelim scire, utram ille huius nominis formam tueatur, quod cognosci fortasse poterit si non ex initio libri Aen. III. aut IV., tamen ex fine l. VI.; ceteri enim libri prima extremaque parte destituti sunt in hoc codice. *Vergilium* appellant etiam Scholia ab Ang. Maio edita; *Vergini* nomen exstat apud Cic. de Rep. II, 37. et vid. Heyn. Vita Virgil. T. I. pag. CVIII. Garaton. et Wunder. ad Cic. pro Planc. c. 40. Fragmm. Oratt. Cic. a Beiero ed. pag. 95. Osann. in *Zeitschr. f. d. Alterthumswissensch.* 1840. no. 144. p. 1177. sq. et de consuetudine Graecorum Iacobs. ad Antholog. Palat. T. III. pag. 34. In nummis et *Vergilius* est et *Virgilius*. *Vergulta* etiam Medic. Aen. XII, 522. apud Foggin., sed reliquis locis *virgulta*. Iam illud facile apparet, tantum esse pondus testium supra laudatorum, ut facere non possimus, quin *Vergili* nomen poetae Mantuano vindicemus. At, inquies fortasse, producam in medium, qui suo testimonio facile vincat, quos tu hic iactavisti testes. Audi enim, quid referat Caelius Rhodiginus. Is Lectt. Antiquar. l. VII, 4.: „In fragmentis, ait, Caecilii Minutiani Apuleii veteris grammatici adnotatum comperi, Virgilium ab virgis esse cognominatum, inter quas sit natus: propterea primam habere *i*, non *e*, cui suffragetur illud Calvi:

> Et vates, cui virga dedit memorabile nomen
> Laurea.

Fatetur tamen idem Apuleius, in aliis Vergilium ab vergiliis inflecti.“ vid. etiam Ang. Maii Praefat. ad Appulei. de Orthograph.

pag. LXXIII. edit. Rom. *) Quis igitur non plus credat Calvo, clarissimo oratori ac poetae, quam omnibus codicibus? qui autem a virga nomen habet, Virgilius audit, non Vergilius. Neque ego manus dare tantae auctoritati dubitarem, nisi in mentem veniret, Calvum esse mortuum, antequam Vergilius in eius viri notitiam venire posset; nam anno fere 706. p. U. C. Calvum de vita discessisse docet Weichert. Poetar. Lat. Reliqu. pag. 108. et Madvig. Opusc. pag. 15. Falsum est igitur, quod de Calvo narrat Appuleius? Minime vero; sed bonus Appuleius ad Vergilium transtulit, quod Calvus de Tullio Laurea, liberto Ciceronis, cecinit; is enim propter carminum pangendorum peritiam Laurea appellatus est a virga laurea, qua donari solent poetae. Et satis elegans exstat huius Laureae epigramma apud Plin. H. N. XXXI, 2. §. 3. ed. Sillig. et in Antholog. Lat. T. I. pag. 340. Burm. At quorsum ista? inquiet fortasse aliquis, cum dudum constet illum libellum, qui Appuleii nomen mentitur, admodum recentem esse, quippe quem circa initia saeculi XVI. ab homine fraudulento conflatum esse certissimis argumentis demonstraverit Madvigius? Neque vero ego is sum, qui negem fraudem esse factam. Sed nescio an inter pleraque subditicia lateat nonnihil sincerum et vetustum, ex fontibus iam occlusis petitum. De quo liceret fortasse certius quid pronuntiare, si teneremus pleniorem illum codicem, quo usus est Caelius Rhodiginus. Mihi quidem hunc ipsum, quem supra attuli, versiculum consideranti facile persuadeo antiquum esse posse. Primum enim non significari illis verbis, quamquam id ipse statuit Madvigius, Vergilium, qui sane Calvo notus esse non potuit, modo declaravimus. Tum si Virgilium a virgis appellatum esse tradere volebat personatus ille Appuleius, nihil erat dicendum praeter hoc: *vates, cui virga dedit nomen.* At cum iste repperisset eum, quem apposuit, versiculum, eiusque sententiam non esset assecutus, commentus est fabulam sane illepidam: quia inter virgas laureas natus esset. At qui potuit ille ex ea re nomen nancisci, quod a maioribus traditum haberet? aut quo tandem modo memorabile id erat nomen, quod ei cum multis esset commune? Nempe eo demum factum est memorabile, quia pro cognomento inditum est Tullio. Deinde copula *Et* hunc

*) Non Caelium Rhodiginum primum, ut Madvigius existimat Opusc. p. 25., isto Appuleii libello usum esse, sed ante eum iam Politianum, probant ipsius Politiani verba: „Sicuti a vere dictae vergiliae stellae, sic a vergiliis ipsis vel item a vere proprium hoc nomen (*Vergilii*) crediderim inclinatum, potius hercle quam a virga, quod quidam nugantur, laurea. Nam id cum apud auctorem minus idoneum inveniatur, tum refellitur hoc ipso, quod multi ante hunc editum poetam eodem sunt appellati nomine." vid. eius Miscellanea I. supra laud., anno 1489. primum edita.

versum e medio carmine sumtum indicat. Sed erit, qui callide id fecisse hominem astutum dicat, quo facilius fraus lateret. Crederem, si ullam omnino in istoc homine deprehenderem astutiam, quem ipse Madvigius ait ut non indoctum fuisse, ita plane absurdum et stolide mentientem. Denique cum nihil facilius sit, quam versus fingere, mirabimur, quod hoc artificio ille non crebrius usus sit ad fallendum, praesertim in tanta opportunitate, quam mentio plurimorum poetarum afferret.

VERRIUS FLACCUS. vid. ADSIMILATIO PRAEPOS. §. 8.

VERTEX, non VORTEX. vid. V. L. ad Ge. I, 481. Aen. VII, 31. Drakenb. ad Silium III, 475. *Vertex* etiam Vatic. ubique.

VERU, VERIBUS, VERUBUS. vid. V. L. ad Ge. II, 396.

VIDEN. vid. litt. *N.* §. 9.

VIRBIUS, VERBIUS. vid. V. L. ad Aen. VII, 762.

VIRECTA Medic. et Vatic. cum multis aliis codd. exhibent Aen. VI, 638., quo uno loco hoc voc. legitur apud Vergilium, non *vireta*. *Virectum* exstat etiam in bonis codd. aliorum scriptorum; vid. Oudend. ad Appulei. Met. p. 238. et quos hic laudat, etsi ipse ad Sueton. Octavian. c. 5. et ad eiusd. Neron. c. 48. hanc formam librariorum errori tribuit. Et ita rectius scribi videtur; neque enim a Verbis, ut a *virere*, sed a Nominibus ducuntur haec vocabula. Necesse est igitur fuisse antiquum voc. *virex*, unde factum *viricetum*, *virectum*, ut *carectum*, *frutectum*, a *carex*, *frutex*.

VOLSCENS, VULSCENS, VOLCENS, VULCENS, — VOLSCI, VULSCI, VULCI. vid. V. L. ad Aen. IX, 370. et LITTERAE SIBI INSID. §. 2.

VOSTER inusitatum Vergilio. vid. V. L. ad Ecl. IX, 10.

X.

1. vid. supra litteras *CX.*

2. Ut litteram *s* praegressa *x* saepe obtritam supra vidimus in praepositione *Ex*, ita eadem interdum praeter rem et necessitatem additur; exempla proposuerunt Schneider. l. l. pag. 374. sqq. et quos ille laudat; adde Pontederae Epist. I. pag. 335. apud Schneid. Ang. Mai. et Osann. ad Appulei. de Orthograph. p. 52 — 54. Ex Mediceo enotavi *exsesa* Aen. VIII, 418. *exsuit* ibid. 567. Sed *extinxem* idem Aen. IV, 606., *vixet* XI, 118., *traxisse* pro *traxe* V, 786., sed expunctis tribus extremis litteris; *traxere* ibi Fr. Vatic. a m. pr., a sec. *traxisse*; denique *extinxiti*

Medic. IV, 682., ubi, quid primo scriptum fuerit, iam non apparet; litterae *xit* minio sunt pictae, sed harum media et *i* extrema miniatis virgulis transfixae; supra *x* est *c* eiusdem coloris. *extinxti* Fragm. Vatic. — Praeterea idem Vatic. *exsuvias* Aen. IV, 496.

Y.

1. Vide, quae de hac littera scripsit Schneider. l. l. p. 38. sqq. Nulla fere pars orthographiae Latinae impeditior est et magis incerta, quam haec; nam nec quod in universum praecipias multum est, nec quae fuerit singulorum scriptorum consuetudo promtum est dicere. Plurimum peccatum est a librariis in utramque partem, et *y* posita est nunc pro *u*, nunc pro *i*, contra alias *u*, alias *i*, pro *y*.

a) *Y* pro *U*: *satyri* prior lectio Medicei pro *saturi*, quae est altera, Ge. II, 197., *satyro* pro *saturo* Rom. Ge. IV, 335.; *Selinys* pro *Selinus* Medic. et Rom. Aen. III, 705.; *Pollycis* pro *Pollucis* Rom. Ge. III, 89.; *Paphys* pro *Paphus* idem Aen. X, 86.; idem etiam *ferylas* pro *ferulas* Ecl. X, 25.

b) *Y* pro *I*: *lyntres* Rom. Ge. I, 262.; *Lyburnorum* idem Aen. I, 244.; *Pantagyae* idem Aen. III, 689.; *Hymillae* idem VII, 714.; *Oryci* idem X, 136.; *Erychaeten* idem X, 749.

c) *U* pro *Y*: *Saturos* pro *Satyros* Rom. Ecl. V, 73.; *cutisubsequitur*, i. e. *cytisum sequitur*, idem Ecl. II, 64.; *Lucisca* idem Ecl. III, 18.; *mustica* idem Ge. I, 166.; *Cullenius* idem Ge. I, 337.; *Didumaonis* idem Aen. V, 359.; *Erinus* idem VII, 447.; *Stugii* idem VIII, 296.; *Iapuge* idem VIII, 710.; *Ludorum* idem IX, 11. et *Ludia* Ge. IV, 211.; *Procutha*, i. e. *Prochyta*, idem IX, 715. et *Taugete* Ge. IV, 232.; porro *Drumo* Medic. Ge. IV, 337., idemque *thumos* Ge. IV, 241., sed h. l. *y* supra scripta; ac *thymum* praeterea ubique Mediceus; recte vero *Batulum* Aen. VII, 739., ubi *y* supra scripta est fortasse ab aliquo, qui *Bathyllum* melius nosset, quam *Batulum*. Iam illud quidem dubitari non potest, quin antiquissimis temporibus, littera *y* nondum in ordinem Latinorum elementorum recepta, propter soni similitudinem *u* pro *y* scripserint Romani; vid. Schneider. l. l. p. 39.; cum autem cod. Rom. satis multa exempla veteris illius consuetudinis retinuerit, persuadebit sibi fortasse quispiam servatum esse ab ipso Vergilio morem antiquum. Eiusmodi opinioni primum obstat auctoritas veteris scholiastae ab Ang. Maio producta; ita enim Longus ad Aen. III, 693.: „*Plemurium* fuit, emendatum *Plemyrium*.“ Tum illa Romani codicis ratio, ut in multis aliis, sic hac in re agrestior, nihil probat, nisi vitium hoc fuisse eius, qua exaratus est, aetatis; nam cum dudum cessisset in Graecis nominibus *u* littera litterae *y*, rediit ingruens barbaries,

imprudens opinor, ad priscam consuetudinem, cuius rei illustre exemplum exhibent nummi Imperatorum Decii et Aureliani, in quibus est non modo *Illurici*, *Illuriciani*, sed etiam *Inluricus*; vid. Eckhel. D. N. Tom. VII. p. 344. et 481.

d) *I* pro *Y*: *Driades* Rom. Ecl. V, 59. et *Amadriades* idem Ecl. X, 62.; *mirtus* idem Ge. II, 447.; *Phillirides* idem Ge. III, 550.; *iacinthi* idem Aen. XI, 69.

2. Ex his apparet plurima in Romano codice peccata esse, longe pauciora in Mediceo; quamobrem huic quidem hac quoque in re plurimum tribuendum putabimus, sed ea tamen cautione adhibita, ut, quae melior ratio dissuaserit, reiiciamus. Itaque cum Vergilium et litteris Graecis eruditum fuisse, et Graecos maxime duces secutum constet, in scribendis vocabulis Graecis fere ad Graecorum consuetudinem eum se composuisse existimabimus; contra idem in Latinae originis nominibus (nam Etrusca non sunt movenda, ut *Corythus*, *Pyrgi*,) vitavit Graecam litteram. Nam si qui sunt ex Rutulis Latinisque, quorum in nominibus *y* deprehendatur, ea ipsa sunt tota Graeca, ut *Calybe* Aen. VII, 419., *Cinyras* X, 186., *Thymber* X, 391.; adde, quae attulimus in Nota ad Aen. XI, 615.; de nomine *Tyrrheus* vid. V. L. ad Aen. VII, 485. Nec *Ornytus*, Graecum nomen Etrusci hominis, Aen. XI, 677. mutavi, etsi *Ornitus* est in Mediceo aliisque. De voc. *Thybris*, quae Graeca est forma, vid. V. L. ad Aen. VII, 715. XII, 35. At mendose scribitur *Erylum* in Medic. Aen. VIII, 563.; rectius Rom. *Erulum*, quod ex *Herus* sive *Erus* factum existimes. Quod autem Aen. IX, 334. legitur *Lamyrum*, id firmatur Inscriptione apud Gruter. T. I. P. II. p. DCLXXXI. no. 6., in qua est *Lamyrus*, et altera T. II. P. I. p. MXLV. no. 5., in qua *Catia Lamyra*. *Asilas* pro *Asylas* dudum restituimus Aen. IX, 571. De *Anxurus* vid. Heins. et Heyn. ad Aen. VII, 799. Hominis Italici, sed Graeca stirpe oriundi, nomen *Onites*, ut est in Medic. et Rom., egregie firmatur ab Apollodoro, apud quem exstat Ὀνείτης lib. II, 7.; itaque removi *y* ab eo nomine. Nec potest probari *Thyle* Ge. I, 30., etsi ita et in Mediceo et in Romano exstat; Graeci enim ubique Θούλη; sic autem non raro in codicibus et *Thyle* et *Thyrii* et *Lathyrus* legitur pro *Thule*, *Thurii*, *Lathurus*, vid. Salmas. Plin. Exercit. pag. 175. et 877. Nec magis ferendum, quod Ge. II, 448. in Medic. scribitur *Ityreos*, ubi *Tyraeos* Rom.; vid. de forma huius nominis Garaton. ad Cic. Philipp. II, 8.; certe recta ratio postulat *Ituraeos*, quamquam etiam altera scriptura, *y* exhibens, visitur in antiquis marmoribus. Sed magis memorabile exemplum vocalis *u* in *y* conversae exstat in nomine *Idymaeus* Ge. III, 12.; sic enim ibi Medic. et Vatic.; nam ut taceam Graecos constanter ut Ἰτουραῖος, sic

Ἰδουμαῖος scribere, ipsa etiam originatio non patitur *Ἰδυμαῖος* fieri ex *Edom*. *Ebyso* tamen Aen. XII, 299. et *Astyr* Aen. X, 180. sq. propter Medicei et Romani auctoritatem revocanda censui, etsi quis fortasse nomen *Ebussii* mihi opponet, quod est apud Gruter. T. I. P. I. p. XV. no. 6. vid. etiam Drakenb. ad Silium III, 362. *Asbyten* an *Asbuten* Aen. XII, 362. verum sit dubitatur; mihi quidem in re dubia Mediceum, qui habet *Asbyten*, sequi consultius visum. *Plemyrium* Medic. et Rom. Aen. III, 693.; vid. §. 1, c. *Donysam* editur Aen. III, 125.; Graecis dicitur *Δονοῦσα*, *Δονουσία*, *Διονυσία*, vid. Harduin. ad Plin. H. N. IV, 23. Itaque erit, qui *Donusam* apud Vergilium scribendum censeat. Sed cum *Donysam* et Medic. et Vatic. tueantur, *Δονοῦσα* autem et *Δονουσία* ex *Διονυσία* facta videantur, nihil impedit, quominus etiam tertiam formam huius nominis *Donysa* ex eodem *Διονυσία* ortam statuamus. *Cymeam* Mediceus praebet Aen. III, 441., sed expuncta *y*; Aen. VI, 98. autem *Cymea* et in Medic. et in Rom. sine ulla correctione legitur; atque haec forma, addita tamen vocali *a*, restituenda; cf. Drakenb. ad Liv. XXXVIII, 39, 8. *Κοῦμαι* enim plurali numero haec urbs Ptolemaeo dicitur, eaque est forma huius nominis vere Romana, unde fit adiectivum *Cumanus*; singulari autem numero *Κύμη* appellatur, ut a Strabone; hinc ductum *Κυμαῖος*, *Cymaeus*; vid. Drakenb. ad Sil. It. VIII, 533. et notas Viror. Doct. ad Valer. Fl. I, 5. Recte contra Aen. VI, 2.: „Euboicis *Cumarum* adlabitur oris;“ ubi vitiose *Cymarum* Rom.; male idem *Cumei* Ecl. IV, 4.

3. Difficilius est statuere de iis vocabulis, quae e Graeca lingua profecta quasi civitatem in Latina acceperunt. Ac primo loco commemorandum est vocabulum *corylus*, quod sic per *y* ubique i. e. Ecl. VII, 63. 64. Ge. II, 65. et 299., scriptum invenitur in Mediceo. Ortum hoc putant e Graeco *κάρυον*, quod si verum est, tamen ita a sua stirpe degenerasse apparet, ut propriam sedem in Latinitate habeat; alienam igitur ab eo Graecam esse litteram. Sed cum minime negligenda sit constans Medicei auctoritas, cumque ex tribus locis, quibus praeterea hoc nomen apud Vergilium legitur, Ecl. I, 14. V, 3. et 21., certe duobus, Ecl. V, 3. et 21., *corylus* in Romano exstare a Bottario et Schulzio discamus, nescio an plane Graecum fuerit hoc vocabulum, iniuria a Lexicis Graecis exulans. Atque en tibi Priscian. I, 8, 49.: „Ergo *corylus* et *lympha* ex ipsa scriptura a Graecis sumta non est dubium, cum per *υ* scribantur ἀπὸ τοῦ κόρυλος καὶ τοῦ νύμφη.“ Non facile vero quisquam *camyris* probabit Ge. III, 55., licet peregrinum esse vocabulum Macrobius tradat; et *camuris* ibi legitur in Mediceo, sed littera *y* supra picta. *Inclutus* in Mediceo legitur Aen. VI, 562. 479. 782. XII, 179., etiam II, 241., sed hic supra scripta *y*; semel *inclyta* Aen. II, 82., male. Nam ex

clueo, quod quamquam Graecae est originis, formam induit Latinam, non *inclytus* fit, sed *inclutus*; vid. Drakenb. ad Liv. XXXIX, 36, 4. Accedit, quod Graeci ignorant hanc ipsam compositionem nec umquam dixerunt ἔγκλυτος, etsi frequentarunt ἔνδοξος. *Inclytus* praebet Romanus Aen. VI, 479. 562. XII, 179., contra *incluta* Aen. VI, 782. *Serpulla* Ge. IV, 31., ubi vid. Heins., ex Mediceo et Ecl. II, 11., ubi vid. Pier., ex Romano adsciscendum putavi; et Pierius quidem etiam Ge. IV, 31. ita in eodem Romano legi testatur, Bottarius *serpylla*. Praeterea non exstat hoc nomen apud Vergilium. *Myrtus* ubique in Mediceo, *murtea* tamen in eodem Aen. VI, 443.; illud quidem plane Graecum est, hoc autem accepta Latina terminatione Latinum factum, cum Graecum adiectivum sit μύρτινος. Nec dubitarem *murtea* ibi restituere, ni obstaret *myrtetis* Ge. II, 112. Neglecta esse videtur Graeca origo in vocabulis *cumba* et *murra*. Et *cumba* quidem, quoties apud Vergilium legitur, exstat in Mediceo, i. e. Ge. IV, 195. 506. (his quidem locis *y* supra scripta), Aen. VI, 303. 413.; certum est ita scribi etiam in Rom. Ge. IV, 506. Aen. VI, 413., quo loco etiam Vaticani accedit auctoritas. Itaque non dubitavi Latinam litteram in hoc voc. Graecae substituere; vid. etiam Hensinger. ad Cic. Off. III, 14, 5. et ad Mall. Theodor. pag. 26. sq. *Murra* Aen. XII, 100. (nam semel usus est hac voce Vergilius) est in Medic., Rom. et Mentel. I. Audiamus hoc quoque loco Priscianum I, 8, 49.: „υ et ζ in Graecis tantummodo ponuntur dictionibus, quamvis in multis veteres haec quoque mutasse inveniantur et pro *υ u*, pro ζ vero *s* vel *d* posuisse, ut f u g a, m u r r h a, pro φυγή, μύῤῥα.“ vid. etiam Salmas. Plinian. Exercitatt. p. 143. Detraxi autem optimis libris auctoribus cum vocali Graeca etiam aspirationem; vid. Pier. ad h. l. et Oudend. ad Lucan. IV, 380. Recte Mediceus *cyparissus*, quia totum Graecum est, recte idem *cupressus* ubique, quia haec forma Latina; nec audiendus Romanus, qui *cypressos* habet Ge. II, 443. et Aen. VI, 216. Nusquam in Mediceo apparet *lacryma*, sed ubique *lacrima*, semel *lacrumas* Aen. IX, 289., si verum ibi vidit Fogginius; *lacrumantum* in Fragm. Vatic. exhibet Bottar. Aen. XI, 887. Nec constat, quo iure *adlacrumans* Aen. X, 628. scribatur; *i* ibi praeter Mediceum agnoscitur etiam a Romano, teste Bottario. *Lacrymas* affertur ex Rom. IX, 289., atque sic alibi in eo codice legi ait ibi Bottarius; *lacrimis* tamen ex eodem prolatum Aen. XII, 400. et *lacrimans* X, 628. *Intiba* Medic. utroque, quo exstat apud Vergilium, loco, Ge. I, 120., ubi eandem formam repraesentat Rom., et Ge. IV, 120., ubi adstipulatur Fragm. Vatic. Vitiosum esse *intyba* docent Galenus et Dioscorides, qui eam vocem Romanis tribuunt; vid. Pier. et Dausqu. apud Harles. ad Cellar. Orthograph. pag. 264.; *intuba* autem, quod Pier. tuetur ad Ge. IV, 120., ex prava scriptura *intyba* natum videtur, quem-

admodum etiam, nisi fallor, *lacruma* ex *lacryma*; nec casu fortasse factum est, quod, cum in Rom., ut modo vidimus, Aen. IX, 289. *lacrymas* scriptum sit, *lacrumas* eo loco habet Mediceus; quamquam hoc non eam in partem accipi volo, ut propterea Romanus antiquior videatur Mediceo. Sed etiam *i* et *u* litteras in Latinis nominibus saepe inter se olim esse permutatas, et Grammaticorum veterum et optimorum marmorum auctoritate testatum est. Denique *clipeus* constanter Mediceus, non *clupeus*, quamquam hoc visitur in ipso Monumento Ancyr. pag. 377. ed. Sueton. Wolf. lin. 20., nec *clypeus*; vid. Pier. ad Aen. II, 389. Burm. ad Aen. IX, 709.

ZM. vid. V. L. ad Aen. X, 351.

ZZ. vid. GAZA et MEZENTIUS.

INDEX

IN HEYNII NOTAS

ET

COMMENTARIOS.

INDEX IN HEYNII

NOTAS ET COMMENTARIOS.

Signa: E. *Eclogae.* G. *Georgica.* A. *Aeneis.* Cu. *Culex.* Cir. *Ciris.* Cat. *Catalecta.* Cop. *Copa.* Mor. *Moretum.* N. *Notae.* V. L. *Variantes Lectiones.* Exc. *Excursus.* V. D. *Vita Donati.* V. V. *Vita Virgilii.* Disqu. *Disquisitio ad Aen.*

Index in Varias Lectiones et Notas, olim a *Car. Gotth. Lenzio* docta opera confectus, postea auctus est *Frid. Peuceri, Wimariensis* industria; etsi opera eius ita fuit circumscripta, ut tantum insigniora, seu verborum interpretandorum seu rerum criticarum, mythicarum, historicarum illustrandarum caussa apposita notaret, omissis iis, quae ad poetae ipsius interpretationem spectarent, aut in Excursibus ipsis melius cognosci possent. Nec poterant in Indices commode redigi, quae de codicibus, editionibus, et grammaticis antiquis, ne illa quidem omnia, quae in Vita Virgilii sunt memorata.

CONSPECTUS

EORUM, QUAE HAC EDITIONE CONTINENTUR.

CONSPECTUS

EORUM, QUAE HAC EDITIONE CONTINENTUR.

Tom. I.

Tom. II.

Tom. III.

Tom. IV.

P. Virgilii Maronis Carmina minora. Quaestiones Virgilianae. Notitia literaria.

---

*) Vid. nunc *Orthograph. Vergil.* sub v. PERFECTI.

Tom. V.

Publi Vergili Maronis Opera ad pristinam, quoad eius fieri potuit, orthographiam revocata, cet.

LIPSIAE,

EX OFFICINA B. G. TEUBNERI.